

ТРИТЪР

**ДЪГЛАС ПРЕСТЪН
ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД**

**КОЛЕЛОТО
на МРАКА**

БРОН

**ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД, ДЪГЛАС
ПРЕСТЪН
КОЛЕЛОТО НА МРАКА**

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Дълбоко в планините на Тибет е скрит манастирът Гсалриг Чонг непристъпен, откъснат от света, затворен за непосветени. А в него от векове се пази древно ковчеже с неизвестно дори за монасите съдържание, запечатало ужасяващо предупреждение...

Полумъртъв алпинист, по чудо оцелял след невъзможен преход през най-страшните хималайски зъбери, намира спасение в манастира. И скоро след това изчезва. А заедно с него изчезва и тайнствената реликва. Агентът от ФБР Алоизиъс Пендъргаст открива беглеца, но късно — някой го е изпреварил и алпинистът е жестоко и яростно убит. Реликвата липсва.

Луксозен презокеански кораб прави първия си круиз в Северния Атлантик. Но вместо безкраен празник, на потъналите в блясък, разкош и грях палуби се развихря психеделична игра с живота на четири хиляди души, а самият Пендъргаст се изправя пред най-страшното битка със злото, скрито в самия него. Ще бъде ли смазан от Колелото на Мрака?

„Преведи ме през всички страдания — казва древната молитва. — Само по тази пътека мога да превърна злото в добро.“

Бестселърите на Престън и Чайлд едновременно забавляват, плашат и изненадват — дават ти точно каквото искаш от един истински трилър.

Library Journal

1.

Единственото, което нарушаваше застиналата шир на долината Льолунг, бяха две черни точки, които се промъкваха по неясна пътека. Бяха не по-големи от нацепените от студа обли камъни, покриващи дъното ѝ. Долината бе пусто място, лишено от дървета; вятърът хихикаше и шепнеше между скалите, а урвите подемаха виковете на черните орли. Фигурите, яхнали коне, се приближаваха към огромна, висока две хиляди стъпки стена от гранит, от която се изливаше бавна струя вода — изворът на свещената река Цангпо. Пътеката се губеше в гърлото на клисурата, която разсичаше скалното лице, появявайки се отново на по-високо ниво като наклонен прорез във вертикалната стена и най-накрая излизаше горе на един дълъг хребет, преди отново да се скрие отвъд назъбените върхове и пукнатини. Замръзналата необятност на трите хималайски върха — Даулагири, Анапурна и Манаслу, покрити със снежни качулки — завършваше сцената, създавайки усещане за изумителна мощ и величие. Отвъд тях се надигаше море от буреносни облаци с цвят на желязо.

Двете фигури пресякоха долината с вдигнати на главите качулки срещу студения вятър. Това беше последният етап от дълго пътуване и въпреки надигащата се буря те се движеха на бавен ход, конете им бяха на ръба на изтощението. Когато наближиха гърлото на клисурата, пресякоха един стремителен поток веднъж, после втори път. След което без да бързат влязоха в тесния проход и изчезнаха.

Вече в клисурата, те продължиха да следват неясната пътека по пътя ѝ над бучащия поток. Кухини от син лед лежаха в сенките, където скалната стена срещаше осеяното с речни камъни дъно. По небето, подгонени от стенещия в горните участъци на теснината вятър, се носеха тъмни облаци.

Пътеката се промени рязко в основата на грамадната каменна стена, изкачвайки се нагоре през една стръмна и ужасяваща цепнатина. Древна стражева кула, построена върху стърчащия скален нос, лежеше в руини: четирите разбити стени от камък представляваха опора

единствено за редицата от косове. На самото дъно на цепнатината стоеше огромен камък *мани*, с издълбана върху него тибетска молитва, протрит и излъскан от хилядите ръце на желаещите благословия преди предприемането на опасното пътешествие към върха.

При стражевата кула двамата странници слязоха. Оттук бяха принудени да се движат пеша, водейки конете си по тясната пътека, тъй като надвисналата част бе прекалено ниска, за да позволи преминаването на ездач. На места свлачищата бяха оголили отвесната скала, отнасяйки с нея и пътеката; тези дупки бяха запълнени от груби дъски и пръти, забити в камъка и оформяха серия тесни, скърцащи мостове без перила. Другаде пътеката бе толкова стръмна, че пътниците и оседланите им коне се принуждаваха да се катерят по издълбани в скалата стъпала, станали хлъзгави и неравни от преминаването на безброй поклонници и животни.

Вятърът сега се обърна, препускаше с бучене, понесъл със себе си парцали сняг. Буреносната сянка падна над клисурата, потапяйки я в тъмнина, дълбока като нощ. Двамата все още се изкачваха по шеметната пътека, нагоре по заледените стъпала и каменни вдлъбнатини. Докато се движеха, ревът на водопада отекваше странно между каменните стени, примесен с усиливащия се вятър, сякаш мистериозни гласове говореха на непознат език.

Когато пътниците най-после изкачиха хребета, вятърът почти ги спря на място, като развяваше одеждите им и хапеше откритата им кожа. Те се приведоха срещу него, задърпаха напред инатящите се коне и продължиха по протежението на хребета, докато стигнаха до руините на разрушено село. Беше мрачно, безрадостно място, със съборени от някакъв древен катаклизъм къщи, с разхвърляни навсякъде изпочупени греди, с кирпичени тухли, следи се вече с пръстта, от която бяха направени.

В центъра на селото се издигаше купчина молитвени камъни, завършваща с прът, на който се развяваха дузина дрипави молитвени знаменца. От едната страна се намираще древно гробище, запазената стена на което бе рухнала и сега ерозията бе отворила гробовете, разпръсквайки кости и черепи надолу по един сипей. При приближаването на двете фигури ято гарвани излетяха с шумно пляскане на крилете от развалината, дрезгавите им викове се издигнаха към оловните облаци.

Един от пътниците спря до купчината камъни и даде знак на другия да почака. Наведе се, взе стар камък и го добави към останалите. После спря за кратък размисъл, а вятърът шибаше дрехата му и я развяваше, докато най-накрая той пое отново поводите на коня си. Продължиха да вървят.

Зад безлюдното село пътеката се стесни рязко напред по протежението на един остър като нож хребет. Борейки се срещу яростта на вятъра, двете фигури запълзяха по него, прехвърляйки рамото на планината — и едва тогава успяха да забележат назъбените стени и островърхи покриви на огромна крепост, изправена мълчаливо на фона на тъмното небе.

Това беше манастирът Гсалриг Чонг, име, което можеше да се преведе като „Перлата на съзнаването на пустотата“. Когато пътеката заобиколи хребета от страни, манастирът се разкри напълно пред погледите им: масивни, измазани в червено стени и контрафорси се издигаха върху гола гранитна скала, и завършваха в комплекс от островърхи покриви и кули, които блестяха тук-там с кръпки от златни листове.

Манастирът Гсалриг Чонг беше един от малкото в Тибет, оцелели след китайските опустошителни набези, при които войниците прогониха Далай Лама, убиха хиляди монаси и разрушиха безброй манастири и религиозни сгради. Гсалриг Чонг бе пощаден отчасти заради изключителната си отдалеченост и близостта до оспорваната граница с Непал, но също така благодарение на обикновено бюрокралично недоглеждане: самото му съществуване се бе изплъзнало някакси от вниманието на официалната власт. Дори днес картите на тъй наречения Тибетски автономен район не отбелязват този манастир и монасите полагат невероятни усилия да запазят нещата по този начин.

Пътеката се виеше покрай стръмен сипей, където група лешояди ровеха из пръснатите кости.

— Изглежда наскоро е имало смъртен случай — промърмори мъжът, кимайки към тежките птици, които безстрашно подскачаха съвсем наблизо.

— Откъде знаеш? — попита втората фигура.

— Когато умре монах, тялото му се нарязва и се хвърля на дивите животни. Това се смята за най-висша чест, тленните ти останки

да нахранят и подкрепят други живи същества.

— Странен обичай.

— Напротив, логиката е безукорна. *Нашите* обичаи са странни.

Пътеката завърши до малка врата в масивната оградна стена. Вратата беше отворена и на прага ѝ стоеше будистки монах, увит в роба в аленочервено и шафраненожълто, който държеше запалена факла, сякаш ги очакваше.

Двамата странници минаха през вратата, водейки конете си. Появи се втори монах и мълчаливо пое поводите, за да заведе животните до яслите.

Новодошлите спряха пред първия монах в падналия мрак. Той не каза нищо, просто чакаше.

Първият пътник свали качулката си, разкривайки продълговатото бледо лице, бяло русата коса, мраморните черти и сребристите очи на специален агент Алойзиъс Пендъргаст от Федералното Бюро за разследване.

Монахът се обърна към другата фигура. Тя свали качулката си с колебливо движение и кестенявата коса се разпиля на вятъра, улавяйки вихрушката от снежинки. Тя стоеше, леко навела глава — млада жена малко след двайсетте, с деликатно лице, фино очертани устни и високи скули — Констанс Грийн, повереница на Пендъргаст. Проницателните ѝ виолетови очи пробягаха наоколо, запечатвайки бързо всичко, преди да се сведат надолу към земята.

Монахът се вгледа в нея само за миг. Без никакъв коментар, той се обърна и им направи жест да го последват по каменния път към главния комплекс.

Пендъргаст и повереницата му се движеха в мълчание, докато преминаха през втора врата и влязоха в тъмните предели на самия манастир, с въздух, натезал от мирис на сандалово дърво и восък. Големите, обковани с желязо порти се затвориха с грохот след тях, заглушавайки воя на вятъра до слаб шепот. Те продължиха по дълъг коридор, от едната страна на който бяха подредени месингови молитвени цилиндри, които скърцаха и се въртяха и въртяха, задвижвани от някакъв скрит механизъм. Коридорът се разклони и отново зави, навлизайки по-дълбоко в дълбините на манастира. Срещу тях изникна друг монах с огромни свещи в месингови обкови;

трепкащата им светлина разкри поредица древни фрески, украсяващи двете стени.

Приличните на лабиринти завои ги отведоха най-накрая в голяма зала. Единият край бе доминиран от златна статуя на Падмасамбхава, Тантристкия Буда, осветен от стотици свещи. За разлика от замислените, полузатворени очи на повечето изображения на Буда, очите на Тантристкия Буда бяха широко отворени, бдителни и пълни с живот, символизиращи повишеното познание, постигнато от изучаването на тайните техники на Дзогчен и дори достъпната само за посветени Чонг Ран.

Манастирът Гсалриг Чонг бе една от двете съкровищници в света, запазила дисциплината Чонг Ран, енигматичните доктрини, познати на онези малцина, които ги знаеха като „Перлата на непостоянството на разума“.

На прага към вътрешния олтар двамата пътници спряха. В отсрещния край няколко монаси си почиваха в мълчание, седнали върху подредени в редици каменни пейки, сякаш очакваха някого.

Най-горната скамейка беше заета от старейшината на манастира. Мъжът изглеждаше странно. Древното му лице бе сбръчкано в постоянен израз на веселие, дори смях. Одеждите му висяха от него като пране, провесено на тел. До него седеше малко по-млад монах, също познат на Пендъргаст: Церинг, един от малцината, говорещи английски, който се държеше като „управител“ на манастира. Той беше изключително запазен мъж на възраст вероятно към шейсетте. Под тях седяха редица от двайсет монаси на различна възраст: някои — тийнейджъри, други стари и сбръчкани.

Церинг се изправи и заговори на английски, пропит от странната музикална напевност на тибетския.

— Приятелю Пендъргаст, приветстваме те отново в манастира Гсалриг Чонг, приветстваме и гостенката ти. Заповядайте, седнете и пийте чай с нас.

Той посочи към една каменна пейка, покрита с избродирани с коприна възглавници — единствените възглавници в помещението. Двамата седнаха и малко по-късно няколко монаси се появиха с месингови подноси с чаши, от които се виеше парата на намастен чай и *тсампа*. Пиха от сладкия чай мълчаливо и едва когато го привършиха, Церинг заговори отново:

— Какво доведе приятеля Пендъргаст обратно в Гсалриг Чонг?
— попита той.

Пендъргаст се надигна.

— Благодаря за посрещането, Церинг — произнесе той тихо. — Радвам се, че съм тук. Върнах се при вас, за да продължа пътешествието си към медитация и просветление. Нека ви представя госпожица Констанс Грийн, която също дойде с надежда за учение. — Той взе ръката ѝ и тя се изправи.

Последва дълга тишина. Най-накрая Церинг стана. Отиде до Констанс и застана пред нея, вгледа се спокойно в лицето ѝ, после я докосна по косата, като я попипа нежно с пръсти. След това, пак така нежно протегна ръка и я допря до възвишението на гърдите ѝ, първото до едната, после до другата. Тя продължи да стои неподвижно.

— Жена ли сте? — попита той.

— Сигурно сте виждали жена и преди — каза Констанс сухо.

— Не — отвърна Церинг. — Не съм виждал жена, откакто дойдох тук като двегодишен.

Констанс се изчерви.

— Много съжалявам. Да, жена съм.

Церинг се обърна към Пендъргаст.

— Това е първата жена, идвала някога в Гсалриг Чонг. Никога не приемаме жени за ученички. Съжалявам, че трябва да го кажа, но това не може да бъде допуснато. Особено сега, по средата на погребална церемония за Многоуважаемия Раланг Ринпоче.

— Ринпоче е мъртъв? — попита Пендъргаст.

Церинг се поклони.

— Съжалявам да чуя за смъртта на Най-Върховния Лама.

При тези думи Церинг се усмихна.

— Това не е загуба. Ние ще открием неговото превъплъщение — деветнадесетия Ринпоче — и той ще е отново с нас. Аз съм този, който съжалява, че отказва да изпълни молбата ти.

— Тя се нуждае от вашата помощ. Аз имам нужда от нейната помощ. Ние двамата... сме *уморени* от света. Извървахме дълъг път, за да намерим мир. Мир и изцеление.

— Знам колко трудно е било пътуването ви. Знам колко много сте се надявали. Но Гсалриг Чонг съществува от хиляда години без женско присъствие и това не може да се промени. Тя трябва да си тръгне.

Последва дълга тишина. И тогава Пендъргаст вдигна очи към древната, неподвижна фигура, заела най-високата пейка.

— Такова ли е и решението на старейшината?

В първия момент нямаше и следа от раздвижване. Случаен посетител би взел сбръчканата фигура за някакъв щастлив, изкуфял идиот, който се хили тъпо от високия си стол над другите. Но тогава последва най-просто трепване на изсъхнал показалец и един от помладите монаси се изкачи и се приведе към старейшината, допирайки ухо до беззъбата му уста. След миг той се изправи и каза нещо на Церинг на тибетски.

Церинг преведе:

— Старейшината моли жената да повтори пак името си, ако обича.

— Аз съм Констанс Грийн — долетя тихият, но решителен глас.

Церинг преведе на тибетски, затруднен от името.

Последвалата тишина продължи минути.

Отново трепване на показалеца; отново старият монах промърмори нещо до ухото на младия монах, който го повтори със силен глас.

Церинг каза:

— Абатът пита дали това е истинското ѝ име.

Тя кимна.

— Да, това е истинското ми име.

Старият Лама вдигна приличната си на клечка ръка и посочи към една неясна стена на стаята с нокътя си, който стърчеше почти на два и половина сантиметра от пръста му. Всички очи се обърнаха към една храмова картина, скрита под падаща на гънки свещеническа дреха, една от многото, закачени на стената.

Церинг отиде и повдигна дрехата, приближавайки една свещ. Пламъкът освети потресаващо богато и сложно изображение: красива зелена богиня с осем ръце седеше върху бял лунен диск и около нея се въртеше в спирала златен филигран, сякаш подхванат от буря.

Старият Лама мърмори дълго с беззъбата си уста в ухото на младия монах. После той седна на мястото си и се усмихна, докато Церинг преведе отново.

— Негово Светейшество моли да насочите вниманието си към картината *танка* на Зелената Тара.

Последваха шепот и тътрене на крака, когато монасите станаха от пейките и почтително се наредиха в кръг около картината, като ученици, чакащи урок.

Старият Лама помахаше с костеливата си ръка на Констанс Грийн да се присъедини към кръга, което тя направи припряно и монасите се дръпнаха настрана, за да й сторят място.

— Това е картина на Зелената Тара — продължи Церинг да превежда с лекота смотолевените думи на стария монах. — Тя е майка на всички Буди. Тя притежава постоянство и непроменливост. А също мъдрост, деятелен ум, бърза мисъл, великодушие и неустрашимост. Негово Светейшество кани жената да се приближи и да разгледа мандалата на Зелената Тара.

Констанс пристъпи напред нерешително.

— Негово Светейшество пита как ученичката е получила името на Зелената Тара.

Констанс се огледа.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Вашето име е Констанс Грийн. Това име съдържа две важни качества на Зелената Тара. Негово Светейшество пита как сте получили името.

— Грийн е фамилното ми име. Често срещана английска фамилия, но нямам представа за произхода ѝ. А първото ми име, Констанс, ми е дала майка ми. Било е популярно в... по времето, когато съм се родила. Всяко сходство на името ми със Зелената Тара е очевидно случайно.

Сега старейшината започна да се смее, като се тресеше и се опитваше да се изправи с помощта на двама монаси. Той успя да се задържи в продължение само на няколко минути, сякаш и най-лекото побутване би го съборило в непохватна купчина. Продължи да се смее, докато говори, нисък, хъхрещ звук, който разкри розовите му венци, а костите му почти тракаха от смях.

— Случайно? Няма такова нещо. Ученичката се пошегува — преведе Церинг. — Абатът обича хубавата шега.

Констанс премести очи от Церинг към старейшината, после обратно.

— Означава ли това, че ще ми бъде позволено да се обучавам тук?

— Означава, че учението ви вече е започнало — каза Церинг с усмивка.

2.

В един от отдалечените павилиони на манастира Гсалриг Чонг, Алойзиъс Пендъргаст си почиваше, седнал на пейка до Констанс Грийн. Редица каменни прозорци гледаше отвъд долината Льолунг към високите Хималайски върхове, оцветени в нежнорозово сияние. Отдолу се носеше слабото бучене на водопад в горната част на долината. Когато слънцето потъна зад хоризонта, една тръба дзунг издаде дълбок, протяжен звук, който отекна между проломите и върховете.

Бяха изтекли почти два месеца. Дойде юни, а заедно с него и пролетта в полите на Хималаите. Долината се раззелени, изпъстрена с полски цветя, а бодливите храсти на дивите рози отрупаха склоновете.

Двамата седяха мълчаливо. Оставаха още две седмици до края на престоя им.

Тръбата отново прокънтя, когато яркото зарево се стопи върху великия триумвират — Даулагери, Анапурна и Манаслу — три от десетте най-високи върхове на света. Здрачът настъпи внезапно, нахлувайки в долината като разлив на тъмна вода.

Пендъргаст се раздвижи.

— Учението ти върви добре. Изключително добре. Абатът е доволен.

— Да. — Гласът ѝ беше слаб, почти незаинтересован. Той сложи ръка върху нейните — докосването му беше леко и въздушно като листо.

— Не сме говорили за това преди, но исках да попитам дали... всичко е минало добре в клиника „Фийвършам“. Дали не е имало усложнения по... ъ-ъ-ъ... по процедурата. — Пендъргаст изглеждаше неестествено стеснителен и загубил дар слово.

Погледът на Констанс остана насочен далече към студените снежни върхове.

Пендъргаст се поколеба.

— Искаше ми се да ми беше позволила да съм с теб.

Тя наведе глава, като продължаваше да мълчи.

— Констанс, тревожа се много за теб. Може би не съм се изразявал достатъчно ясно по този въпрос преди. Ако е така, се извинявам.

Констанс наведе главата си още по-надолу, лицето ѝ се покри с червенина.

— Благодаря. — Безразличието изчезна от гласа ѝ, заменено от леко треперене, причинено от прилив на чувства. Тя се изправи рязко, като гледаше настрани.

Пендъргаст също стана.

— Извини ме, Алойзиъс, но чувствам необходимост да остана за известно време сама.

— Разбира се. — Той видя тънката ѝ фигура да се отдалечава, докато най-накрая изчезна като дух в каменните коридори на манастира. После обърна поглед към планинския пейзаж отвъд прозореца дълбоко замислен.

Когато тъмнината изпълни павилиона, звуците на тромпета *дзунг* спряха, последната нота увисна като умиращо ехо сред върховете за няколко дълги секунди. Всичко бе тихо, сякаш идването на нощта бе донесло със себе си някакъв застои. В този момент една фигура се материализира в мастилените сенки в долната част на павилиона: стар монах в шафранова роба. Той със съсухрена ръка направи на Пендъргаст жест, използвайки странното тибетско поклащане на китката, което означаваше „ела“.

Пендъргаст тръгна бавно към монаха. Мъжът се обърна и се затътри в тъмното.

Агентът го последва заинтригуван. Тръгнаха в неочаквана посока, по мрачни коридори към килията, която обитаваше прочутият отшелник: монах, който доброволно бе позволил да го затворят в стая с размери, достатъчни само за човек, който седи и медитира, зазидан за цял живот, хранен веднъж дневно с хляб и вода, което се осъществяваше с преместването на една-единствена хлабава тухла.

Старият монах спря пред килията, която не бе нищо повече от безлична тъмна стена. Старите ѝ камъни бяха излъскани от хилядите ръце на хора, дошли да молят за мъдър съвет. Твърдеше се, че е бил зазидан на двайсет години. Сега приближаваше почти сто, оракул, прочут с уникалния си дар за пророкуване.

Монахът почука по камъка два пъти с нокът. Чакаха. След минута единствената хлабава тухла във фасадата започна да се мести съвсем бавно, като стържеше по пантата едва чуто. През отвора се появи една сбръчкана ръка, бяла като сняг, по която прозираха тънки сини вени. Тя бутна камъка настрана, разкривайки малък отвор.

Монахът се наведе към дупката и промърмори нещо с тих глас. После се извърна да чуе. Минутите минаваха, Пендъргаст долавяше съвсем лек шепот отвътре. Монахът се изправи, явно удовлетворен и направи жест на Пендъргаст да дойде по-близо. Агентът се подчини, гледайки как камъкът се хлъзга до първоначалното си положение, воден от невидима ръка.

Внезапно един дълбок, стържещ звук дойде от вътрешността на скалата, близо до каменната килия и в нея се отвори цепнатина. Тя се увеличи и се превърна в каменна врата, която изскърца, отворена от невидим механизъм. Отвътре се разнесе странен, непознат мирис, напомнящ тамян. Монахът протегна ръка и направи жест на Пендъргаст да влезе, и когато агентът прекрачи прага, вратата се затвори. Монахът не го бе последвал — Пендъргаст беше сам.

От мрака се появи друг монах, който държеше топяща се свещ. През изминалите седем седмици в Гсалриг Чонг, както и при предишните си посещения, Пендъргаст беше научил лицата на всичките монаси — но този бе нов. Той осъзна, че току-що е въведен във вътрешния манастир, за който се шепнеше, но не беше потвърдено, че съществува — скритата Светая Светих. Подобен достъп — какъвто той бе разбрал, че е абсолютно забранен — беше както изглежда покровителстван от зазидания отшелник. Това бе манастир в манастира, в който половин дузина монаси отшелници прекарваха целия си живот в дълбока медитация и непрекъснато духовно обучение, без да видят външния свят или дори да влязат в директен контакт с монасите от външния манастир, охранявани от невидимия отшелник. Те до такава степен се бяха отказали от света, беше чул веднъж Пендъргаст да се говори, че ако светлината на слънцето падне върху кожата им, щеше да ги убие.

Той последва странния монах по тесния коридор, водещ в най-дълбоките части на манастирския комплекс. Пътят стана по-неравен и той осъзна, че това са тунели, издълбани в самата скала: тунели, които бяха измазани и изрисувани преди хиляда години; рисунките им сега

бяха почти заличени от пушека, влагата и времето. Последва завой, после още един, минаха покрай малки каменни килии с Буди или картини *танка*, осветени от свещи и пропити от тамян. Не се разминаха с никого, не видяха никого — лабиринтът от помещения без прозорци и тунелите изглеждаха празни, влажни и изоставени.

Накрая на това почти безкрайно пътуване стигнаха до друга врата, окована в ленти от намаслено желязо, занитени в дебелите дъски. Монахът извади ключ и с известно усилие вратата бе отключена и отворена.

Стаята отвъд бе малка и тъмна, осветена от единствена маслена лампа. Стените бяха облицовани с древно, ръчно изтъркано дърво, педантично инкрустирано. Във въздуха се виеше благовонен дим, остър и смолист. Мина известно време, преди очите на Пендъргаст да се приспособят към изключителния факт, че стаята е натъпкана със съкровища. Пред отсрещната стена стояха дузина ковчези от тежко щамповано злато с плътно затворени капаци; до тях се мъдреха купчини кожени торби, някои от които прогнили и съдрани, с разсипано на пода съдържание от тежки златни монети — всички златни английски лири и гръцки статери^[1]. Около тях бяха подредени малки дървени буренца с издути дъги, разсипали самородни и шлифовани рубини, смарагди, сапфири, диаманти, тюркоази, турмалини и оливин. Други пък изглежда бяха пълни с малки златни кюлчета и овални японски кобани.^[2]

Стената отдясно бе приютила друг тип съкровище: средновековни обои и тръби, изработени от ебонит, слонова кост и злато и инкрустирани със скъпоценни камъни; ритуални камбани *дорже*, камбанки от сребро и кехлибар. По-нататък имаше група златни и сребърни статуи, едната украсена със стотици звездни сапфири; до тях, сгъшени в дървени кошове и слама, той различи полупрозрачни купи, фигурки и гравирани таблички от най-фин нефрит.

И вляво, непосредствено до него, най-великото от всички съкровища: малки боксове, натъпкани с прашни свитъци, навити на рула *танки* и снопове пергамент и оризова хартия, превързани с копчинени шнулове.

Толкова поразителна бе гледката на съкровището, че на Пендъргаст му отне време, за да осъзнае, че в близкия ъгъл седи на

възглавница едно човешко същество в поза лотос.

Монахът, който го бе довел, сега се поклони със събрани пред гърдите ръце и се оттегли; желязната врата издрънча след него при завъртането на ключа.

— Заповядайте, седнете — произнесе той на английски.

Пендъргаст се поклони и седна.

— Във висша степен удивителна стая — каза той. След кратка пауза добави: — И удивителен във висша степен тамян.

— Ние сме пазителите на манастирските съкровища — златото, среброто и всички други преходни неща, които светът счита за богатство. — Мъжът говореше на добре обмислен и елегантен английски с оксбриджски акцент. — Ние също така сме домакини на библиотеката и религиозните картини. „Тамянът“, който усетихте, е смолата на растението *дорцан-кинг* — гори се постоянно, за да държи червеите в дупките им — ненаситните дървояди, характерни за високите Хималаи, които се опитват да унищожат всичко, направено от дърво, хартия или коприна в тази стая.

Пендъргаст кимна, възползвайки се от възможността да разгледа монаха по-отблизо. Беше стар, но жилав и в удивителна физическа форма. Одеждата му в червено и шафрановожълто бе намотана стегнато, а главата му бе обръсната. Краката му бяха боси и почти черни от мръсотия. Очите блестяха върху гладко, неостаряващо лице, което излъчваше интелигентност и вгълбено спокойствие.

— Сигурно се питате кой съм и защо съм ви поканил да дойдете — каза монахът. — Аз съм Тубтън. Добре дошъл, мистър Пендъргаст.

— Лама Тубтън?

— Ние, които сме във вътрешния манастир, нямаме титли, които да ни отличават. — Монахът се наклони към него, вглеждайки се отблизо в лицето му. — Разбрах, че в живота работата ви е да... не съм сигурен как до го преведа — да се ровите в делата на другите, да оправяте онова, което е било сбъркано? Да разрешавате загадки, да хвърляте светлина върху мистерии и мрак?

— Никога не съм чувал да я определят точно по този начин. Но да, вие сте прав.

Монахът се дръпна обратно, с израз на явно облекчение върху лицето.

— Това е добре. Страхувах се, че може да съм сбъркал. — Гласът му спадна почти до шепот. — Защото тук има една загадка.

Настъпи дълга тишина. След малко Пендъргаст се обади:

— Продължете.

— Старейшината не може да обсъжда този проблем директно. Ето защо ме помолиха да го сторя аз. Макар да мисля, че ситуацията е ужасна, установявам, че... ми е трудно да говоря за това.

— Всички вие бяхте толкова любезни към мен и повереницата ми — каза Пендъргаст. — Радвам се на възможността да направя нещо за вас в отплата — стига да мога.

— Благодаря. Историята, която ще ви разкажа, включва някои подробности от секретно естество.

— Можете да разчитате на дискретността ми.

— Първо ще ви разкажа малко за себе си. Роден съм в отдалечено село край езерото Маносауар в западен Тибет. Бях единствено дете и родителите ми са били убити в лавина, преди първия ми рожден ден. Двама английски естествоизпитатели — съпрузи, — правейки обширно проучване на Манджурия, Непал и Тибет — изпитали жал към такова малко сираче и неофициално ме осиновили. Десет години останах с тях, докато те пътуваха през пустошта, наблюдаваха, скицираха и си водеха бележки. Тогавя една нощ скитаща шайка войници дойде до палатката ни. Застреляха жената и мъжа и изгориха всичкото им имущество. Аз единствен се спасих.

— Да загубя два пъти родители — можете да си представите чувствата ми. Самотното ми скитане ме доведе тук, в Гсалриг Чонг. След време дадох обет и влязох във вътрешния манастир. Ние посвещаваме живота си на крайно сурова ментална и физическа подготовка. Занимаваме се с най-отвлечените и най-мистериозни аспекти на съществуването. По време на обучението си в Чонг Ран ти си се докоснал до някои от истините, чрез които достигаме до безкрайно по-големи дълбини.

Пендъргаст наведе глава.

— Тук, във вътрешния манастир, ние сме откъснати от всичко съществуващо. Не ни се разрешава да поглеждаме външния свят, да виждаме небето, да дишаме чист въздух. Всичко е фокусирано върху обръщането навътре. Трудно е да се направи такава голяма жертва, дори за тибетски монах, и точно затова сме само шестима. Охранявани

сме от отшелника, който не позволява да говорим с човешко същество отвън, но аз наруших този свещен обет, за да говоря с вас сега. Само това трябва да е достатъчно, за да ви покаже сериозността на положението.

— Разбирам — кимна Пендъргаст.

— Имаме определени задължения като монаси във вътрешния храм. В допълнение към това да сме пазители на манастирската библиотека, реликвите и съкровището, ние сме също така пазители на... Агозиена.

— Агозиена?

— Най-важният предмет в манастира, а може би и в цял Тибет. Съхранява се в заключена гробница над този ъгъл. — Той посочи към издълбана в камъка ниша с тежка желязна врата, която зееше откряната. — Всичките шестима монаси тук веднъж годишно изпълняват определени ритуали за защита на гробницата на Агозиена. Когато изпълнихме този дълг през май, няколко дни преди да пристигнете, открихме, че Агозиенът вече не е на мястото си.

— Откраднали са го?

Монахът кимна.

— Кой има ключ?

— Аз. Единствено аз.

— И гробницата е била заключена?

— Да. Нека ви уверя, господин Пендъргаст, че е напълно невъзможно някой от монасите ни да извърши това престъпление.

— Извинете ме, ако съм скептичен по отношение на твърдението ви.

— Скептицизмът е полезен. — Той го произнесе с особена енергия и Пендъргаст не отговори. — Агозиенът не е вече в манастира. Ако беше, би трябвало да знаем.

— Как?

— За това не бива да се говори. Моля ви, повярвайте ми, господин Пендъргаст — ние *цял* да знаем. Никой от монасите тук не е отнесъл предмета в собствената си килия.

— Може ли да погледна?

Мъжът кимна.

Пендъргаст се изправи, извади малко фенерче от джоба си, отиде до гробницата и се взря в кръглата ключалка на бравата. След малко

той я изследва с увеличително стъкло.

— Бравата е била разбита — каза той и се изправи.

— Извинете. Разбита?

— Отворена без помощта на ключ. — Той погледна монаха. — Насилена всъщност, ако се съди по вида ѝ. Казвате, че никой от монасите не би могъл да го открадне. Имало ли е други посетители в манастира?

— Да — каза монахът със следа от усмивка. — Всъщност, знаем кой го е откраднал.

— О? — възкликна Пендъргаст. — Това прави нещата много по-прости. — Разкажете ми.

— В началото на месец май при нас дойде млад мъж — алпинист. Неговото пристигане беше странно. Дойде от изток — от планините по Непалската граница. Беше почти мъртъв, намираше се в душевна и физическа криза. Беше професионален алпинист, единственият оцелял от експедиция към неизкачваната западна страна на Даулагири. Лавина помела всички останали, но него пощадила. Принудил се да прекоси и да се спусне по северната страна и оттам преминал през Тибетската граница нелегално не по своя вина. Отнело му три седмици вървене и най-накрая, използвайки през ледници и долини, стигнал до нас. Беше на ръба на смъртта. Грижихме се за него, докато оздравя. Американец е — казва се Джордан Амброуз.

— При вас ли учеше?

— Прояви малък интерес към Чонг Ран. Беше странно — определено притежаваше силата на желанието и активността на ума, за да успее, може би в степенята, в която всеки западняк, който сме виждали... освен жената. Констанс.

Пендъргаст кимна.

— Откъде знаете, че е бил той?

Монахът не отговори направо.

— Бихме желали да го проследите, да намерите Агозиена и да го върнете обратно в манастира.

Пендъргаст отново кимна.

— Този Джордан Амброуз... как изглеждаше той?

Монахът бръкна в робата си и извади малък, навит на руло пергамент. Развърза връзките, с които беше вързан и го разгъна.

— Нашият художник на танка направи негов портрет по моя молба.

Пендъргаст взе свитъка и го разгледа. Той показваше млад, силен и красив мъж към трийсетте, с дълга руса коса и сини очи; лицето му изразяваше физическа решимост, морална небрежност и висока интелигентност. Беше забележителен портрет, сякаш уловил както външния, така и вътрешния облик на личността.

— Това ще е много полезно — каза Пендъргаст като го завърза отново и го пхна в джоба си.

— Нуждаете ли се от повече информация, за да намерите Агозиена? — попита монахът.

— Да. Кажете ми какво точно означава Агозиен.

Промяната, която настъпи у монаха, беше поразителна. Лицето му придоби внимателен, почти уплашен израз.

— Не мога — отвърна той с разтреперан глас толкова тихо, че едва се чуваше.

— Неизбежно е. Ако трябва да ви върна това нещо, необходимо е да знам какво представлява.

— Не ме разбрахте. Не мога да ви кажа, защото *ние не знаем какво е*.

Пендъргаст се намръщи.

— Как е възможно?

— Агозиенът е бил запечатан в дървена кутия още преди да бъде получен за съхранение от нашия манастир преди хиляда години. Никога не сме я отваряли — това е строго забранено. Кутията се е предавала от Ринпоче на Ринпоче винаги запечатана.

— Що за кутия е?

Монахът показа с ръце размерите — приблизително петнайсет на петнайсет на сто и двайсет сантиметра.

— Необикновена форма. Какво според вас може да се сложи в кутия с такава форма?

— Вероятно нещо дълго и тънко. Жезъл или меч. Свитък или навита на руло картина. Серия печати може би, или въжета със свещени възли.

— А какво означава това име: Агозиен?

Монахът се поколеба:

— Мрак.

— Защо отварянето на кутията е било забранено?

— Основателят на манастира, първият Раланг Ринпоче, я получил от един свят човек от изток, от Индия. Светият човек бил изгравирал отстриани на кутията текст, който съдържа предупреждението. Имам тук копие от текста, което ще превода. — Той извади малък свитък, изписан с тибетски букви, отдалечи го с треперещи ръце от очите си и издекламира:

*За да не освободиш дхармата,
нечистата сила на злото и болката,
и мрака около колелото на мрака,
Агозиена не бива да отваряш.*

— „Дхармата“ — каза Пендъргаст — се отнася до учението на Буда, нали?

— В този контекст предполага нещо дори по-голямо — целия свят.

— Неясно и тревожно.

— Точно толкова енигматично е и на тибетски. Но използваните думи са много силни. Предупреждението е сериозно, господин Пендъргаст — много сериозно.

Пендъргаст се замисли над думите му.

— Как би могъл един външен човек да разполага с достатъчно информация за тази кутия, за да я открадне? Прекарах преди време цяла година тук и никога не съм чувал за нея.

— Това е голяма загадка. Със сигурност никой от монасите ни не е казал и дума. Страхопочитанието ни пред този предмет е огромно и никога не говорим за него, дори помежду си.

— Този човек, Амброуз, е могъл да загребе скъпоценности на стойност милиони долари само с едната си ръка. Всеки обикновен крадец щеше да вземе първо златото и бижутата.

— Може би — рече монахът след известно мълчание — той не е обикновен крадец. Злато, скъпоценности... Вие говорите за земни богатства. *Преходни* съкровища. Агозиенът...

— Да? — подкани го Пендъргаст.

Но старият свещеник просто разпери ръце и отвърна на погледа му с трескави очи.

---

[1] Старинна гръцка монета. — Б.пр. ↑

[2] Стара монета от периода Едо във феодална Япония. — Б.пр. ↑

3.

Черното було на нощта тъкмо бе започнало да се повдига, когато Пендъргаст пое през обкованите в желязо врати на вътрешната манастирска порта. Нататък, отвъд външната стена, се извисяваше грамадата на Анапурна с остри лилави очертания, издигащи се от стопяващия се мрак. Той изчака в покрития с камъни двор, докато един от монасите безмълвно доведе коня му. Мразовитият предутринен въздух беше натежал от роса и уханието на диви рози. Натовари дисагите на гърба на животното, провери седлото и нагласи стремената.

Констанс Грийн наблюдаваше безмълвно последните приготовления на агента от ФБР. Беше облечена с монашеска роба с убит цвят на шафран и ако не бяха изящните ѝ черти и разпиляната кестенява коса, почти можеше да мине за един от обитателите на манастира.

— Съжалявам, че се налага да те оставя така рано, Констанс. Трябва да поема по следата, преди да е изстинала.

— Наистина ли нямат представа какво е?

Пендъргаст поклати глава.

— Освен за формата и името му, никаква.

— Мрак... — промълви тя и вдигна към него разтревожени очи.
— Колко дълго ще отсъстваш?

— Трудната част вече е извършена. Знам името на крадеца и как изглежда той. Сега трябва единствено да го хвана. Възстановяването на предмета би трябвало да е работа за седмица, най-много две. Проста задача. След две седмици ти ще си приключила с обучението си и ще можеш да се присъединиш към мен отново, за да завършим нашето пътешествие из Европа.

— Бъди предпазлив, Алойзиъс.

Пендъргаст се усмихна тънко.

— Този мъж може и да е със съмнителен морал, но не ми прилича на убиец. Би трябвало рискът да е минимален. Това е

обикновено престъпление, но с един объркващ аспект: защо е взел Агозиена и е оставил цялото това съкровище непокътнато. Както изглежда, не е имал отдавнашен интерес към тибетската култура. Това предполага, че Агозиенът е нещо изключително ценно и важно — или че по някакъв начин е наистина изключителен.

Констанс кимна.

— Имаш ли някакви напътствия към мен?

— Почивай. Медитирай. Довърши започнатото обучение. — Той направи пауза. — Донякъде се съмнявам, че никой тук не знае какво е Агозиен — все някой е надзърнал. Такава е човешката природа — дори тук, сред тези монаси. Изключително би ми помогнало, ако знаех какво представлява.

— Ще направя каквото мога.

— Отлично. Знам, че мога да разчитам на дискретността ти. — Пендъргаст се поколеба, след което се обърна към нея: — Констанс, има нещо, което трябва да те помоля.

При вида на изражението му очите ѝ се разшириха, но когато заговори, гласът ѝ остана спокоен.

— Да?

— Никога не си говорила за пътуването си към „Фийвършам“. В някакъв момент може би ще имаш нужда да го направиш. Когато се присъединиш към мен... ако си готова... — Гласът му отново секна в нетипично объркване и нерешителност.

Констанс отвърна очи.

— Вече изминаха седмици — продължи той, — откакто не сме разговаряли какво е станало. Но рано или късно...

Тя рязко се обърна към него.

— *Не!* — отсече кратко. — Не. — Замълча за момент, овладявайки се. — Искам да ми обещаеш нещо: никога повече не споменавай *него* или... „Фийвършам“ в мое присъствие.

Пендъргаст остана неподвижен, като я наблюдаваше внимателно. Бе явно, че прелъстяването от брат му Диоген я е наранило дори по-дълбоко, отколкото си беше давал сметка. Най-сетне той леко кимна.

— Обещавам.

После, като пусна ръцете ѝ, той я целуна по двете бузи. Взе поводите, метна се на седлото, смушка коня, премина през външната порта и пое надолу към виещата се пътека.

4.

Дълбоко в недрата на манастира Гсалриг Чонг, в една гола килия, Констанс Грийн седеше в поза лотос със затворени очи и визуализираше изключително сложно завързаната копринена нишка, която лежеше на възглавничка пред нея. Церинг беше зад гърба ѝ в мъждивата светлина, тя усещаше присъствието му само по ниското бучене на гласа му, който напяваше монотонно на тибетски. Беше се захванала с интензивно изучаване на езика от почти осем седмици и сега го говореше почти гладко, като използваше скромнен речник, наред с няколко фрази и идиома.

— Виж възела в ума си — дойде ниският хипнотизиращ глас на нейния учител.

По силата на волята възелът можеше да се материализира на около метър пред затворените ѝ очи, излъчващ светлина. Това, че тя седеше на голия, студен под, изчезна от съзнанието ѝ.

— Направи го отчетлив. Направи го стабилен.

Възелът дойде на фокус рязко, като се люлееше леко и ставаше неясен, когато вниманието ѝ се разколебаваше, но винаги се връщаше на фокус.

— Умът ти е като езеро по здрач — каза учителят. — Неподвижно, спокойно и чисто.

Странно усещане да е тук, но и в същото време да я няма, обхвана Констанс. Възелът, който бе избрала да визуализира, продължи да стои пред нея. Беше със средна сложност, завързан преди триста години от един велик учител. Познаваха го под името „Двойната роза“.

— Увеличи образа на възела в ума си.

Беше труден баланс на стягане и отпускане. Ако се концентрираше прекалено силно върху яснотата и устойчивостта, образът започваше да се разпада и нахълтваха други мисли; ако отпуснеше прекалено много, образът избледняваше в мъглявината на

съзнанието ѝ. Съществуваше идеална балансираща позиция; и постепенно, съвсем постепенно, тя я постигна.

— Сега разгледай образа на възела, който създаде в ума си. Огледай го от всички страни: отгоре, отстрани.

Блестящите меко намотки от коприна останаха устойчиви пред духовния ѝ взор, донасяйки ѝ тиха радост, внимание, каквото никога преди не бе изпитвала. И тогава гласът на учителя ѝ се изгуби напълно и единственото, което остана, бе самият възел. Времето изчезна. Пространството изчезна. Остана единствено възелът.

— Развържи го.

Това бе най-трудната част, изискваща огромна концентрация — да успее да проследи усукванията на възела, след което мислено да го развърже.

Времето течеше; биха могли да са десет секунди или десет часа.

Една ласкава ръка докосна рамото ѝ и очите ѝ се отвориха. Церинг стоеше пред нея с прехвърлена около ръката роба.

— Колко трая? — попита тя на английски.

— Пет часа.

Констанс се изправи и усети краката си толкова несигурни, че едва бе в състояние да върви. Той я хвана за ръката и ѝ помогна да се стабилизира.

— Добре се учиш — каза той. — Не се възгордявай от това.

Тя кимна.

— Благодаря.

Тръгнаха по дъвен коридор и завиха на ъгъла. Напред пред тях се чу слабият звук на молитвените колела, отразен в каменните стени.

Втори ъгъл. Тя се почувства освежена, чиста, будна.

— Какво задвижва тези молитвени колела? — попита тя. — Никога не спират да се въртят.

— Под манастира има поток — изворът на река Цангпо. Водата минава по колелата и задвижва механизмите.

— Находчиво.

Минаха покрай стената със скърцащи и тракащи месингови колела. Констанс видя зад тях гора от движещи се месингови пръти и дървени механизми.

Оставиха ги зад себе си и влязоха в един от външните коридори. Напред се показа един от далечните павилиони на манастира,

правоъгълните колони рамкираха трите високи върха. Двамата влязоха в павилиона и Констанс вдиша чистия високопланински въздух. Церинг ѝ посочи стол и тя седна. Той седна до нея. В продължение на пет минути гледаха потъмняващите върхове в мълчание.

— Медитацията, която изучаващ, е много мощна. Някой ден може да излезеш от медитация и да откриеш възела... развързан.

Констанс не каза нищо.

— Някои хора могат да влияят върху физическия свят единствено с мисъл, да създават неща от мисълта си. Съществува една история за монах, който медитирал толкова дълго върху роза, че когато отворил очи, на пода имало роза. Това е много опасно. Има хора, които с достатъчно умение и медитация могат да създават неща... по-различни от рози. Това не е желателно и е сериозно отклонение от будисткото учение.

Тя кимна че разбира, без да вярва и на дума от казаното.

Устните на Церинг се разтегнаха в усмивка.

— Скептична си. Това е много хубаво. Независимо дали вярваш или не, избирай внимателно образите, върху които медитираш.

— Ще го направя — каза Констанс.

— И запомни: макар да имаме много „демони“, повечето не са зли. Те са привързаности, които трябва да превъзмогнеш, за да постигнеш просветление.

Поредна продължителна тишина.

— Имаш ли въпроси?

Тя не каза нищо известно време, спомняйки си прощалната молба на Пендъргаст.

— Каж ми, защо има вътрешен манастир?

Церинг не отговори веднага.

— Вътрешният манастир е най-старият в Тибет, построен тук, в отдалечените планини, от група скитащи монаси от Индия.

— За да запази Агозиена ли е бил построен?

Монахът я погледна сърдито.

— За това не бива да се говори.

— Настояникът ми замина отгук, за да го търси. По молба на манастира. Може би аз също мога да помогна по някакъв начин.

Старият мъж погледна настрана и хладността в очите му нямаше нищо общо с пейзажа извън павилиона.

— Агозиенът е пренесен тук от Индия. Донесен далеч в планините, където да не бъде застрашен. Построили вътрешния манастир, за да го защитават и пазят. После, доста по-късно, около вътрешния храм бил изграден външен.

— Тук има нещо, което не разбирам. Ако Агозиенът е толкова опасен, защо просто не е бил унищожен?

Монахът мълча дълго. Най-накрая каза тихо:

— Защото има важна цел за в бъдеще.

— Каква цел?

Но нейният учител остана тих.

5.

Джипът се появи, накланяйки се силно на завоя на хълма, задруса се през серия огромни, пълни с кал дупки и се спусна на един широк, мръсен път към град Кианг във влажна долина, недалеч от тибетско-китайската граница. Сив дъждец падаше от небето в плащаница от кафяв пушек, който бълваха група комини отвъд калната река. Двата бряга бяха осяени с боклук.

Шофьорът на джипа отмина един претоварен камион, натискайки бясно клаксона. Сви покрай друг камион на една задънена улица, зави на няколко стъпки от ръба на крайпътната канара и започна да се спуска към града.

— Към железопътната гара — обърна се Пендъргаст към шофьора на мандарински.

— *Уей, уей, ксян ченг!*

Джипът отмина пешеходци, колоездачи, мъж в каруца с два вола. Шофьорът със скърцане спря, докато навлизаха в трафика на кръговото движение, напредвайки сантиметър по сантиметър, като постоянно натискаше клаксона. Изгорели газове и истинска симфония от клаксони изпълваха въздуха. Чистачките на предното стъкло се движеха напред-назад, като нашарваха на черти мръсотията, която покриваше джипа, а анемичният дъжд успяваше единствено да я размаже.

След кръговото движение широкият булевард завърши до ниска циментова постройка. Шофьорът рязко спря пред нея:

— Пристигнахме.

Пендъргаст излезе и разтвори чадъра си. Въздухът миришеше на сяра и бензинови изпарения. Той влезе в сградата и си проправи път между тълпите от хора, които се блъскаха и викаха, помъкнали огромни сакове и кошове на колела. Някои носеха живи кокошки и патици с вързани крака, а един дори буташе едно бъдещо съжаление с мръсотията си прасе, вързано в стара количка за пазаруване.

В дъното на помещението навалицата се разрези и Пендъргаст откри онова, което търсеше: един мрачен коридор, който водеше към служебните кабинети. Той отмина полуспящия гард и бързо тръгна по дългия коридор, като гледаше имената върху вратите, край които минаваше. Най-накрая спря пред особено мръсна врата. Натисна бравата, оказа се отключена и той влезе вътре без да чука.

Един нисък и закръглен китайски чиновник седеше зад бюро, отрупано с папки. Отстрани стоеше очукан сервиз за чай, чашите бяха евтини и мръсни. Стаята миришеше на пържена храна и пикантен сос.

Мъжът скочи, ядосан от неканеното нахълтване.

— Кой сте вие? — извика той на лош английски.

Пендъргаст стоеше до вратата със скръстени пред гърдите ръце и презрителна усмивка на лицето.

— Какво искате? Ще извикам пазача. — Той посегна да вземе телефона, но Пендъргаст бързо се наведе и натисна слушалката обратно на мястото ѝ.

— *Ва* — каза Пендъргаст с нисък глас на мандарински. — Спрете.

Лицето на мъжа почервения след тази поредна обида.

— Имам няколко въпроса, на които бих искал да ми се отговори — продължи Пендъргаст, все още използвайки хладен официален мандарински.

Ефектът върху служителя беше явен, лицето му изразяваше обида, объркване и опасение.

— Оскърбявате ме — извика той най-сетне на мандарински. — Нахълтвате в кабинета ми, дърпате телефона ми и отправяте изисквания! Кой сте вие, че си позволявате да влизате по подобен начин, държейки се като варварин?

— Ще бъдете ли така любезен да седнете, драги господине, да се успокоите и да слушате. В обратен случай... — Пендъргаст премина към оскърбителния разговорен — ще се окажете на следващия влак далеч от тук, преназначен на гранична станция високо в планината Канлун.

Лицето на мъжа се зачерви, но той не заговори. След малко седна сковано с ръце на бюрото и зачака.

Пендъргаст също седна. Извади навития свитък, който Тубтън му беше дал, и го разгъна пред чиновника. Мъжът го взе неохотно.

— Този човек е минал оттук преди два месеца. Казва се Джордан Амброуз. Носел е една дървена кутия, много стара. Подкупил те е, а ти в замяна си му дал разрешително за изнасяне на кутията. Бих искал да видя копие от това разрешително.

Настъпи дълга тишина. Тогава чиновникът остави рисунката на масата.

— Наистина не знам за какво говорите — каза той рязко. — Не вземам подкупи. Освен това през станцията минават много хора. Не бих могъл да си спомня.

Пендъргаст извади плоска бамбукова кутия от джоба си, отвори я и я обърна надолу, изсипвайки на масата в спретната купчинка новички банкноти от по сто юана. Мъжът впери очи в тях и преглътна.

— Трябва да си спомняте онзи мъж — каза Пендъргаст. — Кутията е била голяма — дълга метър и половина. Била е очевидно стара. Невъзможно е било господин Амброуз да я пренесе оттук или да я изнесе от страната без разрешително. Сега, любезни ми господине, имате избор: да прекрачите принципите си и да вземете подкупа, или да запазите принципите си и да свършите в планината Канлун. Както може би сте предположили от акцента ми и лекотата, с която говоря езика, въпреки, че съм чужденец, имам много важни връзки в Китай.

Чиновникът избърса ръцете си с кърпичка. После протегна едната си ръка, покривайки парите. Придърпа ги към себе си и те бързо изчезнаха в едно чекмедже. После той се изправи. Същото стори Пендъргаст и двамата си стиснаха ръцете и размениха любезни, официални приветствия, сякаш се срещаха за първи път.

Мъжът седна.

— Би ли желал господинът чай? — попита той.

Пендъргаст погледна към отвратителния чаен сервиз, после се усмихна.

— За мен ще е огромна чест, любезни господине.

Мъжът се провикна грубо към една задна стаичка и оттам се появи негов подчинен, който взе чаения сервиз. Пет минути по-късно той върна изпускащия пара чайник. Бюрократът напълни чашите.

— Спомням си мъжа, за когото говорите — каза той. — Нямаше виза за Китай. Носеше продълговата кутия. Искаше входна виза — която му беше необходима, за да напусне, а така също и разрешително за изнасяне. Дадох му и двете. Излезе му... много скъпо.

Чаят беше зелен и Пендъргаст се изненада от качеството му.

— Не говореше китайски, разбира се. Разказа ми напълно невероятна история за това как е преминал от Непал в Тибет.

— А кутията? Каза ли нещо за нея?

— Каза, че е антика, която купил в Тибет — знаете, онези мръсни тибетци продават собствените си деца за няколко юана. Тибетският автономен район е пълен със стари неща.

— Попитахте ли го какво има в нея?

— Каза, че е ритуален нож пур-бу. — Той затършува из едно чекмедже, прелисти някакви документи и извади разрешителното. После го побутна към Пендъргаст.

— Но кутията беше заключена и той отказа да я отвори — продължи служителят. — Това му костваше още доста пари, отказването на проверка на съдържанието. — Той се усмихна, разкривайки редица потъмнели от чая зъби.

— Какво според вас е имало вътре?

— Представа нямам. Хероин, валута, скъпоценни камъни? — Той разпери ръце.

Пендъргаст посочи разрешителното.

— Тук се казва, че щял да хване влака за Ченгду, а после самолет на „Чайна Еър“ за Бейджин, откъдето ще смени за полет към Рим. Това истина ли е?

— Да. Настоях да ми покаже билета си. Ако би тръгнал да напуска Китай по друг маршрут, би се изложил на опасността да бъде спрял. Разрешението е валидно само за Кианг — Ченгду — Бейджин — Рим. Така че съм сигурен, че си е заминал по този начин. Разбира се, след като пристигне в Рим... — Той отново разпери ръце.

Пендъргаст си записа информацията за пътуването.

— Как се държеше? Беше ли неспокоен?

Бюрократът помисли за миг.

— Не. Това беше много странно. Той изглеждаше... еуфоричен. Сърдечен. Почти сияещ.

Пендъргаст се изправи.

— Благодаря ви най-любезно за чая, ксиян ченг.

— И аз на вас, прелюбезни господине — каза чиновникът.

Час по-късно Пендъргаст се качи в първокласен вагон на трансграничния китайски Експресен влак към Ченгду.

6.

Констанс Грийн знаеше, че монасите в манастира Гсалриг Чонг живеят съгласно установен график за медитация, обучение и сън, с две прекъсвания за храна и чай. Времето за сън беше фиксирано: от осем вечерта до един след полунощ. Този ред никога не се променяше и сигурно бе останал отпреди хиляда години. По такъв начин беше сигурна, че в полунощ е малко вероятно да се натъкне на някого, движейки се в огромния манастир.

И така точно в дванайсет, точно както беше направила последните три нощи по ред, тя отметна грубата кожа от як, която ѝ служеше за завивка и седна в леглото. Единственият звук беше далечното стенание на вятъра през външните павилиони на манастира. Тя се изправи и облече робата си. Килията беше ужасно студена. Тя отиде до малкия прозорец и отвори дървения капак. Стъкла нямаше и мразовитият въздух нахлу вътре. Прозорецът гледаше към мрака на нощта, към една самотна звезда, потрепваща високо в кадифената чернота.

Констанс затвори прозореца и се приближи до вратата, където спря и се послуша. Всичко бе тихо. След малко откряна вратата, излезе в преддверието и тихо се насочи към външния коридор. Отмина молитвените колела, проскързващи безкрай своята благословия към небесата, после тръгна по коридор, който потъваше дълбоко в решетото от помещения, търсейки затворения отшелник, който пазеше вътрешния манастир. Макар Пендъргаст да беше описал приблизителното му местонахождение, комплексът бе толкова голям, и коридорите — толкова объркани, че това доказваше, че е почти невъзможно да се открие.

Но тази вечер след много обиколки тя най-после стигна до излъсканата каменна стена, свидетелство, че килията му е отзад. Хлабавата тухла си беше на мястото, ръбовете ѝ бяха изтрити и нацърбени от многократно местене. Тя почука няколко пъти и зачака. Минутите се нижеха и тогава тухлата леко помръдна; чу се слаб

стържещ звук и тя започна да се отмества. Появиха се два костеливи пръста, хванаха ръбовете на тухлата и я преместиха така, че в мрака се разкри малък отвор.

Констанс бе подготвила грижливо отнапред думите, които искаше да каже на тибетски. Сега се наведе към дупката и прошепна:

— Пуснете ме във вътрешния манастир.

Тя се обърна и допря ухото си до отвора. Отговори слаб като на насекомо шепнещ глас. Напрегна се да чуе и разбра.

— Знаете ли, че е забранено?

— Да, но...

Преди да успее да завърши, чу стържещ звук и едно парче от стената зад килията започна да се мести, като при това се отвори стар каменен шев, разкривайки тъмен коридор. Тя се сепна — отшелникът дори не бе изчакал да чуе внимателно скалъпеното обяснение.

Клекна, запали ароматна пръчица и влезе вътре. Стената се затвори. Напред се виеше тъмен коридор, излъчваше мирис на спарен въздух, влажен камък и наситен аромат на смола. Въздухът беше замъглен от тамян.

Тя пристъпи, като държеше високо пръчицата. Пламъкът потрепна, сякаш протестираше. Тръгна по дългия коридор; тъмните му стени бяха украсени с обезпокоителни образи на чудати божества и танцуващи демони.

Вътрешният манастир, осъзна тя, навремето сигурно беше приютявал далеч повече монаси, отколкото сега. Беше голям, студен и празен. Без да знае къде отива и дори без ясна представа какво прави — освен да намери монаха, за когото Пендъргаст говореше, и да го разпита допълнително — тя зави покрай няколко ъгъла, преминавайки през огромни, празни помещения, стените на които бяха изрисувани с танки и мандали, почти изтрити от времето. В една от стаите се стичаше забравена свещ пред древна бронзова статуя на Буда, проядена от зеления меден окис. Пръчицата, която използваше да си свети, започна да съска и тя извади друга от джоба си и я запали; миризмата на сандалов пушек изпълни коридора.

Констанс зави още веднъж и спря. На ъгъла стоеше монах — висок, сух, в парцалива роба, с хлътнали очи, и гледаше със странна, почти жестока настойчивост. Тя срещна очите му, но той не каза нищо.

Тогава тя посегна към качулката си, отметна я назад и пусна кестенявата си коса да се разпилее по раменете ѝ.

Очите на монаха се разшириха, но съвсем леко. Все още не казваше нищо.

— Поздрави — произнесе Констанс на тибетски.

Монахът слабо наклони глава. Огромните му очи продължаваха да се взират в нея.

— Агозиена — каза тя.

Отново никаква реакция.

— Дойдох да попитам: какво е Агозиенът? — Тя говореше неуверено, продължавайки на бедния си тибетски.

— Защо сте тук, малък монахо? — попита той спокойно.

Констанс направи крачка напред към него.

— Какво е Агозиенът? — повтори тя вече по-настойтелно.

Той затвори очи.

— Умът ти е в смут от вълнение, младо създание.

— Трябва да знам.

— Трябва — повтори той.

— Какво прави Агозиенът?

Очите му се отвориха. Той се обърна и тръгна. След миг тя го последва.

Монахът се провираше на зигзаг през много тесни пасажи и спираловидни завои, спускаше се и се изкачваше по стъпала, пресичаше грубо издълбани тунели и дълги, украсени с фрески коридори. Най-накрая спря пред каменна врата, завесена с протрита оранжева коприна. Дръпна я настрана и Констанс с изненада видя трима монаси, които седяха на каменни пейки, сякаш на съвет, с подредени множество свещи пред една позлатена статуя на седящ Буда.

Един от монасите се изправи.

— Заповядайте, влезте — произнесе той на изненадващо гладък английски.

Констанс се поклони. Очакваха ли я? Изглеждаше невъзможно. Но нямаше друго логично обяснение.

— Уча с Лама Церинг — каза тя, доволна да мине на английски.

Мъжът кимна.

— Искам да знам за Агозиена.

Той се обърна към другите и заговори на тибетски. Констанс се напрегна да схване какво казваше, но гласовете бяха твърде тихи. Накрая монахът се изви към нея.

— Лама Тубтън каза на детектива всичко, което знаем — произнесе той.

— Моля да ме извините, но не ви вярвам.

Монахът изглеждаше слисан от прямотата ѝ, но бързо се съвзе.

— Защо говорите по този начин, дете?

Стаята бе замръзнала и Констанс започна да трепери. Тя се загърна стегнато с робата си.

— Може да не знаете какво точно е Агозиенът, но знаете целта му. *Бъдещата* му цел.

— Още не е време да се разкрива. Агозиенът беше взет от нас.

— Искате да кажете: взет преждевременно?

Монахът поклати глава.

— Ние бяхме пазителите му. Наложително е да ни бъде върнат, преди... — Той спря.

— Преди какво?

Монахът само поклати глава, тревожните линии на лицето му изглеждаха мрачни и непреклонни на мъждивата светлина.

— *Трябва* да ми кажете. Това ще помогне на Пендъргаст, на *нас*, да открием предмета. Няма да кажа на никого, освен на него.

— Нека затворим очи и да медитираме — каза монахът. — Да медитираме и да отправим молитви за неговото бързо и безопасно връщане.

Тя преглътна, опитвайки се да успокои ума си. Истина беше, бе действала импулсивно. Поведението ѝ без съмнение бе шокирало монасите. Но беше дала обещание на Алоизиъс и възнамеряваше да го удържи.

Монахът запя монотонно и останалите подеха. Странните бръмчащи, повтарящи се звуци изпълниха съзнанието ѝ и гневът и отчаяното ѝ желание да научи повече, сякаш изтекоха от нея като вода от пробита лодка. Силната нужда да изпълни молбата на Пендъргаст някакси избледня. Умът ѝ се събуди, почти умиротворен.

Монотонният речитатив спря. Тя бавно отвори очите си.

— Още ли продължавате страстно да търсите отговор на въпроса си?

Настъпи дълга тишина. Констанс си спомни един от уроците си — обучение върху желание. Тя наведе глава.

— Не — излъга неочаквано за себе си. Искаше информацията повече от всякога.

Монахът се усмихна.

— Имате още много да учите, малък монахо. Знаем много добре, че имате нужда от тази информация, че желаете тази информация и че ще ви е полезна. Но лично за вас не е добре, че я търсите. Информацията е изключително опасна. Тя има силата да унищожи не само вашия живот, но и самата ви душа. Може да ви откъсне от просвещението завинаги.

Тя го погледна.

— Нуждая се от нея.

— Ние наистина не знаем какво представлява Агозиенът. Наистина не знаем откъде е дошъл в Индия. Не знаем кой го е създал. Но знаем *защо* е бил създаден.

Констанс изчака.

— Бил е създаден да въздаде най-ужасното отмъщение над света.

— Отмъщение? Какво отмъщение?

— Да изчисти земята.

Поради причина, която не можеше да обясни, Констанс не бе сигурна, че иска монахът да продължи. Тя се насили да говори:

— Да я изчисти... как?

Загриженото изражение върху лицето на мъжа сега стана почти нещастно.

— Съжалявам много, че ви обременявам с това трудно познание. Когато земята се наводни с егоизъм, алчност, насилие и злина, Агозиенът ще изчисти земята от човешкия си товар.

Констанс преглътна.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— Ще изчисти напълно земята от човешкото си бреме — произнесе монахът със съвсем тих глас. — Така че всичко да може да започне на чисто.

7.

Алойзиъс Пендъргаст се отдалечи от задухът в „Ка д’Оро“ и спря с кожено куфарче в ръка. Във Венеция бе топъл слънчев ден и светлината се отразяваше от водата в Канале Гранде и блестеше по сложните мраморни фасади на дворците.

Той направи справка с дребно листче хартия, после продължи по вълнолома към малък лабиринт от улици, водещи на североизток към Чиеза деи Джезуити. Скоро навалицата и шумът останаха зад него и той потъна в сенчестата прохлада на страничните улички, виещи се зад дворците по дължината на Канале Гранде. Откъм един ресторант се лееше музика, малко моторно корабче пърпореше по задния канал, оставяйки след себе си звук на плискаща се в мрамора и варовиковите мостове вода. От един прозорец се показва мъж и извика нещо на жена, която се засмя.

Още няколко завоя изведоха Пендъргаст до врата с изхабен бронзов звънец с единствен надпис „Доктор Адриано Морин“. Той натисна звънеца веднъж и зачака. След миг чу изскърцването на прозорец, който се отвори отгоре и вдигна очи. Една жена го гледаше.

— Какво желаете? — попита тя на италиански.

— Имам среща с доктора. Името ми е Пендъргаст.

Главата се скри вътре и след малко вратата бе отворена.

— Влезте — покани го тя вътре.

Пендъргаст прекрачи в малко фойе с тапицирани в червен копринен брокат стени, и под в черни и бели мраморни плочки. Различни изящни произведения на азиатското изкуство украсяваха стаята — антична кхмерска глава от Камбоджа; тибетска ритуална камбана дорже от тежко злато, инкрустирана с тюркоази; няколко стари танки; украсен моголски ръкопис в стъкло сандъче; глава на Буда от слонова кост.

— Заповядайте, седнете — каза жената и се настани зад малко бюро.

Пендъргаст седна, сложи куфарчето върху коленете си и зачака. Знаеше, че доктор Морин е един от най-прочутите дилъри на „безродови“ антики в Европа. Беше всъщност дилър на високо ниво в йерархията на черния пазар, един от многото, които получаваха плячкосани антики от различни подкупни азиатски държави, снабдявайки ги с фалшиви документи, и след това ги продаваха на легалния пазар за изкуство на музеи и колекционери, които не задаваха много въпроси.

Миг по-късно на прага се появи Морин — спретнат, елегантен мъж с идеална подстрижка и лакирани нокти, малки стъпала, напъхани в хубави италиански обувки и грижливо обръсната брада.

— Господин Пендъргаст? Колко очарователно.

Те си стиснаха ръцете.

— Моля, елате с мен — каза мъжът.

Пендъргаст го последва в дълъг салон със стена в готически прозорци, обърнати към Канале Гранде. Както фоайето, и той бе изпълнен с изключителни образци на азиатското изкуство. Морин направи знак и двамата седнаха. Мъжът извади златна табакера от джоба си, отвори я и предложи цигара на Пендъргаст.

— Не, благодаря.

— Ще възразите ли?

— Не, разбира се.

Морин издърпа цигара от табакерата и прехвърли елегантно единия си крак върху другия.

— Е, господин Пендъргаст. С какво мога да ви услужа?

— Имате хубава колекция, доктор Морин.

Морин се усмихна и направи жест около стаята.

— Продавам само за частно предназначение. Ние, както се вижда, не сме отворени за широката публика. От колко време колекционирате? Не съм се натъквал на името ви преди, а смея да твърдя, че познавам повечето в тази област.

— Не съм колекционер.

Ръката на Морин спря, докато палеше цигарата.

— Не сте колекционер? Сигурно съм ви разбрал погрешно, когато говорихме по телефона.

— Не сте ме разбрал погрешно. Излъгах.

Сега ръката замръзна напълно, димът се виеше във въздуха.

— Ще ме извините ли?

— Всъщност съм детектив. Работя частно, проследявам един откраднат предмет.

Дори въздухът в стаята сякаш замръзна.

Морин заговори хладно.

— Понеже признавате, че не сте тук в официалната си роля и понеже сте получили достъп, изтъквайки фалшиви причини, боя се, че този разговор приключи. — Той се изправи. — Приятен ден, господин Пендъргаст. Лавиния ще ви покаже изхода.

Когато се обърна да напусне стаята, Пендъргаст заговори на гърба му.

— Онази кхмерска статуя в ъгъла е от Банти Кхмар в Камбоджа, между другото. Била е открадната само преди два месеца.

Морин спря на средата на пътя си.

— Грешите. Идва от стара швейцарска колекция. Имам документи, които го доказват. С каквито впрочем разполагам за предметите от цялата си колекция.

— Притежавам снимка на точно този експонат на мястото му в храмовата стена.

Морин се провикна:

— Лавиния? Моля те, обади се на полицията и им кажи, че в къщата си имам един тип, който не желае да напусне.

— А тази шестнайсетвековна Шри Чакрасамвара и Ваджраварахи от Непал е била изнесена с фалшиво разрешително. Нищо от този вид не би могло да напусне Непал легално.

— Ще изчакаме ли полицията или вече си тръгвате?

Пендъргаст погледна часовника си.

— Ще се радвам да изчакам. — Той потупа куфарчето си. — Разполагам тук с достатъчно документи, за да подсигурия на Интерпол работа за години напред.

— Не разполагате с нищо. Всичките ми неща са законни и с внимателно проучен произход.

— Като онази чаша капала^[1], украсена със сребро и злато? Тя е легална — защото това е модерно копие. Или се опитвате да го пробутате като оригинал?

Настъпи тишина. Магичната светлина на Венеция се процеждаше през прозорците и изпълваше великолепия салон със

златно сияние.

— Когато полицията дойде, ще бъдете арестуван — каза най-после Морин.

— Да, и без съмнение ще конфискуват съдържанието на куфарчето ми — което, сигурен съм, ще намерят за свръх интересно.

— Вие сте изнудвач.

— Изнудвач? Не търся нищо. Само посочвам факти. Например, онзи дванайсетвековен Вишну със съпругите си^[2], както се твърди от династията Пала, е също фалшификат. Щеше да ви донесе едно малко състояние, ако беше истински. Жалко, не можете да го продадете.

— Какво, по дяволите, искате?

— Абсолютно нищо.

— Идвате тук, лъжете, заплашвате ме в собствения ми дом — и не искате нищо? Хайде, Пендъргаст. Съмнявате се, че някой от тези предмети е краден? Ако е така, защо не го обсъдим като джентълмени?

— Съмнявам се, че предметът, който търся, е във вашата колекция.

Мъжът попи челото си с копринена кърпичка.

— Щом сте дошли да ме посетите, сигурно имате нещо наум, някаква молба.

— Като например?

— Представа нямам! — изригна гневно мъжът. — Искате пари? Подарък? Всеки иска нещо! Да си тръгне с нещо!

— Ами добре — каза Пендъргаст стеснително. — Щом като настоявате толкова, имам малък тибетски портрет, който бих искал да погледнете.

Морин се обърна рязко, разсипвайки пепелта от цигарата си.

— За бога, това ли е всичко? Ще погледна проклетия ви портрет. Нямаше нужда от всичките тези заплахи.

— Толкова съм доволен да го чуя. Безпокоях се, че няма да искате да съдействате.

— *Казах ви, ще ви съдействам!*

— Отлично. — Пендъргаст извади портрета, който бе получил от монаха и го подаде на Морин. Мъжът го разви, разгъна чифт очила и си ги сложи, след което го погледна. Миг по-късно свали очилата и го върна на Пендъргаст.

— Модерно. Няма стойност.

— Не съм тук за оценка. Вижте лицето на портрета. Този човек посещавал ли ви е?

Морин се поколеба, взе отново рисунката и се вгледа по от близо. По лицето му премина израз на изненада.

— Защо, да... наистина разпознах мъжа. Кой е нарисувал този портрет? Направен е в идеален танка стил.

— Мъжът е имал нещо за продан, нали?

Морин направи пауза.

— Не работите с този... индивид, предполагам?

— Не. Търся го. Както и предмета, който е откраднал.

— Отпратих ги — него и предмета му.

— Кога тръгна?

Морин стана и направи справка в голям дневник.

— Преди два дни, в два часа. Носеше със себе си кутия. Каза, че бил чувал, че съм дилър на тибетски антики.

— Продаваше ли я?

— Не. Това бе най-странното. Дори не беше отворил кутията. Нарече я Агозиен, термин, който не съм чувал — а знам за тибетското изкуство повече от всеки друг жив човек. Щях да го изгоня незабавно, ако кутията не беше истинска и много, *много* стара — тя беше сама по себе си изключително ценна, покрита с архаично тибетско писмо, което показваше, че е от десети век или още по-рано. Искаше ми се да имам тази кутия и бях много любопитен какво има вътре. Но той не беше продавач. Искаше да влезе в своего рода съдружие с мен. Нуждаеше се от финансиране, така каза. Да създаде някаква странна пътуваща изложба на експоната в кутията, за който твърдеше, че щял да поразии света. Мисля, че *преобразяване* беше думата, която използва. Но категорично отказа да покаже предмета, преди да съм изпълнил неговите условия. Естествено, намерих цялото това предложение за абсурдно.

— Как му отговорихте?

— Опитях се да го склоня да отвори кутията. Трябваше да го видите. Започна да ме заплашва, господин Пендъргаст. Беше луд.

Пендъргаст кимна.

— Как така?

— Започна да се смее безумно и каза, че съм пропуснал шанса на живота си. Каза, че щял да отнесе кутията в Лондон, където познавал

един колекционер.

— Шанса на живота? Знаете ли какво е имал предвид?

— Бръщолевеше някакви безсмислици за промяна на света.
Pazzesco.

— Знаете ли кой е колекционерът, когото е възнамерявал да посети в Лондон?

— Не спомена име. Но аз познавам повечето от тях. — Той надраска нещо на лист хартия и го подаде на Пендъргаст. — Ето няколко имена, с които може да се започне.

— Защо е дошъл при вас? — попита Пендъргаст.

Морин разпери ръце.

— Защо е дошъл при мен, господин Пендъргаст? Аз съм главният дилър на азиатско изкуство в Италия.

— Да, това е вярно; никой не притежава по-добри образци от вас — защото няма друг, толкова безскрупулен.

— Вие го казвате — вдигна рамене Морин, не без нотка на гордост.

Веригата на вратата извънтя настоятелно, многократно и се чу бльскане.

— Полиция! — долетя заглушен глас.

— Лавиния? — извика Морин. — Моля те, отпрати полицаите, като им благодариш от мое име. Кажим им, че съм се справил с неприятния тип. — Той се обърна отново към Пендъргаст: — Задоволих ли любопитството ви?

— Да, благодаря.

— Вярвам, че онези документи в куфарчето ви няма да попаднат в погрешните ръце.

Пендъргаст почука по куфарчето и го отвори. Отвътре се изсипаха огромно количество стари вестници.

Морин ги погледна, лицето му почервения, след което се разтегна във внезапна усмивка.

— Вие сте точно толкова безскрупулен, колкото аз.

— Каквото повикало, такова се обадило.

— Вие съчинихте всичкото това, нали?

Пендъргаст затвори шумно куфарчето.

— Да — освен моя коментар за онзи Вишну. Но съм сигурен, че ще намерите някой богат бизнесмен, който ще е достатъчно глупав да я

купи и да ѝ се наслаждава.

— Благодаря. Така възнамерявам. — След което се изправи и поведе Пендъргаст към вратата.

---

[1] Чаша, направена от човешки череп, принасяна в дар от богомолци на жестоките тантрически богове в Индия и Тибет. Слага се на олтара и се използва в ритуал, който предлага на боговете вино, което символизира кръвта, или тестени сладкиши във форми, напомнящи човешки очи, уши и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Класическа бронзова статуя на бог Вишну със съпругите му Шри и Сарасвати, всяка на отделен пиедестал от лотос. — Б.пр. ↑

8.

Неотдавнашният дъжд беше направил хлъзгави улиците на Кройдън, неприветливо търговско предградие в южните покрайнини на Лондон. Бе два след полунощ и Алойзиъс Пендъргаст стоеше на ъгъла на „Кайро Ню Роуд“ и „Тамуърт“. По шосе А23 прелитаха коли, един влак профуча по линията Лондон-Саутхемптън. На ъгъла на пресечката се издигаше грозен хотел от времето на седемдесетте, с покрита със сажди и влага циментова фасада. Пендъргаст намести шапката си и стегна марковия си шал, мушна платнената си чанта под мишница и приближи стъклените врати на хотела. Бяха заключени и той натисна звънеца. Миг по-късно в отговор се чу бръмчене и вратата се отключи.

Той пристъпи в ярко осветеното фойе, което мирише на лук и цигарен дим. Захабени полиестерни килими в синьо и златисто покриваха пода, а стените бяха облепени с миеци се златисти тапети. Из фойето се носеше „Мюзак“-версия на „Ягодовите поляни“. В единия край чиновник с дълга коса, малко смачкана от едната страна на скалпа, го посрещна начумерено на рецепцията.

— Една стая, ако обичате. — Пендъргаст стоеше с вдигната нагоре яка и по начин, който скриваше по-голямата част от лицето му. Говореше дрезгаво, с мидландски акцент.

— Име?

— Краудър.

Служителят побутна една бланка пред Пендъргаст, който я попълни с фалшиво име и адрес.

— Как ще платите?

Пендъргаст извади пачка английски лири от джоба си и плати в брой.

Мъжът му хвърли бърз поглед.

— Багаж?

— Глупавата авиолиния го е запратила някъде.

Чиновникът му подаде карта за отключване и изчезна отзад, по всяка вероятност се беше върнал да спи. Пендъргаст се насочи към дъното.

Взе асансьор за етажа си — четвъртия, — но не излезе. След като вратата отново се затвори, остана в кабинката, докато тя изчакваше на етажа. Той отвори чантата си, извади малко магнитно устройство за четене на карти, бавно прекара своята през него и разгледа подробно изходната информация, която се появи на малкия екран. След малко набра няколко цифри, бавно прокара картата през четеца и пъхна устройството обратно в чантата си. Натисна копчето за седмия етаж и зачака кабинката да се вдигне.

Вратите се отвориха към коридор, ярко осветен с флуоресцентни тръби. Беше празен, по дължината му се простираше същият килим в синьо и златно, от двете страни се редяха врати. Пендъргаст излезе от асансьора и се насочи бързо към стая 714, после спря и се послуша. Отвътре беше тихо, с изключено осветление.

Пъхна картата си и вратата се откря с леко треперене и зелена светлина. Бавно я натисна да се отвори и пристъпи вътре, после я затвори след себе си.

С малко късмет, щеше да открие кутията и да я открадне, без да събуди обитателя. Но беше притеснен. Бе направил малко проучване на Джордан Амброуз. Мъжът произхождаше от семейство от по-висша от средната класа в Боулдър, Колорадо; беше експерт сноубордист, алпинист, караше планински бегач и бе напуснал колеж, за да покори Седемте най-високи върха. Беше постижение, за което претендираха само двеста души в света, изкачване на най-високия връх на всеки от седемте континента, и му беше отнело четири години. След това бе станал високоплатен професионален алпинист, ръководещ екскурзии към Еверест, К2 и Трите сестри. През зимата трупаше пари с изпълнение на екстремни сноубордистки номера за видеокасети, а също така от реклами. Експедицията до Даулагири е била добре организиран и финансиран опит да се превземе неизкачваната западна стена на върха, една от последните в света, изумителна три хиляди и седемстотинметрова отвесна скала от прояден камък и лед, връхлитана от лавини, високи ветрове и температурни разлики от петдесет-шейсет градуса, вариращи между деня и нощта. Трийсет и двама алпинисти вече бяха намерили смъртта си в това начинание и групата на Амброуз

щеше да добави още петима фаталисти към списъка. Те дори не бяха изменили половината път към върха.

Това, че Амброуз изобщо бе оцелял, бе нещо изключително. А фактът, че отгоре на това се бе добрал и до манастира, се равняваше направо на чудо.

И после всичко, което той бе направил след идването си в манастира, беше необичайно — като се започнеше с кражбата. Джордан Амброуз не се нуждаеше от пари и до този момент бе показал слаб интерес към тях. Не беше колекционер. Не се интересуваше от будизма или каквито и да било духовни стремления. Беше честен и високоинтелигентен мъж. През цялото време фокусиран — някои биха казали: обсебен — от катеренето.

Защо беше откраднал Агозиена? Защо го беше прекарал из цяла Европа, като не се опитва да го продаде, а да уреди някакво съдружие? Каква беше целта на това „съдружие“, което търсеше? Защо бе отказал да го покаже? И защо не беше направил опит да се свърже със семействата на петимата загинали алпинисти — всички от които му бяха близки приятели — нещо във висша степен не характерно за алпинистката етика? Точно това безпокоеше сериозно Пендъргаст.

Той мина през фоайето, зави рязко и влезе в затъмнената стая. Застоялата миризма на кръв го блъсна в лицето веднага и той видя на острата светлина от магистралата, която се процеждаше през завесите, едно тяло в странна поза на пода.

Усети прилив на страх и раздразнение. Простото решение, на което се бе надявал, нямаше да се осъществи.

С плътно стегнат дъждобран и с шапка на главата, той се пресегна и светна лампата с облечената си в ръкавица ръка.

На пода лежеше Джордан Амброуз.

Страхът му се увеличи, когато видя състоянието на тялото. Лежеше по гръб, с широко разперени ръце, отворена уста, а сините му очи гледаха към тавана. Малка дупка от куршум в средата на челото с барутен нагар показваше, че мъжът е бил екзекутиран с насочен право към него двацет и две калибров пистолет. Нямаше изходна рана: куршумът бе заседнал някъде вътре в черепа, без съмнение причинявайки мигновена смърт. Но изглежда убиецът не е бил доволен от това просто да го убие — той се беше отдал на безпричинна оргия

на ножа с трупа на жертвата — бе рязал, пробощдал и сякъл. Това не говореше за нормален мозък или за средностатистически убиец.

Пендъргаст бързо изследва стаята и установи, че Агозиенът го няма.

Върна се отново при тялото. Дрехите бяха силно нарязани от бруталната игра на ножа, но няколко частично обърнати с хастара навън джобове показваха, че убиецът е претърсил тялото, преди да изпадне в дива ярост. Като внимаваше да го докосва колкото се може по-малко, Пендъргаст измъкна портфейла на мъжа от задния му джоб и погледна в него. Беше пълен с банкноти — Амброуз не беше ограбен. По-скоро, предположи Пендъргаст, е бил проверен дали не е останало у него нещо написано във връзка със съдбоносната среща.

Той пушна портфейла в чантата си. После се изправи и отново инспектира стаята, оглеждайки всичко. Забеляза кървавите петна, следите по килима и по леглото, пръснати из апартамента.

Амброуз беше добре облечен, в костюм и вратовръзка, сякаш очаквайки важен посетител. Стаята беше подредена, леглото — грижливо оправено, тоалетните принадлежности — подредени в банята. Бутилка скоч и две почти пълни чаши стояха на една маса. Пендъргаст изследва влагата отстрани на чашите, натопи пръст и опита течността, преценявайки количеството разтопен лед вътре. Базирайки се на разредеността на уискито и температурата на чашите, той допусна, че питиетата са били налети преди четири или пет часа. Чашите бяха чисти — никакви отпечатащи от пръсти.

За пореден път бе изненадан от странната двойственост в поведението на убиеца.

Остави чантата си на леглото, извади отвътре няколко епруветки и пинсети, коленичи и взе кръвни проби, проби от тъкан и коса. Направи същото в банята, в случай, че посетителят е влизал. Но този човек изглежда беше действал обмислено, а една евтина, небрежно почистена хотелска стая представляваше едно от най-лошите места за събиране на улики за разследване. Независимо от това той свърши работата си старателно, наръсвайки с прах бравите и останалите повърхности за отпечатащи — дори под масата — колкото да открие, че всичко е било щателно изчистено. Самотно влажно петно в ъгъла до вратата показваше, че някой е бил оставил там чадъра си, от който се бе стичала вода, и после го беше взел.

Дъждът беше започнал в девет и спря в единайсет.

Пендъргаст коленичи отново до тялото, провря ръка под костюма, за да провери температурата на кожата. Ако се съдеше по нея, свидетелството от питиетата и времето на дъжда, смъртта беше настъпила около десет часа.

Пендъргаст внимателно търкулна тялото. Килимът отдолу беше нарязан на местата, където ножът бе пронизал тялото и стигнал до пода. Като взе собствения си нож, Пендъргаст отрязва парче от килима, махна го и се наведе над следите по шперплата, изследвайки ги с върха на острието. Бяха необикновено дълбоки.

Той се оттегли до вратата и хвърли последен поглед на стаята. Нямаше какво повече да се види. Общите контури на онова, което се беше случило, сега бяха ясни: убиецът беше пристигнал за среща около десет; бе оставил мокрия си чадър в ъгъла и дъждобрана си върху един стол; Амброуз беше налял две чаши скоч от бутилка, купена специално за случая; мъжът беше извадил двадесет и две калибров Магнум, беше го притиснал до главата на Амброуз и бе изстрелял един куршум в мозъка му. След това беше претърсил тялото и стаята; после варварски и безчувствено бе пробощдал и рязал трупа — и накрая, както изглежда все още хладнокръвно, беше изчистил стаята, взел Агозиена и излязъл.

Поведение, отличаващо се сериозно от поведението на повечето убийци.

Хотелът нямаше да открие трупа преди времето за освобождаване на стаята. Пендъргаст разполагаше с достатъчно време да се оттегли.

Той изключи осветлението, излезе от стаята и взе асансьора до партера. Отиде до рецепцията и натисна звънеца няколко пъти. След дълго чакане чиновникът излезе отзад, тътрейки се.

— Някакъв проблем? — попита той.

— Приятел съм на Джордан Амброуз, регистриран в стая 714.

Мъжът почеса мършавите си ребра през ризата:

— Е?

— Имаше посетител тази вечер около десет часа. Спомняте ли си го?

— Не е възможно да забравя *това* — отговори той. — Дойде в десет, каза че имал среща с господина от 714-а.

— Как изглеждаше?

— Имаше кърваво парче плат върху окото и няколко превръзки. Беше с шапка и дъждобран, навън пръскаше. Не съм го заглеждал, пък и не бих искал.

— Ръст?

— О, около средния.

— Глас?

Мъжът сви рамене.

— Американец, струва ми се. Малко висок. Мек говор. Не приказва много.

— Кога си тръгна?

— Не съм го видял. Занимавах се с документацията отзад.

— Не ви ли помоли да му извикате такси?

— Не.

— Опишете с какво беше облечен.

— Дъждобран като вашия. Не видях с какви обувки е.

— С кола ли дойде или с такси?

Чиновникът вдигна рамене и пак се почеса.

— Благодаря — каза Пендъргаст. — Ще изляза за няколко часа. Поръчайте ми такси, ако обичате.

Мъжът изпълни поръчката.

— Само ми звъннете, когато се върнете — произнесе той през рамо, докато се връщаше към „заниманията си с документи“.

Пендъргаст застана отвън. След около пет минути таксито пристигна и той се качи в него.

— Накъде? — попита шофьорът.

Пендъргаст му подаде банкнота от сто лири.

— Засега наникъде. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Ченге ли сте?

— Не. Частен детектив.

— Истински Шерлок Холмс, а? — Таксиметраджията обърна, червендалестото му лице грейна от въодушевление и доволство. — Той пое банкнотата. — Благодаря.

— Един мъж си е тръгнал оттук към десет и петнайсет, десет и половина тази вечер, много вероятно с някое от вашите таксита. Трябва да открия шофьора.

— Добре. — Той взе радиостанцията и заговори в нея. Разговорът трая няколко минути, после той натисна едно копче и подаде микрофона на Пендъргаст. — Вашият човек е на линията.

Пендъргаст пое микрофона.

— Вие ли сте шофьорът, взел клиент пред хотел „Бъкингамсхийр Гардънс“ тази вечер към десет и двадесет?

— Аз съм — долетя дрезгавият глас със силен кокни акцент.

— Къде сте? Може ли да се срещнем?

— Връщам се от Саутхемптън по шосе М3.

— Разбирам. Можете ли да ми опишете клиента си?

— Да ви кажа правичката, шефе, едното око на вашия човек не изглеждаше много добре. С превръзка отгоре, подгизнала от кръв, не ми се искаше да се приближавам много до този касапин, ако ме разбирате.

— Носеше ли нещо?

— Голяма мукавена кутия.

— Акцентът му?

— Американски, южен или нещо такова.

— Би ли могло да е дегизирана жена?

Последва дрезгав смях.

— Кой знае, при всичките тези хомосексуалисти в наше време, възможно е.

— Каза ли ви името си или плати с кредитна карта?

— Плати в брой и не продума и дума през целия път — каза ми само до къде да го закарам, това беше.

— И къде го закарахте?

— Саутхемптън. На кея.

— На кея?

— Точно така, шефе. На „Британия“.

— На новия океански лайнер на „Норд Стар“?

— Схванахте.

— Щеше ли да пътува?

— Така мисля. Накара ме да го оставя пред сградата на митницата и ми се стори, че в ръката му видях нещо като билет.

— Възможно ли е да е от екипажа?

Отново дрезгав смях.

— Не приличаше на такъв. Превозът му излезе двеста паунда.

— Друг багаж освен кутията?

— Не, сър.

— Нещо друго необичайно около него?

Шофьорът помисли за момент.

— От него се носеше странна миризма.

— Миризма?

— Като че работи като продавач на цигари.

Пендъргаст млъкна за миг и се замисли.

— Случайно да знаете кога ще отплува „Британия“?

— Казаха, че тръгва по пладне, с отлива.

Пендъргаст подаваше микрофона обратно на шофьора, когато клетъчният му телефон иззвъня.

Той го отвори.

— Да?

— Констанс е.

Пендъргаст се изненада.

— Къде си?

— На Брюкселската аерогара, току-що кацнах след един безкраен полет от Хонконг. Алойзиъс, трябва да те видя. Имам изключително важна информация.

— Обаждаш се точно навреме. Слушай ме внимателно. Ако можеш да стигнеш до „Хийтроу“ за четири часа или по-малко, ще те взема от аерогарата. Можеш ли да го направиш — да се вместиш в четири часа и ни минута повече? Иначе ще бъда принуден да тръгна без теб.

— Ще направя всичко възможно. Но каква е тази работа със заминаването? Какво се е случило?

— Трябва да уредим отплаването си.

9.

Черното лондонско такси се движеше по магистрала М3 със сто и четиридесет километра в час, задминавайки коли и камиони. В далечината тумбестата, със сметанов цвят кула на Уинчестърската катедрала, клечеше всред плетеница от сиви градски пейзажи.

На задната седалка Пендъргаст, седнал до Констанс, си погледна часовника.

— Трябва да сме на пристанището в Саутхемптън след петнадесет минути — каза той на шофьора.

— Невъзможно.

— Още петдесет паунда отгоре за вас.

— Парите няма да направят таксито да лети, сър — отвърна шофьорът.

Колата увеличи скоростта още и гумите изквичаха, когато преодоляха наклона към южното разклонение А335. Уинчестърските предградия бързо отстъпиха място на зеленината. Комптън, Шафорд и Отърбърн отминаха за миг.

— Дори и да успеем за кораба — каза Констанс, — как ще се качим на борда? Прочетох в „Льо Монд“ тази сутрин, че всички самостоятелни каюти са запазени от месеци. Наричат го най-търсения Първи воаяж след „Титаник“.

Пендъргаст потрепери.

— Доста неудачно сравнение. Като стана дума, вече съм осигурил за нас подходящи помещения. Апартаментът „Тюдор“, мезонет, в задната част на кораба. Разполага с трета спалня, която ще можем да използваме като кабинет.

— Как успя да го направиш?

— Беше резервиран от господин и госпожа Протеро от Австралия. Бяха щастливи да сменят билетите си за един дори по-голям апартамент на „Британия“ за околосветско пътешествие през есента, срещу скромно парично предложение. — Пендъргаст си позволи най-кратката усмивка.

Таксито прелетя по разклона на шосе М27, след което започна да забавя, когато трафикът към Саутхемптън се увеличи драстично. Минаха през мрачна индустриална зона, после прелетяха край редиците от тухлени къщи на калкан, докато наближиха лабиринта от улици в стария градски център. Завиха наляво към „Марш Лейн“, после веднага надясно към „Търминъс Теръс“, голямата машина криволичеше и се провираше пъргаво през трафика. Страничните улици бяха претъпкани с хора, повечето от тях държаха камери. Отпред се носеха одобрителни викове и възгласи.

— Кажи ми, Констанс, кое от това, което откри, те накара да напуснеш манастира така прибързано?

— Казано накратко — тя понижи глас: — приех прощалната ти молба присърце. Направих проучвания.

Пендъргаст също понижи гласа си в отговор:

— И как се осъществява едно такова „разследване“ в тибетски манастир?

Констанс потисна една мрачна усмивка.

— Дръзко.

— Което ще рече?

— Отидох във вътрешния манастир и се изправих пред монасите.

— Разбирам.

— Това беше единственият начин. Но... твърде странно, те сякаш ме очакваха.

— Продължавай.

— Бяха изненадващо любезни.

— Наистина ли?

— Да, но не съм сигурна защо. Монасите във вътрешния манастир действително не знаят какво представлява предметът, нито пък кой го е създал — Лама Тубтън беше честен в това отношение. Донесъл го от Индия един светец, за да го съхраняват и пазят във високите Хималаи.

— И?

Констанс се поколеба.

— Това, което монасите не са ти казали е, че знаят *целта* на Агозиена.

— Която е?

— Както изглежда, той е инструмент за въздаване на мъст над света. *За изчистване*, казаха те.

— Намекнаха ли каква форма може да приеме това „отмъщение“, това „изчистване“?

— Нямаха представа.

— Кога трябва да се случи?

— Когато земята се задуши от егоизъм, алчност и зло.

— В такъв случай какво щастие, че светът няма от какво да се плаши — каза Пендъргаст. Гласът му беше натежал от ирония.

— Монахът, който проведе по-голямата част от разговора, каза, че те не възнамерявали да го пускат. Те били негови *пазачи*, които са там, за да предотвратят преждевременното му напускане.

Пендъргаст помисли малко.

— Както изглежда, някой от неговите братя може да е на друго мнение.

— Какво имаш предвид?

Пендъргаст се обърна към нея, сивите му очи блестяха.

— Бих допуснал, че някой от монасите е сметнал, че земята вече е назряла за момента да бъде изчистена. И е помогнал на Джордан Амброуз да открадне Агозиена — като в крайна сметка освободи силата му над света.

— Кое те кара да мислиш така?

— Съвсем ясно е. Агозиенът е бил изключително добре пазен. Прекарах повече от година в манастира и изобщо не бях разбрал за съществуването му. Как така един случаен посетител, алпинист, който не е отишъл дори да се обучава там, е успял да го намери и да го открадне? Това може да се случи само ако един или повече монаси са *искали* той да бъде откраднат. Лама Тубтън ми каза, че е сигурен, че никой от монасите не е имал при себе си предмета. Но това не означава, че монах не би могъл да помогне на външен човек да се сдобие с него.

— Но ако артефактът е толкова ужасен, колкото казват — що за човек е този, който би искал преднамерено да освободи силата му?

— Интересен въпрос. Когато върнем Агозиена в манастира, ще потърсим виновния монах и ще го попитаме директно. — Пендъргаст помисли за момент. — Странно, че монасите просто не са унищожили предмета. Че не са го изгорили.

— Това беше последният въпрос, който им зададох. Те изглеждаха много уплашени и казаха, че им било невъзможно да направят такова нещо.

— Интересно. Във всеки случай трябва да се захващаме за работа. Първата ни задача ще е да получим списък на пътниците, както и кога са се качили на борда.

— Мислиш, че убиецът е някой от пътниците?

— Напълно съм сигурен. Целият екипаж и обслужващият персонал е трябвало да бъдат на борда на кораба преди часа на смъртта на Амброуз. Струва ми се важно, че той се е дегизирал с онзи окървавен бинт, преди да отиде да се срещне с Амброуз.

— Защо? Бил се е дегизирал по този начин, за да не може да бъде проследен до престъплението.

— Съмнявам се, че е възнамерявал да извърши престъпление, когато е отишъл в хотела. Не, Констанс — убиецът се е дегизирал дори преди да знае какво предлага Амброуз, което навежда на мисълта, че е добре известна личност, която е искала да остане инкогнито.

Разговорът им рязко прекъсна, когато таксито спря на „Куин Док“. Пендъргаст излезе, последван от Констанс. Отляво се намираха митницата и сградата за заминаващи; отдясно — стълпотворение от случайни зрители и доброжелатели, оператори и представители на медиите. Всички развяваха британски знамена, хвърляха конфети и надаваха одобрителни възгласи. Отстрани свиреше група, отдавайки своето към общата врява.

А над всичко се извисяваше „Британия“. Тя караше да изглежда малък не само кеят, но и целият град, черният ѝ корпус се издигаше към лъскава снежнобяла супер структура, повече от дванайсет палуби висока, цялата в прозорци и балкони, и блестящ махагон. Беше плавателен съд, по-дълъг и по-голям от всичко, което Констанс някога си беше представяла и корпусът му хвърляше в сянка цял квартал — „Платформ Роуд“, сградата на „Банана Уорф“ и пристанището за малки кораби „Оушън Вилидж“.

Но сянката се местеше. Сирените тръбяха. Пристанищните работници бяха спуснали корабните въжета и прибираха подемното съоръжение. Високо горе стотици хора стояха зад перилата му или на безбройните балкони, правеха снимки, хвърляха ленти и махаха за сбогом към тълпата. С едно последно, разтърсващо земята изсвирване

на сирената си, „Британия“ бавно, тромаво и неумолимо започна да се отдалечава от кея.

— Много съжалявам, шефе — каза шофьорът. — Направих всичко възможно, но...

— Донеси чантите — прекъсна го Пендъргаст. След което енергично си проправи път през тълпата зяпачи към контролно-пропускателния пункт. Когато Констанс погледна, той тъкмо бе спрял на достатъчно разстояние, за да покаже значката си на полицията, след което се отдалечи отново, минавайки покрай бандата и операторите към една платформа със знаменца, на която стоеше плътна група официални лица и — предположи Констанс — корпоративни шефове на „Норд Стар“. Групата тъкмо бе започнала да се разпръсква; мъже в тъмни костюми си стискаха ръцете и слизаха от платформата.

Пендъргаст хукна през морето от по-низши чиновници, което обкръжаваше платформата и набеляза един мъж, който стоеше в центъра: представителен джентълмен с абаносов бастун и бял карамфил на гълъбовата си жилетка. Онези около него го поздравяваха и той бе явно изненадан и объркан, когато Пендъргаст се вмъкна в малката групичка неканен. Мъжът слуша Пендъргаст известно време с изписана върху лицето смесица от нетърпение и раздражение. След това внезапно се намръщи и започна да клати бясно глава. Когато Пендъргаст продължи да говори настоятелно, мъжът се дръпна и взе да жестикулира, показвайки с пръст първо към кораба, после към Пендъргаст, а лицето му се обля в плътна червенина. Персоналът на охраната започна да се събира около тях и те се изгубиха от поглед.

Констанс чакаше до таксито, шофьорът беше застанал до нея. Той не си бе дал труда да разтоварва багажа им, което не я изненада; огромният корпус на „Британия“ продължаваше да се плъзга покрай кея бавно, но набирайки скорост. Нямахше да има никакви спирки до пристигането си в Ню Йорк след седем дни и седем ноци плаване.

Докато гледаше, корабната сирена изсвири пак. Отведнъж големи струи вода закипяха около носа. Констанс замръзна: изглеждаше така, сякаш съдът намаляваше скорост. Тя погледна по посока на Пендъргаст. Сега той отново се виждаше, стоеше до мъжа с карамфила, който говореше по клетъчния си телефон. Лицето на мъжа от червено бе станало мораво.

Констанс върна вниманието си към кораба. Не беше илюзия: носът на кораба беше обърнат и „Британия“ се плъзгаше назад към кея. Раздиращите уши те кръсъци наоколо станаха неуверени, докато тълпите гледаха с нарастващо недоумение.

— Дявол да ме вземе — измърмори шофьорът. После отиде до багажника на колата, отвори капака и започна да вади чантите.

Пендъргаст направи знак на Констанс да го чака на пропускателния пункт. Тя си проправи път през жужащата тълпа, таксиметраджията я следваше. На самия кей работниците припряно разгръщаха отново долните портални кранове. Оркестърът се поколеба, след което смело поде.

Сирената изсвири пак, когато подвижният мост бе преместен срещу черните стени на кораба. Пендъргаст поведе Констанс през пропускателния пункт и двамата слязоха бързо на кея.

— Не е нужно да се бърза, Констанс — каза той, като взе ръката ѝ и я накара да забави крачка. — Бихме могли да се насладим на момента — да караме най-големия в света океански лайнер да чака, това е... да не споменавам неговите повече от четири хиляди пасажери и екипаж.

— Как успя да го направиш? — попита тя, докато крачеха по мостика.

— Господин Елиът, главен директор на линия „Норд Стар“ е мой сърдечен познат.

— Така ли? — попита тя несигурно.

— Ами, дори и да не е бил преди десет минути, със сигурност сега вече е. Джентълменът и аз се запознахме наскоро и той сега е сърдечен — *много* сърдечен с мен.

— До такава степен, че да задържи отпътуването? Да накара кораба да се върне в пристанището?

— Когато му обясних колко голяма ще е ползата му, ако се съобрази с нас... и колко *неизгодно ще е лично за него* да не го направи — господин Елиът нямаше търпение да ни съдейства. — Пендъргаст погледна към кораба, после отново се усмихна. — Знаеш ли Констанс, предвид обстоятелствата, струва ми се, че това пътешествие ще е поносимо — може би дори приятно.

10.

За Роджър Майлс, пътническият директор на „Британия“, едно от най-първите и най-важни решения за воаяжа беше на коя маса да вечеря Първата вечер. Това бе винаги парлив въпрос, много парлив предвид факта, че това бе Първата нощ на първото пътуване на най-големия в света океански лайнер.

Едно наистина трудно решение.

Като пътнически директор работата му беше не само да знае имената и нуждите на всички пътници, но също и да общува с тях. През цялото време. Ако изчезнеше по време на вечерята, можеше да го възприемат като послание, че не ги харесва, че го смята просто за задължение.

А то не беше просто задължение.

Но какво да направиш със списък, съставен от имената на почти три хиляди пасажери, разпределени в осем салона за хранене и три салона за забавление?

Майлс се безпокоеше. Първо се спря на ресторанта: щеше да е салон „Оскар“, в който се прожектираха филми. Беше импозантно помещение в стил „арт деко“ — една стена с отделна преграда от венециански кристал, водопад на втори план, цялото нещо осветено отзад. Шепотът на вода бе замислен да се издига над околните дразнещи шумове и имаше любопитния ефект да поглъща осезаемия обем на звука. Другите две стени бяха от листове истинско злато, а последната бе стъклена, обърната към мрака на океана. Това не беше най-големият ресторант на кораба, но с трите си разкошни нива имаше най-находчивата декорация.

Да, „Оскар“ щеше да е. На второто сядане, разбира се. Първото трябваше да се избегне на всяка цена; имаше истински кретени, които независимо колко богати бяха, не успяваха да се отърват от варварския навик да ядат преди седем.

После идваше въпросът за самата маса. Тя, разбира се, щеше да е една от „официалните“ маси — най-голямата, където по желание на

гостите можеше да се наблюдава старомодната традиция на фиксираните места, при която те биха се смесили с чужденци, както в славните дни на океанските лайнери. Официални дрехи, разбира се. За повечето, това означаваше черна папийонка. Но Майлс много се ядосваше на такива неща и винаги си обличаше бяло сако за вечеря.

След това трябваше да избере гостите на масата си. Роджър Майлс беше придирчив и имаше много тайни, по всеобщо мнение, порочни предразсъдъци за удовлетворяване. Списъкът му от гости, които трябваше да избягва беше дълъг: най-отгоре бяха изпълнителните директори, всички, интересувачи се от борсовите пазари, тексасци,дебели хора, зъболекари и хирурзи. Листът му с предпочитани особи включваше актьори, знатни благородници, наследници, водещи на токшоута, стюардеси на самолети, мафиоти и такива, които той наричаше „загадъчни“ — хора, които не можеха да бъдат квалифицирани — доколкото бяха интригувачи, много богати и загадъчни.

След часове размисъл над списъка с гостите, той стигна до онова, което според него щеше да е брилянтно парти за Първата вечер. Щеше да е вечеря, която се запомня. Която осигурява отлично забавление. А Майлс винаги имаше нужда от забавление по море, защото — и това беше най-голямата му тайна — той така и не се беше научил да плува и изпитваше смъртен страх от открития океан.

И така, той беше с огромни очаквания и не малко безпокойство, когато влезе в златно разлистения „Оскарс“, облечен в сако на Хики Фрийман за хиляда долара, осигурено специално за воаяжа. Спря на вратата, позволявайки на всички очи да се спуснат по безукорно изваяния му силует. Пусна една сияйна усмивка и се насочи към челото на официалната маса.

Когато пристигаха гости, той ги посрещаше с ръкостискане, топли думи и жестове. Последните, които дойдоха, бяха двамата „загадъчни“ — джентълмен на име Алойзиъс Пендъргаст и неговата „повереница“, определение, което в съзнанието на Майлс извикваше всички видове възхитителни сладострастни мисли. Досието на Пендъргаст го бе заинтригувало, защото бе в най-висша степен лишено от информация и защото приятелчето беше успяло да си резервира един от мезонетите зад кърмата — апартамента „Тюдор“, на стойност петдесет хиляди паунда — в последната минута, макар

местата в целия кораб да бяха запълнени от месеци. Отгоре на всичко той бе задържал отплаването с почти половин час. Как го беше направил?

Повече от интересно.

Когато мъжът се появи, Майлс му хвърли втори, по-дълъг поглед. Онова, което видя, му хареса. Мъжът беше изискан, аристократичен и поразително красив; беше облечен във великолепен редингот със забодена на ревера орхидея. Лицето му беше шокиращо бледо, сякаш се възстановяваше от смъртоносна болест, но имаше твърдост и виталност в подвижната му фигура и сиви очи, които показваха всичко друго, но не и физическа слабост. Лицето му бе толкова фино изваяно, като на мраморна статуя на Праксител. Движеше се през тълпата като котка, провирайки се гъвкаво между подредените маси.

Но тъй наречената му „повереница“ бе дори по-впечатляваща и от него. Беше красива, но не по обичайния или модерен начин — не, тя притежаваше една прерафаелитна красота, сякаш одрала кожата на Прозерпина от прочутата картина на Росети, само че с права коса. Носеше официална рокля от Зак Поузън, на която Майлс се бе любувал в един от магазините по „Сейнт Джеймс“ на Палуба 6 — най-скъпата там. Интересно, беше се снабдила с облекло за Първата вечер на борда, вместо да избере нещо от собствения си гардероб.

Той бързо промени местата и настани Пендъргаст до себе си, а Констанс — отсреща. Госпожа Далбърг мина от другата страна на Пендъргаст; Майлс я беше включил в списъка си, защото се беше развела с двама английски лордове последователно и бе завършила с американски богаташ, умрял само няколко седмици след сватбата, оставяйки я със сто милиона по-богата. Трескавото въображение на Майлс се беше развихрило. Но когато се запозна с нея лично, бе разочарован да види, че не изглежда като вулгарната зестрогонка, каквато си я бе представял.

Той разпреди наоколо останалите — енергичен млад английски баронет и неговата съпруга францужойка; дилър на импресионистични платна; водещата певица в предградието „Лонмауърс“ и гаджето ѝ; авторът и бонвиван Виктор Делакроа; и още няколко други, които — Майлс се надяваше — биха допринесли за една брилянтна и забавна маса. Беше искал да включи Брэддок Уайли, филмова звезда на борда, за средатлантическата премиера на новия му

филм, но известността му като актьор бе започнала да избледнява и Майлс в края на краищата реши, че може да го покани втората вечер.

Докато разполагаше хората по местата им, той ги представяше един на друг, за да избегне необходимостта да обикаля край масата по просташки маниер, след като веднъж вече са седнали. Скоро всички столове бяха заети и първото блюдо пристигна: палачинка Романов. Разменяха нищо незначещи фрази, докато келнерът сервираше чиниите и наливаше първото вино за вечерта.

Майлс разчупи леда.

— Нюорлеански акцент ли долавям, господин Пендъргаст? — Той се гордееше със способността си да не оставя на мира дори най-неохотните участници в разговора.

— Колко проникновено — отвърна Пендъргаст. — Дали пък не откривам зад вашия английски акцент намек за Фар Рокуей, Куинс?

Майлс почувства, че усмивката замръзва на лицето му. Откъде, по дяволите, знаеше *това* този човек?

— Не се безпокойте, господин Майлс — изучавал съм и акценти, покрай останалите неща. Предвид естеството на работата ми, го намирам за полезно.

— Разбирам. — Майлс отпи глътка от виното, за да прикрие изненадата си и бързо смени разговора. — Лингвист ли сте?

Известна развеселеност се прокрадна в сивите очи на мъжа.

— Съвсем не. Разследвам различни неща.

Майлс получи втората си изненада за вечерята.

— Колко интересно. Имате предвид, нещо като Шерлок Холмс?

— Нещо такова.

През ума на Майлс мина не особено приятна мисъл.

— А сега... разследвате ли?

— Браво, господин Майлс.

Някои от другите гости също се заслушаха и Майлс не знаеше какво точно да каже. Усети, че става нервен.

— Ами — продължи той със слаба усмивка, — знам кой го е направил: господин Мастърд в килера. Със свещника.

Когато останалите се засмяха любезно, той отново отмести разговора от тази потенциално трудна насока.

— Госпожице Грийн, виждали ли сте някога картината „Прозерпина“ на Росети?

Жената изви очите си към него и той усети тръпка на безпокойство. Имаше нещо необикновено странно в тези очи.

— Виждала съм я.

— Наистина мисля, че приличате на жената от картината.

Тя продължи да го гледа.

— Трябва ли да съм поласкана от сравнението с любовницата на владетеля на подземния свят?

Този чудноват отговор, силата му — и нейният звънлив, старомоден глас — притесниха Майлс. Но той беше експерт в справянето с неочакваните капризи на разговорите и имаше готов отговор.

— Плутон се влюбил в нея, защото била толкова красива, толкова витална — като вас.

— И като резултат Плутон я отвлякъл и я замъкнал в ада да бъде негова любовница.

— Е, какво да кажа, някои хора имат късмет! — Майлс се огледа наоколо и получи одобрителен смях за малкото си остроумие — дори госпожица Грийн се усмихна, с облекчение забеляза той.

Дилърът, Лайънъл Брок, заговори:

— Да, да, познавам добре платното. Намира се в „Тайт“^[1], доколкото знам.

Майлс се обърна с благодарно лице към Брок.

— Да.

— Една по-скоро груба работа, както всички прерафаелити. Модел е била Джейн Морис, съпругата на най-добрия приятел на Росети. Рисуването било прелюдия към изкушаването ѝ.

— Прелъстяване — произнесе госпожица Грийн. Тя насочи странните си очи към Майлс. — Прелъстявал ли сте някога, господин Майлс? Да сте пътнически директор на луксозен океански лайнер трябва да е чудесна платформа за такова нещо?

— Имам малките си тайни — отвърна той с лек смях. Въпросът беше по-директен, отколкото беше свикнал. Не мислеше, че би сложил госпожица Грийн на тази маса отново.

— „Далеч от себе си самия сякаш, по странни пътища се носи мисълта ми и за знак се вслушва“ — изрецитира Констанс.

Думите ѝ бяха посрещнати от тишина.

— Ах, колко очарователно — възкликна наследницата на богатия тексасец, госпожа Емили Далбърг, обаждайки се за първи път. Удивително аристократична жена с рокля, украсена с антични бижута, стройна и добре поддържана за годините си и — помисли си Майлс — тя изглеждаше и говореше точно като баронеса фон Шрьодер в „Звукът на музиката“. — Кой е написал това, скъпа моя?

— Росети — отвърна Грийн. — Поемата, която е написал за Прозерпина.

Брок насочи погледа си към Констанс.

— С история на изкуството ли се занимавате?

— Не — поклати глава тя. — Аз съм по-скоро лаик.

Брок се засмя.

— Намирам лаиците за очарователни — произнесе той с усмивка, навеждайки се към нея.

— И вие ли сте лаик, доктор Брок?

— Ами, аз... — Той се разсмя на въпроса. — Предполагам, че някои могат да ме нарекат по този начин. Донесъл съм няколко екземпляра от последната си монография за Караваджо. Ще ви изпратя един в каютата ви — можете да я задържите за себе си.

Масата се смълча, когато един впечатляващ мъж със сребриста коса, в униформа, се приближи. Беше строен и силен, а сините му очи блестяха под фуражката.

— Добре дошли — поздрави той.

Всички му кимнаха.

— Как вървят нещата, Роджър?

— Направо по вода, Гордън. Тъй да се каже.

— Позволете да се представя — обърна се новопристигналият към масата, дарявайки всички с пленителна усмивка. — Името ми е Гордън Лъосюр и съм първи помощник-капитан на „Британия“. — Имаше очарователен ливърпулски акцент.

Насядалите започнаха да се представят.

— Ако имате някакви въпроси относно кораба, аз съм вашият човек. — Той отново се усмихна. — Как е вечерята?

Всички го увериха, че е била отлична.

— Прекрасно! Ще се грижим добре за вас, обещавам.

— Питам се — започна госпожа Далбърг... — казват, че „Британия“ е най-големият круизен кораб в света. Колко по-голям е от

„Куин Мери 2“?

— Ние сме с петнайсет хиляди тона по-тежки, с над девет метра по-дълги, десет процента по-бързи и двойно по-красиви. Но, госпожо Далбърг, трябва да ви поправа в това, което казахте: ние не сме круизен кораб. Ние сме океански лайнер.

— Не знаех, че има разлика.

— Огромна! Целта на круизния кораб е круизът, самото пътешествие. А работата на един океански лайнер е да превозва хора по разписание. Втората разлика е, че газии много по-дълбоко и има поизострена форма на корпуса, което му позволява да развие сериозна скорост: над трийсет възла, което е повече от дващсет и пет мили в час. Корпусът трябва да е много по-силен отколкото на круизен кораб, с добра мореходност, да е в състояние да преплава открития океан при всякакви климатични условия. Нали разбирате, един круизен кораб би избягал от буря. Ние обаче не се отклоняваме — порим право напред.

— Наистина ли? — попита госпожа Далбърг. — Възможно ли е да попаднем на буря?

— Ако прогнозите за времето са точни, ние *ще* попаднем на буря — някъде край Голямата Нюфаундлендска Плитчина. — Той се усмихна успокоително. — Няма за какво да се притеснявате. Ще бъде страхотно забавление.

Първият помощник-капитан каза довиждане и се приближи към друга маса, на която седяха шумни интернет милиардери. Майлс беше благодарен за моментната тишина след невъздържаните им резове, докато Лъосюр повтаряше урока си.

— Най-прекрасният първи помощник-капитан във флотата — каза Майлс. — Щастливи сме, че е при нас. — Това бе стандартната му линия на поведение; пък и всъщност Лъосюр беше свестен тип. Не от онези типични първи помощници, които обикновено биваха арогантни, надути и мнителни поради факта, че не са капитани.

— Прилича по-скоро на побеляващия Пол Маккартни — каза Лайънъл Брок. — Има ли нещо общо с него?

— Акцента — отвърна Майлс. — И вие не сте първият, който го отбелязва. — Той намигна. — Не допускате да чуе, че казвате подобно нещо; нашият първи помощник, съжалявам да го кажа, не е почитател на „Бийтълс“.

Основното блюдо пристигна заедно с друго вино и едновременните разговори край масата се усилиха. Майлс включи радара си. Дори когато той самият говореше, бе в състояние да слуша няколко други разговора едновременно. Това беше полезно умение.

Госпожа Далбърг се обърна към Пендъргаст.

— Повереницата ви е забележителна млада жена.

— Наистина.

— Какво е образованието ѝ?

— Самоука е.

Шумен кикот от съседната маса накара ушите на Майлс да се наострят. Беше Скот Блекбърн, компютърното дете чудо, с двамата си приятели подлизурковци и техните хрантутници, всички в хавайски ризи, шорти и сандали, категорично незначителни правилата на кораба и шивашките традиции на Първата вечер. Майлс потръпна. При всяко пътуване на кораба имаше поне една група богати, шумни бизнесмени. Висока поддръжка. Експлоатация в най-висша форма. Според справките за тях, Блекбърн и групата му бяха направили винарска обиколка из провинция Бордо, където бяха пръснали милиони долари за изграждането на мигновени винарски изби. И, каквито най-често бяха милиардерите, те бяха взискателни и ексцентрични: Блекбърн беше настоял за предекориране на скъпия си апартамент със собствени произведения на изкуството, антики и мебели, за седемдневното плаване.

Госпожа Далбърг продължаваше да говори с Пендъргаст.

— И как се случи, че тя стана ваша повереница?

Госпожица Грийн се намеси:

— Първият ми настойник, доктор Ленг, ме намери изоставена и скитаща по улиците на Ню Йорк, сираче.

— О, небеса, не знаех, че такива неща се случват в наши дни.

— Когато доктор Ленг беше убит, Алойзиъс, негов роднина, ме взе при себе си.

Думата „убит“ увисна тежко във въздуха.

— Колко трагично — отрони Майлс — Толкова съжалявам.

— Да, наистина е трагична история, нали, Алойзиъс?

Майлс улови острота в гласа ѝ. Нещо ставаше тук. Хората са като айсберги — най-важното от онова, което ставаше, особено грозотата, беше скрито под повърхността.

Госпожа Далбърг се усмихна топло на Пендъргаст:

— Чух по-рано, че сте частен детектив?

„О, не“, помисли си Майлс. „Не и отново.“

— В настоящия момент, да.

— Какво казахте, че разследвате?

— Боя се, че не съм казал.

— Разследване? — Брок, дилърът, вдигна вежди и ги изгледа разтревожено. Той явно беше пропуснал предишния разговор.

— Колко възхитително мистериозно. — Далбърг се усмихна и сложи ръка върху ръката на Пендъргаст. — Обичам хубавите мистерии. Харесвате ли четива за убийства, господин Пендъргаст?

— Никога не чета романи. Намирам ги за нелепи.

Далбърг се разсмя.

— Аз пък ги *обожавам*. И съм развълнувана, господин Пендъргаст, че „Британия“ би станала великолепен декор за убийство. — Тя се обърна към Майлс: — Вие какво мислите, господин Майлс?

— Едно убийство може да е великолепно, стига никой да не е наранен. — Това остроумие предизвика смях и Майлс отново се възгордя от способността си да поддържа разговор на очарователно незадълбочено ниво, където светският етикет изискваше да остане.

Пендъргаст се наведе напред.

— Не мога да ви обещаю убийство по време на воаяжа — каза той, а гласът му беше като мед, — но мога да ви кажа следното: на борда *има* убиец.

---

[1] Верига художествени галерии във Великобритания. — Б.пр. ↑

11.

Пендъргаст си почиваше в салона на апартамента им и прелистваше огромния списък с вина на „Британия“. Наблизо един телевизор с плосък екран бе свързан към корабния информационен канал и един глух глас превъзнасяше достойнствата на океанския лайнер в поредица от изображения.

— „Британия“ е голям воден съд в старата традиция — монотонно напяваше култивираният британски глас. — С виещи се стълби, обширни публични пространства, две бални зали, осем ресторанта, три казина и пет басейна. Побира 2 700 пътници, екипаж от 1 600 души и товароносимостта му е 165 000 тона. Що се касае до настаняването, „Британия“ е с най-много помещения в сравнение с останалите водни съдове и съотношението екипаж — пътници е несравнимо с никой друг луксозен кораб. Някои от атракциите на „Британия“ са уникални, като например осеметажният „Гранд Атриум“, „Седония СънСпа“, свръх луксозната галерия с магазини на „Риджънт Стрийт“ и „Сейнт Джеймс“, театърът „Белгрейвия“ със своите хиляда места и топлият басейн по модел на Римските бани, изкопани в Помпей. „Британия“ се гордее с кристалната и позлатена бална зала „Крал Джордж II“, най-голямата на борда. Корабът е подълъг отколкото е височината на „Емпайър Стейт Билдинг“ и свиренето на сирените му се чува от петнайсет мили. В традицията на „Титаник“ и на най-големите плавателни съдове от миналото, „Британия“ се отличава с изключителното количество шедьоври, използвани за украсата му отвътре и отвън, с изразходени повече от един милион дъски от тиково дърво, махагон, кедър от Порт Орфърд, смола и бук от Куин Айлънд...

На втория етаж на апартамента се отвори врата. Констанс излезе от стаята си и се спусна по стълбите.

Пендъргаст изключи телевизора и остави настрана списъка с вината.

— Нямах представа, че винарската изба на кораба е толкова голяма — каза той. — Сто и петдесет хиляди бутилки лежат долу. Селекцията им на вина отпреди 1960-а година е особено впечатляваща.

Той я гледаше как се приближава. Беше сменила официалното си облекло за вечерята с бледожълта рокля.

— Новият гардероб ти отива, Констанс.

— Ти ми помогна да избира дрехите — отвърна тя, разполагайки стола си срещу него.

— Беше малко рязка тази вечер — погледна я той.

— Както и ти.

— Опитвам се да открия един убиец. А ти какво правеше?

Констанс въздъхна.

— Съжалявам, ако съм се държала рязко. След манастира намирам целия този разкош... отчайващ.

— „Бъди в света, но не бъди от него.“ — Пендъргаст ѝ цитира древната будистка максима.

— По-скоро ми се иска да съм си вкъщи и да чета книга край камината. Това — тя направи жест наоколо — е гротеска.

— Не забравяй, че ние работим.

Тя се размърда неспокойно в стола си и не отговори.

Тайно за себе си Пендъргаст беше забелязал, че през изминалите пет седмици у повереницата му е настъпила промяна. Времето, прекарано в манастира, бе сътворило чудеса с нея. Беше доволен да види, че тя продължава да практикува Чонг Ран в каютата си, като ставаше в четири сутринта и медитираше един час, медитираше следобед и не прекаляваше с храна и напитки. И най-важното: вече не беше безучастна, отнесена. Беше по-целеустремена, релаксирана, интересуваше се повече от света наоколо, отколкото непосредствено след смъртта на брат му. Тази тяхна малка мисия, тази неразрешима загадка ѝ бе дала ново усещане за посока. Пендъргаст се надяваше силно, че тя вече е на път да се възстанови от ужасните събития през март и процедурата в клиниката „Фийвършам“. Тя вече не се нуждаеше от закрилата на другите. Дори след острите ѝ изказвания на вечерята се бе почудил дали сега пък не бе обратното?

— Какво мислиш за нашата вечерна компания? — попита я той.

— Уви, напълно безинтересни. С изключение на госпожа Далбърг — у нея наистина има нещо привлекателно. Тя изглежда

проявява интерес към теб.

Пендъргаст наведе глава.

— Не съм единственият, който направи впечатление. — Той кимна към тънък ръкопис, който лежеше на малката масичка, озаглавен „Караваджо: загадката на светлосянката“. Виждам, че доктор Брок не е губил време и ти е изпратил монографията си.

Констанс погледна книгата и се намръщи.

— Въпреки недостатъците им, предполагам, че някои от нашите тазвечерни сътрапезници могат да се окажат полезни — продължи той. — Господин Майлс, например. Човек, който забелязва всичко.

Констанс кимна и двамата замълчаха.

— Значи — най-после се обади тя, променяйки темата, — крадецът и убиец е умъртвил Джордан Амброуз с малокалибрен пистолет. След това е извършил с нищо неоправдано оскверняване на тялото.

— Да.

— Но останалата част на модус операнди, която описва — внимателното претърсване на джобовете, педантичното избърсване и почистване на всички повърхности — не съвпада.

— Точно така.

— Не ми е известен прецедент в никоя от книгите с казуси, които съм чела.

— Нито пък на мен. Освен, може би, един-единствен случай, с който са занимавах в Канзас не много отдавна.

На вратата се почука и Пендъргаст отиде да отвори. В коридора стоеше обслужващата каютата им стюардеса.

— Заповядайте — покани я Пендъргаст с махване на ръката.

Жената направи малък реверанс и пристъпи вътре. Беше слаба, на средна възраст, с черна коса и дълбоко хлътнали черни очи.

— Извинете, сър — произнесе тя с източноевропейски акцент. — Питам се дали мога да ви помогна с нещо в момента?

— Благодаря ви, не. Добре сме.

— Благодаря, сър. Ще се върна да сваля леглата. — И с пореден лек реверанс тя напусна стаята.

Пендъргаст затвори вратата и се върна на дивана.

— Е, как ще прекараме вечерта? — попита Констанс.

— Има какви ли не следобедни развлечения на разположение. Имаш ли настроение за нещо конкретно?

— Може би...

— Всъщност, преди да правим нещо, трябва да довършим една работа. — Пендъргаст показва към голяма компютърна разпечатка, която лежеше до списъка с вината. — На борда на този кораб има две хиляди и седемстотин пътници и само седем дни, в които да открием убиеца и да вземем Агозиена.

— Това списъкът на пътниците ли е?

Пендъргаст кимна.

— Директно от корабната база данни. Включително занимание, възраст, пол и време на качването. Както ти казах по-рано, вече съм изключил членовете на екипажа.

— Как се сдоби с това?

— Много лесно. Намерих един компютърен техник от поддръжката и му казах, че съм финансов ревизор на „Норд Стар“, който оценява работата на екипажа. Той не би могъл да направи списъка достатъчно бързо. Вече бях отбелязал значителен прогрес в стесняването на кръга от заподозрени. — И той извади лист хартия от джоба на сакото си.

— Продължавай.

Дълъг бял пръст докосна хартията.

— Убийството е било извършено в десет, таксито е пристигнало на пристанището половин час след полунощ, така че убиецът е трябвало да се качи на борда след този час. С това отхвърляме хиляда четиристотин седемдесет и шест имена.

Пръстът отново докосна листа.

— Убиецът е мъж.

— Как, за бога, би могъл да го знаеш? — попита Констанс, сякаш допускането беше обида спрямо женския пол.

— Бутилката скоч. Мъж като Амброуз едва ли би избрал такава напитка, ако посетителят му беше жена. Освен това имаше нож, който е минал през тялото, през килим, дебел повече от сантиметър и почти два сантиметра дебел шперплат. Това изисква голяма сила. И най-сетне, самият Амброуз е бил алпинист във върховна физическа кондиция, човек не лесен за убиване. Това ни навежда на мисълта, че нашият убиец е силен, здрав и бърз — освен това мъж.

— Признавам логиката.

Пръстът се спусна надолу по листа.

— Поради същите тези причини можем да определим възрастта: над двайсет, под шейсет и пет. На подобен кораб този последен факт е повече от полезен. В добавка, той не пътува със съпруга: мръсното убийство, пътуването с такси, дегизировката, качването на кораб с Агозиена — всичко това са действия на човек, необвързан със съпруга. Психопатологията на убийството, страстната наслада в яростта също насочват категорично към не семеен мъж. Не семеен от мъжки пол, на определена възраст: отпадат още хиляда и дванайсет имена. И ни остават общо двеста и дванайсет.

Пръстът отново се премести.

— Всички свидетелства показват, че Амброуз е контактувал с известен колекционер, може би не на азиатски антики, но така или иначе — колекционер. И мъж, чието лице може да бъде разпознато от обществото като цяло. Това ни оставя с двайсет и шестима.

Той погледна към Констанс.

— Убиецът е умен. Постави се на неговото място. Трябва да занесе тази неудобна кутия на борда на кораб, без да изглежда подозрително. Би могъл да не се качи веднага на борда, с кутията в ръце — това би се забелязало. И освен това, той е изцапан с кръв от убийството; трябвало е да смени дрехите си и да се измие на спокойно място. Така че какво би направил?

— Отива в хотелска стая, измива се, преупакова Агозиена в по-голям пътнически сандък и се качва на борда в най-последната минута.

— Абсолютно точно. Което трябва да е някъде към девет тази сутрин.

Констанс се усмихна слабо.

Пръстът се местеше по хартията.

— Всичко това ни оставя с осем заподозрени. И тук ще забележиш едно любопитно стечение на обстоятелствата: двама бяха на нашата маса. — Той побутна листа и тя прочете имената:

Лайънъл Брок. Собственик на галерии „Брок“, 57-а Уест Стрийт, Ню Йорк сити. Години — 52. Известен дилър на импресионистични и постимпресионистични картини.

Скот Блекбърн, бивш президент и изпълнителен директор, „Грамнет Инкорпорейшън“. Години — 41. Милиардер от Силиконовата долина. Колекционира азиатско изкуство и платна от двайсети век.

Джейсън Лемб, изпълнителен директор, „Агамемнон.ком“. Години — 42. Гигант в областта на технологиите; Блекбърн е главен инвеститор в компанията му. Колекционира китайски порцелан и японски дърворезби и картини.

Терънс Калдерон, изпълнителен директор, „Телемобайл Х Сълъшънс“. Години — 34. Телекомуникационен магнат, приятел на Блекбърн. Колекционира френски антики.

Едуард Сmekър, лорд Клайвбърг, има репутацията на обирджия. Години — 24. Колекционира антични бижута, сребърни и златни чинии, мощехранителници и малка пластика.

Клод Далас, филмова звезда. Години — 31. Колекционира популярни произведения на изкуството.

Феликс Стрейдж, председател на Департамента за гръцко и римско изкуство в „Метрополитън Мюзийм ъв Арт“, Ню Йорк сити. Колекционира гръцки и римски антики.

Виктор Делаacroa, писател и бонвиван. Години — 36. Колекционира еkleктично изкуство.

Пендъргаст се пресегна с една писалка и прокара черта през последното име.

— Този можем да елиминираме веднага.

— Как?

— Забелязах на вечерята, че е левак. Убиецът е действал с дясната си ръка.

Тя го погледна.

— Отхвърлил си две хиляди шестстотин деветдесет и трима заподозрени — и то без да си използвал и грам от интелектуалния си потенциал?

— Отхвърлянето на последните седем може да се окаже по-предизвикателно. Тук е мястото, където трябва да се разделим, ако искаме да победим. — Той я погледна. — Аз ще се заема с разследването на горните палуби, заедно с пътниците и корабните служители. Бих искал ти да поемеш долните палуби.

— Долните палуби? Ако не е замесен член на екипажа, какъв смисъл има?

— Най-доброто място да чуеш какви слухове се носят и какво си шушукат пътниците са долните палуби.

— Но защо аз?

— Имаш по-голям шанс да убедиш хората от екипажа да говорят, отколкото аз.

— И какво точно трябва да търся?

— Най-общо — всичко, което инстинктите ти подсказват, че може да е полезно. И по-специално — кутия. Дълга, неудобна кутия.

Тя направи пауза.

— Как да стигна до долу?

— Ще намериш начин. — Той предпазливо я хвана за лакътя. — Но трябва да те предупредя, Констанс — не разбирам този убиец. И това ме плаши. Както би трябвало да плаши и теб.

Тя кимна.

— Не предприемай нищо на своя глава. Наблюдавай, после ела да го обсъдим. Съгласна ли си?

— Да, Алойзиъс.

— В такъв случай *играта*, както се казва, е в ход. Да вдигнем ли тост за предстоящия лов с един хубав стар портвайн? — Пендъргаст отново взе списъка с вината. — „Тейлър 55“ е особено подходящ за момента, струва ми се.

Тя махна с ръка.

— Не съм в настроение за портвайн, благодаря, но ти можеш да се насладиш.

12.

Хуанита Сантамария избута камериерската си количка по елегантната, застлана със златисти килими Палуба 12; устните ѝ бяха леко намръщени, очите ѝ — заковани напред. Количката, натоварена с висока купчина чисти чаршафи и ароматни сапуни, изскърца, когато премина по плюшения мъх.

Като заобиколи ъгъла, тя видя да се приближава една пътничка: добре запазена жена около шейсетте с боядисана в теменужен цвят коса.

— Извинете, скъпа моя — обърна се тя към Хуанита. — Това ли е пътят към „СънСпа“?

— Да — отговори прислужничката.

— А, и още нещо. Бих искала да изпратя благодарствена бележка на капитана. Ще ми кажете ли пак какво беше името му?

— Да — отговори Хуанита, без да се спира.

Напред коридорът завършваше с обикновена кафява врата. Хуанита вкара количката в обслужващото помещение зад нея. От едната страна лежах големи брезентови торби с мръсни покривки, заедно с купчини сиви пластмасови ванички, пълни с мръсни чинии от румсървиса — всички чакаха да бъдат пренесени към вътрешността на кораба. Отдясно се намираха служебните асансьори. Избутвайки количката към най-близкия, Хуанита протегна ръка и натисна долното копче.

Докато го правеше, пръстът ѝ потрепери леко.

Вратата на асансьора изсъска и се отвори. Хуанита бутна вътре количката и се обърна да натисне копчето. Този път обаче се поколеба, гледайки втренчено табло; лицето ѝ беше бяло като вар. Стоя толкова дълго, че вратата се затвори и кабинката увисна в шахтата неподвижно, в очакване. Най-накрая — много бавно, сякаш зомбирана — жената натисна бутона за Палуба С. Кабината се запуска надолу с бръмчене.

Главният десен коридор на Палуба С беше тесен, с нисък таван и задушен. Беше толкова претъпкан с хора, колкото Палуба 12 бе празна: помощник-келнери, прислужници, крупиета, камериерки, техници, стюарди, маникюристи, електротехници и тълпа от какви ли не други служители, които препускаха, стремящи се да изпълнят безбройните поръчки и задачи, които се изискваха, за да поддържат работата на един огромен океански лайнер. Хуанита избута количката си в приличната на суматоха в мравуняк блъсканица, и спря, оглеждайки се назад и напред като изгубена. Предизвика не един гневен поглед, докато се разминаваха: коридорът не беше широк и паркираната в средата количка бързо създаде задръстване.

— Хей! — Една мръсна жена, облечена в началническа униформа, изникна забързана. — Тук не се позволяват колички, веднага се изнасяй.

Хуанита се обърна с гръб към жената и не отвърна нищо. Началничката я хвана за рамото и я изви към себе си:

— Казах, вземай това нещо... — Разпознавайки Хуанита, тя млъкна.

— Сантамария? — изненадано рече тя. — Какво, по дяволите, правиш тук? Имаш още четири часа до края на смяната. Вдигай си задника и се отнасяй на Палуба 12.

Хуанита не каза нищо, дори не вдигна очи.

— Чу ли ме? Качвай се горе, преди да съм подала писмен рапорт и да са ти орязали дневната надница. Ти...

Жената спря. Нещо в празното изражение на камериерката, тъмните хлътнатини на очите ѝ, я накара да млъкне.

Изоставяйки количката в средата на коридора, Хуанита мина покрай жената и си проправи несигурно път през тълпата. Началничката, уплашена, просто я гледаше как върви.

Каютата на Хуанита се намираще в тесен, потискащ лабиринт от каюти, близо до задната част на кораба. Въпреки, че турбината — дизелов агрегат — беше три палуби надолу, шумната вибрация и миризмата на гориво се носеха из въздуха като зараза. Когато приближи каютата, стъпките ѝ станаха по-бавни. Разминаващите се с нея членове на екипажа се обръщаха да я погледнат, изненадани от разфокусирания ѝ поглед и отнесеното, призрачно изражение.

Тя спря отвън пред вратата си и се поколеба. Мина една минута, после втора. Внезапно вратата се отвори отвътре и една тъмна, чернокоса жена понечи да излезе. Беше облечена в келнерската униформа за „Хайд Парк“, неофициалният ресторант на Палуба 7. При вида на Хуанита тя се дръпна назад.

— Хуанита, момиче! — възкликна тя с хаитянски акцент. — Стресна ме.

Хуанита отново не каза нищо. Взираше се покрай жената, сякаш онази не беше там.

— Хуанита, какво става? Гледаш така, сякаш си видяла призрак.

В този момент мехурът на Хуанита изпусна. Жълтите струи на урината потекоха надолу по краката ѝ и се събраха в локвичка върху линолеума.

Жената в келнерската униформа отскочи.

— Хей!

Силният глас изглежда стресна Хуанита. Стъклените ѝ очи се фокусираха. Те се завъртяха към жената в коридора. После много бавно се спуснаха по лицето ѝ, по гърлото, където висеше един златен медальон на обикновена верижка. Той изобразяваше многоглава змия, отпусната под лъчите на стилизирано слънце.

Внезапно очите на Хуанита се разшириха. Като протегна напред ръце, сякаш да се предпази от нещо, тя залитна и се свлече в коридора. Устата ѝ зейна, разкривайки обезпокоителна розова кухня.

В този момент тя започна да пици.

13.

Роджър Майлс прекоси плюшения килим върху пода на казино „Мейфеър“, като кимаше и се усмихваше. „Британия“ беше в международни води по-малко от пет часа, но казиното вече жужеше като рояк: шумотевизицата от монетните автомати, крупиятата за блекджек, рулетките и играчите на зарове заглушаваха шоуто, което течеше в „Роял Кърт“, точно срещу арката на Палуба 4. Почти всички бяха облечени в смокинги или черни вечерни облекла: повечето бяха хукнали право тук долу, след Първата вечеря на кораба, без да си дават труда да се преоблекат.

Една сервитьорка на коктейли, понесла натоварен поднос с шампанско, го спря.

— Здравейте, господин Майлс — поздрави го тя, надвиквайки шума. — Желаете ли една чаша?

— Не, благодаря ти, скъпа.

Една банда от южните щати виеше току до тях, засилвайки чувството за неистово веселие. „Мейфеър“ беше най-необузданото от всичките три казина на „Британия“ и, помисли си Майлс, представляваше шеметен спектакъл на алчност и ненаситност. Първата нощ в океана беше винаги най-весела и хаотична: никой вече не изглеждаше здравомислещ при огромните загуби от казиното. Майлс смигна на келнерката и продължи, местейки поглед от маса на маса. Над всяка от тях бе дискретно вграден в тавана малък купол от опушено стъкло, почти невидим сред ослепителните кристални полилеи. Декорът бе лондонски от края на века, всичко в кадифе и скъпо дърво, и античен месинг.

Стигайки до бара на казиното, Майлс зави наляво и спря пред една необозначена врата. Извади магнитен пропуск от джоба си, прокара го през четящото устройство и ключалката се отвори. Огледа се наляво и надясно, след което бързо прекрачи вътре, далеч от шума и врявата.

Стаята нямаше крушки на тавана. Вместо това се осветяваше от стотици малки монитори, разположени по четирите стени, всеки разкриващ различна перспектива към казиното: гледка от птичи поглед върху масите, редицата монетни автомати, касиерите. Това беше „ямата“ на „Мейфеър“, където персоналът на казиното бдително наблюдаваше залаганията, крупията, раздаващите картите, както и всички, занимаващи се с пари.

Двама техници, седнали на столове на колелца, не изпускаха от поглед екраните, лицата им изглеждаха призрачни, облени от синята светлина. Виктор Хентоф, мениджърът на казиното, стоеше зад тях, също вперил намръщен поглед към мониторите. Щеше да прекара повечето от следващите шест дни сновейки между казината на кораба, а до този момент бе прекарал толкова години, втренчен в екраните, че лицето му беше придобило постоянен израз на недоволство. При звука от влизането на Майлс той се обърна.

— Роджър — каза той с дрезгав глас и протегна ръка.

Майлс бръкна в джоба си и извади запечатан плик.

— Благодаря — кимна Хентоф. Отвори плика с дебелия си пръст и извади отвътре няколко листа. — Мили боже! — възкликна той, докато ги прелистваше.

— Доста круши по ниските клони — отбеляза Майлс. — Напълно узрели за откъсване.

— Ще ми дадеш ли кратко резюме?

— Разбира се. — Заедно с всичко друго, което Майлс трябваше да прави, персоналът на казиното очакваше от него да ги снабдява дискретно със списък на потенциалните играчи с големи суми — или късметлиите — за специално поощрение и ласкаене. — Контесата на Уестлейт се е върнала за поредното оскубване. Помниш ли какво се случи на Първия воаяж на „Океания“?

Хентоф завъртя очи.

— Не мога да повярвам, че се е върнала след такова нещо.

— Има слабост към Първите воаяжи. И към дилърите на бакара. Тогава...

Внезапно Хентоф отмести погледа си от Майлс. Гледаше над рамото на директора на круиза. В същия момент Майлс забеляза, че нивото на шума в стаята се е повишило ужасно. Той се обърна да проследи погледа на Хентоф и с ужас видя, че тазвечерният му

сътрапезник, Пендъргаст, по някакъв начин се бе добрал до ямата и сега затваряше вратата след себе си.

— А, господин Майлс — каза Пендъргаст, — ето къде сте били.

Чувството за тревога се задълбочи. Директорът на круиза рядко правеше неправилен избор за обкръжението си по време на вечеря, но избирането на Пендъргаст и неговата „повереница“ се беше оказало грешка, която не възнамеряваше да повтаря.

Пендъргаст обходи с очи мониторите по стените.

— Имате очарователна гледка оттук.

— Как влязохте? — попита Хентоф.

— Малък салонен трик — махна той небрежно с ръка.

— Вижте, не можете да стоите тук, сър. Тази зона е забранена за пътници.

— Имам само една или две молби към господин Майлс, след което си тръгвам.

Мениджърът на казиното се обърна към Майлс.

— Роджър, ти познаваш ли този пасажер?

— Вечеряхме заедно тази вечер. Как мога да ви помогна, господин Пендъргаст? — попита Майлс с предразполагаща усмивка.

— Това, което искам да ви кажа, е конфиденциално — отвърна Пендъргаст.

„О, не“, помисли си Майлс, усещайки как чувствителните му нерви се напрягат. Надяваше се, че това няма да е продължение на мъчителния разговор, който Пендъргаст бе подел по време на вечерята.

— Не съм на борда на „Британия“ просто да си почивам и да си поема дъх.

— Нима?

— Тук съм, за да услужа на приятел. Виждате ли, господине, моят приятел е имал нещо, което са му откраднали — нещо с огромна стойност. Този предмет понастоящем е във владение на пътник на този кораб. Възнамерявам да открия предмета и да го върна на истинския му собственик.

— Частен детектив ли сте? — попита Хентоф.

Пендъргаст помисли над въпроса известно време, бледите му очи отразяваха светлината на мониторите.

— Определено може да се каже, че разследването ми е частно.

— Значи сте независим — каза Хентоф. Мениджърът не беше в състояние да сдържи нотката на презрение в гласа си. — Сър, трябва да ви помоля още веднъж да напуснете.

Пендъргаст погледна към мониторите, после отново върна вниманието си към Майлс.

— Ваше задължение е, нали така, господин Майлс, — да познавате отделните пътници?

— Едно от тези, които ми доставят най-голямо удоволствие — отговори Майлс.

— Отлично. Тогава точно вие сте човекът, който ще ми даде информация, която да ми помогне да открия крадеца.

— Боя се, че не мога да споделям информация за пътниците — каза Майлс и в гласа му се усетиха мразовити нотки.

— Но този човек може да е опасен. Извършил е убийство, за да се добере до предмета.

— В такъв случай нашата охрана ще се заеме с проблема — каза Хентоф. — Ще се радвам да ви насоча към шефа на охраната, който може да свали информацията и да...

Пендъргаст поклати глава:

— Уви, не мога да замесвам персонал от низшия състав в разследването си. Дискретността е от първостепенно значение.

— Какъв е този предмет? — попита Хентоф.

— Боя се, че не мога да бъда конкретен. Азиатска антика с огромна ценност.

— И откъде знаете, че е на борда на кораба?

В отговор устните на Пендъргаст само се изкривиха в нещо, което би могло да мине за лека усмивка.

— Господин Пендъргаст — каза Майлс с глас, който пазеше за най-опърничавите пътници. — Вие не ни казвате какво търсите. Не ни казвате защо сте сигурни, че предметът е на борда на „Британия“. Не сте тук в никакво официално качество — а отгоре на всичко в момента се намираме в международни води. Сега охранителният ни персонал е законът — американското и британското правосъдие не могат да се приложат. Съжалявам, но просто не можем да разрешим разследването ви, нито пък да ви помогнем по какъвто и да било начин. Напротив, ще го приемем като сериозна обида, ако разследването ви обезпокои някой от нашите гости. — За да намали огорчението от този отказ, той

отпрати към Пендъргаст най-пленителната си усмивка. — Сигурен съм, че разбирате.

Пендъргаст бавно кимна.

— Разбирам. — Той направи малък поклон, след което се обърна да си тръгне. Но тогава, с ръце на бравата, спря. — Предполагам — произнесе той небрежно, — сте наясно, че група броячи на карти печели безумни суми във вашата зала? — И той кимна неопределено с глава към група монитори.

Майлс погледна нагам, но не беше обучен за наблюдение в ямата и единственото, което видя, бяха тълпите от мъже и жени на масите за блекджек.

— За какво говорите? — попита остро Хентоф.

— Картоброячите. Страхотни професионалисти и добре организирани също, на което се дължи успеха им в тази неравна... ъ-ъ-ъ... *битка*.

— Що за глупости! — възмути се Хентоф. — Не сме видели нищо подобно. Какво е това, някаква игра ли?

— За тях не е игра — каза Пендъргаст. — Поне не в смисъла, в който вие бихте искали.

За момент Пендъргаст и мениджърът на казиното се гледаха един друг. След това, като се обърна към един от техниците, Хентоф раздражено изсъска:

— Провери какво става в салона!

Техникът вдигна телефона и проведе бърз разговор. После погледна Хентоф.

— „Мейфеър“ е олекнал с двеста хиляди паунда, сър.

— Къде... На борда?

— На масите за блекджек, сър.

Хентоф бързо се обърна към екраните и впери очи в тях. После попита Пендъргаст:

— Кои са?

Агентът се усмихна:

— Ах! Боя се, че току-що си тръгнаха.

— Колко удобно. И как точно брояха картите?

— Изглежда са задействали вариант на „Червено-7“ или на „К-О“. Трудно е да се определи, след като не съм наблюдавал екраните. А и прикритието им явно е достатъчно добро, след като не са хващани

преди: ако бяха, щяхте да имате полицейските им снимки в базата си данни и скенерите ви за разпознаване на лица щяха да ги открият.

Докато слушаше, лицето на Хентоф ставаше все по-червено.

— Как, по дяволите, бихте могли да знаете подобно нещо?

— Както сам казахте, господин... Хентоф, нали така беше? Аз съм *независим*.

Дълго време никой не проговори. Двамата техници седяха като замръзнали, без да посмеят да отклонят поглед от екраните.

— Ясно е, че можете да използвате известна помощ по този въпрос, господин Хентоф. Ще се радвам да ви я осигуря.

— Като в замяна помогнем за разрешаването на вашия малък проблем? — каза Хентоф саркастично.

— Абсолютно вярно.

Настъпи напрегната тишина. Най-накрая Хентоф въздъхна.

— Исусе. Какво точно е това, което искате?

— Имам огромно доверие в способностите на господин Майлс. Той има достъп до файловете на всички пътници. Работата му е да общува с всички на борда, да задава въпроси, да изисква информация. Той е в отлична позиция да помогне. Моля ви, не се притеснявайте, господин Майлс, че пасажерите ви могат да се разстроят — интересувам се само от няколко души. Бих искал да знам, например, дали някой от тях е поверил предмети на централния сейф, дали каютите им са в списъка на тези, в които не желаят обслужване... такъв род неща. — После той се обърна към Хентоф: — Може да имам нужда също така и от вашата помощ.

— С какво...?

— Със... нека видим какъв беше изразът — смазване на колелата.

Хентоф премести поглед от Пендъргаст към Майлс.

— Ще го обмисля — измърмори Майлс.

— Във ваш интерес е — произнесе Пендъргаст. — Надявам се да не трае прекалено дълго. Двеста хиляди долара надолу за пет часа — това е един доста неприятен тренд. — Той изправи рамене с усмивка и се плъзна през вратата, без да каже нищо повече.

14.

Констанс Грийн се носеше по широкия пасаж с бутици и скъпи магазини на Палуба 6, позната като „Сейнт Джеймс“. Въпреки, че беше минало полунощ, „Британия“ не даваше знак, че се готви за сън: красиво облечени двойки се разхождаха, гледаха витрините или си приказваха тихо. Големи вази със свежи цветя украсяваха пасажа от двете страни и можеше да се чуе как един струнен квартет скрибуцаше ерудирано над бърборенето и смеха.

Констанс се движеше бавно, отмина един винен бар, бижутерия и картинна галерия, пълна с изключителни оригинали, подписани от Миро, Клее и Дали на астрономически цени. Вътре във входа една старица в инвалидна количка се караше на млада руса жена, като я блъскаше. Нещо в младата жена накара Констанс да спре: сведените очи и отнесеното изражение на момичето, загатващи за някаква скрита печал, биха могли да бъдат нейните.

Покрай аркадата на „Сейнт Джеймс“ редица богато украсени двойни врати бяха отворили към „Гранд Атриум“: обширно осем етажно пространство в сърцето на кораба. Констанс пристъпи към перилата, поглеждайки първо нагоре, после надолу. Беше забележителна гледка от амфитеатрални балкони и искрящи полилеи, и безбройни редици лампи, открити асансьори от цветно стъкло и кристал. Отдолу, в ресторанта „Кингс Армс“ на Палуба 2, групи хора вечеряха. Келнери и сомелиери се носеха между тях, един сервираше плато, натоварено с деликатеси, друг се навеждаше загрижено над някой от гостите, за да чуе по-добре изискването му. Редиците балкони на Палуби 3 и 4, издигащи се над Атриума, бяха изпълнени с допълнителни маси. Подрънкването на сребърна посуда, жуженето на разговорите, отливът и приливът на музика, всичко се изкачваше нагоре към ушите на Констанс.

Беше парникова атмосфера на лукс и привилегированост, огромен плаващ град дворец, най-големият, който светът някога е виждал. Констанс продължи да стои напълно неподвижна. В

действителност според нея имаше нещо отблъскващо в цялото това отчаяно преследване на забавления. Колко различна беше тази неистова активност, това вулгарно разхищение и обезпокоителна привързаност към нещата от света, от нейния живот в манастира. Тя закопня да се върне.

„Бъди в света, но не от него.“

Отдалечавайки се от перилата, тя се качи на близкия асансьор и натисна копчето за Палуба 12. Тази палуба бе почти изцяло предвидена за настаняване на пасажери; макар и олицетворение на елегантността, с дебелите си ориенталски килими и маслени платна в позлатени рамки, атмосферата тук беше много по-спокойна. Тя направи няколко крачки. Пред нея коридорът завършваше с деветдесетградусов завой наляво. Право напред беше вратата на нейния апартамент, „Тюдор“, разположен в задната част на кораба. Констанс започна да търси магнитната си карта, за да влезе, но изведнъж замръзна.

Вратата на апартамента беше отворена.

Сърцето ѝ започна да бие толкова лудо, сякаш бе очаквало да се случи точно нещо такова. Настояникът ѝ никога не проявяваше такава небрежност — трябва да беше някой друг. „Не може да е той“, помисли си тя. „Не е възможно. Видях го да пада. Видях го да умира.“ Част от нея знаеше, че страховете ѝ са ирационални. И въпреки това не успяваше да успокои внезапното препускане на сърцето си.

Тя бръкна в чантата си, извади тънка кутия, отвори я и измъкна един блестящ скалпел от плюшеното му гнездо. Скалпелът, който *той* ѝ беше дал.

С насочено напред острие пристъпи тихо в каютата. Главният салон на апартамента имаше овална форма и завършваше с голям двуетажен прозорец от дебело стъкло, обърнат към черния Атлантик, който бушуваше далеч долу. Една врата вляво водеше към удобен килер, друга, отдясно, отвеждаше в помещението, което тя и Алойзиус използваха като кабинет. Стаята беше осветена от мътната светлина на автоматично включващите се лампи при отваряне на вратата. Отвъд можеше да се види лунната светлина, която рисуваше блестяща пътека по океана, хвърляйки призрачни съкровища в дирята, оставена от кораба. Тя осветяваше диван, два въртящи се стола, кът за хранене и малко пиано. Двойни стълби се виеха нагоре отдясно и отляво на

стените. Лявата водеше в спалнята на Пендъргаст; дясната — в спалнята на Констанс. Като направи една безшумна стъпка напред, тя протегна шия и погледна нагоре.

Вратата към нейната спалня бе откряната. Бледа жълта светлина струеше отвътре.

Стисна ножа. После бавно и в пълна тишина прекоси стаята и започна да се изкачва по стъпалата.

По време на цялата вечер грохотът на морето непрекъснато се усилваше. Бавното люлеене на кораба, доскоро едва доловимо, бе станало явно. Отгоре и далеч отпред идваше дългият и печален вой на корабната сирена. Плъзгайки ръка по перилата, Констанс правеше бавни и предпазливи стъпки.

Изкачи се до площадката и пристъпи към вратата. Отвътре не се долавяше никакъв звук. Тя спря. След това силно блъсна навътре вратата и влетя вътре.

Последва изненадан вик. Констанс се завъртя по посока на звука, с протегнат напред нож.

Беше стюардесата на каютата, тъмнокосата жена, която ѝ се беше представила по-рано. Стоеше до библиотечните рафтове, очевидно погълната от книгата, която току-що изпусна от изненада. Сега тя гледаше Констанс със смесица от шок, тревога и страх. Очите ѝ бяха приковани в блестящия скалпел.

— Какво правите тук? — попита Констанс.

Шокираното изражение бавно започна да напуска лицето на жената.

— Съжалявам, госпожице. Извинете, току-що дойдох да оправя леглата... — започна тя с дълбокия си източноевропейски акцент. Продължаваше да гледа втренчено скалпела с разкривено от страх лице.

Констанс прибра скалпела в калъфа му и го върна в чантата си. След това се пресегна към седящия наблизо телефон, за да се обади на охраната.

— *Не!* — извика жената. — Моля ви. Те няма да ме вземат следващия път, ще ме оставят в Ню Йорк и няма да мога да се върна у дома.

Констанс се поколеба с ръка на слушалката. Гледаше изпитателно жената.

— Толкова съжалявам — продължи тя. — Дойдох да оправя леглата и да сложа шоколад под възглавницата. И тогава видях... видях... — Тя посочи към книгата, която бе изпуснала.

Констанс я погледна. За своя огромна изненада видя, че това бе тънкото томче, озаглавено „Стихотворения от Ахматова“.

Констанс не беше много сигурна защо я е взела със себе си. Историята на книгата — и посвещението ѝ — бяха за нея прекалено болезнени. Сега ѝ беше трудно дори да я гледа. Може би я носеше както грешница — бодлива плащаница, надявайки се да изкупи неправилната си преценка чрез болка.

— Обичате Ахматова? — попита тя.

Жената кимна.

— Когато дойдох тук, не можех да взема книги. Липсваха ми. И сега, докато оправях леглото ви, забелязах... томчето. — Тя преглътна.

Констанс продължаваше да я гледа несигурно.

— Запалих тържествени свещи — започна тя да цитира Ахматова, — в светлина да искри тази вечер.

Без да отмества очите си от Констанс, жената продължи:

— И с тебе, при мен не дошлият, срещам Нова година аз.^[1]

Констанс се дръпна от телефона.

— У дома, в Беларус, преподавах поезията на Ахматова — каза жената.

— В гимназията?

Жената поклати глава.

— В университета. В Русия, разбира се.

— Вие сте професор? — изненада се Констанс.

— Бях. Загубих работата си — както мнозина други.

— И сега работите на борда... като *прислужница*?

Жената се усмихна тъжно.

— Същото се е случило на повечето от нас тук. Загубили са работата си.

— А семейството ви?

— Родителите ми имаха стопанство, но беше взето от правителството заради радиоактивното замърсяване. От Чернобил. Облакът се разнесъл на запад, нали разбирате. Десет години преподавах руска литература в университета. И после останах без

работа. По-късно чух, че търсят работници за големи кораби. И доход да работя тук, изпращам пари вкъщи. — Тя горчиво поклати глава.

Констанс седна на един близък стол.

— Как се казвате?

— Мария Казулин.

— Мария, искам да забравя това нарушаване на личното пространство. Но в замяна бих ви помолила за помощ.

Изречението на жената стана предпазливо.

— Как аз бих могла да ви помогна?

— Бих искала да мога да слизам на долните палуби от време на време, да разговарям с работниците, със стюардите, с различни членове на екипажа. Да задам някои въпроси. Бихте могли да ме представите, да гарантирате за мен.

— Въпроси? — жената застана нащрек. — Работите за корабната компания?

Констанс поклати глава.

— Не. Имам свои причини, лични причини. Нищо, което да е свързано с компанията или с кораба. Извинете ме, че не съм по-конкретна по въпроса.

Мария Казулин изглежда се поуспокои, но не каза нищо.

— Това може да ми докара неприятности.

— Ще съм много дискретна. Само искам да общувам, да задам няколко въпроса.

— Какви въпроси?

— За живота на борда на кораба, за някои необичайни постъпки, клюки за пътниците. И дали в нечия каюта няма някаква по-особена вещ.

— Пътниците? Не мисля, че това е добра идея.

Констанс се поколеба.

— Госпожо Казулин, ще ви кажа за какво става дума, ако обещаете да не говорите с никого за това.

След кратко колебание, прислужницата кимна.

— Търся нещо, скрито на борда на кораба. Един предмет, свещен и много рядък. Надявах се да поговоря с обслужващия персонал, за да разбере дали някой е виждал нещо подобно в нечия каюта.

— А този предмет, който споменахте... Какъв е той?

Констанс направи пауза.

— Дълга, тясна кутия, изработена от дърво, много стара, със странни надписи по нея.

Мария помисли за момент. След това се изправи.

— Ще ви помогна. — Усмихна се, лицето ѝ издаваше въодушевление. — *Ужасно* е да се работи на круизен кораб. Но това прави нещата по-интересни. И е за добра кауза.

Констанс ѝ подаде ръка и тя я пое.

— Ще ви донеса униформа като моята — каза Мария и размаха ръка. — Не бива да ви виждат долу облечена като пътничка.

— Благодаря ви. Как да се свържа с вас?

— Аз ще ви потърся — каза Мария. Наведе се, взе книгата и я подаде на Констанс. — Лека нощ, госпожице.

Констанс задържа ръката ѝ за миг и я притисна към книгата.

— Вземете я. И моля ви, не ме наричайте „госпожица“. Името ми е Констанс.

С кратка усмивка Мария отиде до вратата и излезе.

---

[1] Цитат от „Поема без герой“ от А. Ахматова. — Б.пр. ↑

15.

Първи помощник-капитан Гордън Лъосюр бе работил на капитански мостик на дузина морски съда в кариерата си, от стражеви катери, през ледоразбивачи, до круизни кораби. Бордът на „Британия“ не приличаше на никой от тях. Беше по-спокоен, ултрамодерен, просторен — и по странен начин някак не морски с многобройните си компютърни екрани, електронни конзоли, измервателни прибори и принтери. Всичко на борда беше последна дума на технологията. Според него най-много напомняше лъскавото контролно помещение на един френски ядрен завод, който бе обиколил предишната година. Контролният пулт сега се наричаше „Интегрирана система за управление“, а таблото с морската карта — „Централно навигационно табло“. Самият щурвал представляваше великолепно бижу от махагон и полиран месинг, но съществуваше единствено заради навестяващите ги пасажери, които искаха да го видят. Кормчията никога не го докосваше — Лъосюр понякога се чудеше дали изобщо беше свързан. Вместо това направляваше кораба като използваше серия от четири лоста, по един за всеки от електродвигателите, плюс един чифт за контролиране на носовото подрулващо устройство. Главният двигател се контролираше от серия дросели. Всичко това напомняше повече за суперсложна компютърна игра, отколкото за традиционен корабен пулт.

Под голямата редица прозорци, която се издигаше от бакборда до щирборда, дузина подредени амфитеатрално компютърни станции контролираха и предаваха информация относно всички аспекти на кораба и обкръжението му: двигатели, пожарогасителни системи, монитори за херметичната цялост, комуникациите, метеорологични карти, сателитни изображения и безброй други. Имаше две разписания със спретнато приложени до тях морски карти, които, както изглежда, никой не използваше.

Никой освен него.

Льосюр погледна часовника си: двајсет минути след полунощ. Взя се през прозорците отсреща. Огромните корабни светлини озаряваха черния океан на стотици ярда от всички страни, но самият океан бе толкова далече долу — четиринајсет палуби, — че ако не беше бавното полюляване на плавателния съд, можеха да са също така и на върха на небостъргач. Отвъд кръга светлина се стелеше тъмна нощ, океанският хоризонт едва се забелязваше. Отдавна бяха отминали бавните пулсации на фара Фолмаут. И сега до Ню Йорк щяха да бъдат в открития океан.

Корабът бе с попълнен състав, след като Саутхемптънския лоцман, който бе извел кораба от канала, отпътува. Дори свръх попълнен. Всички палубни офицери искаха да са част от първия курс на „Британия“.

Каръл Мейсън, старши помощник-капитанът, се обърна към вахтения офицер с глас толкова тих, че едва се чуваше на мостика:

— Текущо състояние, господин Виго? — Това бе формален въпрос — новите корабни електронни уреди даваха информацията в непрекъснатата компютърна разпечатка. Но Мейсън беше традиционалистка и освен това педантична.

— На ход с двајсет и седем възла при курс две-пет-две по реален север, лек трафик, състояние на морето три, слаб вятър от скула на левия борд. Има приливно-отливно течение над един възел от североизток.

Един от наблюдателите на мостика се обърна към вахтения офицер:

— Кораб на четири румба дясно на борд, сър.

Льосюр погледна електронните дисплеи и видя ехото.

— Хванахте ли го, господин Виго? — попита Мейсън.

— Проследявах го, сър. Прилича на танкер, на ход двајсет възла, дванайсет мили отдалечение от нас. При курс на пресичане.

В гласа му не се усещаше безпокойство. Льосюр знаеше, че те са корабът, който държи правилния курс и че разполагат с достатъчно време, за да уведомят другия кораб да промени курса си.

— Информирайте ме, когато промени курса си, господин Виго.

— Разбрано, сър.

На Льосюр винаги му звучеше странно, когато чуваше как наричат една жена капитан „сър“, макар да знаеше, че такъв е

протоколът както във флотата, така и на борда на пътническите кораби. Тук имаше няколко жени капитани.

— Барометърът продължава ли да спада? — попита Мейсън.

— Половин румб през последните трийсет минути.

— Много добре. Поддържайте сегашния курс.

Льосюр хвърли таен поглед към Мейсън. Тя никога не говореше за годините си, но той предположи, че е на около четиридесет, може би на четиридесет и една: понякога беше трудно да се определи възрастта на човек, прекарал живота си по море. Беше висока, с изваяна фигура и привлекателна по един културен, не глупав начин. Лицето ѝ беше леко зачервено — може би се дължеше на стреса, че това е първият ѝ воаяж като старши помощник-капитан. Кестенявата ѝ коса бе къса и тя я държеше пъхната под капитанската шапка. Проследи я с очи как пресича мостика, как поглежда един, после друг монитор и разменя по някоя дума с екипажа. В много отношения беше перфектният капитан: спокойна и любезна, не с диктаторско или дребнаво поведение, вискателна, но без да се държи началнически. Очакваше много от подчинените си, но самата тя работеше по-здроаво от всеки друг. Освен това излъчваше своеобразен магнетизъм, надеждност и професионализъм, който притежаваха само най-добрите. Екипажът ѝ беше предан, и то напълно заслужено.

От нея не се изискваше да е на мостика, както впрочем и от него. Но всеки от тях искаше да е тук, да сподели с останалите Първата нощ от плаването и да наблюдава командването на Мейсън. Казано честно, тя трябваше да е капитанът на „Британия“. Онова, което ѝ се бе случило, беше срам, истински срам.

Като по даден знак вратата към капитанския мостик се отвори и влезе комодор^[1] Кътър. На мига атмосферата в помещението се промени. Стойките се изопнаха; лицата се сковаха. Вахтеният офицер придоби загрижено изражение. Само Мейсън изглеждаше непроменена. Тя се обърна към навигационното табло, погледна през прозореца и каза нещо тихо на кормчията.

Ролята на Кътър беше — най-малкото на теория — до голяма степен церемониална. Той бе публичното лице на кораба, човекът, към когото хората се обръщаха. Наистина, беше все още на смяна, но на повечето океански лайнери рядко можеше да се види капитанът на

мостика. Истинското управление на кораба бе оставено в ръцете на старши помощника Мейсън.

Вече проличаваше, че това плаване ще е различно.

Комодор Кътър пристъпи напред. Завъртя се на един крак, после — като хвана ръце на гърба си — тръгна по мостика направо, след малко се върна назад и погледна мониторите. Беше нисък, с впечатляваща фигура мъж, със стоманено сива коса и месесто лице, силно розово, дори на слабата светлина тук. Униформата му както винаги беше безупречна.

— Няма промяна — докладва вахтеният офицер на Мейсън. — Точка на най-голямо сближаване девет минути, поддържа курс на сблъсък. Данни — постоянни.

Започна да се надига слабо безпокойство.

Мейсън се приближи и погледна електронната карта.

— Радиовръзките, сигнализирайте му на канал 16.

— Корабът отдясно на борда, чувате ли ме?

Измина минута в тишина. Кътър остана като вкопан на мостика с ръце на гърба, без да казва нищо — само гледаше.

— Не се отклонява — каза офицерът на вахта на Мейсън. — Точка на най-голямо сближаване осем минути и държи курс на сблъсък.

Льосюр усети дискомфорт при информацията, че двата кораба се приближаваха един към друг с комбинирана скорост от четиридесет и четири възла — около петдесет мили в час. Ако супер танкерът не започнеше скоро промяна на курса си, нещата можеха да станат опасни.

Мейсън се наведе над електронните дисплеи и се взря напрегнато. Внезапно чувство на тревога изпълни мостика. Льосюр си спомни онова, което му бе казал един от офицерите му в Кралската флота: „Плаването е деветдесет процента скука и десет процента кошмар.“ Междинно положение нямаше. Той погледна към Кътър, чието лице бе непроницаемо, после към Мейсън, която запазваше хладнокръвие.

— Какво става, по дяволите? — попита вахтеният офицер.

— Нищо — отвърна сухо Мейсън. — Това е проблемът. — Тя пристъпи напред. — Господин Виго, поемам управлението за избягващия маньовър.

Виго се дръпна настрана с очевидно облекчение на лицето.

Тя се обърна към кормчията:

— Рул наляво двайсет градуса.

— Разбрано, рул наляво двайсет...

Внезапно заговори Кътър, прекъсвайки потвърдението на заповедта от страна на кормчията.

— Капитан Мейсън, ние сме корабът с правилния курс.

Мейсън изправи гръб.

— Да, сър. Но този супер танкер има почти нулева маневреност и може да е минал точката, в която...

— Капитан Мейсън, повтарям: ние сме корабът с правилния курс.

Настъпи напрегната тишина. Кътър се обърна към кормчията.

— Стабилизирай на две пет две.

Льосюр можеше да види светлините на танкера отдясно, които ставаха все по-ярки. Той усети как по челото му избива пот. Истина беше, че правото на преминаване е тяхно, че другият кораб трябваше да им даде път, но понякога се налагаше човек да се нагажда според ситуацията. Онези бяха вероятно на автопилот и се занимаваха с нещо друго. Само един Господ знае дали не бяха в каюткомпанията и не гледаха порно или пък се бяха натряскали и се търкаляха по пода.

— Включи сирената — нареди Кътър.

Мощната сирена на „Британия“, която се чуваше от петнайсет мили, проряза бездната на нощното море. Пет протръбвания — сигналът за опасност. Двамата наблюдатели на вахта стояха на местата си и се взираха напред с бинокли. Напрежението нарастваше болезнено.

Кътър се наведе към високочестотния усилвател:

— Корабът отдясно, тук „Британия“. Ние сме корабът с правилен курс и се налага да промените курса си. Разбрахте ли?

Свистене на празни честоти.

Сирената прозвуча отново. Светлините на супертанкера се разпаднаха до отделни точки. Льосюр можеше да види дори слабия сноп светлини на мостика на танкера.

— Капитане — подзе Мейсън. — Не съм сигурна дали ако сега променят...

— Точка на най-голямо сближаване четири минути — съобщи вахтеният офицер.

Льосюр си помисли невярващо: „Мили боже, наистина ще се сблъскаме.“

На мостика се възцари ужасена тишина. „Британия“ отново подаде сигнал за опасност.

— Променя надясно — каза наблюдателят. — Той променя курса, сър!

Сирената на танкера прозвуча над водата, три кратки изсвирвания, които показваха, че съдът се оттегля със спешна маневра.

— Стабилизирай — нареди Кътър.

Льосюр погледна екраните. Мъчително бавно векторният радар на АРПА^[2] покри преизчисления хединг на супертанкера. С огромно облекчение той осъзна, че са избегнали опасността; корабът щеше да се размине с тях отдясно. Почти осезаемо се усети успокоението на мостика, жужене на гласове, няколко цветисти ругатни.

Кътър се обърна към щаб капитана напълно невъзмутимо:

— Капитан Мейсън, мога ли да попитам защо намалихте скоростта до двадесет и четири възла?

— Метеорологичните условия напред са тежки, сър — отвърна Мейсън. — Екипажът спазва инструкциите, според които през Първата нощ на борда пасажерите трябва да се приспособят към условията в открито море при...

— Запознат съм с инструкциите — прекъсна я Кътър. Имаше бавен, тих глас, който звучеше неизмеримо по-заплашително, отколкото ако викаше. Той се обърна към кормчията: — Увеличи скоростта до трийсет възла.

— Разбрано, сър — отвърна мъжът с напълно неутрален глас. — Увеличавам скоростта на трийсет възла.

— Господин Виго, можете да поемете вахта.

— Разбрано, сър.

Кътър продължи да гледа втренчено Мейсън.

— Като заговорихме за инструкции, до вниманието ми стигна, че един от офицерите на този кораб е бил видян да напуска каютата на пътник рано тази сутрин.

Той направи пауза, придавайки с това още по-голяма тежест на факта.

С ръце на гърба направи една бавна обиколка, спирайки се върху лицето всеки от офицерите, преди да завърши с Мейсън.

— Искам да ви напомня, че това не е „Корабът на любовта“. Този вид поведение няма да бъде толерирано. Нека пътниците отговарят за собствената си недискретност; моят екипаж не трябва да си позволява подобни неща.

Льосюр се учуди, когато видя, че руменината по лицето на Мейсън става по-гъста.

„Не е възможно да става дума за нея“, помисли си той. „Тя е последната, която би нарушила правилата.“

Вратата на мостика се отвори и Патрик Кемпър, шефът на охраната, влезе вътре. Като видя Кътър, той пристъпи към него.

— Сър, аз...

— Не сега — прекъсна го Кътър и Кемпър млъкна.

На всеки от големите круизни кораби, на които Льосюр бе работил, основно задължение на капитана беше да разговаря любезно с пътниците, да седи начело на капитанската маса по време на дългите, приятни вечери и да е публичното лице на кораба. Старши помощник-капитанът, макар и формално втори по ранг, беше действително управляващият. Но Кътър имаше репутацията на човек, който не си пада по светските глезотии, и както изглежда, се канеше да пренесе този си навик в отношението към първия си заместник. Той бе офицер от старата школа, бивш капитан в Кралската флота от титулувана фамилия, когото — предполагаше Льосюр, — са повишили повече, отколкото е заслужавал. Преди няколко години капитанството на „Олимпия“ бе отишло в ръцете на най-непримиримия съперник на Кътър и той така и не можа да преглътне този факт. Беше задействал връзки по най-високи места, за да поеме командването на „Британия“ — което по право трябваше да се даде на Мейсън — и сега намеренията му бяха очевидни. Щеше да направи всичко по силите си, за да превърне този Първи воаяж в крайпътен камък на кариерата си — включително да счупи рекорда за най-бързо прекосяване на океана, поставен от „Олимпия“ година по-рано. Лошото време нямаше да му попречи, помисли си мрачно Льосюр, само щеше да укрепи решението му. Круизните кораби бягаха от лошото време; но един океански лайнер, *истински океански лайнер*, се каляваше в него.

Льосюр хвърли поглед към Мейсън. Тя гледаше през предния прозорец, спокойна и хладна; единственият намек за нещо нередно бе рязкото изчезване на руменината от лицето ѝ. До този момент, въпреки отнетото командване на круиза и днешното отплаване, тя бе приела грубото поведение на капитана със самообладание и елегантност. Пренебрегването ѝ като капитан на „Британия“ не бе оставило дори една бръчица върху чертите ѝ. Може би беше свикнала с шовинизма в открито море и беше станала дебелокожа. Управлението на най-големите кораби като че ли остана един от последните мъжки бастиони в цивилизования свят. Без съмнение тя бе наясно с неписаното правило: в бизнеса с пътнически кораби жена никога не може да стане капитан на голям лайнер.

— Скорост под фюзелажа трийсет възла, сър — докладва кормчията.

Кътър кимна и се обърна към шефа по сигурността:

— Е, господин Кемпър, какво има?

Дребният мъж заговори. Въпреки силния му бостънски акцент и неизбежното американско носово произношение, Льосюр мислеше за Кемпър като за сродна душа. Може би защото и двамата произхождаха от работническите квартали в пристанищни градове по Атлантическото крайбрежие. Кемпър навремето бил ченге, застрелял наркодилър, който стоварил чук върху партньора му, и така беше станал герой, — но бе напуснал службите. Както изглежда, не можеше да се занимава повече с тази работа. Продължаваше обаче да е дяволски добър офицер, макар да му липсваше самоувереност. Льосюр предположи, че тази липса е един от страничните продукти на акта да убиеш човек.

— Капитане, имаме проблем с казиното.

Кътър се извърна от Кемпър и заговори, сякаш Кемпър бе престанал да съществува.

— Господин Кемпър, казината са нещо второстепенно в управлението на един кораб. Първият помощник ще задвижи нещата. — Без дори да поглежда Льосюр, той заговори на вахтения офицер. — Обадете ми се, ако се нуждаете от мен, господин Виго. — След което закрачи отсечено по мостика и изчезна през вратата.

— Това не е „Кораб на любовта“ — изсумтя Льосюр. — Ама че гадняр!

Мейсън заговори твърдо, без да губи учтивост:

— Комодор Кътър беше прав, когато каза това.

— Да, сър. — Лъосюр се обърна към Кемпър с дружелюбна усмивка. — Е, добре, господине, да чуем за проблема в казиното.

— Изглежда имаме шайка броячи на карти, които действат на масите за блекджек.

— О, боже.

— В началото „Мейфеър“ бяха надолу с двеста хиляди паунда, а след това и „Ковънт Гардън“ олекнаха със сто хиляди.

Лъосюр трепна леко: това беше тъкмо новината, която наистина щеше да вбеси Корпорацията.

— Идентифицирахте ли ги?

— Очевидно знаем кои са спечелилите, но не можем да кажем кой е мошеник и кой — просто късметлия. Работят в екип: играчи и броячи. Броячите не играят — само наблюдават и сигнализират на своите хора сред участниците. Както знаете, те са истинските мозъци.

— Всъщност не знам. И сте сигурен, че не става дума за съвпадение?

— Малко вероятно. Хентоф се притеснява, че може да приличат на онзи отбор от студенти на Масачузетския технологичен институт, които преди няколко години овътриха Вегас с три милиона.

Неприятното чувство в стомаха на Лъосюр се засили. „Британия“ естествено не беше Лас Вегас, където можеше да изриташ някого, ако го хванеш, че брой картите. Тези тук бяха пътници с платени билети, а компаниите с пасажерски кораби силно разчитаха на печалбите от хазарт: един скандал в казиното би могъл да убие ентузиазма на гостите за игра. Все пак обаче нещо трябваше да се направи. Един успешен Първи круиз до Ню Йорк с всичките фанфари на възхитената публика нямаше да е от никакво значение за Корпорацията, ако имаше големи загуби в казиното. Всичко беше пари — на първо, на последно място и всякога.

— Какво предлагате да направим по въпроса? — попита той.

— Ами, сър... Има един... — Кемпър се поколеба. — Един *необичаен* пасажер. Паралия, който се прави на частен детектив. Той пръв забеляза номера с броенето на картите. Предложи си помощта за откриването на замесените.

— В замяна на какво?

— Ами нали разбирате... — Кемпър запелтечи. — Изглежда е на борда, за да проследи някаква вещ, която по думите му била открадната от негов клиент. Ако ние му дадем информация за неговите заподозрени, той ще ни помогне с броячите на карти... — Гласът му секна.

— Доколкото ни е известно — рече Льосюр сопнато — това може да е съвпадение и до края на нощта можем да сме на печалба със сто хиляди паунда на „Мейфеър“. Нека изчакаме още няколко часа и да видим дали загубите продължават. Но при всички положения каквото и да правите, ви моля да действате *тихо*. Без мелодрами.

— Разбрано, сър.

Льосюр изпрати Кемпър с очи. Изпитваше съчувствие към този тип — а също и към себе си. Ех, ако си беше в Кралската флота, където нямаше казина, картобройчи и невротични пътници.

---

[1] *Commodore* (англ.) — капитан-командир; висш команден чин в британския флот, йерархично между капитан първи ранг и контраадмирал. — Б.пр. ↑

[2] Автоматично средство за радионавигационна прокладка. — Б.пр. ↑

16.

— Пак си направила водата във ваната прекалено гореща — просъска възрастната жена; острият ѝ глас беше твърде силен за каютата. — И си сложила твърде малко масло за вана.

Инге Ларсен се опитваше да помогне на старицата, която тежеше два пъти повече от самата нея, да се напъха в нощницата си.

— Съжалявам, мамо — промърмори момичето.

— И колко пъти да ти повтарям — продължи наставническият глас, докато набръчканата и отпусната кожа проявяваше милостта да се скрие под пластове коприна и памук. — Докато си тръгваше от вечерята, си оставила чантата ми от дясната страна на инвалидната количка. А трябва да стои от ляво. *От ляво!*

— Много добре, мамо. — Като присвиваше очи заради болезнената хватка на старческата ръка върху рамото ѝ, Инге подаде на възрастната жена бастуна ѝ. За благодарност веднага получи болезнено чукване по кокалчетата.

— Стой изправена, момиче. Да не искаш да падна!

— Не, мамо. — Инге гледаше встрани, докато говореше. Да среща очите на работодателката си изглежда само подбуждаше допълнителни критики.

— Наистина ти си *най-лошата* компаньонка, която някога съм имала — а мога да ти кажа, че съм имала повече от достатъчно. Ако не се поправиш, просто ще трябва да те освободя.

— Много съжалявам, ако не ви удовлетворявам, мамо — отвърна Инге.

Беше въпрос на половин час да настани жената в леглото, да подвие юргана под краката ѝ, да намаже ръцете ѝ с крем, а лицето — с избелващ мехлем, да разреши и сплете косата ѝ и да разпухка възглавниците.

— Сега не искам да чувам и звук от устата ти — долетя скърцащият глас. — Знаеш колко трудно ми е да заспя.

— Както кажете, мамо.

— И остави вратата отворена. Спя леко и не се знае кога може да ми потрябваш.

— Много добре. — Колкото се може по-тихо и бавно Инге излезе на пръсти от спалнята и зае мястото си на стола точно пред вратата в дневната. Там спеше тя. Старата жена настояваше завивките ѝ сутрин веднага да се прибират и да не бъдат постилани до късно през нощта; изглежда я дразнеше фактът, че и Инге трябваше да спи.

Тя зачака, като едва се осмеляваше да диша, докато старата дама раздразнено си мърмореше под нос. Звуците постепенно утихнаха и дишането ѝ стана равномерно. Инге седеше и слушаше, докато не започна шумното хъркане, както всяка нощ; обратно на думите ѝ, старата спеше извънредно дълбоко и никога не се събуждаше преди да е дошло утрото.

След това, много внимателно, Инге се надигна от стола и крадешком премина край отворената врата на спалнята. Хъркането невъзмутимо продължаваше. Движейки се към изхода, тя се спря само за миг пред огледалото, за да се увери, че е в приемлив вид. Отсреща я погледна сериозна млада жена с руса коса и тъжни, почти уплашени очи. Приглади прическата си набързо и продължи към входната врата на апартамента. Открехна я внимателно и се шмугна навън.

Пое надолу по покрития с елегантен килим коридор и почти в същия миг се почувства по-добре. Сякаш тъмна мъгла се надигаше под топлината на слънцето. Щом стигна до централното стълбище, Инге се спусна към обществените зали в кораба. Тук атмосферата бе толкова по-жизнерадостна — хората разговаряха, смееха се. Не един мъж ѝ се усмихна докато минаваше край магазините, кафенетата и винените барове: макар и срамежлива и леко непохватна, Инге беше привлекателна, а шведските ѝ корени не можеха да се сбъркат.

Работеше за старицата вече от два месеца и преживяването нямаше нищо общо с очакванията ѝ. Рано осиротяла, тя бе прекарала уединено детство, израснала бе в манастирски училища. Когато дойде време да си потърси работа, вече имаше място като компаньонка на възрастни дами, осигурено от една агенция, свързана с манастира. На пръв поглед — идеално. Говоримият ѝ английски беше безупречен, а училището ѝ даваше отлични препоръки. Нямаше къде да живее — като компаньонка щеше да получава и стая, и храна. А най-хубавото

беше, че пътуванията с богатата дама щяха да ѝ позволят да се докосне до външния свят — нещо, за което много пъти си бе мечтала.

Ала реалността нямаше нищо общо с тези блянове. Господарката ѝ я критикуваше на всяка стъпка; Инге не можеше да си спомни и една думичка, която би могла да мине за похвала. Когато беше будна, старата жена изискваше постоянно внимание и настояваше всеки неин каприз да се изпълнява незабавно. Инге нямаше право да се отдели от нея. Все едно се намираще в затвор — с двегодишна присъда, като се има предвид договора, който бе подписала. Единствените мигове на свобода идваха късно нощем, когато старицата потъваше в сън. На зазоряване, когато се будеше раздразнена и капризна, всичко започваше отначало.

Инге вървеше из елегантно обзаведените зали и попиваше музиката, разговорите, гледките и миризмите. Тя притежаваше богато въображение — фантазиите бяха единственото ѝ убежище, — но поне „Британия“ отговаряше на надеждите ѝ. Беше най-прекрасното нещо, което бе виждала в живота си. Тя спря пред огромното казино и се загледа към богатите и влиятелните, които залагаха или грациозно се носеха в разкошните си дрехи и накити. Подобни гледки ѝ помагаша да забрави ада, който ѝ се налагаше да понася по цял ден.

Инге се застоя на вратата още няколко минути. После се изправи и пое обратно. Часът бе късен, много късен, и трябваше да поспи — възрастната дама не ѝ позволяваше следобедна дрямка или каквито и да било почивки. Но тя щеше да се върне тук утре вечер, изпивайки гледките с очи — гледки, даващи храна за сънища и фантазии, които на свой ред щяха да ѝ помогнат да посрещне идващите дни. Мечти за времето, когато и тя щеше да може да пътува сред такъв лукс и елегантност, необременена от своята бедност или чуждата жестокост, когато щеше да има съпруг и цял гардероб с прекрасни дрехи. И независимо колко богатата станеше, Инге винаги щеше да говори кротко с прислужниците и да се отнася с тях сърдечно, помнейки, че те също са човешки същества.

17.

Специален агент Пендъргаст безшумно се плъзгаше из разкошните обществени зали на „Британия“, а сребристите му очи отбелязваха всеки детайл, сглобявайки плана на кораба в ума си. Вече вървеше от почти три часа, прекосил бе салони, спа центрове, ресторанти, кръчми, казина, пасажи с магазини и обширни ехтящи театри. Облечен в безупречно скроен черен костюм, агентът с лекота се сливаше с тълпите от смокинги и единственото, което го отличаваше от множеството, бе платинено русата му коса и бледата кожа.

Знаеше, че целта му е някъде тук. В четири след полунощ най-сетне го откри да крачи безцелно по Палуба 7, най-високата от обществените палуби, проправяйки си път през лабиринта от зали и галерии към централната част на кораба. Непосредствено над главите им се намираха близо хиляда и стоте пасажерски каюти. За да оправдае гигантската си инвестиция в построяването на този огромен и тежък плавателен съд, „Норд Стар“ бяха намалили броя на единичните стаи за сметка на просторните — и скъпи — апартаменти с балкони, гледащи към морето. Поради тези балкони се наложило апартаментите да са разположени в най-горните отделения на кораба, високо над пенещата се вода, а обществените зали да се проектират на по-долните палуби.

Тълпите бяха намалели. Корабът се люшкаше бавно над вълните, след всяко поклащане му бяха нужни минути, за да се наклони в другата посока. Движеха се откъм центъра на буря далеч на изток. Твърде възможно беше много от пътниците да съжаляват заради разточителната вечеря, на която се бяха насладили по-рано вечерта. Явно и неговата мишена спадаше към тях.

Пендъргаст спря, за да разгърне карта с плана на кораба, изпъстрена отгоре с неговите собствени бележки. Огледа се наоколо и откри това, което търсеше: люк, водещ към горната палуба. Въпреки, че другите нива на „Британия“ имаха външни фойета, обществени

балкони и плажни палуби с басейни, само Палуба 7 разполагаше с място за разходки, което обикаляше целия съд. И точно натам се бе запътила неговата цел: мъжът отваряше люка и излизаше на чист въздух.

На вратата Пендъргаст отпи глътка бърбън от малка плоска бутилка от сребро, задържа го за миг в устата си, после го преглътна, отвори вратата и прекрачи отвън. Попадна в нещо като щорм. Вятърът го блъскаше в лицето, измъкна вратовръзката изпод сакото му и я развя назад и тя заплющя зад гърба му. Въпреки че беше осем нива над повърхността на океана, въздухът беше пълен с разпрашени водни капки. Отне му миг да осъзнае, че това не се дължеше напълно на приближаващата буря; корабът се движеше с трийсет възла в час, което дори в безветрено море създаваше собствен щорм на всяка открита палуба. Ставаше както бе казал първият помощник-капитан, Лъсюр: „Круизните кораби обикновено избягват бури. Ние не се отклоняваме — просто порим вълните напред.“

Той видя целта си да стои зад перилата, на около петдесет метра, на завет. Пендъргаст zakрачи напред, вдигнал ръка за сърдечен поздрав.

— Джейсън? Джейсън Ламбе?

Мъжът се обърна.

— Какво има? — Лицето му беше позеленяло.

Пендъргаст се приближи, стисна ръката му.

— За бога, наистина *си* ти! Помислих си, че съм се припознал на вечерята! Какво правиш, по дяволите? — Той издърпа ръката си и започна да потупва ентусиазирано мъжа по гърба, придърпвайки го поблизо.

— Ъ-ъ-ъ... добре съм. — Джейсън Ламбе изобщо не изглеждаше добре. — Извинете ме, но познавам ли ви?

— Пендъргаст! Алойзиъс Пендъргаст! П.С. 84, Ривърдейл! — Пендъргаст потупа още веднъж мъжа по рамото, стисна го дружески, докато дишаше в лицето му, облъхвайки го с тежък дъх на бърбън. Ламбе замръзна, потръпна и направи усилие да се измъкне от неприятната, плътна прегръдка.

— Не си спомням никакъв Пендъргаст — произнесе той несигурно.

— Хайде сега! Джейсън, спомни си старите дни! Клубовете, университетския баскетбол! — Ново стискане на рамото, по-силно този път.

На Ламбе му дойде в повече. С енергично усилие той се опита да се освободи от желязната хватка на агента.

— Да не си изкуфял на стари години, а, Джейсън? — Пендъргаст го поглади любвеобилно по рамото.

Ламбе най-сетне се изтръгна, блъсна ръката му и отстъпи назад.

— Вижте, Пендъргаст, защо не се приберете в каютата си и да изтрезнеете? Нямам и най-отдалечена идея кой сте.

— Така ли се отнасяш със старите си приятели? — изхленчи Пендъргаст.

— Сега ще ти го кажа по-ясно. Да ти го начукам, аверче. — Ламбе мина бързо край него и влезе обратно вътре; все още изглежда го мъчеше морската болест.

Пендъргаст се облегна на перилата, като се тресеше от тих смях. След малко се изправи, прочисти гърлото си, оправи костюма и вратовръзката си, избърса ръце в копринената кърпичка и с презрително свити вежди отстрани с маникюрираните си пръсти няколко въображаеми пращинки от себе си. След това закричи по палубата. Люлеенето на кораба все още се усещаше силно и той се наведе срещу вятъра, докато се придвижваше напред с ръка на перилата.

Вдигна очи към редицата от балкони над него, всичките празни. Изглеждаше върховна ирония: болшинството от пасажерите на „Британия“ плащаха солидно възнаграждение да получат апартамент с балкон, но заради изключително високата скорост на кораба не можеха да го използват.

Изминаха почти десет минути, докато обходи кораба по дължина. Най-накрая спря на завет при кърмата. Приблужи се към перилата и погледна към разпенените вълни: четири линии от бяла пяна чезнеха в сърдития океан. Пръските и пяната, подети от вятъра и морето, започваха да замръзват в лека мъглица, обгръщаща кораба в тайнствен, влажен саван.

Корабната сирена изсвири печално и Пендъргаст се обърна, облягайки се замислено на перилата. На палубите над него две хиляди и седемстотин пасажери се наслаждаваха на луксозно обкръжение. А

далече долу в дълбоките пространства под ватерлинията се намираха квартирите на хиляда и шестстотин мъже и жени, чиято работа беше да удовлетворяват всяка прищявка на тези пасажери.

Над четири хиляди души — и сред тях се намираше един странен убиец и един мистериозен предмет, заради който бе извършено убийство.

Скрит на завет, Пендъргаст извади списъка от джоба си, измъкна автоматична писалка и бавно прокара една черта през името на Джейсън Ламбе. Неговата преценка за физическото състояние на мъжа — което бе изпитал, преструвайки се на пиан състудент, — го увери, че тънките като клечки ръце на Ламбе, както и хилавата му фигура, не биха могли да смажат Амброуз, да оставим настрана развихрилата се свирепа ярост.

Оставаха шестима.

Сирената прозвуча отново. Пендъргаст спря. След малко изправи гръб и се заслуша напрегнато. За миг си помисли, че е чул друг вик, който се сля с воя на сирената. Той почака, вслушан още няколко минути. Но нямаше нищо, освен напора на вятъра. Като се загърна плътно в сакото си, той се насочи към люка и гостоприемната топлина на кораба. Беше време да се оттегли за нощта.

18.

Неясният диск на слънцето успя да пробие мъглата, покрила източния хоризонт и бледите лъчи на утрото обляха кораба с жълта светлина. Първи помощник-капитан Гордън Лъосюр излезе от Адмиралския клуб и тръгна по покрития с плюшени килими коридор на щирборда на Палуба 10. Няколко пасажери стояха до асансьора и той ги поздрави с добро утро. Те му кимнаха в отговор; изглеждаха прежълтели и унили. Лъосюр, който никога не се бе разболявал от морска болест през всичките двайсет години служба, се опита да почувства състрадание, но му се стори трудно. Когато пасажерите се разболяваха от морска болест, ставаха раздразнителни. А тази сутрин бяха ужасно раздразнителни.

За един кратък миг той изпита носталгия към Кралската флота. Обикновено жизнерадостен, сговорчив човек, той бе започнал да се отегчава от крещящия стил на живот на круизния кораб — особено от странностите на разглезените пътници, отчаяно стремящи се да получат „стойността на парите си“, да се отдадат на оргии от ядене, пиене, хазарт и секс. И тези американски пасажери — винаги правеха все същите тъпи коментари за него: че приличал на Пол Маккартни. И искаха да знаят дали има нещо общо с прочутия музикант. Общото между него и Пол Маккартни беше толкова, колкото между кралица Елизабет и кучето ѝ. Може би трябваше да тръгне по стъпките на баща си и да влезе в търговския флот. И сега щеше да работи на приятен, тих и благословен, заради отсъствието на пътници, огромен танкер.

Той се усмихна разочаровано на себе си. Какво му ставаше? Беше още съвсем в началото на плаването, за да започнат да се въртят такива мисли в главата му.

Докато продължаваше назад към кърмата, той извади една радиостанция от калъфа ѝ, нагласи я на корабните честоти и натисна бутона.

— Апартамент 1046 ли е?

— Да, сър. — Бостънският акцент на Кемпър проряза микрофона. — Господин Евъред. Джералд Евъред.

— Много добре. — Лъосюр прибра радиостанцията. Той спря отвън пред вратата, прочисти гърлото си, оправи униформата, след което вдигна ръка и почука веднъж.

Вратата бързо се отвори от мъж, приближаващ петдесетте. Лъосюр автоматично си отбеляза подробностите: шкембе, оредяваща коса, скъп костюм, каубойски ботуши. Той не изглеждаше да страда от морска болест, нито пък имаше вид на раздразнен. Изглеждаше уплашен.

— Господин Евъред? — обърна се той към мъжа. — Аз съм първият помощник. Разбрах, че сте искали да разговаряте с някого от командния състав?

— Влезте. — Евъред го побутна навътре, след което затвори вратата. Лъосюр огледа каютата. Вратата на гардероба беше отворена и той видя закачените костюми и рокли. Върху пода на банята се виждаха разхвърляни хавлиени кърпи, което означаваше, че камериерката още не е идвала да почисти стаята. Странно, помисли си той — леглото беше перфектно оправено. Кое то на свой ред означаваше, че никой не е спал в него предишната нощ. На възглавницата лежеше каубойска шапка.

— Съпругата ми изчезна — каза Евъред; силният му тексаски акцент не изненада Лъосюр.

— От колко време я няма?

— Не се прибра в каютата снощи. Искам корабът да се претърси.

Лъосюр бързо изобрази на лицето си подходящото съчувствено изражение.

— Много съжалявам да чуя това, господин Евъред. Ще направим всичко, което можем. Ще разрешите ли да ви задам няколко въпроса?

Евъред поклати глава:

— Няма време за въпроси. Чаках прекалено дълго. Трябва да организирате претърсването.

— Господин Евъред, ще помогне извънредно много, ако мога да събера малко информация преди това. Моля ви, седнете.

Евъред се поколеба за момент. След това седна на края на леглото и забарабани с пръсти по коленете си.

Льосюр се отпусна в близкото кресло и извади бележник. Беше установил, че помага, ако си води бележки — изглежда това успокояваше хората.

— Името на съпругата ви?

— Чарлин.

— Кога я видяхте за последно?

— Около десет и половина миналата вечер. Може би единадесет.

— Къде?

— Тук, в нашата каюта.

— Тя излезе ли?

— Да. — Колебание.

— Накъде тръгна?

— Не мога да кажа точно.

— Не спомена ли, че иска да отиде да пазарува или да отиде в казиното, нещо такова?

Отново колебание.

— Ами, виждате ли... ние имахме малък спор.

Льосюр кимна. Ето какво беше.

— Случвало ли се е и преди, господин Евъред?

— Какво да се е случвало?

— Жена ви да излиза след спор?

Мъжът се засмя горчиво.

— По дяволите, да. Не се ли случва на всекиго?

На Льосюр не му се беше случвало, но реши да не го споменава.

— Случвало ли се е да не се прибира през цялата нощ?

— Не, никога. Винаги после се връщаше с подвита опашка. Точно затова ви се обадох. — Той избърса челото си с кърпичка. — И сега си мисля, че е по-добре веднага да се заемете с претърсване.

Льосюр знаеше, че трябва деликатно да отклони мислите на пасажера от претърсване. Факт беше, че „Британия“ бе прекалено голяма, за да бъде претърсена изцяло. А дори и да искаха да го направят, не разполагаха с необходимия човешки потенциал за това: пътниците нямаха представа колко малоброен е охранителният персонал на един океански лайнер.

— Извинете, че питам, господин Евъред — каза той колкото се може по-внимателно, — но вие и съпругата ви... в добри отношения ли бяхте?

— Какво общо има това с изчезването на жена ми, по дяволите?
— избухна мъжът, като почти скочи от леглото.

— Трябва да обмислим всички възможности, господин Евъред. Тя може да си седи в някой от салоните сега, все още ядосана.

— Точно за това говоря — идете да я намерите!

— Ще го направим. Ще я потърсим първо по радиоуредбата. — Лъосюр вече бе достатъчно наясно как стояха нещата. Двойката бе чукнала средна възраст, имаше проблеми в брака и бе предприела пътешествие с надежда за освежаване на чувствата. Може би съпругът бе хванат в изневяра с някоя колежка в кабинета си, или пък тя се бе изкушила от малко следобедно удоволствие със съсед. И така, бяха се отправили на романтичен океански воаяж да загладят нещата и вместо да открият магията, бяха стигнали до скандал насред Атлантика.

Евъред се намръщи отново.

— Беше само спор, нищо сериозно. Никога не е оставала навън цялата нощ. По дяволите, трябва да съберете хората си и да започнете...

— Господин Евъред — прекъсна го любезно Лъосюр, — питам се дали бихте имали нещо против да ви кажа нещо? Да ви успокоя.

— Какво?

— Работил съм на борда на пътнически кораби години наред. През цялото време съм виждал такива неща. Двойките се карат, изневеряват си. Вашата съпруга не е единствената, която е излязла от къщи, господин Евъред. Това е „Британия“, най-големият пътнически кораб в океана. Има стотици, хиляди неща на борда, които могат да разсеят жена ви. Може би е в някое от казината — отворени са през цялата нощ, както знаете. Може да е в спа центъра. Или пък да пазарува. Може би е спряла някъде да си починат краката ѝ, след което е заспала — има над двайсет салона на борда. А може би е срещнала някой познат; жена, или...

Лъосюр остави гласа му да секне скромно, но нямаше съмнение, че намекът е ясен.

— Или какво? Да не би да намеквате, че жена ми е срещнала друг мъж? — Евъред стана от леглото, обхванат от тъжна ярост.

Лъосюр стоеше и се усмихваше обезоръжаващо.

— Господин Евъред, не ме разбрахте. Определено не съм намекавал нищо подобно. Казвам ви просто, че съм виждал това да се

случва стотици пъти преди, и че накрая нещата винаги се оправят. Винаги. Съпругата ви просто се забавлява навън. Ще излъчим няколко съобщения по радиоуредбата и ще я помолим да се свърже с нас или с вас. Гарантирам ви, че ще се върне. Ето какво: защо не поръчате закуска за двама, сервирана в апартамента? Обзалагам се на каквото искате, че ще се е прибрала още преди закуската да е пристигнала. Ще ви изпратя бутилка „Въов Клико“, за наша сметка.

Евъред дишаше тежко, правеше опит да се контролира.

— Междувременно, имате ли снимка на съпругата си, която да ми заемете? Разполагаме с ваши снимки при качването, разбира се, но винаги е от полза да имаме повече от една. Ще я пусна сред охраната, така че да я разпознаят, ако я видят.

Евъред се завъртя и влезе в банята. Лъосюр чу отваряне на цип, звук от ровене и тършуване. Минута по-късно Евъред влезе отново, със снимка в ръка.

— Няма защо да се безпокоите, господин Евъред. „Британия“ по всяка вероятност е едно от най-сигурните места в света.

Мъжът го погледна.

— Дано да сте прав.

Лъосюр изобрази насилена усмивка.

— А сега поръчайте закуска за двама. И приятен ден! — Той излезе от каютата.

В коридора спря и погледна снимката. За негова изненада, откри, че госпожа Евъред е съвсем млада. Не чак скандално, разбира се, но никак не беше за изхвърляне: дванайсетина години по-млада от съпруга си, слаба и руса, облечена в бански костюм от две части. Сега той вече бе повече от сигурен какво се е случило: госпожата, ядосана, беше срещнала някого и беше преспала с него. Той поклати глава. Тези луксозни лайнери бяха като една огромна плаваща оргия. Понякога се случваше на хората, когато се намираха далеч от сушата — започваха да се държат като шайка сибарити. Ако господин Евъред знаеше кое е добро за него, щеше да излезе и да направи същото: на борда имаше предостатъчно богати вдовици...

Лъосюр се ухили при тази мисъл. След това прибра снимката в джоба си. Щеше да я изпрати на охраната: в края на краищата Кемпър и момчетата му бяха любители на жените с пламенна външност и без

всякакво съмнение щяха да оценят по достойнство красивите извивки на госпожа Евъред.

19.

Шефът по сигурността се намираше в централния охранителен комплекс, лабиринт от помещения с ниски тавани на Палуба А на „Британия“. Питайки за посоката, Пендъргаст отмина първо служителя на контролно-пропускателния пункт, след това серия сейфове, съблекалня и душове, после голяма кръгла стая, пълна с дузини локални телевизионни вериги, свързани със стотици, може би хиляди наблюдателни камери, пръснати из кораба. Трима скучаещи охранители гледаха с безстрастни очи покритите с плоскопанелни екрани стени. Отвъд стоеше затворена врата, на която пишеше „Кемпър“. Легендарният корабен блясък, забеляза Пендъргаст, не съществуваше в трюма.

Той почука.

— Влез — долетя глас.

Пендъргаст прекрачи вътре и затвори. Патрик Кемпър седеше зад бюрото си, с ухо към телефонната слушалка. Беше нисък, плещест мъж с голяма, продълговата глава, дебели, възлести уши и кестеняв кичур изкуствена коса, и неизменно напрегнато изражение, отпечатано върху лицето. Кабинетът му беше подчертано гол: освен една снимка в рамка на „Британия“ и няколко вътрешни промоционални плаката на „Норд Стар“, нямаше никаква друга мебелировка и украса. Часовникът на стената зад Кемпър показваше точно дванайсет на обяд.

Кемпър остави телефона.

— Седнете.

— Благодаря. — Пендъргаст седна в един от двата твърди стола, обърнати към бюрото. — Искали сте да ме видите.

Напрегнатото изражение върху лицето на Кемпър се задълбочи.

— Не съвсем. Хентоф го предложи.

Пендъргаст трепна при акцента.

— Значи мениджърът на казиното е приел малкото ми предложение? Отлично. Ще бъда изключително щастлив да ви върна

услугата тази вечер, когато броячите се подготвят за вечерната си работа.

— Ще уговорите подробностите с Хентоф.

— Колко мило.

Кемпър въздъхна:

— Имам си достатъчно грижи в момента. Така че се надявам да приключим бързо. Какво точно ви трябва?

— Достъп до централния сейф на кораба.

Внезапно отегченото поведение на шефа на сигурността се изпари.

— Няма начин!

— А! Останал съм с погрешното впечатление, че сме се споразумели.

Изражението на Кемпър се смени с невяра.

— На пътниците не се позволява да влизат в хранилището, още по-малко пък да слухтят наоколо.

Отговорът на Пендъргаст, когато дойде, беше мек:

— Не е трудно човек да си представи какво може да се случи на един директор по сигурността, който отговаря за загуба от милион паунда в казиното на обикновен седемдневен круизен кораб. Хентоф може и да управлява казиното, но когато става въпрос за сигурност, трънчето ще се забиے във вас.

Отминаха няколко мига, в които двамата мъже се гледаха един друг. После Кемпър облиза устните си.

— Само първият помощник, старши помощникът и капитанът имат достъп до хранилището — произнесе той с нисък глас.

— Тогава предлагам да звъннете на някого от тях по ваш избор.

Кемпър продължи да гледа втренчено Пендъргаст още няколко минути. Най-накрая — без да откъсва очи от него — вдигна телефонната слушалка и се свърза. Проведе кратък разговор. Когато остави телефона, изражението на лицето му не изглеждаше напълно прояснено.

— Първият помощник ще ни посрещне долу.

Беше работа за пет минути да стигнат до хранилището, разположено на едно ниво под Палуба В, в здраво укрепена секция на

кораба, в която също така се намираха главната система за управление и контрол, както и сървърите, контролиращи вътрешната мрежа на „Британия“. Тук, под ватерлинията, вибрациите на дизеловите двигатели се усещаха много по-силно. Първият помощник вече ги очакваше на охранителния пункт — беше олицетворение на корабен командир със сребрилата си коса и елегантна униформа.

— Това е господин Пендъргаст — каза Кемпър, с ясно доловима липса на любезност в гласа.

Льосюр кимна.

— Запознахме се снощи. На масата на Роджър Майлс.

Пендъргаст се усмихна слабо.

— Славата ми върви пред мен, благодарение на добрия господин Майлс. Положението е следното, джентълмени: един клиент ме натовари да открия предмет, който е бил откраднат от него. Знам три неща за този предмет: че е уникален тибетски артефакт; че се намира някъде на кораба; и че сегашният му собственик — който, между другото, е също на кораба — е убил човек, за да се сдобие с него.

Той потупа горното джобче на сакото си.

— Списъкът ми от заподозрени съдържа три имена на пасажери, които, според мистър Майлс, са оставили предмети в хранилището на кораба. Бих искал да хвърля един бегъл поглед на тези предмети, ако не възразявате.

— Защо? — попита Кемпър. — Всеки апартамент е снабден със собствен сейф. Ако това, което казвате, е истина, крадецът не би оставил такова нещо тук.

— Предметът е дълъг почти метър и трийсет. Което означава, че е прекалено голям за сейф в стая, дори и за тези в най-големите апартаменти.

Льосюр се намръщи.

— Нека направим така. Господин Пендъргаст, можете да гледате, но не можете да пипате. Господин Кемпър, доведете един от вашите хора тук, ако обичате. Бих искал да наблюдават три чифта очи.

Те отминаха охранителния пункт и тръгнаха по къс коридор, който завършваше с необозначена врата. Първият помощник бръкна в джоба си, извади ключ на метална верижка и отключи. Кемпър отвори и влязоха.

Въпреки, че помещението беше малко, задната стена бе изцяло заета от масивна въртяща се врата от лъскава стомана. Лъосюр изчака, докато дойде един от гардовете от охранителния пост. После, изваждайки втори ключ от джоба си, той го мушна в ключалката на сводестата врата. Това бе последвано от плъзване на магнитна карта в отвора на четящото устройство. Следващото, което Лъосюр направи, бе да притисне длан към един скенер за разчитане линиите на ръката отстрани на процепа за карти. Чу се метално изщракване и една червена лампа над вратата светна.

Лъосюр се приближи към голямо табло за набиране на цифрови комбинации на отсрещната стена. Като закриваше цифрите от останалите присъстващи, той завъртя шайбата наляво и надясно няколко пъти. Светлината над вратата стана зелена; той натисна един бутон в средата на масивната врата и тя се отвори.

Интериорът беше осветен във воднисто зелена светлина. Зад вратата се намираше камера — повърхността ѝ бе около четири квадратни метра. Задната част на хранилището бе снабдена със стоманена преграда, отвъд която лежах безброй метални кутии, подредени в плъзгащи се рамки на височината на раменете. Двете облицовани стени бяха покрити с врати на сейфове, някои доста големи, гладките им фронтални панели блестяха матово на бледата светлина. Всяка имаше прорез за ключ в средата, с номер, гравирани направо в стоманата.

— Сейф на сейфовете — каза Пендъргаст. — Много впечатляващо.

— Точно така — кимна Лъосюр. — Кого търсим?

Пендъргаст извади листа от джоба си.

— Първият е Едуард Робърт Сmekър, лорд Клайвбърг. — Той спря за секунда, четейки. — Изглежда, че навремето фамилното му състояние било изчерпано и той прибягнал до по-творчески начини за свързване на двата края. Обиколил с джета си Монако, Сан Тропе, Капри и Коста Смералда. Накитите проявявали странната склонност да изчезват, когато бил наоколо. Никое от бижутата, за които се предполага, че е откраднал, така и не било открито, и той успявал да се изплъзне всеки път. Предполага се, че е шлифовал наново скъпоценните камъни и е стопил метала за кюлчета.

Първият офицер се обърна към един панел върху близката стена и бързо затрака по бутоните на таблото.

— Трябва да е номер 236. — Той се приближи до малък сейф. — Този не е достатъчно голям, за да побере предмета, който споменахте.

— Може би профилът на обекта може да се намали чрез сгъване или отрязване. Ще бъдете ли така добър да го отворите?

С почти незабележимо свиване на устните Лъосюр пхна ключ в ключалката и го завъртя. Вратата се отвори и разкри голям алуминиев куфар с цифрова ключалка.

— Интересно — промърмори Пендъргаст и се прокрадна към отворената врата по котешки. После се протегна и с най-голямо внимание започна да върти циферблата с дълъг, тънък пръст.

— Един момент! — извика Кемпър. — Казах ви да не докосвате нищо...

— Ах! — Пендъргаст повдигна капака на куфара. Вътре имаше много блокчета алуминиево фолио и целофанови рула, всички покрити с дебел восъчен пласт.

— Исусе! — извика Кемпър. — Надявам се да не е това, което изглежда. — Той извади малко ножче от джоба си, проби восъка и фолиото и го прокара надолу, при което се посипа фин бял прах. Той топна върха на пръста си в праха и после го сложи върху езика си.

— Кокаин.

— Оказва се — промърмори Пендъргаст, — че нашият прекрасен лорд Клайвбърг е започнал нова, още по-доходоносна бизнес авантюра.

— Какво ще правим? — попита Лъосюр, като се взираше в белия прах.

— Нищо засега — отвърна Кемпър, като затвори куфарчето и завъртя циферблата. — Повярвайте ми, това няма да ни доведе до никъде. Ще прехвърлим случая на щатските митнически власти. Когато влезем в пристанището, Клайвбърг ще си събере багажа и те ще го сгачят с тези боклуци — *извън кораба*.

— Много добре — каза Лъосюр. — Но как ще обясним, че сме отворили...?

— Не е нужно да обясняваме — каза Кемпър мрачно. — Оставете подробностите на мен.

— Какъв късмет! — произнесе Пендъргаст бодро, докато настроението в стаята ставаше все по-мрачно. — Истинско щастливо съвпадение, че дойдох!

Никой друг изглежда не споделяше гледната му точка.

— Следващ в списъка ми е филмовата звезда Клод Далас.

Льосюр забеляза, че Кемпър е започнал да се изпотява. Ако това се разчуеше някога... Той се обърна към таблото, без да довърши мисълта си.

— Номер 822.

Приближиха се до голям сейф.

— Обещаващо — промърмори Пендъргаст.

Льосюр го отвори с ключа си. Вътре се намираха няколко стари параходни куфара, покрити с етикети от дестинации като Рио де Жанейро, Пукет и Гоа. Ключалките бяха защитени с големи колкото юмрук катинари.

— Хм — вдигна вежди Пендъргаст. Той се наведе пред куфара, като масажираше брадичката си странно.

— Господин Пендъргаст — обади се шефът на охраната с предупредителен глас.

Пендъргаст протегна двете си сухи ръце, в едната от които се виждаше малък, блестящ инструмент; потърка катинара, като го въртеше между пръстите си и той се разтвори с изщракване.

— Господин Далас трябва да смени този катинар — каза той. И преди Кемпър или Льосюр да възразят, той го дръпна, отвори ключалката и вдигна капака.

Отгоре лежеше гумиран костюм, заедно с няколко изплетени от конски косми камшици, вериги, белезници, въжета и многобройни кожени и метални приспособления от неясен характер.

— Колко любопитно — рече Пендъргаст и се пресегна. Този път Льосюр не каза нищо, докато агентът извади пелерина тип „Супермен“ и костюм с изрязан чатал. Разгледа го внимателно, като отскубна нещо от рамото, сложи го в специална епруветка, която сякаш се появи от нищото и изчезна в нищото, после внимателно върна одеянието на мястото му. — Струва ми се, че не е необходимо да проверяваме другите кутии на господин Далас.

— Определено *не* е необходимо — съгласи се дрезгаво Льосюр.

— И последният — каза Пендъргаст — е Феликс Стрейдж, председател на Гръцкия и Римския отдели в Метрополитън Мюзийм. Връща се от едно доста неприятно пътуване до Италия, където е бил разпитван от италианските власти за някои покупки на незаконно придобити антики, които музеят му направил през 80-те години.

Льосюр отправи към Пендъргаст дълъг, твърд поглед. После се обърна към таблото.

— Номер 597 — каза той. — Преди да отворя сейфа, нека да е ясно едно. Дръжте си ръцете далеч. Този път ще действа господин Уодъл. — Той кимна към гарда. — Ако отворите което и да е от съдържимото вътре, тази ви установяваща фактите мисия ще приключи рязко и преждевременно. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърна агентът добродушно.

Льосюр отиде до сейфа в най-ниската редица на дясната стена — един от най-големите в цялото хранилище. Спря се и потърси друг ключ. После клекна, отключи металната врата и я отвори. Вътре имаше три масивни сандъка от дърво. Сейфът беше дълбок, а светлината — доста мъждива, за да могат да се различат предметите.

Пендъргаст гледа сандъците известно време, без да помръдне. После се обърна и извади една отвертка от джоба си.

— Господин Уодъл?

Мъжът погледна несигурно към Кемпър, който кимна отсечено.

Уодъл взе отвертката и развинти едната страна на сандъка — осем болта всичко, — след което я свали. Вътре имаше амбалаж и стиропор. Той махна амбалажа и две от блокчетата стиропор и пред очите им се показа гръцка ваза.

Пендъргаст извади малко фенерче и освети вътрешността на сандъка.

— Хм. Изглежда имаме ваза келикскрейтър. Без съмнение оригинална. Явно нашият доктор Стрейдж е използвал старите си номера, да изнася тайно антики за музея си. — Той се изправи и прибра фенерчето. После се дръпна от стената със сейфовете. — Благодаря ви за отделеното време и търпение, господа.

Льосюр кимна. Кемпър не каза нищо.

— А сега, извинете ме, но трябва да ви оставя. — При тези думи той се поклони, обърна се и излезе от хранилището.

В асансьора, който се изкачи до Палуба 12, Пендъргаст извади листа от джоба си. Прекара една черта през името на лорд Клайвбърг и още една през Далас. Името на Стрейдж остави така, както си беше.

20.

Констанс Грийн вървеше по разкошния коридор заедно с Мария Казулин. Изпитваше необичаен трепет — възбудата от непознатото, измамните и разследването.

— Униформата ви седи прекрасно — прошепна Казулин със силния си акцент.

— Благодаря ти, че я донесе в апартамента ми.

— Няма защо. Униформите са единственото нещо, което имаме в изобилие. С изключение, може би, на мръсното пране.

— Не бях виждала подобни обувки.

— Работни са. Като тия, които носят медицинските сестри. Имат мека подметка като маратонки.

— Маратонки?

— Не беше ли това думата? — намръщи се Мария. — А сега не забравяйте: като стюард на каюта не би следвало да разговаряте с пасажерите, освен когато сте в стаите им по работа. Не срещайте очите на никой, с когото се разминаваме. Отстъпвайте настрани и гледайте надолу.

— Разбрано.

Мария я поведе зад ъгъла, след което преминаха през немаркиран люк. Отвъд него се намираше камериерско помещение и два служебни асансьора. Мария натисна бутона за надолу.

— С кого искате да разговаряте?

— С хората, които почистват големите апартаменти, мезонетите и тризонетите.

— Те говорят по-добър английски. Като мен.

Вратите на асансьора се отвориха и те влязоха.

— Нима има работници, които не говорят английски? — запита Констанс.

Мария натисна бутона за Палуба С и кабината се запуска плавно.

— По-голямата част от персонала не говори английски. Компанията предпочита така.

— По-евтина работна ръка?

— Да. А и като не можем да разговаряме помежду си, няма как да се обединим. Не можем да протестираме срещу работните условия.

— Какво им е на работните условия?

— Сама ще видите, госпожице Грийн. А сега бъдете много внимателна: ако ви хванат, ще бъда уволнена и депортирана в Ню Йорк. Трябва да се преструвате на чужденка. Да говорите развален английски. Ще се наложи да измислим за вас език, на който никой тук не говори, за да не ви задават въпроси. Знаете ли други езици освен английски?

— Да. Италиански, френски, латински, гръцки, немски...

Мария се засмя, този път от сърце.

— Стига, стига. Мисля, че в екипажа няма немци. Ще бъдете германка.

Вратите се отвориха на Палуба С и те пристъпиха навън. Разликата между пасажерските и служебните палуби веднага се набиваше на очи. По пода нямаше килими, а на стените не висяха картини. Коридорът повече приличаше на болничен — клаустрофобичен пейзаж от метал и линолеум. Дълги флуоресцентни лампи, скрити зад решетки по таваните, хвърляха остра светлина над всичко. Въздухът беше задушен и неприятно топъл, напоен с безброй миризми. Готвена риба, омекотител за пране, машинно масло. Дълбокият грохот на дизеловите двигатели тук отекваше много по-силно. Членовете на екипажа, някои в униформи, други с тениски или мръсни потници, бързо ги подминаваха, улисани в задълженията си.

Мария водеше надолу по тесния коридор. От двете страни се редяха номерирани врати без прозорци, покрити с фолио, имитиращо дърво.

— Това е палубата с общежитията — обясни Мария полугласно.

— Жените в моята стая се занимават с големите каюти, така че можете да разговаряте с тях. Ще кажем, че сте приятелка, която съм срещнала в пералното. И помнете, че сте германка и английският ви не е добър.

— Няма да забравя.

— Трябва ни причина, поради която задавате въпросите си.

Констанс се замисли за момент.

— Ами ако кажа, че оправям по-малките стаи и искам да подобра положението си?

— Става. Но не бъдете прекалено настойчива, хората тук са готови да ви забият нож в гърба за по-добър бакшиш.

— Разбирам.

Мария сви по друг коридор и спря пред една врата.

— Това е моята стая — рече тя. — Готова ли сте?

Констанс кимна. Другата жена си пое дълбоко дъх, след което натисна бравата.

Помещението, което се разкри, беше малко като затворническа килия, може би три на два метра. Шест тесни шкафчета бяха разположени в отсрещната стена. Нямаше столове или маси, нито баня в съседство. Стените отляво и отдясно бяха заети изцяло от спартански нарове, по три едно над друго. Откъм главата на всеки нар имаше малка поличка и лампа. Оглеждайки се, Констанс забеляза, че всяка поличка бе отрупана с книги, снимки на любими хора, изсушени цветя, списания — малък тъжен отпечатък от човека, който спеше на леглото.

— Шест жени ли сте тук? — попита тя невярващо.

Мария кимна.

— Нямах представа, че сте толкова натясно.

— Туй е нищо. Трябва да видите Палуба Е, където спят служителите от ЗКП.

— ЗКП?

— Забранен контакт с пътниците. Персоналът, който се занимава с прането, мие машинното, готви. — Мария поклати глава. — Като в затвор. Не вижда светло, не диша чист въздух. Така по три-четири месеца. Работят шест дни в седмицата, по десет часа на ден. Заплащането е двайсет до четиридесет долара дневно.

— Но това е по-малко от минималната работна заплата?

— Минималната заплата къде? Ние сме никъде — сред морето. Тук няма закони за заплащането. Корабът е регистриран в Либерия. — Тя се озърна. — Съквартирантките ми вече са отишли в стола. Там ще ги открием.

Тя пое по криволичещ път през тесните, миришещи на пот коридори, а Констанс я следваше по петите. Столовите за персонала се намираха в централната част на кораба в голямо помещение с нисък таван. Членовете на екипажа, всички облечени в униформи, седяха на

дълги маси, с глави, сведени над чиниите. Докато заемаха местата си на опашката за бюфета, Констанс се огледа, шокирана от голотата на залата — в такъв контраст с разкошните трапезарии и салони, където се разполагаха пътниците.

— Толкова е тихо — промълви тя. — Защо хората не си говорят?

— Всички са уморени. Пък и са потиснати заради Хуанита. Камериерката, дето се побърка.

— Побърка се? Какво се е случило с нея?

Жената поклати глава.

— Не е необичайно, само че обикновено става към края на дългите пътувания. Хуанита полудя... сама си извади очите.

— Мили Боже! Познаваше ли я?

— Слабо.

— Изглеждаше ли да има проблеми?

— Всеки от нас има проблеми — каза Мария съвсем сериозно. — В противен случай не бихме се хванали на тази работа.

Избраха си обяд от не твърде апетитните възможности — мазни късове солено телешко варено, подгизнало зеле, скашкан ориз, клисав овчарски пай, анемични на вид парченца жълтеникав кейк — и Мария я отведе към една близка маса, където две от съквартирантките ѝ безрадостно човъркаха съдържанието на чиниите си. Водачката на Констанс ги представи — младата тъмнокоса гъркиня се казваше Ника, а Лурдес беше филипинка на средна възраст.

— Не съм те виждала преди — каза Ника с тежък акцент.

— Моите каюти са на Палуба 8 — отвърна Констанс, като се стараеше да прибави немско звучене на собствените си думи.

Гъркинята кимна.

— Трябва да внимаваш. Това не твоята столова. Само *тя* да не те види! — И погледна многозначително към една ниска и набита жена с къдрава, платинено руса коса, която стоеше в отсрещния ъгъл и намусено оглеждаше помещението.

Работничките се заприказваха на странна смесица от езици с доста елементи на английски — очевидно масонския диалект на служебните палуби в „Британия“. Разговорът се въртеше предимно около полудялата камериерка, която се бе обезобразила.

— Къде е тя сега? — попита Констанс. — Свалиха ли я от кораба?

— Твърде далече сме от сушата, за да дойде хеликоптер — обясни Ника. — Заключиха я в болничното отделение. И сега трябва да поема половината от стаите ѝ. — Тя се намръщи. — Хуанита... Знаех си, че я чака беда. Все приказваше какво е видяла в пасажерските каюти, вреше си носа, където не ѝ е работа. Добрата камериерка не вижда нищо, не помни нищо, само си изпълнява задълженията и си държи устата затворена.

Констанс се запита дали Ника изобщо спазва собствения си съвет по отношение на последното.

Гъркинята продължи.

— Ето и вчера, какви ги приказваше на обяд! Само за онази стая с кожените ремъци на леглото и вибратора в чекмеджето. Какво ще търси тя в чекмеджето? Любопитството убива котката. А сега се налага да ѝ чистя половината стаи. Ех, този проклет кораб!

Устните ѝ се свиха в израз на неодобрение и тя се облегна назад със скръстени ръце, демонстрирайки позицията си по въпроса.

Последва мърморене и кимания в знак на съгласие.

Окуражена, Ника отпусна ръце и отново поде.

— Една пътничка изчезнала от кораба. Представяте ли си? Скочила е, сигурно. Прокълнат кораб, казвам ви!

Констанс заговори бързо, за да спре словесния поток.

— Мария ми каза, че взимате големите каюти. Късметлийки! Аз поемам обикновените стаи.

— Късметлийки ли? — Ника вдигна вежди невярващо. — Два пъти повече работа!

— Но бакшишът е по-добър, нали?

Гъркинята се изсмя.

— Богаташите дават най-малките бакшиши. Вечно се оплакват, искат всичко да е направено не знам си как. Оня идиот от тризонета, кара ме да идвам по три пъти на ден да му оправям леглото.

Тази реплика беше добре дошла: един от хората в списъка на Пендъргаст — Скот Блекбърн, интернет милиардерът — заемаше единия от двата тризонета.

— Да не говориш за господин Блекбърн? — попита Констанс.

Ника поклати глава.

— Не. Но Блекбърн е още по-лош! Има си собствена прислужница, която лично взима спалното бельо. Пиклата се държи с

мен като с боклук, все едно, че аз *на нея* съм й слугиня. И тоя тризонет ми остана в наследство от Хуанита!

— Довел си е собствена камериерка? — възкликна Констанс. — Защо?

— Той *всичко* е помъкнал със себе си! Собствено легло, собствени килими, собствени статуи, собствени картини, че даже и пианото си. — Ника разтърси коси. — Пфу! И разни грозни работи.

— Моля? — Констанс се престори, че не разбира думата.

— Богаташите са смахнати! — Ника отново изруга на гръцки.

— Ами неговия приятел Терънс Калдерон от съседния апартамент?

— Той ли! Не е лош. Дава ми хубав бакшиш.

— И неговите каюти ли чистиш? Също ли си носи куп собствени вещи?

Тя кимна.

— Носи. Много антики. Френски. Много хубави.

— Колкото по-богати, толкова по-лоши — намеси се Лурдес. Говореше отличен английски със съвсем лек акцент. — Миналата нощ бях в апартамента на...

— Хей! — изгърмя един глас иззад тях.

Констанс се обърна и видя надзирателката, застанала зад стола й с ръце на мощните си хълбоци и свиреп поглед.

— На крака! — каза жената.

— На мен ли говорите? — отговори Констанс.

— Казах: на *крака!*

Констанс кротко се изправи.

— Не съм те виждала преди — произнесе жената с враждебен тон. — Как ти е името?

— Рюлке — каза Констанс. — Лени Рюлке.

— За какво отговаряш?

— Каютите на Палуба 8.

Изражение на жесток триумф раздвижи месестото лице на жената.

— Така си и мислех. Знаеш много добре, че не трябва да ядеш тук! Отивай долу в кафетерията на Палуба Д, където ти е мястото.

— Каква е разликата? — попита Констанс мило. — Храната не е по-добра, отколкото тук.

Триумфалното изражение върху лицето на надзирателката се замени от невяра.

— Защо ти, нахална кучко... — Тя замахна и удари Констанс по дясната буза.

Констанс никога не бе удряна през живота си. Тя замръзна за миг. След това направи инстинктивно крачка напред, ръката ѝ стискаше здраво вилицата. Нещо в движението ѝ накара очите на надзирателката да се разширят. Жената отстъпи.

Констанс бавно остави вилицата на масата. Помисли си за Мария и за обещанието, което ѝ бе дала. Лицето на рускинята бе побеляло. Другите две камериерки прилежно се бяха навели над чиниите си.

Около тях жуженето от апатичните разговори, които бяха секнали заради препирнята, се поднови отново. Тя вдигна очи към надзирателката, за да запомни лицето ѝ. После — с пламтяща буза — се дръпна от масата и излезе.

21.

Първи помощник-капитан Гордън Лъосюр усети надигащо се чувство на тревога, когато влезе в монашеския офис на Кемпър. Липсващата пътничка не се бе появила и съпругът ѝ настояваше да се срещне с всички старши офицери. Комодор Кътър се беше затворил в каютата си от осем часа, в едно от мрачните си настроения, и Лъосюр не смееше да го безпокои заради Евъред или когото и да било друг. Вместо това той възложи вахтата на втория помощник и покани старши помощника Каръл Мейсън за срещата.

Евъред крачеше напред-назад в тясното пространство, лицето му беше червено, гласът му трепереше. Изглеждаше така, сякаш се намира на ръба на истерията.

— Минава четири следобед — тъкмо казваше той на Кемпър. — Минаха осем проклети часа, откакто ви сигнализирах за изчезването на съпругата си.

— Господин Евъред — започна Кемпър, шефът по сигурността. — Това е голям кораб, има много места, където тя би могла да бъде...

— Само това ми повтаряте всички — тросна се Евъред и гласът му се издигна. — *Тя още не се е върнала.* Чух съобщението по радиоуредбата, както и всички останали, видях малката снимка, която показахте по екраните на телевизорите. Това не е в стила ѝ, никога не се е случвало да е дълго някъде, без да ми се обади. Искам корабът да бъде претърсен!

— Нека ви уверя...

— По дяволите скапаните ви уверения! Може да е паднала някъде, да се е наранила, да не може да извика или да се обади по телефон. Може да е... — Той спря, като дишаше тежко, избърсвайки яростно една сълза с опакото на ръката си. — Трябва да се свържете с Бреговата охрана, да съобщите на полицията, да ги доведете тук.

— Господин Евъред — обади се Мейсън, поемайки инициативата, за огромно облекчение на Лъосюр. — Намираме се по средата на Атлантическия океан. Дори ако полицията или Бреговата

охрана имат юрисдикция — каквато те нямат, — не биха могли да стигнат до нас. Трябва да ми повярвате, когато ви казвам, че имаме проверени от времето процедури за справяне в такъв род ситуации. Шансовете тя да не иска да бъде намерена по някаква причина са почти един процент. Трябва да обмислим дали не е възможно да е в нечия друга компания.

Евъред насочи треперещия си показалец към Лъосюр:

— Казах му тази сутрин, че жена ми не е такава! Не приемам подобни намеци нито от вас, нито от който и да било друг!

— Не правя намеци, господин Евъред — продължи Мейсън с тих, но твърд глас. — Просто ви повтарям, че няма причина да се безпокоите. Повярвайте ми, статистически вие сте на по-сигурно място на борда на този кораб, отколкото в собствения си дом. Казвайки това, ние приемаме сериозно сигурността, и като се има предвид естеството на проблема, ще назначим претърсване на кораба. Незабавно. И лично аз ще го наблюдавам.

Ниският компетентен глас на Мейсън и гладката ѝ реч имаха очаквания ефект. Евъред все още беше зачервен и дишаше тежко, но след малко преглътна и кимна.

— Точно за това молах от самото начало.

След като Евъред си тръгна, тримата останаха мълчаливи. Най-накрая шефът по сигурността въздъхна тежко и се обърна към Мейсън:

— Е, капитане?

Старши помощникът се взираше замислено към празния изход.

— Има ли някакъв начин да получим психиатричен профил на госпожа Евъред?

Тишина.

— Нали не мислите, че...? — вдигна вежди Кемпър.

— Всичко е възможно.

— Според закона трябва да минем през съпруга ѝ — каза Кемпър. — Това е стъпка, която бих направил с върховно нежелание, освен ако наистина не сме сигурни, че тя... не е повече на кораба. По дяволите! Вече имаме проблем с морала на екипажа заради онази откачена икономка — моля се на Господа да я открием.

Мейсън кимна.

— Аз също. Господин Кемпър, моля ви, организирайте претърсване ниво две. — Тя погледна към Лъосюр. — Гордън, бих искала да работите с господин Кемпър лично.

— Разбрано, сър — каза Лъосюр. Той се сви вътрешно. Претърсване ниво две включваше всички обществени пространства, всички жилища на екипажа и цялата секция с трюмове — всъщност всичко, освен самостоятелните каюти. Дори да се мобилизираше целият охранителен състав, щеше да отнеме поне един пълен ден. Освен това имаше някои места дълбоко във вътрешността на кораба, които просто не можеха да бъдат претърсени както трябва.

— Съжалявам, Гордън — каза тя, прочитайки изражението върху лицето му. — Но това е стъпка, която трябва да предприемем. Правилник.

„Правилник“, помисли си той мрачно. Беше си чиста формалност. Пасажерските каюти можеха да бъдат претърсвани само при ниво три и комодор Кътър би трябвало да го възложи лично. На корабите, на които Лъосюр бе работил, подобно претърсване не беше провеждано, дори когато някой беше скочил от борда. И той специално си мислеше, че госпожа Евъред е направила точно това: че е скочила. Самоубийство в морето бе нещо по-разпространено, отколкото пътниците подозираха. Особено на такова луксозно пътешествие, където някои хора искат да си тръгнат от живота със стил. Голяма ирония, защото това бе начинът на круизната индустрия да ги замете под черджето и да направи всичко, за да скрие новината от останалите пътници. И вместо да си отиде със стил, госпожа Евъред може просто да беше петстотин мили зад тях, на хиляда стъпки дълбочина...

Мислите на Лъосюр бяха прекъснати от почукване. Той се обърна и видя един от охранителите да стои на прага.

— Господин Кемпър, сър?

— Да? — отвърна Кемпър.

— Сър — каза мъжът нервно, — става въпрос за две неща. — Той подсмръкна, чакайки.

— Е? — сопна се Кемпър. — Не виждате ли, че съм на заседание?

— Прислужницата, която се побърка... тя... се самоуби.

— Как?

— Опитала се да се освободи от коланите, с които беше закопчана и... — Той се запъна.

— И какво?

— Изкъртила едно остро парче дърво от рамката на леглото и го забила в окото си. Стигнало до мозъка ѝ.

Настъпи кратка тишина, докато присъстващите се опитваха да смелят информацията. Кемпър поклати глава.

— Господин Кемпър — обади се Лъосюр. — Мисля, че трябва да разговаряте с пътника от последния апартамент, който е почиствала, преди да изпадне до това състояние. Може да е имало някакъв неприятен сблъсък, злополука, може би... Бях веднъж на един круизен кораб, на който пасажер брутално изнасили прислужницата, която отишла да почисти.

— Ще го направя, сър.

— Бъдете внимателен.

— Разбира се.

Отново настъпи тишина. След малко Кемпър се обърна отново към охранителя:

— Споменахте, че има и второ нещо?

— Да, сър.

— Е, за какво става дума?

— Има нещо, което трябва да видите.

— Какво?

Мъжът се поколеба.

— По-добре ще е директно да го видите, сър. Може би е принадлежало на изчезналата пътничка.

— Къде е? — прекъсна го Мейсън. Гласът ѝ беше остър.

— На откритата палуба на кърмата на търговския пасаж „Сейнт Джеймс“.

— Водете — нареди Мейсън отсечено. — Ще отидем заедно.

Кемпър тръгна към вратата, след това се обърна към Лъосюр.

— Идвате ли, сър?

— Да — отвърна Лъосюр неохотно и усети, че му прилошава.

Палубата беше открита и влажна. Нямахше пътници — неколцината безразсъдни индивиди, които се одързостяваха да излязат навън на чист въздух, обикновено избираха обиколния маршрут за разходка на Палуба 7, точно отгоре. Тук вятърът беше силен,

разбиваше пяната, оставена след кораба, и я разпръскваше далеч във въздуха; след няколко минути Лъосюр усети, че самото му е прогизнало.

Служителят от охраната ги поведе към перилата.

— Ей тук е — каза той и посочи с ръка.

Лъосюр се присъедини към Кемпър и Каръл Мейсън до перилата. Той погледна, взирайки се във водата седем палуби по-долу. Тя кипеше сърдито около гладките извивки на кораба.

— Какво гледаме? — попита Кемпър.

— Тук, сър. Забелязах го, когато направих визуална инспекция на корпуса. Виждате ли повредата на дъската, ето тук, непосредствено вляво от онзи щормови отвор?

Като продължаваше да се държи здраво за перилата, Лъосюр се наведе напред и се взря внимателно. Тогава я видя: четиринадесетсантиметрова драскотина върху тиковия панел, който скриваше палубната сглобка.

— Сър, ако драскотината е съществувала преди да отплаваме вчера, бихме я забелязали. Сигурен съм.

— Той е прав — каза Мейсън. — Корабът е твърде нов, за да бъде издран. — Тя се вгледа по-внимателно. — И ако не греша, нещо е залепнало към разцепения участък, почти същия цвят като дървото.

Лъосюр присви очи. Обвивката на щирборда тънеше в дълбока следобедна сянка, но и той си помисли, че го вижда.

Мейсън се обърна към охранителя.

— Проверете дали ще можете да го вземете.

Мъжът кимна и легна на пода. Докато Лъосюр и Кемпър го държаха за краката, той провря главата си под перилата, после прехвърли едната си ръка през ръба. Опипа наоколо, като сумтеше. Точно когато Лъосюр си помисли, че няма да успее, мъжът извика:

— Хванах го!

Те го издърпаха обратно на палубата и той се изправи, стискайки нещо в шепата. Когато всички го наобиколиха, той бавно разтвори ръката си.

Върху дланта му лежеше снопче фини влакна, сплъстени и мокри. Лъосюр чу как Мейсън сдържа дъха си. Тогава забеляза, че влакната в единия край се държат от нещо, което приличаше на парче

кожа. Изтръпнал от ужас, осъзна, че това съвсем не са влакна, а коса — човешка коса, платинено руса.

— Господин Кемпър — произнесе Мейсън с тих глас. — У вас ли е онази снимка на изчезналата жена?

Той извади малък портфейл от джоба си, отвори го, измъкна снимката и ѝ я подаде. Тя я взе, взря се в нея внимателно, после погледна кичура върху дланта на охранителя.

— По дяволите! — изруга тя.

22.

Специален агент Пендъргаст излезе от каютата си, затвори вратата и огледа коридора. Беше елегантно облечен в черен смокинг и това, заедно с целеустремената му крачка и фактът, че беше осем часът, създаваше твърдото впечатление, че е тръгнал на вечеря.

Но Пендъргаст днес нямаше да вечеря. По-скоро щеше да използва определения за вечеря час, за да свърши малко работа.

Стигна до асансьора и натисна копчето. Когато вратата се отвори, влезе и натисна бутона за Палуба 13. По-малко от трийсет секунди — и той вече крачеше енергично по друг коридор напред.

Повечето от пътниците бяха на вечеря или в казината, или пък гледаха някое шоу. Пендъргаст се размина само с двама души, прислужница и стюардеса, обслужваща каютите. Най-накрая пасажът зави рязко първо надясно, после наляво, завършвайки в напречен коридор. Беше много по-къс и отляво се виждаха само две врати: всяка от тях водеше към един от кралските корабни апартаменти.

Пендъргаст пристъпи към първата врата с надпис „Апартамент Ричард II“ и почука. Когато не дойде отговор, той извади електромагнитната карта от чантата си. Картата беше свързана с жица към джобен компютър, скрит в чантата. Той пъкна картата в процепа за секретния ключ, прегледа внимателно изходната информация върху малкия екран на устройството, след което набра серия цифри на клавиатурата. Чу се електронно изцвърчаване и лампичката на ключалката от червена стана зелена. След още един поглед към коридора той пристъпи вътре, затвори вратата след себе си и се вслуша напрегнато. Вече бе убеден, че Лайънъл Брок е на вечеря; апартаментът изглеждаше празен, тих и тъмен.

Извади малко фенерче от самото си, за да се ориентира в каютата. Четирите кралски апартамента не бяха толкова големи, колкото мезонетите и тризонетите, но всеки бе достатъчно обширен, заемайки половината от предната надстройка на Палуба 12 или 13 и издигайки се над спалните помещения на моряците. Според плана на палубата,

който Пендъргаст бе проучил, апартаментите се състояха от голяма дневна, трапезария, кухненски бокс, тоалетна и две спални с прилежащи бани.

Той влезе в дневната и освети помещението. Изглеждаше почти неизползвано; прислужницата явно бе идвала скоро. Кошчето за отпадъци беше празно. Единственото по-любопитно бе, че една току-що сменена възглавница лежеше от едната страна на кожения диван. Според пътническата декларация Брок обитаваше сам стаята. Може би мъжът страдеше от хемороиди.

Единственият знак за човешко присъствие беше неотворена бутилка „Тейтингър“, която стоеше в кофичка за шампанско, с полуразтопен лед.

Като си сложи чифт гумени ръкавици, той прегледа чекмеджетата на масичката и писалището, откривайки вътре единствено корабни брошури и дистанционно за телевизора и дивиди плейъра. Повдигна картините върху стените, проверявайки зад всяка от тях, но не намери нищо. Приблужи се до прозореца и леко дръпна завесата. Далече, далече долу „Британия“ пореше пенестите вълни. Времето постоянно се влошаваше и полюляването на кораба сега се усещаше много по-силно.

Пендъргаст отстъпи от прозореца и се насочи към кухненския бокс. Той също изглеждаше неизползван: Брок явно се хранеше в някой от многобройните ресторанти на кораба. В хладилника имаше само две бутилки шампанско. Пендъргаст бързо претърси шкафовете, но там нямаше нищо, освен прибори за хранене и чаши. Отиде в трапезарията, после в тоалетната, за да изследва и там. След това — до гардероба за върхни дрехи. Но и там нямаше нищо интересно.

Върна се с бързи крачки в дневната, спря и се послуша. Всичко беше тихо. Погледна часовника си: девет и петнадесет. По график Брок трябваше да седне в „Кингс Армс“ в девет часа и нямаше да се върне най-малко още двайсет минути.

Спалните бяха отдясно. Едната врата беше затворена, другата — отворена. Пендъргаст прекрачи прага, послуша се предпазливо и пристъпи вътре. Спалнята беше по-малка, отколкото неговата собствена: легло персон и половина с екстравагантен балдахин, две нощни шкафчета, скрин, писалище и стол, гардероб и врата, която без

съмнение водеше към прилежащата баня. Стаята определено беше на Брок.

Беше работа за петнайсет минути да направи щателен преглед на помещението. Вече по-бързо той влезе в банята за кратка инспекция. Отново не откри нищо, освен потвърждение на онова, което вече подозираше: любимият одеколон на Брок беше „Флорис Елит“.

В отсрещния край на банята имаше малка съблекалня с врата, свързана с втората баня. Пендъргаст натисна бравата с намерението за една бегла проверка — изглеждаше все по-вероятно, че ако Брок е виновен за нещо, доказателствата щяха да са някъде другаде, а не на борда на „Британия“.

Вратата се оказа заключена.

Пендъргаст се намръщи. Връщайки се в дневната, той опита вратата към втората спалня. Но тя също беше заключена.

Доста интригуващо.

Той приклекна, изучавайки механизма на светлината на фенерчето си. Беше обикновена барабанна ключалка, която би оказала слабо съпротивление. Бръкна в джоба си и извади шперц, подобен на малка телена четка. Пъхна го в процепа и мекото изщракване показва, че усилието се е увенчало с успех. Натисна бравата и побърза да отвори вратата към тъмната стая.

— Само да мръднеш — и си мъртъв! — чу се остър глас от мрака.

Пендъргаст застина на място. Иззад вратата изникна мъж с оръжие в ръка. Сънен женски глас долетя от вътрешността на спалнята:

— Какво има, Кърт?

Вместо да отговори, мъжът насочи оръжието към Пендъргаст, прекрачи прага, затвори и заключи след себе си. Беше тъмнокос, с белези от акне и матова кожа, красив по някакъв гангстерски начин, силно мускулест. Носеше се с походка на победител, но за такъв едър човек движенията му бяха свършено безшумни. Не беше стюард: носеше тъмен костюм вместо униформа и платът едва успяваше да се опъне дотам, че да обхване широките му рамене.

— Добре, приятел, казвай сега кой си и какво правиш тук — изгледа го Кърт.

Пендъргаст се усмихна и кимна към дивана:

— Може ли? Цял ден съм на крака.

Мъжът остана да стои на мястото си, свъсил вежди, докато Пендъргаст седнаше и се наместваше удобно, кръстосвайки изискано крак върху крак.

— Зададох ти въпрос, идиот такъв!

Пендъргаст извади бутилката шампанско от разтопения лед, остави капките вода да се оттекат отвън и с ловко движение измъкна корковата тапа. Две тесни високи чаши стояха отстрани. Той ги напълни до ръба.

— Ще се присъедините ли към мен? — поинтересува се той.

Мъжът насочи оръжието.

— Търпението ми свършва. Имате проблем, господинчо, и с всяка минута той се влошава.

Пендъргаст отпи глътка.

— Кое то означава, че и двамата имаме проблем. Ако седнете, бихме могли да разговаряме спокойно.

— Аз нямам проблем. Вие имате! Имате *голям*, шибан проблем.

— Добре знам проблема си. *Вие* сте моят проблем! Стоите срещу мен с насочено в тавата ми оръжие и изглежда — загубил присъствие на духа. Да, определено е проблем. — Пендъргаст отпи глътка и въздъхна. — Превъзходно.

— Разполагате с още един шанс да ми кажете кой сте, преди да ви размажа мозъка в стената.

— Преди да го направите, ще отбележа само, че вие имате далеч по-сериозен проблем, отколкото аз.

— Нима? И какъв, по дяволите, е той?

Пендъргаст кимна към вратата на спалнята.

— Знае ли господин Брок, че се забавлявате с дама в апартамента му?

Неловко колебание.

— Господин Брок не възразява да забавлявам дами в апартамента му.

Пендъргаст вдигна вежди.

— Може би. А може би — не. И като връх на това, ако се опитате да „размажете“ нещо в стената, ще се окажете в злощастен център на внимание на целия кораб. Ако извадите късмет, ще свършите с присъда

за убийство. Ако ли пък не, *вашият* мозък ще украси тапета. Аз също съм въоръжен, за сведение.

Колебание.

— Ще се обадя на корабната охрана.

Пендъргаст отпи поредна глътка.

— Не го мислите, господин Кърт.

Мъжът продължаваше да се цели в него.

— Джонсън съм. Къртис Джонсън. А не „господин Кърт“.

— Извинете ме, господин Джонсън. Ако е истина, че господин Брок не възразява да забавлявате дами, докато сте на смяна, в случай, че извикате охрана, биха възникнали въпроси относно товара, който господин Брок е складирал в тази спалня, която използвате за любовно гнездо. И отгоре на всичко, вие не знаете кой съм и защо съм тук. Може да съм от корабната охрана. Така че, както казах преди малко, господин Джонсън, и двамата имаме проблеми. Надявам се, че съществува начин за разрешаването им по интелигентен начин и в наша взаимна изгода. — Той бавно пъкна два пръста във вътрешността на джоба на смокинга си.

— Да виждам ръцете ви!

Пендъргаст извади пръстите си, които държаха сега малка пачка чисто новички стодоларови банкноти.

Мъжът стоеше, месестата му ръка стискаше оръжието, лицето му беше зачервено и объркано.

Пендъргаст разклати парите.

— Свалете оръжието.

Мъжът го направи.

— Елате да ги вземете.

Онзи протегна ръка, грабна пачката и я пъкна в джоба си.

— Трябва да действаме бързо, господин Джонсън, така че да съм си тръгнал преди връщането на господин Брок.

— Вие се измитате веднага оттук. Сега.

— Взехте ми парите и сега ме изритвате? Колко неспортсменско.

Пендъргаст се изправи с шумна въздишка, обърна се сякаш да тръгне, но ускори движението си и с безгрижна бързина запрати чашата с шампанско в лицето на Джонсън, едновременно с това забивайки светкавично левия си юмрук в китката му. Оръжието падна върху килима и се плъзна до средата на стаята. Когато Джонсън се

окопите от удара и се наведе да го вземе, Пендъргаст го хвана, след което заби собствения си Лес Байер 1911 в ухото му и натисна коляно в основата на гърба му.

— *Doucement*^[1], господин Джонсън. — *Doucement!*

След като изчака доста време, Пендъргаст се изправи.

— Можете да станете.

Мъжът седна, разтърка ухото си и тогава стана на крака. Лицето му се бе наляло с кръв.

Пендъргаст върна пистолета обратно в джоба на смокинга си, вдигна този на Джонсън и го задържа за миг.

— Уолтър ППК. Фен на Джеймс Бонд, предполагам. Може би имаме по-малко общо, отколкото си мислех. — Хвърли го на мъжа, който го хвана изненадано. Държеше го и не знаеше какво да прави.

— Дръжте се умно и го приберете.

Джонсън кимна.

— А сега — произнесе приятно агентът, — трябва да изберете, господин Джонсън. Можете да сте мой приятел, да ми направите една малка услуга и да спечелите още една хилядарка. Или да продължите да проявявате напълно незаслужена лоялност към глупак, който ви плаща малко, и който ще ви застреля в първата минута, в която разбере за вашата недискретност и няма да си спомни никога повече за вас. Така че: какво избирате господин Джонсън?

Мъжът гледа втренчено Пендъргаст известно време, после кимна отсечено.

— Прекрасно. Отворете спалнята, новоизлюпени мой приятелю. Нямаме време за губене.

Джонсън се обърна и отиде до вратата на спалнята, след което я отключи. Пендъргаст го последва вътре.

— Кърт, какво става, по дяволите? — Една жена с огромна коса лежеше на леглото, дръпнала чаршафите до брадичката си.

— Обличай се и си тръгвай.

— Но дрехите ми са от другата страна на стаята — каза тя. — Гола съм.

— Никой няма да те гледа — каза Джонсън грубо. — Ставай.

— Голям задник си, знаеш ли го?

Той размаха пистолета.

— Размърдай се!

Жената стана от леглото, тежките ѝ гърди шляпаха, събра дрехите си и влезе в банята.

— Задник! — долетя за втори път глухият ѝ глас отвътре.

Пендъргаст се огледа. Спалнята, както бе забелязал по-рано, беше планирана за склад: половин дузина големи дървени сандъци, всички с печат „Чупливо“, заемаха по-голямата част от стаята.

— Знаете ли какво има вътре?

— Представа нямам — отвърна Джонсън.

— Но са ви наели да ги държите под око?

— Схванахте.

Пендъргаст се разхожда напред-назад около сандъците известно време. След това коленичи до най-близкия и извади отвертка от чантата си.

— Хей, какво правите?

— Просто хвърлям един поглед. Ще оставим всичко така, както го намерихме. — Никой няма да знае. — Само след минута бе отворил сандъка и отвътре се показаха зелен филц и вата. Той направи внимателни прорези през няколкото пласта вата, филц и парчета стиропор и се показа част от нещо, което приличаше на маслено платно. Съдейки от факта, че другите пет сандъка са със същите размери, Пендъргаст заключи, че и те са пълни с картини.

Той пъкна фенерчето в отвора, опитвайки се да го разшири. Имаше осем платна, не рамкирани. Доколкото можеше да види, всичките бяха второразредни импресионисти — Шарл Теофил Ангран, Гюстав Кайлбот. Имаше също така две немски импресионистични работи — едната явно на Явленски, а другата — предположи Пендъргаст — на Пекщайн. По всяка вероятност картините бяха предназначени за галерията на Брок на 57-а улица.

Пендъргаст позна мигновено стиловете на различните художници, но не разпозна нито една от истинските картини, или поне от това, което се виждаше. Те бяха в най-добрия случай незначителни образци на труда на своите създатели.

Като бръкна отново в чантата си, Пендъргаст измъкна малка кожена кутия, дръпна ципа ѝ и я остави на пода. Извади няколко инструмента от кутията — бижутерска лупа, пинсета, скалпел — и ги сложи върху най-близкия сандък. Последваха ги епруветки със запушалки.

Джонсън пристъпваше от крак на крак.

— Човече, каквото и да правите, добре ще е да побързате.

— Успокойте се, господин Джонсън. Работодателят ви няма да се върне от вечеря още известно време. Аз почти съм свършил.

Коленичейки пред най-близкия сандък, Пендъргаст насочи вниманието си към картината на Явленски. Взе пинсетите и отскубна няколко влакна от задната страна на платното, където материята бе прикрепена към рамката. След това, като използва пинсетите и скалпела, отрязва малко стърчащо парченце от жълта боя от самия край на картината и го пусна в епруветката. После продължи с Пекщайн и останалите, и процедира по същия начин.

Погледна часовника си. Осем и четиридесет и пет.

Подреди всичко както си беше, за да прикрие направените разрези, върна свалената страна на отворения сандък и се изправи с усмивка.

— Господин Джонсън — рече той, — моите извинения за прекъснатата вечер.

— Да, но вие още не сте ми казали кой сте и какво правите.

— Нито пък ще го сторя, господин Джонсън.

Отидоха в дневната и Пендъргаст се обърна към домакина си.

— Разполагаме с достатъчно време да се насладим на още по една чаша. — Той напълни чашите. Джонсън обърна своята на екс, след което седна. Пендъргаст изпи питието си още по-бавно, после измъкна още една пачка от джоба си.

— Както обещах — каза той.

Джонсън я взе мълчаливо.

— Направихте правилния избор — усмихна се Пендъргаст, поклони се леко и бързо излезе.

---

[1] По-полека (фр.) — Б.пр. ↑

23.

Когато се прибра в апартамента, Констанс завари Пендъргаст приведен над един химически уред. Гледаше го как потапя памучен тампон в шишенце с прозрачна течност и го допира до стружка боя в епруветката. Парченцето веднага почерня.

Той отиде до друга епруветка, после до трета, като правеше същия тест. Най-накрая погледна към нея.

— Добър вечер, Констанс.

— Някакви резултати?

Той кимна към епруветките.

— Наистина. Всичките проби от боя показват неприемливо ниво на олово. Нашият господин Лайънъл Брок има три сандъка с картини на импресионисти в заключената си спалня, но ако и останалите са като тези, всичко е фалшификат. Брок трябва да работи за някой европейски фалшификатор — човек със значителен талант, — който имитира работата на второстепенни художници, които той без съмнение размесва сред автентичните платна на големите художници. Изключително интелигентна схема, наистина: кой ще се усъмни в автентичността на второразредни художници, пренасяни от дилър, продаващ най-великолепните, най-щателно проверените за произход първокласни майстори.

— Наистина умно — съгласи се Констанс. — Но не ми прилича на човек, който би рискувал всичко това за тибетски артефакт.

— Именно. Можем да го зачеркнем. — Пендъргаст енергично извади списъка си. — Зачеркнах също така Ламбе — мек е като втасало тесто.

— Как разбра това? Представил си се за лекар?

— Ох. Да не говорим за това. Зачеркнах от списъка също така Клод Далас, както и лорд Клайвбърг, който се занимава с контрабанден износ на кокаин. Стрейдж изнася нелегално няколко изключително ценни оригинални гръцки вази и макар това да намалява вероятността той да прекарва нелегално и Агозиена, не можем напълно да го

изключим. И ни остават трима: Блекбърн, Калдерон и Стрейдж. — Той обърна сребристите си очи към нея: — А как премина твоето приключение долу?

— Запознах се с жената, определена да чисти апартамента на Блекбърн. За щастие, тя е поела работата от друга прислужница, която внезапно получила психически срив малко след отплаването на кораба и се самоубила.

— Наистина ли? — попита Пендъргаст с внезапен интерес. — На борда е имало самоубийство?

— Така говорят. Просто престанала да работи по средата на смяната, върнала се в каютата си и получила пристъп. По-късно пробола окото си с парче дърво и умряла.

— Колко странно. А жената, която чисти апартамента на Блекбърн — тя какво казва?

— Че е довел собствената си прислужница и че тя командва наляво и надясно корабната камериерка. Блекбърн освен това преобзавел апартамента си за пътешествието със собствени мебели и произведения на изкуството.

— Кое то може да включва азиатската му колекция.

— Да. Същата камериерка срещнах да чисти и каютата на Калдерон, която се намира в съседство. Изглежда е взел със себе си много френски антики. Очевидно е толкова любезен, колкото Блекбърн — противен: дал ѝ хубав бакшиш.

— Отлично. — В продължение на няколко минути очите на Пендъргаст се зареяха някъде далеч. После бавно се върнаха на фокус.

— Блекбърн става номер едно в списъка ни. — Той бръкна в джоба си и извади още една пачка нови банкноти. — Трябва временно да си размените местата с корабната прислужница, която чисти на Блекбърн и Калдерон. Влез там, когато апартаментът е празен.

— Но Блекбърн няма да допусне влизането на корабната прислужница, ако собствената му камериерка не е там.

— Няма значение — ако те хванат, винаги можеш да го обясниш с бюрократично недоразумение. Знаеш какво да търсиш. Бих предложил да го направиш късно тази вечер — Блекбърн, както забелязах, е пристрастен към бакарата и по всяка вероятност ще е в казиното.

— Много добре, Алойзиъс.

— О! И ми донеси боклука от стаята му, ако обичаш.

Констанс въпросително вдигна вежди. След това кимна и се обърна към витите стълби, готвейки се да се преоблече за вечерята.

— Констанс?

Тя се обърна.

— Моля те, бъди внимателна. Блекбърн е един от нашите най-силно заподозрени, а това означава, че може да е безмилостен, може би дори патологичен убиец.

24.

Скот Блекбърн спря на входа на „Оскар“, за да закопчее шития си по поръчка костюм от „Гивс енд Хоукс“, оправи бледоморавата си вратовръзка и огледа помещението. Беше осем и четиридесет и пет и втората смяна бе започнала: рояк слаби, елегантни чуждестранни келнерки търчаха с основните блюда под сребърни капаци, предназначени за всяка маса, оставяха ги, като в същия миг един келнер заставаще зад всеки гост — и вдигаше капака да открие ястието отдолу.

Със сардонична извивка на устните Блекбърн се плъзна към масата си. Двата му сътрапезници вече се бяха настанили и се надигнаха угоднически при появата му. Както впрочем би трябвало — Блекбърн бе инвестирал сто милиона в съответните им компании и беше член на Комисията за възнагражденията и на Управителния съвет. Двете бутилки бургундско на масата бяха вече празни сред разпилените остатъци от ордъври, антипаста и първото блюдо — някаква дребна птица — гълъб или фазан. Когато седна, той взе една бутилка и разгледа етикета ѝ.

— Ришбург Домейн дьо ла Романе-Конти'78 — прочете той. — Е, приятели, вече май сте напреднали доста с материала. Той обърна бутилката и изля остатъка на дъното в чашата си. — И не сте ми оставили нищо, освен утайка!

Ламбе и Калдерон се засмяха почтително и Ламбе направи знак на една келнерка.

— Донесете още една от тези от частната ни изба — каза той. — От вече отворените.

— Веднага, сър. — Келнерката се плъзна безшумно като прилеп.

— Какъв е поводът? — попита Блекбърн.

— Просто си помислихме, че ще си го позволим — каза Ламбе и разтърси меките си отпуснати рамене. Блекбърн забеляза, че мъжът изглежда по-малко унил от преди. Слабакът вече явно бе посвикнал с океана.

— Защо не? — кимна Блекбърн. — Този воаяж се очертава дори още по-интересен, отколкото очаквах. Покрай другото, натъкнах се на старо гадже миналата вечер и установих, че е услужлива — *много* услужлива. Или поне в началото.

Това се посрещна с гръмогласен смях от двамата му сътрапезници.

— А после какво? — попита Ламбе, нетърпеливо наведен напред.

Блекбърн разтърси ръката си и се разсмя:

— Не знам кое беше по-вълнуващо — чукането или боричкането след това. Брей, истинска тигрица!

Още блюдолизнически смях.

Келнерката се върна с бутилката и чиста чаша, и Ламбе направи знак, че той ще налее на Блекбърн за проба. Блекбърн разлиоля течността в чашата, смукна бързо, разлиоля отново, наведе се и вдъхна букета. После се изправи на стола с полузатворени очи, наслаждавайки се на аромата. Миг след това вдигна чашата до устата си, отпи малка глътка, задържа я върху език, пое малко въздух през устните си, разпенвайки виното, преди да го преглътне. Завършил ритуала, той остави чашата долу и направи знак на келнерката, че е свободна.

— Какво мислиш? — попита Ламбе нетърпеливо.

— Великолепно.

Те си отдъхнаха.

Блекбърн отново вдигна чашата си.

— И като стана дума, имам да ви съобщя нещо.

Двамата мъже се обърнаха към него, изпълнени с любопитство.

— Напълнете чашите си!

Те го направиха с готовност.

— Както знаете, след продажбата на „Грамнет“ за два милиарда обикалях доста, търсех нещо ново, с което да се захвана. И мисля, че го намерих.

— Ще споделиш ли? — попита Калдерон.

Блекбърн се наслади на дългата пауза.

— Става въпрос за нови начини за търсене и сканиране на бази данни от образи в мрежата. — Той се усмихна. — Когато продадох „Грамнет“, си запазих правата върху частния ми алгоритъм за компресия на образи. С него ще доставям снимки и образи до всеки

десктоп, при това образи, които изглеждат сто пъти по-добре от всичко съществуващо досега.

— Но „Гугъл“ разработват технологии за търсене на образи от години — каза Ламбе. — Изглежда още не могат да го направят както трябва.

— Възнамерявам да използвам различна технология: старомоден усилен труд. Имам хиляди програмисти и изследователи, които мога да впрегна в тази работа, двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Ще изградя най-голямата онлайн мултимедийна база данни в мрежата.

— Как?

— Образите могат да се свържат по същия начин, както уебстраниците. Хората, търсещи изображения, отиват от един подобен образ към следващия. Не анализират мета данните или образите: анализират връзките. След като веднъж влязат в собствената ти база данни, можеш да градиш върху милиони, милиарди връзки, генерирани от потребителите. Тогава ще сложа ръка на самите образи, със свръхвисока разделителна способност, като използвам алгоритми и математически сигнатури, за да ги компресирам. Имам дузина сървърни системи, които работят на празен ход и само чакат да бъдат запълнени.

— Ами авторските права върху изображенията — как ще се оправяш с тях?

— Да им го начукам на авторските права! Край на правата. Това е мрежата. Информацията трябва да се получава безплатно. Всички го правят — защо не и аз?

Над групата се възцари благоговейно мълчание.

— И като начало — имам един скрит коз. — Той вдигна чашата си и се изкикоти гърлено. — *И какъв коз само!*

После взе тумбестата тристадоларова бутилка вино, притваряйки очи с явно и необуздано удоволствие.

— Господин Блекбърн? — прозвуча нисък, почтителен глас отстрани.

Блекбърн се обърна, раздразнен от прекъсването на удоволствието. Един мъж в по-скоро безличен костюм стоеше зад него. Беше нисък и грозен и имаше бостънски акцент. Блекбърн се намръщи:

— Кой сте вие?

— Казвам се Пат Кемпър. Шеф на отдела по сигурността на „Британия“. Мога ли да разменя с вас няколко думи насаме?

— Сигурността? За какво става въпрос?

— Не се безпокойте, рутинно е.

— Приятелите ми могат да чуят всичко, което ми казвате.

Кемпър се поколеба за момент.

— Много добре. Ще възразите ли, ако седна? — И като се огледа наоколо, той придърпа един стол от дясната страна на Блекбърн.

— Най-искрените ми извинения за прекъсването на вечерята — каза Кемпър. Бостънският му акцент вече стържеше по нервите на Блекбърн. Този тип изглеждаше и говореше като ченге. — Но протоколът изисква да ви задам няколко въпроса. Става въпрос за член на персонала, жената, която трябваше да почиства апартамента ви. Хуанита Сантамария.

— Прислужницата? — Блекбърн се намръщи. — Имам си собствена прислужница, на която съм възложил да контролира хората ви.

— Сантамария е чистила апартамента ви два пъти. Вторият път беше през първата вечер на пътуването ни, около осем и половина вечерта, когато е отишла да оправи леглата. Викали ли сте я да дойде в апартамента ви?

— В осем и половина миналата нощ? — Блекбърн се облегна назад в стола си и отпи нова глътка вино. — Никой не е идвал. Личната ми прислужница беше в медицинския център, получи морска болест и направо си изповръща червата. Аз бях на вечеря. И освен това бях дал строги инструкции никой да не влиза в апартамента ми без надзор.

— Извинявам се за това, сър. Но не знаете ли какво би могло да се е случило в апартамента ви онази вечер? Инцидент, някой, с когото да е разговаряла, или правила нещо? А може би е счупила нещо, или пък... е откраднала някаква вещ?

— Какво, да не би после да ѝ се е случило нещо?

Мъжът се поколеба.

— Всъщност, да. Госпожица Сантамария е получила пристъп малко след напускането на апартамента ви. Впоследствие се самоуби. Онези, които я познават, както и съквартирантките ѝ, не са забелязали никакви признаци на предстояща беда. Била е, казват те, весела и общителна.

— Същото се казва винаги и за масовите убийци или самоубийците — каза Блекбърн подигравателно.

— Споменаха също така, че когато госпожица Сантамария излязла за смяна онзи ден, била в добро настроение.

— Не мога да ви помогна. — Блекбърн разклати виното и отново вдигна чашата до носа си, вдишвайки аромата. — Никой не е идвал. Няма нищо счупено или откраднато. Повярвайте ми, щях да знам: следя персонала си.

— Нещо, което да е видяла, или пък да е докоснала? Нещо, което да я е уплашило?

Блекбърн внезапно спря по средата на ритуала, чашата замръзна на половината път към устата му. След известно време той я сложи на масата, без да е отпил и глътка от нея.

— Господин Блекбърн? — побутна го Кемпър.

Блекбърн се обърна и го погледна.

— Категорично не — произнесе той със слаб, безстрастен глас. — Там няма нищо. Както казах, там не е имало никого. Прислужницата ми беше в амбулаторията. Аз бях на вечеря. Случилото се на онази жена няма нищо общо с мен или апартамента ми. Тя дори не би трябвало да е там.

— Много добре. — Кемпър се изправи. — Така и предполагам, но нали знаете, протокол. От „Норд Стар“ жив ще ме одерат, ако си спестя процедурата. — Той се усмихна. — Господа, няма повече да говорим за това. Благодаря ви за търпението и ви желая приятна вечер. — Той кимна към всекиго от тях, после бързо се отдалечи.

Ламбе го гледа известно време как си проправя път между масите. След това се обърна към Блекбърн.

— Ей, каква си я свършил, стари приятелю? Странни неща стават в каютите. — И той зае мелодраматична поза.

Блекбърн не отговори.

Келнерката се приближи към масата им.

— Ще позволите ли да ви изброя специалитетите ни за вечерта, господа?

— Ако обичате. Имам да наваксам два дена ядене. — И Ламбе потри ръце.

Блекбърн рязко се изправи и блъсна стола си назад.

— Скот? — погледна го Калдерон обезпокоено.

— Не съм гладен — отвърна Блекбърн. Лицето му беше побеляло.

— Хей, Скоти... — започна Ламбе. — Хей, чакай! Къде отиваш?

— В каютата. — И без да каже дума повече, той се обърна и излезе от ресторанта.

25.

— Тези звуци са направо отвратителни — каза добродушният, привлекателен чужденец. — Дали ще помогне, ако поговоря със старата дама?

— О, не — отвърна Инге, ужасена от предложението. — Не, моля ви, недейте. Не е чак толкова лошо, свикнала съм.

— Както искате. Ако промените мнението си, уведомете ме.

— Много сте мил. Достатъчно ми помага това, че има някой, с когото да разговарям. — Тя спря, изчервявайки се силно.

До този момент на Инге Ларсен не ѝ се бе случвало подобно нещо. Винаги бе водила уединено съществуване, бидейки болезнено срамежлива. А сега бе изляла сърцето си пред някого, когото бе срещнала преди половин час.

Големият, с позлатени краища часовник на облепената с тапети стена, в салона за разговори показваше десет без пет. Един струнен квартет свиреше тихо в далечния ъгъл и на неравни интервали минаваше по някоя двойка, хваната за ръце. Залата беше обляна от светлината на хиляди заострени свещи и те изпълваха вечерния въздух с мек, златен блясък. Инге не беше и мислила, че някога би могла да бъде на толкова красиво място.

Може би магическата атмосфера тук и тази нощ ѝ помогнаха да сваля гарда. А може би се дължеше просто на характера на новия ѝ приятел: висок, самоуверен, излъчващ доверие.

В далечния край на масата чужденецът небрежно прехвърли крак върху крак.

— Значи сте живели в манастир през целия си живот?

— Почти. Откакто навърших шест години. Стана, защото родителите ми починаха в автомобилна катастрофа.

— И нямате никакъв друг роднина? Никакви братя и сестри?

Инге поклати глава.

— Никого. Освен брата на дядо ми, който ме записа в манастирското училище, вместо в някое от държавните. Но сега е

мъртъв. Имам няколко приятелки от училище. Те в известен смисъл са ми почти като семейство. И жената, при която работя. — „Работодателката ми“, помисли си тя. „Защо не можем да работя за човек като този тук?“ — Тя понечи да заговори, но се спря, чувствайки, че отново се изчервява.

— Щяхте да кажете нещо.

Инге се засмя стеснително.

— Не, не е важно.

— Моля ви, разкажете ми. Бих искал да го чуя.

— Просто... — Тя се поколеба отново. — Вие сте толкова важна личност. Толкова успял, толкова... Чухте всичко за мен и сега... надявах се да чуя вашата история.

— Не е нещо кой знае колко особено. — Отговорът прозвуча някак язвително.

— Наистина ли? Бих искала да чуя как сте направили невъзможното, за да станете това, което сте. Защото... ами, някой ден бих... — Гласът ѝ секна, сякаш бе загубила дар слово.

Настъпи тишина.

— Съжалявам — каза Инге припряно. — Нямах право да питам. Съжалявам. — Тя изпита внезапно неудобство. — Късно е — наистина трябва да се връщам в леглото. Дамата, за която се грижа... ако тя се събуди, ще се ядоса, че не съм при нея.

— Глупости — каза чужденецът, а гласът му внезапно бе станал отново топъл. — Бих бил щастлив да ви разкажа историята си. Да се разходим по палубата — тук е задушно.

Инге не мислеше, че е особено задушно, но не каза нищо и те се насочиха към асансьора и се качиха четири палуби нагоре, до Палуба 7.

— Ще ви покажа нещо, което се обзалагам, че не сте виждали преди — каза новият ѝ приятел и я поведе надолу по коридора, покрай ресторант „Хайд Парк“ — тих в този късен час — до един голям люк. — Можем да излезем тук.

Беше първият път, когато Инге излизаше на открита палуба. Беше доста хладно и вятърът стенеше около кораба и пръскаше воден прах в косите и по раменете ѝ. Сърдити облаци се носеха покрай бледата лимонова луна, огромният кораб пореше тежките вълни. Над тях и под тях светлините от безбройните прозорци и странични отвори

превръщаха морската пяна в разтопено злато. Беше невероятно романтично.

— Къде сме? — задъхано попита тя.

— На палубата за разходки. Тук искам да ви покажа нещо. — И спътникът ѝ я поведе към перилата в най-задната част на кораба. — В тъмна нощ като тази може да се види планктонът, който блести в останената от кораба дيريا. Погледнете — невероятно е.

Държейки се здраво за перилата, Инге се наведе. Ако паднеше, щеше да е право в морето долу, което се пенеше и кипеше около кърмата. Милиарди светлинки блещукаха в пенестата дيريا, океанът сякаш бе оживял и фосфоресцираше, една отделна вселена перлен живот, родена да съществува само миг от тласъка на кораба.

— Величествено е — прошепна тя, потръпвайки в студения въздух.

В отговор една ласкава ръка обви раменете ѝ, придърпвайки я по-близо.

Инге се съпротивлява само миг. После си позволи да бъде привлечена още по-близо, доволна от топлината. Докато гледаше надолу към неземния блясък на корабната дيريا, тя почувства друга ръка да се плъзга и да сграбчва другото ѝ рамо. Хватката ставаше все по-стегната.

И тогава — с единствено, грубо дръпване — тя усети, че се издига във въздуха и тялото ѝ се преобръща над перилата.

Последва дълго свистене на въздуха и внезапен шок от досега с ледената вода.

Тя се преметна и се изви, дезориентирана от водата, зашеметена от удара. След това започна да се бори, дрехите и обувките ѝ тежаха като камъни, но изплува на повърхността, шляпаше с длани, драскаше и се опитваше да хване въздуха, сякаш да се изкачи в небето.

За миг съзнанието ѝ се превърна в объркан водовъртеж — запита се как бе паднала — дали перилата не бяха поддали по някакъв начин... но след това главата ѝ се проясни.

„Аз не паднах. Бях хвърлена.“

Простотата на този факт я зашемети. Това не можеше да е вярно. Огледа се диво наоколо, удрайки инстинктивно бушуващата пяна. Голямата кърма на кораба, напомняща блестяща кула, вече се губеше в нощта. Тя отвори уста да изкрещи, но устата ѝ мигновено се напълни с

вода. Закашля се и започна неистово да се бори да остане на повърхността. Водата бе парализиращо студена.

— Помощ! — извика тя с толкова слаб и задавен глас, че едва сама се чу сред воя на вятъра, грохота на двигателите и оглушителния съсък на надигащите се мехури от килватерната диря. Високо над себе си чу далечния кръсък на чайките, които следваха кораба денем и нощем.

Беше сън. Това трябваше да е. Но въпреки това водата бе толкова студена, толкова невъобразимо студена. Тя удряше с ръце, риташе, натъртените ѝ крайници тежаха като олово.

Беше хвърлена от кораба.

Усети, че я завладява ужас при отдалечаването на грозда от светлини. Все още можеше да види през прозорците на огромната бална зала „Крал Джордж II“ на Палуба 7 черните движещи се точки, открити на блестящия фон светлина — хората.

— Помощ! — Опита се да размаха ръка и потъна, дращейки нагоре към повърхността.

„Изричай обувките. Плувай.“

Отне ѝ известно време да се освободи от глупавите си обувки с нисък ток, които работодателката ѝ я караше да носи. Но не стана по-добре. Вече дори не усещаше крайниците си. Направи няколко слаби загребвания, но плуването беше безнадеждно; струваше ѝ огромно усилие само да държи главата си на повърхността.

„Британия“ избледняваше в легналата ниско над водата нощна мъгла. Светлините ставаха все по-неясни. Виковете на чайките вече не се чуваха. Съскането на издигащите се мехурчета и зеленият цвят на разпенената килватерна диря бавно се разсеяха. Водата стана черна, толкова черна, колкото бе дълбока.

Светлините изчезнаха. Миг по-късно се стопи и далечният грохот на двигателите.

Тя се взираше ужасена в мястото, където само преди миг имаше светлини и звуци. Всичко бе чернота. Задържа очите си фиксирани в петънцето, ужасена, че ако отклони поглед, ще загуби мястото, сякаш по някакъв начин това бе последната ѝ надежда. Морето наоколо беше тъмно, връхлитащо. Луната се показва иззад подгонените от вятъра облаци. Мъглата над водите за миг заискря в сребърно под лунните

лъчи, после отново потъмня, когато яркият диск потъна в облаците. Тя усети, че я подема вълна, издига я нагоре, спуска я, отново я издига.

Когато напрегна очи и се взря в мъгливата тъмнина, връхлетя я огромна островърха вълна със съсък, притискайки я надолу. Тя размаха бясно ръце и крака, удряше, дращеше. Около нея нямаше нищо — абсолютно нищо; само катранена чернота и ужасяващ, неумолим студ.

Но докато се бореше, пронизващият студ сякаш намаля леко, заменен от необяснима топлина. Крайниците ѝ изчезнаха. С отминаването на секундите движенията ѝ ставаха все по-бавни, докато накрая трябваше да вложи цялата си неистова воля просто да мърда. Тя направи отчаян опит да остане на повърхността, но цялото ѝ тяло се бе превърнало в торба безполезен товар. Започна да ѝ се струва, че изобщо не е в морето, а че спи в леглото си. Всичко това беше кошмар. Обзе я облекчение и благодарност. Леглото беше топло, меко, пухкаво и тя се преобърна и усети как потъва в черната топлина. Въздъхна — и когато го направи, почувства нещо могъщо и тежко върху гърдите си, някаква огромна тежест. Кратък проблясък на съзнание я накара да проумее: тя изобщо не беше в леглото си; това не беше сън; наистина потъваше в черните бездънни глъбини на Северния Атлантис и това бяха последните мигове на белите ѝ дробове.

„Бях убита“, бе последната мисъл, която прекоси мозъка ѝ, докато се носеше надолу, и тогава въздъхна още веднъж, последният въздух излезе от устата ѝ в изблик на тих ужас, по-силен от най-дивашкия крясък.

26.

Беше единайсет и петнайсет, когато Кемпър влезе в централния пост на корабната охрана. Вратата беше полуотворена и той можеше да чуе веселото бърборене и ниските одобрителни възклицания, които идваха от централния мониторинг. Сложи ръка върху бравата и я натисна.

Стотици видеоекрани грееха от стените на кръглото помещение, всеки показваше определено място от кораба. Служителите по сигурността, които караха смяна, се бяха скупчили около един екран, смееха се и говореха, толкова погълнати, че не забелязаха влизането му. Бяха облени в синкава светлина от проблясващите монитори. Стаята миришеше на стара пица от множеството мръсни кутии, набутани в един ъгъл.

— А така, бабче, поеми го *целия*! — извика един.

— До *основата*!

— Ами че това била малката стара лейди от Пасадена!

Едно „У-у-у-х!“ долетя от групата, примесено с дюдюкания и смях. Един от охранителите разлюля бедра похотливо:

— Бравос! Закотви ги, каубой!

Кемпър се приближи към тях.

— Какво става, по дяволите?

Мъжете отскочиха от екрана, разкривайки дебели мъж и жена в мъждиво осветен коридор, които правеха бурен секс.

— Исусе Христе! — обърна се Кемпър. — Господин Уодъл, не трябваше ли да сте надзирателят на тази смяна? — Той огледа всички служители, застанали нелепо вдървени.

— Да, сър.

— Имаме липсваща пътничка, самоубийство на член от персонала, губим хиляди долари в казиното, а вие се занимавате да наблюдавате шоу „Виагра“. Мислите ли, че е забавно?

— Не, сър.

Кемпър поклати глава.

— Дали да не...? — Уодъл направи жест да изключи монитора.

— Не. Всеки път, когато е изключен, се записва в дневника, а всичко това повдига въпроси. Просто... *отклонете* очи.

При тези думи някой сподави смеха си и Кемпър въпреки усилието си не се сдържа и прихна.

— Добре, добре. Вече се позабавлявахте. Сега се върнете на местата си.

Той прекоси мониторинговата зала и влезе в малкия си офис отзад. Миг по-късно интеркомът му иззвъня.

— Някакъв си господин Пендъргаст е дошъл да се срещнете.

Кемпър усети, че се вкисва. Малко след това частният агент влезе.

— И вие ли сте тук за шоуто, а? — попита Кемпър.

— Въпросният джентълмен е учил Кама Сутра. Сигурен съм, че тази поза се нарича „Разбиването на сметаната“.

— Не разполагаме с много време — отвърна Кемпър. — Паднали сме с още двеста хиляди в „Ковънт Гардън“ до момента тази вечер. Помислих си, че ще ни помогнете.

Пендъргаст седна, прехвърляйки крак върху крак.

— Точно затова съм тук. Може ли да погледна снимките на тазвечерните победители?

Кемпър му подаде пачка неясни фотографии. Пендъргаст ги прехвърли.

— Интересно — различна група от последната вечер. Точно както си мислех.

— И какво означава това?

— Че става дума за голям, изискан отбор. Играчите се сменят всяка нощ. Наблюдателите са ключът.

— Наблюдатели?

— Господин Кемпър, наивността ви ме изненадва. Макар системата да е сложна, принципите са прости. Наблюдателите се смесват с тълпата и следят играта на масите с високите залози.

— Кой са тези наблюдатели, по дяволите?

— Може да бъде всеки: възрастна жена на стратегически разположен монетен автомат, пийнал бизнесмен, който говори гръмогласно по клетъчния си телефон, дори пъпчив тийнейджър, който гледа със зяпнала уста наоколо. Наблюдателите са добре обучени

и доста често — невероятни експерти в създаването на фалшива самоличност, за да прикрият действията си. Те броят картите — не плащат.

— А играчите?

— Един наблюдател може да е в комбина с двама до четирима играчи. Спотърите следят всички, които играят карти на маса и ги „броят“, което обикновено означава даването на отрицателни номера на малките карти и положителни на десетките и асата. Всичко, което трябва да запомнят е едно-единствено число — от текущото броене. Когато съотношението между големите и малките карти, оставащи в тестето, се увеличи над определена точка, където се прехвърля временно на страната на играчите; големите карти в блекджека не са изгодни за крупиеето. Наблюдател, който вижда, че нещата на някоя маса тръгват в такава посока, изпраща предварително уговорен сигнал към един от своите играчи, който тогава сядва на тази маса и започва да залага по много. Или, ако играчът е вече на масата, той внезапно вдига залозите си. Когато съотношението отново се върне на нормалното или под него, друг сигнал от наблюдателя предупреждава играча, че е време да си тръгва, или да слезе на по-малки залози. Кемпър се размърда неспокойно.

— Как можем да спрем това?

— Единствената контрамярка срещу хитреците е да се идентифицират наблюдателите и да бъдат изритани.

— Не може да се направи.

— Няма съмнение, че те затова са тук, а не в Лас Вегас.

— Какво друго?

— Комбинирайте картите в подкови от по осем тестета и после раздайте само една трета от подковата, преди разбъркването.

— Ние процедираме с подкови от по четири тестета.

— Още една причина, поради която сте привлекли броячи. Можете да ги спрете като инструктирате ваши крупиеета да разбъркват всеки път, когато седне нов играч, или когато играч внезапно вдигне залога.

— Няма начин. Това ще забави играта и ще намали печалбите. Освен това по-опитните клиенти ще се противопоставят.

— Няма съмнение. — Пендъргаст сви рамене. — Разбира се, никоя от тези предпазни мерки не разрешава проблема как да си

върнете *обратно* парите.

Кемпър го погледна. Клепачите му бяха зачервени.

— Има ли някакъв начин да си върнем парите?

— Може би.

— Не можем да направим нищо, което включва измама.

— *Вие* не можете.

— Нито пък можем да ви позволим *вие* да мамите, господин Пендъргаст.

— Защо, господин Кемпър — отговори Пендъргаст, а гласът му бе изпълнен с обида, — казал ли съм, че възнамерявам да *мамя*?

Кемпър не каза нищо.

— Характерно за броячите на карти е, че си изпащат от собствената си система. Един нормален играч ще си тръгне, ако губи много — но не и професионалистът. Той знае, че късметът в края на краищата ще се върне. Това е нашето предимство. — Пендъргаст погледна часовника си. — Единадесет и половина. Което означава три часа преди началната игра. Господин Кемпър, бъдете така мил да ми отпуснете кредитна линия от половин милион.

— Половин *милион* ли казахте?

— Мразя да съм натясно, особено когато нещата потръгват.

Кемпър помисли за момент.

— Да не би да възнамерявате да върнете парите ни?

Пендъргаст се усмихна.

— Ще се опитам. Кемпър преглътна.

— Добре.

— Ще трябва да накарате господин Хентоф да предупреди управителите ви, както и раздавачите на карти, че играта ми може да е ексцентрична, дори подозрителна — въпреки, че през цялото време ще остава в рамките на законното. Ще седна на първи стол — от дясната страна на крупнето — и ще изчакам около петдесет процента от изиграните ръце, така че моля ви, предупредете хората си да не ме местят, ако не играя. Хентоф трябва да инструктира крупнетата да ми дават да цепя картите при всеки възможен случай, особено когато сядам пръв. Ще изглеждам солидно пиян, така че бъдете сигурни, че когато поръчам джин и тоник, значи искам само тоник.

— Разбрано.

— Ще бъде ли възможно да вдигнете максималния залог на една от масите с високи мизи?

— Имате предвид, без горна граница за залог?

— Да. Това ще накара броячите да забележат тази маса и връщането на парите ще е много по-ефективно.

Кемпър усети, че по челото му се стича струйка пот.

— Можем да го направим.

— И накрая, моля ви, накарайте господин Хентоф да сложи на тази маса крупие с малки ръце и тънки пръсти. Колкото по-неопитен, толкова по-добре. Кажете му да сложи картата за края на играта някъде нагоре в подковата.

— Мога ли да си позволя да попитам защо? — не се сдържа Кемпър.

— Не можете.

— Господин Пендъргаст, ако ви хванем да мамите, ще бъде изключително отвратително и за двама ни.

— Няма да мамя — имате думата ми.

— Как бихте могли да повлияете на играта, когато никой от играчите дори не докосва картите?

Пендъргаст се усмихна загадъчно.

— Има си начини, господин Кемпър. О, ще ми е необходим и асистент, една от коктейлните ви келнерки, някоя невидима, дискретна и интелигентна, която ще носи напитките ми и ще е на разположение за някои... как да кажа — *необичайни* задачи, които неочаквано може да й възложи. Те трябва да бъдат изпълнени без въпроси и без никакво колебание.

— Ще стане.

Пендъргаст направи пауза.

— Естествено, ако всичко мине успешно, ще очаквам друга услуга в замяна.

— Естествено — измъчено въздъхна Кемпър.

Пендъргаст се изправи, обърна се и се плъзна през вратата на офиса в централната зала за мониторинг отатък. Точно преди вратата да се затвори, Кемпър чу медения му южняшки глас:

— Мили боже, каква поза само. И то на техните години!

27.

Възрастната жена в каюта 1039 се обърна полека в леглото си, мърморейки нещо насън.

Миг по-късно се обърна отново, с нараснало раздразнение в гласа. Нещо бе прекъснало съня ѝ: звук от почукване, силен и настойчив.

Очите ѝ се отвориха.

— Инге? — изграчи тя.

Второ почукване.

Жената вдигна възлеста ръка и се хвана за една стоманена пръчка, която минаваше по дължината на таблата на леглото. Бавно, с пъшкане, тя се надигна да седне. Беше сънувала: то се знае, прекрасен сън, който включваше „Монти Хол“, врата номер 2 и вазелин. Тя облиза пресъхналите си устни, опитвайки се да си спомни подробностите, но те бяха вече избледнели в мъгла от изплъзващи се спомени.

— Къде е това момиче?! — измърмори тя, усещайки пристъп на страх.

Чукането продължаваше. Идваше някъде иззад спалнята.

Изпод безбройните слоеве сатен и първокачествен памук се подаде една увехнала ръка. Тя издърпа изкуствените челюсти от нощното шкафче и ги нагласи на безкръвните си венци. След това се пресегна и сграбчи дръжката на един бастун. Като не спираше да мърмори и да кълне, тя най-накрая се изправи на крака. Корабът се люлееше силно и тя се подпря с една ръка на стената, докато се придвижваше към вратата на спалнята.

— Инге! — провикна се тя.

Завладя я нов пристъп на страх. Мразеше да е зависима, наистина го мразеше, и сега се уплаши и притесни от слабостта си. През целия си живот бе независима, а сега, на стари години, трябваше да разчита за всичко на другите.

Тя светна лампата и се огледа, опитвайки се да преодолее страха си. Къде се беше дянало това проклето момиче? Колко възмутително, да я остави сама! Ами ако паднеше? Или получише сърдечна криза? Прояви съжаление към това момиче, взе го да я обслужва и сега как ѝ се отплащаше? С неуважение, нелоялност, непокорство. Инге сега сигурно се забавляваше някъде навън с някой тип от низшия персонал на кораба. Е, това беше последната капка: още щом корабът влезеше в пристанището в Ню Йорк, щеше да я натири с багажите ѝ. Без предупреждение, без препоръки. Можеше да използва чара си — уличницата мръсна! — и да се върне обратно в Швеция.

Като стигна до вратата, старицата спря да си поеме дъх, облягайки се тежко върху рамката. Чуването тук се чуваше по-силно — идваше от входната врата на апартамента: вече можеше да чуе и един глас.

— Пити! Хей, Пит! — Гласът беше глух, идваше от коридора отвън.

— Какво? — извика жената. — Кой е? Какво искате?

Чуването спря.

— Пит, хайде! — отговори неясно гласът. — Няма да те чакаме цяла нощ.

— Хей, момченце, домъкни си задника тук! — произнесе друг пиянски глас зад вратата. — Помниш ли онези мацки, които срещнахме в „Трафалгарс“ тази вечер? Е, след като ти си тръгна, те се върнаха в клуба. И досега се наливахме с шампанско. Сега са в стаята ми. Хайде, приятел, твой ред е да чукаш. А високата блондинка така се измъчи, че...

Старицата започна да трепери от ярост и възмущение. Тя се подпря по-здраво на рамката на вратата.

— Оставете ме! — извика тя, колкото ѝ глас държи. — Махайте се оттук!

— Какво? — произнесе първият глас, сега малко озадачен.

— Казах: махайте се!

Пауза. След това кикотене.

— О, я стига глупости! — произнесе вторият. — Да ти го начукам!

— Не, човече, сигурен съм, че каза 1039.

— Ще извикам охраната! — изписка старата жена.

Откъм коридора изригна смях, последван от звук на отдалечаващи се стъпки.

Като дишаше тежко, старицата се пусна от вратата и хвърли поглед към стаята отгатък, облягайки се на бастуна си. Съвсем определено: на кушетката не беше спано. Часовникът отгоре показваше единайсет и половина. Тя беше изоставена. Беше сама.

Обърна се и с болезнено пъшкане се върна в спалнята, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Отпусна се на леглото, грижливо оставяйки бастуна до себе си. След това се обърна към нощното шкафче, вдигна слушалката и набра нула.

— Корабен оператор — долетя любезен глас. — С какво мога да ви помогна?

— Изпратете ми охрана — изграчи старицата.

28.

Ан Мин видя богаташа с високите залози още при идването му на масите за блекджек в казино „Мейфеър“. Пендъргаст, това беше името, което господин Хентоф ѝ даде. Изглеждаше като погребален агент в черния си смокинг и тя усети лека тръпка, когато той спря на вратата и насочи светлите си очи към подканящия полумрак на елегантно обзаведената зала. Явно наистина беше голям играч, щом господин Хентоф я определи за единствено негова коктейлна келнерка. А и инструкциите, които последваха, бяха озадачаващи.

— Ще желаете ли питие, сър? — попита тя, приближавайки го.

— Джин и тоник, моля.

Когато се върна с напитката — само тоник, както беше инструктирана, — тя откри странния на вид мъж до масите с високите мизи в разговор с извънредно грижливо облечен млад русокос джентълмен в тъмен костюм. Приближи се и зачака търпеливо с питието върху подноса си.

— ... Значи — казваше големият играч, сега с напълно различен акцент, — дадох на момчето дваисет и две хиляди шестстотин и десет долара кеш моментално, като ги изброих по стотачки, банкнота по банкнота — една, две, три, четири, и когато стигнах пет, хоп, изникна дваисетачка; точно тогава осъзнах, че съм измамен. Пачката от стотачки в средата е била запълнена с дваисетдоларови банкноти! По дяволите, бях побеснял. Дваисетачки, както и десетачки, имаше даже и по пет.

— Извинете — произнесе младият мъж с внезапен яд. — Не ме е грижа за стотачките или дваисетачките ви, или за каквото по дяволите ми приказвате! — Той се отдалечи бързо, начумерен, устните му се движеха, сякаш мислеше гласно.

Пендъргаст се обърна към Ан с усмивка:

— Благодаря ви. — Взе си питието, остави петдесет долара на подноса, а очите му още веднъж обходиха помещението.

— Мога ли да направя за вас още нещо, сър?

— Да, можете. — Той посочи леко с очи, гласът му беше тих. — Виждате ли жената ей там? Онази пълната в широката хавайска дреха, която върви между масите с високите мизи? Бих искал да проведе един малък експеримент. Развалете тези петдесет долара и ѝ занесете куп банкноти и монети на подноса си, като ѝ кажете, че това е рестото от питието, което си е поръчала. Тя ще възрази, че не е поръчвала напитка, но вие ще се престорите, че не разбирате и ще започнете да броите парите. Просто не спирайте да броите, като произнасяте *колкото се може повече числа*. Ако тя е такава, за каквата я мисля, може да се ядоса, също както онзи млад мъж, с когото току-що разговарях — затова запазете хладнокръвие.

— Да, сър.

— Благодаря.

Ан отиде при касиера и развали петдесетачката за купчина банкноти и монети. Сложи ги върху подноса си и се приближи към въпросната жена.

— Рестото ви, госпожо.

— Какво? — погледна я жената разсеяно.

— Рестото ви. Десет паунда, пет паунда, още два по един...

— Не съм поръчвала питие. — Жената бързо се опита да се отдалечи.

Ан я последва.

— Рестото ви. Десет паунда и още три по един, значи общо тринайсет паунда, дваайсет и пет пенса...

Жената изсъска силно раздразнена:

— Не *чухте* ли? Не съм поръчвала питие!

Келнерката не се отказа:

— Поръчката ви струва шест паунда, седемдесет и пет пенса, рестото възлиза на тринайсет паунда, дваайсет и пет пенса...

— Ама че загубена кучка! — изригна жената и обърна към нея силно зачервеното си лице.

— Много съжалявам. — Ан Мин се оттегли с пълния с пари поднос, докато онази гледаше вбесено след нея. Тя се приближи до бара, наля тоник върху леда и добави резенче лимон. Откри Пендъргаст да се разхожда сред тълпата, очите му се стрелкаха в различни посоки.

— Питие, сър?

Той я погледна и ѝ се стори, че вижда весели пламъчета в очите му. Заговори ѝ ниско и бързо.

— Бързо се учите. Виждате ли сега онзи мъж, който седи на първия стол на масата, идва ви отдясно? Идете и разлейте върху него тази чаша. Трябва ми мястото му. Побързайте.

Стягайки се вътрешно, Ан приближи посочената маса.

— Питието ви, сър?

— Благодаря, но не съм...

Тя залитна с подноса и чашата падна в скута му. Мъжът скочи.

— О, за бога...

— Страшно съжалявам, сър!

— Новият ми смокинг!

— Съжалявам! Толкова съжалявам!

Мъжът измъкна носна кърпичка от вътрешния си джоб и започна да трие следите от ледените кубчета и течността. Пендъргаст се плъзна, готов да заеме мястото му.

— Толкова съжалявам! — повтори Ан.

— Забравете! — Той се обърна към крупиеето. — Вадете ме от играта, тръгвам си.

Загреба чиповете си и напусна бесен, което даде възможност на Пендъргаст бързо да заеме мястото му. Крупиеето разбърка, остави тестето долу и подаде картата за цепене на Пендъргаст. Пендъргаст я мушна в тестето, крупиеето цепи и напълни подковата, пъхайки картата за край на играта необикновено дълбоко.

Ан Мин се навърташе наоколо и се питаше какви ли още налудничави поръчки ще ѝ възложи Пендъргаст.

Алойзиъс Пендъргаст огледа масата широко ухилен.

— Как я караме тази вечер? Върви ли? — Китаецът на трети стол — неговата мишена — не потвърди. Двете жени на средна възраст между тях, които изглеждаха като сестри, кимнаха за поздрав предпазливо.

— Раздават ли хубави карти тази вечер? — попита той крупиеето.

— Правя каквото мога — отговори дребната жена спокойно.

Пендъргаст хвърли поглед през залата и забеляза, че дамата в хавайска роба, която се преструваше, че говори по клетъчния си телефон, сега наблюдава тяхната маса. Отлично.

— Чувствам се късметлия. — Пендъргаст сложи чип за десет хиляди паунда в кръга за залагане, след което пусна друг отпред, залагайки за крупиеото.

Двете жени зяпаха залога му известно време, след което вдигнаха своите по-скромни — от по хиляда паунда — мизи. Китаецът побутна един чип в кръга за залозите — също хилядарка.

Крупиеото раздаде картите.

Пендъргаст остана на две осмици. Двете жени играха, а неговата мишена изтегли дванайсетица и банкрутира като изтегли и вале. Крупиеото изтегли два̀сет от три карти и обра всичките им пари.

Келнерката се върна с ново питие и Пендъргаст отпи солидна глътка.

— Проклет късмет — рече той, остави питието на една подложка и обяви следващия си залог.

Бяха изиграни още няколко ръце, след което Пендъргаст пропусна да заложим.

— Залогът ви, сър?

— Този път съм пас — каза Пендъргаст. Завъртя се и се обърна към Ан Мин: — Донесете ми още джин и тоник — изломоти той. — Нека да е сух.

Коктейлната келнерка забърза към бара.

Китаецът заложим отново, този път пет хиляди. Изражението върху умореното му лице на мъж на средна възраст не се бе променило изобщо. Този път той остана на петнайсет, докато крупиеото събра шест и банкрутира.

Играта се придвижваше все по-навътре в подковата. С ъгълчето на окото си Пендъргаст видя, че друг от набелязаните играчи, наблюдаван от младия рус мъж, печелеше на съседната маса. Трикът се състоеше в това китаецът да бъде принуден да губи по повече, за да компенсира. Фалшивата карта, която Пендъргаст бе проследил по време на разбъркването, не беше далеч и това обещавахе фойерверки.

Наблюдателката в хавайската роба очевидно също беше проследила разбъркването на картите. Сега, когато играта се приближаваше към появата на фалшификата, текущата сума на

Пендъргаст беше вече плюс единайсет. Набелязаният плъзна купчина чипове към кръга за залагане: петдесет хиляди.

Надигнаха се сподавени възгласи.

— По дяволите, щом той го прави, ще го направя и аз — каза Пендъргаст и хвърли на масата своите петдесет. Смигна на играча и вдигна чашата си: — За нас, приятел!

Всяка от жените заложи по хиляда и картите бяха раздадени.

Пендъргаст остана на осемнайсет.

Набелязаният играч тегли, пожела да играе на дванайсет, когато крупиеето имаше пет — нарушение в обичайната стратегия, — след което изтегли осмица.

От тълпата се изтръгна едно „О-о-о-о!“

Жените изтеглиха серия малки карти, едната от тях банкрутира. После крупиеето допълни собствената си ръка: три, пет, шест, пет: деветнайсет — печалба за набелязания.

Бяха изиграни още няколко ръце, повечето от картите идваха ниско от подковата. Текущата сума в сметката на Пендъргаст продължаваше да се катери. Много от десетките и повечето аса оставаха все още нераздадени. Освен това те вече играеха с фалшивите карти, които той педантично бе проследил по време на разбъркването, използвайки остроото си зрение и удивителната си памет. Това — и погледът, който беше хвърлил по време на размесването и сеченето — го ориентираше за точното разположение на седем от картите в подправената поредица и му даваше възможност да предугади с висок процент вероятност разположението на много от останалите. Идваше неговата голяма възможност, стига да успееше да подреди нещата както трябва. Всичко зависеше от контрола над потока на картите.

На това раздаване той непременно трябваше да банкрутира, при това с четири карти.

Заложи хилядарка.

Набелязаният играч сложи на масата сто хиляди. Тълпата зашумя възбудено.

Пендъргаст получи четиринайсет точки от картите си, белязаният играч — петнайсет, а крупиеето — десет.

Пендъргаст поиска допълнителна карта. Петица — деветнайсет точки. Крупиеето се нареди да продължи, когато той заяви:

— Още една!

Банкрут.

От тълпата се разнесоха хихикания, шепот, подигравателен смях. Пендъргаст отпи от чашата си и отправи поглед към играча мишена. Мъжът също го гледаше, а в очите му се четеше намек за презрение.

Онзи поиска карта и получи осмица. Банкрут. Крупиеето прибра стоте му хиляди.

Едно бързо изчисление подсказа на Пендъргаст, че текущата сума по сметката му сега е двайсет, а реалната сметка се покачва. Почти нечувано. Крупиеето бе навлязло на седемдесет и пет процента в подковата, а до момента бяха изиграни едва три аса — останалите бяха сред фалшивите карти. Това бе комбинация, на която един брояч на карти не можеше да устои. Ако набелязаният играч следваше критерия на Кели — което той щеше да направи, ако имаше мозък в главата, — щеше да прави големи залози. Много големи. Ключът към контрола над играта, Пендъргаст знаеше това, сега бе да се спрат добрите карти, а лошите да се раздадат. Проблемът бяха двете дами, които стояха между него и набелязания: картите, които щяха да получат, начинът, по който щяха да ги изиграят и всички усложнения, които можеха да произтекат от това.

— Дами и господа? — обърна се към тях крупиеето и направи жест, с който ги подканяше да направят залозите си.

Пендъргаст сложи на сукното сто хиляди. Китаецът побутна купчина жетони: двеста и петдесет хиляди. Двете жени заложиха всяка по хилядарка и се закискаха.

Пендъргаст вдигна ръка.

— Недейте да раздавате. За да продължа, ще ми е нужно още едно питие.

Крупиеето изглеждаше разтревожено.

— Искате да прекъснем играта?

— Трябва да пийна нещо. Ами ако загубя?

Набелязаният играч не изглеждаше доволен. Крупиеето хвърли въпросителен поглед към управителя, който се навърташе наблизо. Онзи кимна.

— Добре тогава, ще направим кратка пауза.

— Келнер! — Пендъргаст щракна с пръсти.

Ан Мин почти на мига се материализира до рамото му.

— Да, сър?

— Питие! — извика той и ѝ подаде петдесет долара, но не успя да ги задържи и парите паднаха на пода. Докато тя се навеждаше да ги вземе, Пендъргаст скочи на крака: — Не, не, аз ще ги вдигна!

В мига, когато главите им се доближиха, той заговори:

— Разкарайте двете дами от масата. Веднага.

— Да, сър.

Той се изправи с парите в ръка.

— Ето ги! Задръжете рестото, но не смейте да се връщате без питието ми!

— Да, сър. — И Ан се отдалечи с бързи стъпки.

Измина минута, после две. Новината за размера на залозите се бе разпространила и около масата се тълпяха внушителен брой хора. Нетърпението на множеството — и най-вече на играча мишена — растеше. Всички очи бяха насочени към високите купчинки чипове върху зеления филц.

— Направете път! — долетя един глас и Хентоф, мениджъра на казиното, пристъпи сред тълпата. Спря пред двете жени на масата на Пендъргаст, озари ги с широка усмивка и разпери ръце.

— Джоузи и Хелън Робъртс? Днес е щастливият ви ден!

Дамите се спогледаха.

— Нима?

Той положи ръка на рамото на всяка и леко ги побутна.

— Веднъж дневно провеждаме малка лотария — всички присъстващи в залата автоматически се записват за участие. Вие спечелихте!

— Какво сме спечелили?

— Деветдесетминутен масаж с Раул и Джордж, луксозни спа процедури, подаръчен комплект козметика и безплатно сандъче с „Въов Клико“! — Мениджърът хвърли поглед на часовника си. — О, не! Ако не побързаме, ще изпуснем Раул и Джордж! Знаете ли откога ви търсим!

— Но ние точно...

— Трябва да побързаме. Наградата важи само за деня, в който е изтеглена. Пък и винаги можете да се върнете. — Той кимна на крупнето. — Вади ги от играта.

— Но залозите им са вече направени, сър.

— *Казах*, вади ги от играта.

Крупиецо обмени жетоните им и Хентоф, обгърнал с ръка раменете на всяка от сестрите, ги поведе през тълпата. Миг по-късно Ан Мин пристигна с поръчката.

Пендъргаст пресуши чашата на един дъх и шумно я остави на масата. После огледа сукното с широка усмивка.

— Окей, подкрепих се! Готов съм.

Крупиецо обяви последните залози и раздаде картите. Пендъргаст получи две аса и ги раздели. Набелязаният играч получи две седмици и последва примера му. Горната карта на крупиецо беше дама.

Играчът мишена сложи нова купчинка с жетони до едната от ръцете си. Сега на масата имаше петстотин хиляди. Пендъргаст добави втория си залог и качи мизата на двеста хиляди.

Крупиецо даде на Пендъргаст неговите две карти: поп и вале. Двоен блекджек.

Тълпата избухна в аплодисменти, но бързо притихна, щом крупиецо се обърна към набелязания и сложи по една карта върху всяка седмица.

Още две седмици, точно както Пендъргаст очакваше.

— Жалко, че не играем покер! — възкликна той.

Играчът мишена отново раздели седмиците — едва ли имаше особен избор, — и неохотно сложи на масата още две купчинки с жетони. Сега пред него на масата имаше един милион паунда.

Крупиецо раздаде четири карти: вале, десетка, дама, асо.

Тълпата чакаше. Тишината бе почти материална.

Крупиецо обърна решаващата карта — десетка.

Колективна въздишка се разнесе от тълпата, докато хората осъзнаваха на какво са станали свидетели: току-що един човек бе загубил милион паунда. Този път нямаше аплодисменти, само висок развълнуван шепот, а въздухът почти осезаемо се насищаше със злорадство.

Пендъргаст се надигна от масата, събра собствените си печалби и смигна на китаеца, който вкаменен гледаше как прибират парите му.

— Риск печели, риск губи — заяви агентът и леко разклати жетоните в шепите си.

Докато излизаше от казиното, забеляза Хентоф, който го зяпаше с отворена уста.

29.

Когато първи помощник-капитан Лъосюр се появи на капитанския мостик точно преди полунощ, веднага усети напрежение във въздуха. Комодор Кътър отново се беше върнал на мостика, скръстил ръце пред издутия си като бъчва гръден кош. Месестото му лице беше безстрастно и непроницаемо. Останалите присъстващи стояха на местата си мълчаливи и настръхнали.

Но не само присъствието на Кътър нажежаваше атмосферата. Лъосюр усещаше ясно, че претърсването се беше провалило и жената на Евъред не беше открита. Евъред бе станал неуправляем, тичаше нагоре-надолу, правеше сцени, настояваше, че жена му никога не би скочила от борда, че е била убита или е била взета за заложница. Поведението му започваше да плаши останалите пътници и тръгнаха слухове. Като връх на всичко ужасното и необяснимо самоубийство на камериерката беше уплашило здравата екипажа. Лъосюр бързо провери алибито на Блекбърн и установи, че издържа; оказа се, че милиардерът наистина е бил на вечеря, а частната му прислужница — в медицинския център.

Лъосюр мислеше за тези проблеми, когато новият вахтен офицер дойде на мостика и смени колегата си. Докато двамата мъже обсъждаха смяната на дежурството с тихи гласове, Лъосюр отиде бавно до командното табло, където капитан Мейсън проверяваше електрониката. Тя се обърна, кимна и се върна към работата си.

— Курс, скорост и местоположение? — попита Кътър застъпилия смяна вахтен офицер. Въпросът бе чиста формалност: Лъосюр бе сигурен не само, че Кътър знае отговора, но че дори да не го знае, един поглед към приборите щеше да му каже всичко, което трябваше да знае. Но явно комодорът имаше нещо наум.

— Местоположение четиридесет и девет градуса 50.39 минути северна ширина и нула дванайсет градуса 43.08 минути западна дължина, хединг две четири едно по права линия, скорост двайсет и девет възла — отговори дежурният. — Вълнение четири бала, вятър

двайсет до трийсет възла върху задната кърма, газене — осем до дванайсет фута. Барометрично налягане 29.96, пада.

— Дайте ми разпечатка на местоположението ни.

— Да, сър. — Офицерът на вахта чукна няколко клавиша и от мини принтера отстрани на таблото започна да излиза тънка лента хартия. Кътър я откъсна, погледна я, след което я пъхна в джоба на безукорно изгладената си униформа. Лъосюр знаеше какво ще направи с разпечатката: след като се върнеше в каютата си, щеше бързо да сравни данните от нея със съответното местоположение на „Олимпия“ по време на плаването ѝ, което беше счупило рекордите преди година.

Отвъд редицата огромни прозорци, които обгръщаха предната част на мостика, насрещните вълни изглеждаха по-близо и се надигаха застрашително. Бяха бавни, могъщи и тежки талази, което означаваше, че неспирното им люлеене щеше да ги придружава през по-голямата част от пътя. Издаденият напред вълнорез на „Британия“ пореше тъмносините води, вдигайки нагоре огромни, пенести пръски, които излитаха високо, преди да се излеят върху долните открити палуби. Корабът беше развил типичният дълбоко океански бордови крен.

Очите на Лъосюр обходиха системата контролни табла. Той забеляза, че стабилизаторите са се разгърнали на полупозиция, принасяйки в жертва комфорта на пасажерите заради по-висока скорост, и той предположи, че това е по заповед на Кътър.

— Капитан Мейсън? — Гласът на Кътър проряза мостика.

— Той ще бъде тук всеки момент, сър.

Кътър не отговори.

— Предвид обстоятелствата, предполагам, че сериозно трябва да обмислим...

— Ще чуя първо неговия доклад — прекъсна я Кътър.

Мейсън отново млъкна. За Лъосюр беше ясно, че ги е заварил по средата на някакъв спор.

Вратата към мостика се отвори отново и Кемпър, шефът по сигурността, влезе.

— Ето ви най-последно, господин Кемпър — каза Кътър, като го погледна. — Рапорта ви, ако обичате.

— Получихме обаждането преди четиридесет минути, сър — каза Кемпър. — Възрастна жена в апартамент 1039 съобщи, че компаньонката ѝ е изчезнала.

— А коя е била компаньонката й?

— Млада шведка на име Инге Ларсен. Сложила възрастната жена в леглото в девет часа, след което се предполага, че също е отишла да си легне. Но когато някакви пияни пътници по грешка почукали на вратата на старата дама, тя се събудила и открила, че госпожица Ларсен не е там. Търсихме я досега, но без резултат.

Комодор Кътър бавно се извърна към шефа на охраната.

— Това ли е всичко, господин Кемпър? Капитан Мейсън ме накара да повярвам, че е било нещо сериозно.

— Помислихме, че това е второ изчезване, сър...

— Не дадох ли ясно да се разбере, че това, какво става с пътниците, не е моя грижа?

— Нямаше да ви безпокоя, сър, но, както споменах, направихме съобщение по радиоуредбата и претърсихме обществените места. Нищо.

— Явно е с някой мъж. — Кътър отново обърна солидната си фигура към прозорците.

— Както господин Кемпър каза, това е втори случай на изчезване — обади се Мейсън. — Което го прави подходящ за вниманието ви, сър.

Кътър продължаваше да не казва нищо.

— И както господин Кемпър ви докладва при по-раншния случай, когато разследвахме първото изчезване, открихме проби от коса и кожа на лявата открита палуба, които съвпадат...

— Това не доказва нищо, може да са от всякъде. — Кътър махна с ръка — жест, както на раздражение, така и на досада. — А дори и да е скочила — тогава какво? Знаете много добре, както и аз, че кораб насред океана е плуващ палат на самоубийци.

Докато Лъсюр знаеше, че наистина такова изчезване сред морето не е необичайно — и че винаги ревностно се прикрива от екипажа — този груб отговор накара дори Мейсън да се изненада. Тя замълча за трийсетина секунди, после прочисти гърлото си и заговори пак:

— Сър — каза тя, поемайки си дълбоко въздух, — трябва да обсъдим и най-малката вероятност тези две изчезвания да сочат, че на борда има маниак.

— И какво според вас трябва да направя?

— Най-почтително бих препоръчала да обмислим отклонение към най-близкото пристанище.

Кътър се втренчи в нея, очите му бяха като въглени сред розовата, набраздена от венички плът. Той заговори бавно, с леденостуден глас.

— Намирам тази препоръка за необмислена и във висша степен лишена от основание, капитан Мейсън. Това е „Британия“.

Името на кораба увисна във въздуха, сякаш обясняваше всичко.

Когато Мейсън отговори, гласът ѝ бе нисък и равен:

— Да, сър. — И без да каже друго, тя мина покрай него и напусна мостика.

— Женски паники — измърмори Кътър полугласно, измъкна разпечатката от джоба си и я прегледа отново. Намръщи се още повече. Дори без сравнението с навигационните данни на „Олимпия“, той изглеждаше дълбоко нещастен от местоположението им. Игнорирайки офицера на вахта, той се обърна директно към кормчията. — Увеличи скоростта до пълен напред.

— Пълен напред, тъй вярно, сър.

Льосюр дори не помисли да отвори уста, за да възрази. Знаеше, че няма да доведе до добро; изобщо нямаше да доведе до добро.

30.

Точно двацет минути след дванацет, Констанс Грийн се появи от камериерския пункт на Палуба 9 и подкара количката си по плюшения килим към тризонета „Пеншърст“. Беше се разтакавала в пункта през повечето време от двата часа, преструвайки се на заета, сгъваше и разгъваше чаршафи, подреждаше препаратите за пране и шампоаните по съответните им места, докато чакаше Скот Блекбърн да напусне апартамента си и да отиде в казиното. И накрая, секунда преди това, той се показа, погледна бързо часовника си и забърза по коридора към чакащия асансьор.

Тя спря количката отвън до апартамента; оправи камериерската си униформа и се стегна вътрешно; след това издърпа магнитната карта, която ѝ беше дал Пендъргаст, и я мушна в прореза. Ключалката изщрака и тя натисна бравата да отвори, като издърпа след себе си количката, колкото е възможно по-безшумно.

Затвори внимателно и спря в антрето да разузнае. „Пеншърст“ беше един от трите тризонета на борда на „Британия“, с 250 кв.м. площ и отлично обзаведен. Спалните бяха на горните етажи, а салонът, трапезарията и кухнята се намираха точно пред нея.

„Донеси ми боклука му“, беше казал Пендъргаст. Констанс присви очи.

Не знаеше колко време възнамерява Блекбърн да прекара в казиното — ако наистина беше отишъл там, — но трябваше да се допусне, че не разполага с много време. Погледна часовника си: дванацет и половина. Щеше да си позволи петнайсет минути.

Плъзна количката по покрития с паркет под на антрето, оглеждайки се любопитно наоколо. Докато апартаментът се перчеше със същата ламперия от скъпо дърво, като този, който делеха те с Пендъргаст, всичко останало не би могло да изглежда по-различно. Блекбърн бе декорирал почти всяка повърхност с предмети от колекцията си. Тибетски килими от коприна и вълна от як покриваха подовете; по стените висяха платна на кубисти и експресионисти в

тежки рамки. Напред, в салона, в един от ъглите се мъдреше пиано „Бьозендорфер“ от скъп махагон. Молитвени колела, ритуални оръжия, декоративни кутии от злато и сребро и множество скулптури бяха пръснати по различни маси и книжни лавици, обрамчващи едната стена. Една голяма и сложна мандала висеше над камината. Отстрани тежък гардероб от мек, златист тик блестеше на слабата светлина.

Тя остави количката си, прекоси помещението и се приближи до гардероба. Поглади замислено полираното дърво, после отвори вратата. Вътре имаше масивен стоманен сейф, който заемаше почти цялата вътрешност.

Констанс отстъпи и го погледна преценяващо. Беше ли достатъчно голям да побере Агозиена?

Да, реши тя: беше достатъчно голям. Затвори гардероба и като извади една кърпа от престилката си, избърса местата, където го беше докосвала. Една от задачите беше изпълнена. Тя се огледа за втори път и си отбеляза наум всичко от голямата и безумно еклектична колекция на Блекбърн.

Върна се при количката си в основата на стълбата. Чу се звук — слаб, но отчетлив. Идваше отгоре. Тя изчака неподвижно, вслушвайки се. Чу го отново: глухо хъркане, идващо от отворената врата на една спалня на следващата площадка.

Значи все пак имаше някой в апартамента? Най-вероятно — частната прислужница на Блекбърн. Това щеше да усложни нещата.

Констанс стисна количката и прекоси антрето, като внимаваше дръжките на метлата и подочистачката да не тракат. Спря в средата на салона и направи бърза проверка на кошчетата за боклук, изтръсквайки съдържанието им в една чиста торба, която откачи от количката. Остави всичко на мястото му и обиколи трапезарията, след това и кухнята, като повтори процедурата. Тук имаше малко неща за изхвърляне: явно прислужницата на Блекбърн беше свършила истинската работа.

Тя се върна в салона да помисли. Не се осмели да се изкачи по стъпалата за останалата част от боклука; стъпките ѝ можеха да събудят прислужницата и да се разиграе неприятна сцена. И без това вече разполагаше с най-важната информация: местоположението и размера на сейфа на Блекбърн и общ поглед върху колекцията му. Може би сега трябваше да си тръгне.

Но тя се поколеба, и докато мислеше, забеляза нещо любопитно. Докато повърхностите на масите и предметите на изкуството бяха безупречно чисти и блестящи и в кошчетата имаше незначително количество боклук, върху пода се забелязваше изненадващо количество прах, особено около бордюрите в ъглите на стаята. Изглежда талантите на частната прислужница на Блекбърн не включваха чистенето с прахосмукачка. Констанс приклепна и прокара пръсти в основата на махагоновия бордюр. Не беше просто прах — бяха дървени стърготини.

Тя вдигна поглед към прахосмукачката, която се намираше в количката ѝ. Ако я включеше, щеше със сигурност да събуди прислужницата. Така да бъде. Отиде до количката, откачи прахосмукачката, издърпа старата торба и сложи нова, след което се върна към най-близката стена; клекна, включи я и я прокара бързо няколко пъти напред-назад по пода.

Почти мигновено отгоре се чу топуркане:

— Ало? — Гласът беше женски, сънен. — Кой е там?

Преструвайки се, че не чува нищо от шума, Констанс мина в средата на помещението приклепна отново и направи няколко кръга с прахосмукачката, преди да се прехвърли в антрето, проверявайки за косми и влакна.

Минута по-късно гласът прозвуча отново, този път много по-силен.

— Хей! Какво правите?

Констанс се изправи, изключи прахосмукачката и се обърна. Ниска, дебела жена на около трийсет, стоеше на долното стъпало на стълбата със зачервено лице, увита единствено в голяма хавлиена кърпа, която притискаше към себе си с една ръка.

— Какво правите тук? — поиска да знае тя.

Констанс се поклони.

— Съжалявам, че ви събудих, мем — произнесе тя с немски акцент. — Камериерката, която обикновено оправя този апартамент, претърпя злополука. Затова аз поех задълженията ѝ.

— След полунощ?! — изписка жената.

— Съжалявам, мем, но ми казаха да изчистя апартамента, докато няма никого в него.

— Господин Блекбърн даде специално нареждане да не идват повече никакви камериерки в този апартамент!

В този миг отвън се чу шум: звукът на карта, която се пъха в отвора, изщракване и отваряне на ключалка. Прислужницата зяпна, изчерви се и се втурна нагоре по стълбите по посока на стаята си. Миг по-късно входната врата се отвори и Блекбърн влезе със свитък вестници под мишницата.

Констанс го погледна без да мръдне, с портативна прахосмукачка в ръка.

Той спря и заби поглед в нея, присвивайки очи. След това спокойно се обърна, заключи два пъти вратата, прекоси антрето и пусна вестниците на една от масичките.

— Коя сте вие? — попита я той, с гръб към нея.

— Моля за извинение, сър, камериерка съм — отвърна тя.

— Камериерка?

— Новата ви камериерка — продължи тя. — Хуанита... момичето, което чистеше апартамента ви... претърпя инцидент. Сега аз съм назначена...

Блекбърн се обърна и я изгледа. Думите спряха в гърлото му. Имаше нещо в изражението, в очите му, което я порази: силата на решимостта му, твърда и ясна като полирана стомана, примесена с нещо като страх, а може би дори отчаяние. Тя опита отново:

— Съжалявам за късния час. Досега чистих нейните каюти, както и собствените си, трудно е да се навакса. Мислех, че тук няма никой, иначе никога не бих...

Внезапно той се пресегна и стисна ръката ѝ. Изви я жестоко и я дръпна рязко към себе си. Констанс изохка от болка.

— Глупости — произнесе той с нисък, противен глас; лицето му беше на сантиметри от нейното. — Дадох ясни нареждания тъкмо тази вечер никой да не чисти апартамента ми, освен частната ми помощница. — И той я стисна още по-силно.

Констанс изохка отново.

— Умолявам ви, сър. Никой не ми е казал. Ако не искате стаите ви да се чистят, ще си отида.

Той я погледна и тя извърна очи. Стисна я още по-здраво и тя си помисли, че ще счупи китката ѝ. В следващия миг я блъсна грубо назад. Тя падна на пода и прахосмукачката изтрака върху килима.

— Изнасяй се веднага оттук — изръмжа той.

Констанс се изправи, взе прахосмукачката и оправи престилката си. Мина покрай него, закачи прахосмукачката на куката ѝ и плъзна количката към входното антре. Отключи вратата и излезе, хвърляйки един-единствен таен поглед към мъжа, който вече изкачваше стълбите и крещеше на прислужницата си, че е допуснала непознат вътре.

31.

Полираната маса от черешово дърво в дневната на апартамента „Тюдор“ тънеше в безпорядък — голяма найлонова торба, с изсипани от нея какви ли не боклуци: смачкана хартия, подгизнала кърпичка, пепел от пури. Пендъргаст обикаляше около масата като неспокойна котка, с ръце на гърба, като от време навреме се навеждаше по-близо, за да провери нещо, но изобщо не протегна ръка да докосне или да попипа. Констанс седеше на един близък диван, облякла елегантен халат, който бяха купили на борда на кораба, и го гледаше.

— И те блъсна на земята, казваш? — измърмори Пендъргаст през рамо.

— Да.

— Невъзпитан кучи син. — Той отново обиколи масата, след това я погледна:

— Това ли е всичко?

— Не успях да се кача по стъпалата. Не и в присъствието на прислужницата му. Съжалявам, Алойзиъс.

— Недей. Тъй или иначе това ми хрумна в крачка. Важното е, че знаем размера и местоположението на сейфа. Освен това ти ми даде отлично резюме на колекцията му. Лошото е, че Агозиенът не изглежда да е сред нея. — Той пхна ръка в джоба си и извади чифт гумени ръкавици, надяна ги и се зае да изследва боклука. Взе една празна бутилка от газирана минерална вода от масата, огледа я и я сложи настрана. Това бе последвано от няколко бележки от химическо чистене; фас от пура и събрана пепел; смачкана визитна картичка; изцапана коктейлна кърпа; коркова тапа от шампанско; счупена кутия за компактдискове; корабна брошура, скъсана на две; пръчица за разбъркване; празна кутия от кибритени клечки „Суон Веста“ и половин дузина употребени клечки. Пендъргаст сортира всичко изключително грижливо. След като приключи, отново обиколи масата, спирайки се да проучи с лупа едно или друго от събраните материали. После с тиха въздишка се изправи.

— Да приберем тези неща някъде, откъдето прислужницата няма да ги вземе — каза той. — В случай, че поискаме да ги изследваме отново. — Той свали ръкавиците и ги пусна на масата.

— А после какво? — попита Констанс.

— После ще намерим начин да надникнем в онзи сейф. За предпочитане, когато самият Блекбърн отсъства.

— Това може да се окаже трудно. Нещо изглежда го е уплашило — напуска с подчертана неохота апартамента си и то не за дълъг период от време, освен това не пуска никого вътре.

— Ако беше някой друг, щях да кажа, че именно двете изчезвания, за които ти ме информира, са го изплашили. Но не и мистър Блекбърн. Лошо е, че не редуцирахме списъка ми със заподозрени по-бързо; можех да проуча стаите му доста по-лесно вчера. — Той погледна Констанс. — И не трябва да забравяме: въпреки, че Блекбърн може да е първият заподозрян, трябва да проучим Калдерон и Стрейдж, макар и само за да ги изключим.

Той отиде до бюфета и си наля един пръст калвадос, после бавно се отпусна на кушетката. Разклати леко кехлибарената течност, приближи чашата до носа си, отпи малка глътка и въздъхна полудоволно, полусъжалително.

— Е, благодаря ти, скъпа моя — каза той. — Съжалявам, че си била нападната. Когато му дойде времето, бъди сигурна, че ще направя така, че Блекбърн да съжалява.

— Съжалявам само, че... — После Констанс внезапно спря.

— Какво?

— Почти забравих. Открих още нещо в апартамента му. Използвах прахосмукачката, за да взема странни проби от прах.

— Защо странни?

— Като се има предвид, че мъжът има прислужница, живееща при него, и че несъмнено е дребнав тиранин, помислих си, че е странно стаята да е толкова прашна.

— Прашна?

Констанс кимна.

— Повечето от праха беше покрай стените, под ламперията. Всъщност, прилича на дървени стърготини.

Пендъргаст скочи на крака.

— Къде е торбичката на прахосмукачката, Констанс? —
Говореше тихо, но сребристите му очи блестяха от възбуда.

— Тук, до вратата...

Но още преди да е довършила изречението, Пендъргаст полетя към входната врата, грабна торбата, взе една чиста чиния от кухненския шкаф и се върна до масата. Сега движенията му станаха още по-внимателни. Като извади едно джобно ножче, отварящо се с пружинка, той внимателно разряза торбата и бавно изпразни съдържанието ѝ върху чинията. Намести бижутерската лупа към окото си и започна да отделя останките с острието на ножчето, стърготина по стърготина, сякаш изследвайки отделните частици.

— Знаеш ли, Констанс — промърмори той, както беше наведен, с лице на няколко сантиметра от дървената маса. — Сигурен съм, че си права. Това са дървени стърготини.

— Останали от построяването на кораба?

— Не. *Пресни* стърготини. И ако това е каквото си мисля — при тези думи той издърпа нещо с миниатюрни пинсети и се изправи, — няма да се наложи да се занимаваме с Калдерон и Стрейдж.

Констанс се вгледа в бледото, изпълнено с нетърпение лице на Пендъргаст. Не можеше изобщо да си представи за какво биха могли да са стърготините.

Когато се изправи и отиде по-близо, той се пресегна за пепелник и кибритена клечка. След това ѝ направи знак да се приближи още. Вдигна пинсетите над пепелника и тя можа да забележи в малките стоманени челюсти блясъка на малък кафеникав кристал.

— Внимавай — предупреди я той тихо. — Няма да трае дълго. — И запали клечката; изчака момент, докато първоначалният жълто-зелен цвят избледнее на въздуха; после приближи пламъка към кристала.

Той запламтя и запуши, стиснат в пинсетите. След това, съвсем за кратко, Констанс усети лека миризма, която изпълни въздуха в каютата: тежък мускусен екзотичен лъх на смирна, леко упойващ, който не можеше да се сбърка.

— Познавам тази миризма — потрепна с ноздри тя.

Пендъргаст кимна.

— Миризмата на вътрешния манастир Гсалриг Чонг. Специален вид тамян, който само те правят, използван да държи надалеч

ненаситните дървояди.

— Дървояди? — повтори Констанс.

— Да.

Тя се обърна към малката купчинка върху масата.

— Мислиш, че тези стърготини...

— Точно така. Известно количество от същите тези дървояди сигурно има и на борда — в кутията, в която е Агозиенът. Блекбърн не е направил услуга на „Норд Стар“, като ги е внесъл на борда на „Британия“. — Той се обърна да я погледне, очите му още пламтяха възбудено. — Пипнахме нашия човек. Сега единственото, което ни остава, е да го подмамим да напусне бърлогата си и да надникнем в сейфа му.

32.

Скот Блекбърн отиде до входната врата на апартамента си, закачи на външната страна на бравата табелка „Моля, не безпокойте“, след което заключи отвътре. Вземайки по две стъпала наведнъж към гардеробната си, той развърза вратовръзката си, свали сакото и ризата, хвърли ги в ъгъла да ги закачи прислужницата и се освободи от панталоните. За момент остана срещу голямото огледало, показващо го в цял ръст, разигра мускулите си, възхищавайки се разсеяно на тялото си. След това от едно заключено чекмедже извади комплект копринени роби на „Торай“^[1], боядисани с шафран. Бавно ги облече — първо вътрешната, след това горната роба и накрая външната, прекрасната коприна се плъзгаше по кожата му като живак. Той подреди гънките, прехвърли робата отгоре и остави едното си изваяно рамо и ръка голи.

Влезе в частната си дневна, затвори вратата и застана в средата ѝ, заобиколен от азиатската си колекция от произведения на изкуството, дълбоко замислен. Трябваше, знаеше той, да успокои ума си, който бе до голяма степен смутен от онова, което бе чул на масата в ресторанта тази вечер. Значи една камериерка е била в неговата стая вчера. И впоследствие бе полудяла, самоубивайки се. Шефът по сигурността го беше разпитвал — както подчерта — рутинно. И след това отново, точно сега, бе хванал друга корабна камериерка в апартамента си, въпреки строгите нареждания, дадени на корабния мениджър и началника на домакинския персонал. Случайност ли беше?

Или го проверяваха? Дали действията му и *придобивките* му се следяха?

В ожесточеното катерене към върха в йерархията на Силиконовата долина, Блекбърн отдавна се беше научил да вярва на усещането си за заплаха. Беше научил, че щом инстинктите му подсказват, че някой иска да го хване, значи наистина някой е по петите му. И тук, затворен в капана на този кораб, без възможност да се обърне към обичайните механизми за защита, той се намираше в

изключително уязвимо положение. Беше чул слухове, че имало някакъв частен детектив на борда, един ексцентричен пътник на име Пендъргаст, който търсел крадец и убиец.

Дали нещастникът разследваше *него*?

Нямаше как да е сигурен, но колкото повече мислеше за това, толкова по-вероятно изглеждаше. Не би могъл да си позволи да разчита на късмета; залозите бяха прекалено високи. Противникът му — ако инстинктите му бяха верни, не би могъл да бъде наречен по друг начин — трябва да беше действал по специален начин.

По много специален начин.

Той изгаси всичките лампи в стаята и остана в тъмното, наострайки сетивата си. Първо се послуша внимателно, идентифицира всеки малък звук — от далечното боботене на двигателите дълбоко в недрата на кораба до стонове на вятъра и морето; плисъка на дъжда срещу стъклата; хлипането на частната му прислужница в спалнята ѝ; глухите стъпки по коридора отвън. Настрои се към усещанията на собственото си тяло, на босите си крака върху плюшения килим, аромата на сандалово дърво и восъчни свещи в каютата, към усещането, причинено от дълбокото, тромаво полюляване на кораба.

Вдиша и издиша. Тримата противници — омразата, желанието и смута — трябваше да бъдат временно прогонени. Всичко трябваше да е спокойно. От тях омразата беше най-силният враг и сега тя почти бе задушила Блекбърн в своята триумфална прегръдка.

С железен самоконтрол той се приближи към статива до отсрещната стена, на който бе подпряно нещо, покрито със завързан саван от най-фина коприна. Това се оказа най-глупавата грешка — да не го държи в сейфа още от самото начало; но не му се бе понравила идеята да го заключва, при условие, че се нуждаеше от него толкова често. Собствената му частна прислужница бе получила строги инструкции да не повдига никога коприната и да не го поглежда. И той знаеше, че не би го направила — беше му отнело години, докато намери някоя толкова надеждна, лишена от всякакво въображение и любопитство, като нея. Но първата корабна камериерка — онази, която се бе самоубила — трябва да бе вдигнала покривалото. Сега, ако подозренията му се окажеха истина и този Пендъргаст беше по петите му, дори сейфът нямаше да се окаже достатъчно сигурен. Хотелските сейфове, както се знаеше, бяха лесни за разбиване, а корабните, дори

на такъв голям кораб, по всяка вероятност не бяха по-различни. Бяха предвидени да държат далеч дребните крадци, нищо повече.

Налагаше се да намери някое по-добро скривалище.

Като съзнателно избягваше да го погледне, той предпазливо вдигна копринения саван върху предмета и го остави в центъра на стаята. С подчертана церемониалност подреди трийсет и шест маслени свещи върху голям сребърен поднос, запали ги, след което ги сложи пред предмета, за да го осветяват по-добре — като през цялото време стоеше с извърнати очи. Сложи пакетчета китайски тамян в две богато гравирани със злато кадилници, които разположи от двете страни на предмета.

Маслените свещи блещукаха, изпълваха стаята със специфичната си, танцуваща златна светлина. След това постла ватирано копринено килимче пред свещите и седна върху него в поза лотос. Затвори очи и започна речитатив: странно, ниско мърморене, което внимателният слушател би възприел като плетеница от същите странни звуци, свързани заедно, без начало и край. Топлата, животинска миризма на маслените свещи пълнеше въздуха, докато монотонното му припяване се издигаше и спадаше, създавайки чудатия тибетски полифоничен ефект, известен като „сигит“: онова звучене на две ноти едновременно с един и същ глас, станало известно от монасите тенгио, сред които бе учил.

След трийсет минути припяване със затворени очи тримата врагове бяха прогонени, победени. Съзнанието на Блекбърн бе изпразнено от цялата омраза и желание и възприемчиво за *него*. Той отвори очи рязко, много широко и се взря в предмета на светлината на свещите.

Сякаш го прониза електрически ток. Тялото му се вцепени, мускулите се издуха, връзките на шията му се стегнаха, каротидната артерия запулсира. Но монотонното му припяване не се разколеба ни най-малко, стана дори още по-бързо, премина към по-висок регистър, достигайки интензивността на звук, който изобщо не приличаше на нормалните тонове на човешкия глас.

Той се взираше и взираше. В стаята започна да се процежда специфична миризма, отвратителна миризма на пръст, напомняща изгнили гъби. Въздухът като че се замрежи, изпълнен с дим, събра се в

едно място на четири стъпки пред него, сгъстявайки се като тъмна, лепкава сметана в нещо плътно, почти твърдо. И тогава...

То започна да се движи.

---

[1] Компания, известна с иновационните си продукти и обслужване. — Б.пр. ↑

33.

Беше пътешествие, пълно с все първи неща, помисли си Бети Джондрау от Парадайс Хилс, Аризона, докато чакаше в осветеното фоайе на театър „Белгрейвия“, стиснала здраво една програмна брошура. Вчера тя и близначката ѝ Вила бяха отишли в Седония СънСпа и си бяха направили подобни татуировки на бедрата: нейната с пеперуда, а на Вила — с пчела. И двете си бяха купили гривни за глезените с истински диаманти на „Риджънт стрийт“, един от двата свръх луксозни пасажа с магазини на кораба, и ги носеха всяка вечер. Кой би повярвал, помисли си Бети, че междувременно тя и сестра ѝ бяха родили осем четирикилограмови бебета и се гордееха с единайсет шумни внучета. Слава богу, никога не си бяха позволявали да се отпуснат, както повечето си съученици от гимназията. Тя се гордееше силно с факта, че на шейсет и три все още можеше да облече балната си рокля от завършването — експеримент, който повтаряше с религиозна страст на всяка годишнина от дипломирането.

Тя се огледа отново и хвърли поглед на часовника си. Почти един след полунощ. Къде се беше дянала Вила? Беше отишла да купи батерии за камерата си най-малко преди половин час. Може би дори преди повече време.

Вила бе тази, която толкова се бе развълнувала, че среща Брамдок Уайли, филмовият актьор. Най-съществената част на круиза — и една от причините те да се запишат — беше обещанието за средокеанска премиера на последния филм на ужасите с участието на Уайли. Беше предвидена за десет часа, но Брамдок Уайли, или поне така се говореше, страдаше от морска болест, дължаща се на лошото време.

Тя сканира тълпата отново, но не съзря Вила. Е, ако не се появеше скоро, щеше да се наложи Бети сама да се срещне с Уайли. Измъкна едно огледалце от чантата си, огледа лицето си, докосна въгълчетата на устните си с кърпичка, затвори го и го пъхна обратно.

Внезапно раздвижване в най-външната редица на групата ѝ подсказа, че чакането не е било напразно. Беше се появил самият Браддок Уайли — елегантен в морскосиния си блейзър, шал и кремави панталони — който влезе във фоайето с няколко офицера от екипажа. Той съвсем не изглеждаше болен.

Още щом видя групата жени, грейна в усмивка и се приближи:

— Добър вечер, дами! — поздрави ги той и бръкна в блейзъра си за химикалка, когато хихикащите, изчервени от вълнение жени, започнаха да протягат програмите си към него. Уайли си проби път през тълпата, разменяйки по някоя дума с всяка, подписваше програми и позираше за снимки. На живо беше дори по-красив, отколкото на сребристия екран. Бети се поколеба, надявайки се сестра ѝ да се появи в последния момент — но точно тогава Уайли застана пред нея.

— Последна, но не на последно място — каза той с намигване, обхвана ръката ѝ с двете си ръце и я стисна топло. — Казаха ми, че имало прекрасно изглеждащи жени на борда, но аз не вярвах: до този момент.

— Хайде, хайде, мистър Уайли — каза Бети с дръзка усмивка. — Не говорите сериозно. Имам шест внучета, знаете ли?

Очите му се разшириха от изненада.

— Шест внучета? Кой би предположил? — Филмовата звезда ѝ намигна отново.

Бети Джондрау не намери какво да отговори. Изчерви се до корена на косите си за първи път от половин век насам, изпитвайки онова възхитително усещане да е с пламнали бузи, непорочна и смутена ученичка като тогава, когато държеше ръката на капитана на футболния отбор.

Бети вдигна програмата и видя написаното: „На любимата ми баба пушачка — с любов и целувки, Брад Уайли“.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Това трябваше да е един от най-върховните моменти в живота ѝ. Почакай само Вила да види *това* посвещение.

Уайли се беше отдалечил и сега театралното фоайе започна да се пълни с нагиздени момичета. Бети дойде на себе си; по-добре да намереше две хубави места, и то бързо. Вила може и да беше изпуснала Браддок, но все още имаше време да види премиерата.

Тя показа запазения си билет на разпоредителя, влезе вътре и откри идеалното място, точно отпред, като запази съседната седалка с чантичката си. Театър „Белгрейвия“ бе изключително впечатляващо място, което заемаше повечето от носовите части от Палуба 2 до Палуба 5, много тъмно, с изискано синьо и кехлибарено неоново осветление, плющ, удобни седалки, широка сцена и дълбоки балкони. Скоро, въпреки капацитета си от петстотин места и късния час, салонът се напълни. Миг след намаляването на осветлението Брад Уайли се появи пред завесата, усмихнат в светлината на прожекторите. Той каза няколко думи за филма; разказа няколко забавни истории от процеса на заснемане; благодари на различни продуценти, актьори, сценаристи, на директора, на експерта по специални ефекти; изпрати въздушна целувка към публиката; и си тръгна. Когато ръкоплясканията изпълниха залата, логото на филмова компания „Туенти сенчъри фокс“ бе прожектирано върху завесата и това бе знак за дръпването ѝ.

Публиката зяпна. Бети Джондрау сложи ръка пред устата си. Точно пред екрана се появи един невероятно реалистичен манекен на мъртва, осветена от прожектора жена, от която капеше кръв. Тишината се разчупи, хората зашепнаха възбудено при тази неочаквана част от драма, която сигурно бе специално аранжирана за премиерата. Манекенът бе скрит зад завесата, за да шокира зрителите. Но бе забележително реалистичен.

Появи се надписът, „Вивисекторът“, с гротескно осветени букви през тялото, думата минаваше точно през гръдния кош, което наистина изглеждаше като резултат от нескопосано извършена операция. Чуха се ахкания от възторг откъм публиката при находчивата, макар и противна съпоставка.

Бети рязко се наведе напред. Имаше нещо познато в начина, по който манекенът бе облечен — тази обшита с пайети копринена дреха, напоена с кръв, черните обувки, късата руса коса...

Тя стисна седалката пред себе си, подпирайки се да се изправи.

— Вила! — изкрещя, като сочеше напред. — О, Господи! Това е Вила! Сестра ми! Някой я е убил! — Пронизителният ѝ писък разцепи кинозалата и тя се срути на седалката в несвяст. Образът върху екрана потрепери, след което потъмня; цялата публика скочи на крака и се развика в панически бяг към задния изход.

34.

Наближаваше пладне. Патрик Кемпър чакаше в отделенията на медицинските работници и се опитваше да се подготви за онова, което предстоеше. Като шеф на охраната на круизен кораб с трийсетгодишен стаж, той си мислеше, че е видял всичко. Всичко, включително убийство. Но това беше повече от убийство. Петстотин пасажери се бяха оказали свидетели на нещо жестоко и ужасно. На борда се възцари паника, не само сред пътниците, но също и сред екипажа в машинното, вече уплашени от самоубийството.

Сега той се бе сблъскал с един отвратителен, очевиден факт: на борда на „Британия“ вилнееше склонен да убива маниак, а той дори нямаше и най-отдалечена представа как да се справи с това. В Бостън, по времето, когато беше ченге, разполагаха с цели екипи, които се занимаваха със събиране на доказателства; имаха момчета, които изследваха косми и влакна, токсиколози, хора за пръстовите отпечатъци и специалисти по балистика и ДНК проби. Тук не разполагаше с нищо. Нищичко. А единственото друго бивше ченге в екипа му беше служило във военната полиция във въздушна база в Германия.

От лявата му страна стоеше капитан Каръл Мейсън с успокояващо разумно присъствие. Лъсюр, явно объркан, стоеше от другата му страна. Началникът на корабния медицински състав — един опитен, пенсиониран интернист от университета „Джон Хопкинс“, който се наслаждаваше на относителното спокойствие на малобройни и леки случаи на корабната медицина — изглеждаше най-объркан от всички.

Комодор Кътър влезе енергично в стаята, безукорен както винаги, лицето му приличаше на маска от гранит. Кемпър погледна крадешком часовника си: точно обяд.

Кътър не губи време.

— Господин Кемпър? Рапорта ви.

Кемпър прочисти гърлото си:

— Жертвата е Вила Бъркшир от Темпе, Аризона. Наскоро овдовяла, пътува със сестра си, Бети Джондрау. Изглежда е била убита с единствен удар от мачете, сценичен реквизит, държан в някакъв заключен шкаф зад сцената.

Кътър се намръщи:

— Сценичен реквизит?

— Да. Още не знаем дали убиецът го е наточил, или просто го е намерил по този начин — никой изглежда не си спомня в какво състояние е било мачетето в началото. Била е убита точно зад кулисите — имаше голямо количество кръв на мястото. Изглежда времето на смъртта е двацет до трийсет минути преди началото на прожекцията; най-малкото тогава за последен път госпожа Бъркшир е била видяна жива. След извършването на убийството, убиецът е използвал някакви сценични скрипки и куки, за да вдигне тялото. Изглежда — и това подтиква към спекулации — жертвата е била подмамена по някакъв начин зад кулисите, убита с един удар и бързо вдигната. Целият процес е траял не повече от пет минути.

— Подмамена зад кулисите?

— Говорим за затворена, забранена за влизане зона. Убиецът е имал ключ. А казвам „подмамена“, защото е трудно да си представим пътник да отиде там без някаква основателна причина.

— Някакви заподозрени?

— Още не. Разпитахме сестрата, която каза само, че трябвало да се срещнат двете в театъра предварително, с надеждата да вземат автографи от Брэддок Уайли. Не познавали никой друг на борда и не са завързвали запознанства — целта им, твърди тя, била да прекарат известно време заедно, а не запознанства с мъже или социализиране. Каза, че не са имали врагове, не са имали инциденти или препирни на борда. Накратко, Бъркшир явно е случайна жертва.

— Някакви следи от сексуално насилие?

— Не съм лекар, капитане.

Кътър се обърна към началника на медицинския център:

— Доктор Грандин?

Докторът прочисти гърлото си.

— Капитане, това наистина е ужасно, шок за всички нас...

— Някакви следи от сексуално насилие? — прозвуча остро за втори път.

— Трябва да разберете, че на борда нямаме условия да направим аутопсия, а и освен това не съм квалифициран. Опитът ми в съдебната медицина е минимален и отдавна остарял. Замразили сме тялото за медицинско изследване, което ще извършим веднага щом стигнем до пристанище. Не съм го преглеждал подробно — и всеки опит от моя страна да направя нещо, ще създаде само проблем за патолозите по-късно.

Кътър погледна доктора; в очите му се четеше очевидно ниското му мнение за него.

— Покажете ми тялото.

Искането бе посрещнато с невярващо мълчание.

— Много добре, но да ви предупредя, че то не е много...

— Докторе, ограничете коментарите си до реалните въпроси.

— Да, разбира се. — С огромно нежелание мъжът отключи вратата в дъното на офиса и те влязоха в тясно помещение, което — освен другото — функционираше като корабна морга. Вътре миришеше силно на препарати. По дължината на отсрещната стена имаше девет шкафа от неръждаема стомана за съхранение на трупове. На пръв поглед девет изглеждаха много, но Кемпър знаеше добре, че доста хора умират по време на плаване, особено като се имаше предвид средната възраст на пасажерите и склонността им щом се озоват на борда да започнат да злоупотребяват с храна, напитки и сексуални забавления.

Докторът отключи едно от средните отделения и издърпа дълго чекмедже отвътре, разкривайки полупрозрачен найлонов чувал. Кемпър видя вътре нещо неясно и розово. Стомахът му се надигна и той усети, че започва да му прилошава.

— Отворете го.

Кемпър вече бе оглеждал тялото, така че знаеше какво да търси. Последното, което искаше, бе да го види отново.

Докторът колебливо дръпна ципа на чувала. Капитанът посегна и го разтвори, разкривайки голото тяло. Голямата прорезна рана, минаваща през гръдния кош и пронизваща сърцето, ги накара да се дръпнат. Обгърна ги миризма на формалин.

Кемпър преглътна.

Зад тях се чу култивиран глас:

— Извинете, дами и господа?

Кемпър се обърна и видя с върховно изумление Пендъргаст, застанал на вратата.

— Кой е този, по дяволите? — извиси глас комодорът.

Кемпър се втурна.

— Господин Пендъргаст, това е много лична среща и трябва да напуснете незабавно.

— Трябва ли? — провлечено запита Пендъргаст.

Чувството за гадене на Кемпър бе заменено от раздражение. Това беше последната капка.

— Пендъргаст, нямам намерение да ви предупреждавам отново...

Той прекъсна по средата на изречението с отворена уста: Пендъргаст беше оставил чантата си и в момента я отваряше, показвайки златна значка на ФБР. Кемпър го зяпна невярващо.

— Защо не придружите този мъж отвън? — попита комодорът.

Кемпър не можа да намери думите. Не можа да намери никакви думи.

— Надявах се да завърша този воаяж инкогнито, както впрочем бе предвидено — каза Пендъргаст. — Но изглежда е настъпил моментът да ви предложа помощта си, господин Кемпър; моята професионална помощ. Тъжната истина е, че аз *специализирам точно такъв род неща*. — Той се плъзна покрай Кемпър и се приближи до тялото.

— Господин Кемпър, казах ви да изхвърлите този човек *навън!*

— Комодор, съжалявам, но той очевидно е федерален агент... — Гласът на Кемпър секна.

Пендъргаст показва значката си последователно на всеки от присъстващите, след което се върна обратно да изследва трупа.

— Той няма тук юрисдикция... — сопна се капитанът. — Намираме се в международни води, на британски кораб, регистриран в Либерия.

Пендъргаст се изправи.

— Самата истина. Съзнавам, че тук нямам пълномощия и разчитам единствено на мълчаливото ви съгласие. Но бих се изненадал, ако откажете помощта ми, при положение, че никой от вас няма и най-далечна представа какво да прави с *това*. — Той кимна към тялото. — Как биха изглеждали нещата, ако по-късно се разкрие, че

корабните офицери са отказали помощта на специален агент от ФБР, високо подготвен в събирането на доказателства и съдебна медицина? — Той се усмихна хладно. — Най-малкото, ако приемете помощта ми, ще имате кого да обвинявате по-късно, не е ли така?

Той обходи с бледите си очи присъстващите.

Никой не заговори.

Пендъргаст стисна ръце на гърба си.

— Докторе? Трябва да вземете вагинална, анална и орална проба от жертвата и да проверите за наличие на сперма.

— Проба? — повтори докторът с нисък глас.

— Предполагам, че имате клечка за уши и микроскоп, нали? И сигурно знаете как изглеждат клетките на спермата? Капка Еозин У ще ни покаже каквото търсим. Второ, внимателен преглед на вагиналната и анална област ще разкрият всяка издъническа подутина, зачервяване или нараняване. Важно е да узнаем колкото се може по-бързо дали става въпрос за сексуално престъпление или... нещо друго. Вземете също така кръв и направете кръвен тест за алкохол.

Той се обърна.

— Господин Кемпър? Бих сложил незабавно найлонови торби върху ръцете на жертвата, като ги стегна плътно в китките с гумени връзки. Ако жертвата се е борила с нападателя си, по ноктите може да са останали следи от кожа или косми.

Кемпър кимна.

— Ще го направя.

— Запазихте ли дрехите на жертвата?

— Да. Запечатани в найлонови торби.

— Отлично. — Пендъргаст се обърна, адресирайки думите си към цялата група: — Съществуват неприятни истини, които трябва да бъдат казани: двама души са изчезнали, а сега имаме и убийство. Сигурен съм, че нещата са свързани. Всъщност, на борда на този кораб съм, за да намеря откраднат предмет, чиято кражба е завършила с убийство. Изобщо не бих се изненадал, ако същият човек е отговорен за *всичките четири* зверства. Казано накратко, доказателствата до този момент сочат към сериен убиец на борда.

— Господин Пендъргаст — понечи да възрази Кемпър.

Пендъргаст вдигна ръка.

— Оставете ме да завърша, ако обичате. Сериен убиец на борда, който *ескалира*. Задоволил се е да хвърли първите двама извън борда. Но тази жена тук — не. Било е много по-драматично — много повече в съгласие с по-раншното убийство, което разследвах. Защо? Това предстои да се разкрие.

Тишината продължи.

— Както разбирате, убиецът е имал ключ за вратата към кулисите. Но не се заблуждавайте, че е член на екипажа.

— Кой е казал, че е член на екипажа? — не се сдържа Кемпър.

Пендъргаст махна с ръка.

— Господин Кемпър, успокойте се. Ако съм прав, убиецът всъщност не е от екипажа. Но може да се е дегизирал като такъв и да е успял да получи пропуск към забранените зони. Като работна хипотеза, бих предположил, че Вила Бъркшир е била подмамена зад кулисите с обещанието да се срещне с Браддок Уайли. Което навежда на мисълта, че убиецът ѝ е бил облечен като някой на отговорна позиция.

Той се обърна към комодор Кътър.

— Къде точно се намираме, ако ми бъде простено задаването на този въпрос?

Капитанът отвърна с втренчен поглед, след което се завъртя към Кемпър.

— Ще позволите ли този... *пасажер* да поеме сигурността на кораба? — Гласът му беше твърд като стомана.

— Не, сър. Но почтително бих настоял да приемем неговата помощ. Той ни е... помагал преди.

— *Запознали* сте се с този мъж и сте използвали услугите му?

— Да, сър.

— В какво качество?

— В казиното — отвърна Кемпър. — Помогна ни да се справим с картоброячите. — Не добави, че Пендъргаст си беше тръгнал с повече от четвърт милион паунда отгоре — пари, които тепърва трябваше да възстановяват.

Капитанът махна възмутено с ръка, сякаш искаше категорично да се дистанцира от обсъждания въпрос.

— Много добре, господин Кемпър. Като капитан на този кораб, знаете, че не се намесвам в проблеми, които нямат общо с плаването.

— Той отиде до вратата и се извърна назад. — Предупреждавам ви, Кемпър: сега *всичко* лежи на вашите рамене. Вас ще държа отговорен за всичко. — После се обърна и излезе.

Пендъргаст погледна Мейсън.

— Мога ли да попитам какво е настоящото местоположение на „Британия“? По отношение най-близката суша?

— Намираме се на хиляда и двеста километра източно от Флемиш Кеп, хиляда и осемстотин километра североизточно от Сейнт Джонс, Ньюфаундленд.

— Сейнт Джонс е най-близкото пристанище?

— За момента — отвърна Мейсън. — След няколко часа ще е Галуей, Ирландия. Сега сме някъде по средата.

— За съжаление — промърмори Пендъргаст.

— Защо? — попита щаб-капитанът.

— Защото съм убеден, че убиецът ще удари отново. Скоро.

35.

Като управляващ директор на дружеството с ограничена отговорност „Абърдийн Банк енд Тръст“, Гевин Брус си мислеше — бе непоколебимо убеден, — че има невероятно голям опит в поемането на контрол над невъзможни ситуации и поставянето на нещата на мястото им. В хода на кариерата си бе преживял не повече от четири банкови фалита, но беше вкарал банките бързо във форма и бе променил съдбата им. Преди това бе служил като офицер във Военноморската флота на Нейно величество, вземайки участие във военните действия на Фолклендските острови и опитът от онова време му беше добре дошъл. Но никога не се бе сблъсквал с толкова странно и толкова плашещо предизвикателство като това.

Брус пътуваше с още двама представители на „Абърдийн Банк енд Тръст“ — Нилс Уелч и Куентин Шарп — и двамата бивши моряци като него, сега безукорно облечени банкери в стила на Ситито. Работеше с тях от години и ги познаваше като добри, надеждни мъже. Бяха поканени на това пътешествие от една негова клиентка, Емили Далбърг, като отплата за обслужването. В наше време повечето богати клиенти изглежда смятаха, че банкерът им е задължен, но Емили разбираше важността от поощряването на старомодните отношения на взаимно доверие. И Брус ѝ се беше отплатил за това доверие, помагайки ѝ да премине през два гадни развода и едно сложно дело за наследство. Самият той вдовец, оценяваше по достойнство вниманието и подаръка ѝ.

Жалко, че всичко вървеше към влошаване.

След развързката в театър „Белгрейвия“ миналата нощ — на която беше присъствал — му стана ясно веднага, че корабният персонал не е в състояние да се справи. Те не само че нямаха представа как да разследват убийството или следите на убиеца, но и изглеждаха неспособни да се справят със страха и паниката, които плъзнаха из кораба — при това не само сред пасажерите, бе забелязал Брус с удивление, но също и сред обслужващия състав. Беше прекарал

достатъчно време на кораб, за да знае, че моряците често попадат във властта на суеверни представи. „Британия“ беше станала крехка черупка и той бе убеден, че още един шок — и всичко ще потъне в хаос.

Ето защо след обяда седнаха заедно с Уелч, Шарп и госпожа Далбърг — тя бе настояла да участва, — и заедно съставиха план. И сега, докато крачеха по застланите с плюш коридори, водени от Брус, той предприе някои мерки за успокоение, знаейки, че са пуснали плана си в действие.

Малката група премина през палубите и стигна до коридор, който водеше към мостика. Бяха спрени от як гард с воднисти очи и разбъркана прическа.

— Тук сме, за да се срещнем с комодор Кътър — каза Брус, показвайки картата си.

Мъжът я взе и я погледна.

— Мога ли да попитам за какво се отнася, сър?

— За последното убийство. Кажете му, че сме група разтревожени пътници и че искаме да го видим веднага. — След миг колебание добави някак смутено: — Екс капитан, Кралска флота.

— Да, сър. Един момент, сър.

Охранителят забързано се отдалечи, като затвори и заключи вратата след себе си. Брус чакаше нетърпеливо, със скръстени пред гърдите ръце. Минаха пет минути, преди мъжът да се появи.

— Ако обичате насам, сър.

Брус и хората му последваха гарда през люка и влязоха в една много по-различна зона на кораба, с линолеум на пода, боядисани в сиво стени, имитация на дърво, осветена от серия флуоресцентни лампи. Миг по-късно бяха въведени в спартански обзаведена конферентна зала с една-единствена редица прозорци от дясната страна, които гледаха към бурния безкраен океан.

— Моля, седнете. Капитан Мейсън ще е тук всеки момент.

— Помолихме да се срещнем с капитана на кораба — отвърна Брус. — С комодор Кътър.

Охранителят прокара ръка през разрошената си коса.

— Комодорът няма възможност. Съжалявам. Старши помощник-капитан Мейсън е втори в йерархията.

Брус хвърли въпросителен поглед към малката си група.

— Да настояваме ли?

— Боя се, че не е добра идея, сър — каза гардът.

— Е, щом е тъй, ще се срещнем със старши помощника.

Не бяха успели да седнат, когато миг по-късно в рамката на вратата се появи една жена в безукорна униформа, с пъхната под фуражката коса. Щом се окопити от изненадата, че жена заема такъв висок пост, Брус бе впечатлен от спокойното ѝ, сериозно изражение.

— Моля, седнете — покани ги тя, като в същото време се настани на челното място зад масата — още една подробност, която не избегна одобрението му.

Банкерът изложи същността незабавно.

— Капитан Мейсън, ние сме представители на една от най-големите банки във Великобритания, с нас е и клиентка на банката. Както по всяка вероятност знаете, някои от пътниците са започнали да се заключват в каютите си. Тръгнаха приказки за убиец на борда от типа на Джак Изкормвача.

— Осведомена съм.

— Екипажът, в случай, че не сте забелязали, също е изплашен — намеси се Емили Далбърг.

— Отново: осведомени сме за тези проблеми и предприемаме стъпки за справяне със ситуацията.

— Така ли? — вдигна вежди Брус — В такъв случай, капитан Мейсън, мога ли да попитам къде е корабната охрана? До този момент тя беше практически невидима.

Мейсън направи пауза, спирайки поглед върху всеки от тях.

— Ще бъда откровена с вас. Причината да виждате малко охрана е, че тук охраната *наистина е* малко — поне относително, като се има предвид размера на „Британия“. Правим всичко, което можем, но това е много, много голям кораб и на борда има четири хиляди и триста души. Целият ни охранителен състав работи непрекъснато.

— Казвате, че правите всичко, което можете, но защо тогава корабът не направи завой? Ние не виждаме абсолютно никаква възможност, освен да се насочим обратно към пристанището, колкото е възможно по-бързо.

При тези думи капитан Мейсън погледна разтревожено.

— Най-близкото пристанище е Сейнт Джонс, Нюфаундленд, така че ако се отклоним, ще отидем точно там. Но ние няма да се

отклоняваме. Продължаваме за Ню Йорк.

Брус беше поразен.

— Защо?

— Заповед на комодор Кътър. Той има свои... добре обмислени причини.

— Които са?

— Точно сега заобикаляме от североизток периферията на Голямата плитчина. Отклоняването към Сейнт Джонс ще ни отведе точно в сърцето ѝ. Второ, отклоняването към Сейнт Джонс ще ни принуди да минем право през Лабрадорското течение по време на юлския сезон на айсбергите, което макар и да не е опасно, ще ни принуди да намалим скоростта си. И най-накрая, отклоняването ще ни спести само един ден. Комодорът смята, че влизането на док в Ню Йорк сити би било по-уместно, предвид... ами, предвид законовите средства, от които може да се нуждаем.

— На борда има маниак — каза Емили Далбърг. — Може да бъде убит и друг човек през този ваш „само един ден“.

— Въпреки всичко, такива са заповедите на капитана.

Брус се изправи.

— В такъв случай настояваме да говорим директно с него.

Капитан Мейсън също стана, за миг маската ѝ на служебно лице се смъкна и Брус зърна измъчено, уморено и нещастно лице.

— Комодорът не може да бъде безпокоен в момента. Много съжалявам.

Брус отново я погледна.

— Ние също съжаляваме. Може да сте сигурна, че отказът на комодора да ни приеме няма да остане без последствия. Сега и след това. Не сме хора, с които можете да се шегувате.

Мейсън протегна ръка.

— Не съм бездушна към мнението ви, господин Брус, и ще направя всичко, каквото мога, за да предам на комодора думите ви. Но става въпрос за кораб, който си има капитан, упълномощен да взема решения. Като бивш капитан сигурно ще разберете какво означава това.

Брус игнорира протегнатата ѝ ръка.

— Забравяте нещо. Ние сме не само ваши пътници и клиенти, вие също имате вашите отговорности. Може да се направи нещо и ние

сме решили да го направим. — И като даде знак на групата си да го последва, той се завъртя и излезе от помещението.

36.

Свещеник Пол Битърман излезе от асансьора, олюля се и се облегна на блестящите хромови перила. „Британия“ беше попаднала в мъртво вълнение, но това бе само едната част от проблема; Битърман се бореше с комбинацията от прекомерно количество храна, поето на вечеря, и осемте чаши превъзходно шампанско.

Продължавайки да се държи за перилата, той огледа в двете посоки елегантния коридор на Палуба 9, примига и се опита да се ориентира. Вдигна ръка към устните си, за да потисне оригването с вкус на хайвер, трюфели, крем брюле и сухо шампанско. Почеса се лениво. Нещо не изглеждаше както трябва тук.

След минута-две разбра какво е. Вместо да вземе левия асансьор, както обикновено правеше, в алкохолната мъгла, обвинила съзнанието му, кой знае защо се беше качил на десния и се бе озовал на обратната страна. Е, това можеше лесно да се оправи. Като си тананикаше под нос, той бръкна в джоба си за входната карта към апартамент 961. Пусна перилата и пое малко несигурно в посоката, която му се струваше правилната, но скоро откри, че номерата на стайте се увеличават в обратната посока.

Той спря; обърна се; този път се оригна без да си дава труд да закрива устата си с ръка и пое назад. Главата му наистина беше необикновено мътна и за да я проясни, се опита да възстанови серията от събития, които го бяха довели — за пръв път през петдесет и тригодишния му живот — до състояние, което се доближаваше до отравяне.

Всичко започна по-рано същия следобед. Беше усетил, че се разболява от морска болест още след събуждането си — не беше в състояние да хапне и троха — и никое от лекарствата, купени в корабната аптека, изглежда не помогна ни най-малко. Най-накрая беше отишъл в медицинския пункт, където лекарят му предписа пластир скополамин. Слагайки го зад ухото си според инструкциите, той се върна в каютата си да подремне.

Пол Битърман не знаеше дали защото беше прекарал ужасна нощ, или се дължеше на пластира, но усети, че му се доспива. Беше се събудил в девет и петнайсет тази вечер, освободен от чувството за гадене, сухотата в устата и в момента изпитваше нечовешки глад. Беше спал по време на обичайния си час за вечеря — осем часът, — но едно кратко позвъняване му осигури резервация за последното сервиране — в десет и половина — в „Кенсингтън Гардънс“.

„Кенсингтън Гардънс“ му допадна много. Беше по-модерен, по-младежки от старомодните ресторанти, в които се беше хранил, човек можеше да види там някои наистина възхитителни жени, а храната бе отлична. Изненадващо, но ресторантът не беше пълен — всъщност, бе полупразен. Изгладнял, той си поръча шатобриан за двама и унищожи цялата порция. Една бутилка шампанско бе достатъчна да утоли жаждата му, но любезният келнер побърза да го снабди с втора.

На масата до него се водеше някакъв странен разговор: разтревожени мъж и жена обсъждаха внезапната поява на труп. Явно бе проспал някакво важно събитие. Докато се движеше бавно и предпазливо по коридора на Палуба 9, той реши, че първото, което ще направи сутринта след събуждането си, ще е да разбере всичко докрай.

Но възникна друг проблем. Номерата на каютите сега нарастваха — 954, 956, но пък бяха само четни числа.

Той спря, хвана се отново за перилата и се опита да мисли. При това темпо май нямаше никога да открие номер 961. Разсмя се гласно. „Пол, стари приятелю, не си използваш мозъка.“ Беше излязъл от дясната страна на борда, а нечетните числа на каютите, каквато беше и неговата, се намираха отдясно. Как можа да забрави? Трябваше да намери напречен коридор. Тръгна отново, като се движеше на зигзаг, мъглата в мозъка му се уравниваше от възхитителното усещане за плуване в крайниците. Реши, че свещеник или не, трябва да пие по-често шампанско. Домашно производство, разбира се — беше спечелил това пътешествие в томбола на УМСА^[1], иначе никога не би си позволил бутилка френско вино със скромната си заплата.

Напред и наляво се виждаше едно прекъсване в редицата от врати: входът към един от коридорите в мидела^[2] Сигурно водеше към левия коридор и неговия апартамент. Той се препъна, докато минаваше през вратата.

Коридорът се състоеше от двойка асансьори срещу уютно фоайе с дъбови библиотечни шкафове и въртящи се столове. В този късен час мястото беше пусто. Битърман се поколеба, ноздрите му се разшириха. Във въздуха се долавяше миризма — напомняше миризма на дим. За миг чувството му на ленива еуфория избледня: беше внимавал достатъчно в инструкциите за сигурност, за да знае, че огънят е най-голямата опасност на един кораб. Но този мирис беше необичаен. Напомняше на тамян, или, по-точно на китайския тамян, който веднъж бе помирисал в един непалски ресторант в китайския квартал в Сан Франциско.

Още по-бавно сега, той прекоси фоайето към левия коридор отсреща. Тук беше много тихо, можеше да чуе дори боботенето на дизеловите двигатели, далече долу под краката си. Миризмата тук се усещаше по-силно — много по-силно. Странният мускусен аромат бе комбиниран с друг, по-дълбок и по-малко приятен мирис — мирис на плесенясала пръст, може би, заедно с нещо, което не можеше да определи. Той спря и се намръщи. После, хвърляйки поглед назад към фоайето, мина в левия коридор.

И спря, изтрезнял в миг от опиянението.

Точно пред него се намираше източникът на миризмата: тъмен облак дим, който блокираше пътя му напред. И все пак това не беше дим, какъвто бе виждал преди, странно непроницаем, с плътен, тъмен, сивкав цвят и ребреста повърхност, която му напомняше — по някакъв странен и неприятен начин — за ленени чаршафи.

Пол Битърман си пое дъх шумно. Нещо не беше наред тук — никак не беше наред.

Предполагаше се, че димът ще се *носи* из въздуха, ще се извива и ще се обръща, размивайки се до тънки струйки по края. Но този просто си стоеше тук, с големина на човек, странно зъл, сякаш опълчен срещу него. Беше толкова правилен и гладък, че изглеждаше твърд, като живо същество.

Той усети, че сърцето му започва да бие ускорено от страх. Дали си въобразяваше, или наистина плътният облак имаше *формата* на човек? Виждаха се израстъци, които изглеждаха като ръце; бъчвообразна глава с лице, странни крака, които се движеха, сякаш танцувайки... О, Господи, не приличаше на човек, а на зъл дух...

Точно в този момент нещото бавно протегна парцаливите си ръце и с ужасяваща решителност тръгна с вълнообразни движения право към него.

— Не! — изкрещя той. — НЕ! Махай се! *Махай се!*

Тези отчаяни крясъци бяха последвани от бързо отваряне на вратите на каютите от двете страни на коридора на Палуба 9. Настъпи кратка, наелектризирана тишина. После ахване; писъци; глухият звук от тяло, рухнало на килима; френетично захлопване на врати. Битърман не чу нищо от това. Цялото му внимание, всяка фибра от неговото същество бе прикована в уродливото нещо, което идваше все по-близо, още по-близо...

После всичко отмина.

---

[1] Абревиатура на „Асоциация на младите християни“. — Б.пр.

↑

[2] Средната част на кораба. — Б.пр. ↑

37.

Льосюр местеше очи от Хентоф към Кемпър, после обратно. Той вече се чувстваше обиден, че комодорът беше прехвърлил проблема към него — той беше корабен офицер в края на краищата, а не служител в казиното. Отгоре на всичко нещата продължаваха да се влошават. С най-малко едно убийство, а може би дори три, той имаше да се занимава с много по-опасни и обезпокоителни неща от това. Той отново премести поглед от лицето на Хентоф към Кемпър.

— Искам да съм сигурен, че съм правилно разбран — произнесе той. — Казвате ми, че този тип Пендъргаст е успял да накара картоброячите да изгубят един милион паунда на масите за блекджек, като в същото време е събрал за себе си печалба от почти триста хиляди.

Хентоф кимна.

— Точно така, сър.

— Струва ми се, че вас просто са ви оскубали, господин Хентоф.

— Не, сър — възрази Хентоф с ледена нотка в гласа. — Пендъргаст трябваше да спечели, за да загубят те.

— Обяснете.

— Пендъргаст започна с проследяване на разбъркването на картите — техника, в която наблюдавате пълна подкова за игра, запаметявате позициите на определени критични карти или групи от карти, наречени „слъгове“, след което ги проследявате визуално по време на разбъркването. Той успя също така да зърне долната карта и след като му предложиха да цепи, успя да пхне тази карта точно на мястото, на което искаше.

— Не ми изглежда възможно.

— Става въпрос за добре познати, извънредно трудни техники. Този Пендъргаст изглежда ги владее по-добре от останалите.

— Това все още не обяснява защо е било нужно Пендъргаст да спечели, за да загубят те.

— Като се знае къде са били определени карти, и това се комбинира с броячна система, той е в състояние да контролира картите „по течението“ към останалите играчи при всяко влизане или излизане от играта.

Льосюр кимна бавно, докато смилаше казаното.

— Той *трябваше* да спре бързо добрите карти, за да направи така, че лошите да отидат „по течението“. За да накара другите да загубят, той *трябваше* да спечели.

— Схванах — произнесе раздражено Льосюр. — И сега искате да знаете какво да правите с печалбите му?

— Точно така.

Льосюр се замисли за момент. Всичко опираше до това как комодор Кътър ще реагира, когато тази работа стигне до ушите му — което, разбира се, щеше да стане. Отговорът не беше обнадеждаващ. И когато и Корпорацията научеше, щеше да стане още по-зле. По един или друг начин те *трябваше* да върнат парите обратно.

Той въздъхна.

— Ако не искаме да имаме проблеми с компанията, *трябва* да върнете парите обратно.

— Как?

Льосюр извърна умореното си лице.

— Намерете начин.

Трийсет минути по-късно Кемпър вървеше по застлания с плюшен килим коридор на Палуба 12, с Хентоф по петите, чувствайки как се поти неприятно в тъмния си костюм. Той спря пред вратата на апартамент „Тюдор“.

— Сигурен ли сте, че това е подходящото време? — попита Хентоф. — Единайсет часът е.

— Не останах с усещането, че Льосюр иска да изчакаме — отвърна Кемпър. — А вие? — След което се обърна към вратата и почука.

— Влезте! — долетя далечен глас.

Те влязоха и видяха Пендъргаст и младата жена, която пътуваше с него — Констанс Грийн, негова племенница или нещо такова — в

салона, на намалено осветление, да седят зад масата с останалата част от изисканата вечеря пред себе си.

— А, господин Кемпър — каза Пендъргаст като се изправи и побутна настрана салатата си от кресон. — И господин Хентоф. Очаквах ви.

— Нима?

— Естествено. Работата ни не е завършена. Заповядайте, седнете.

Кемпър се отпусна с известна несръчност на близкия диван. Хентоф взе един стол, поглеждайки от агент Пендъргаст към Констанс Грийн и после обратно, сякаш се опитваше да схване истинските им взаимоотношения.

— Да ви предложи по чаша порто? — попита Пендъргаст.

— Не, благодаря — отказа Кемпър. След миг на неловка тишина той продължи: — Исках отново да ви благодаря, че се погрижихте за онези картоброячи.

— Пак заповядайте. Приехте ли съвета ми за това как да им противодействате срещу повторно печелене?

— Да, благодаря ви.

— Проработи ли?

— Абсолютно — кимна Хентоф. — Щом в казиното влезе наблюдател, веднага изпращаме коктейлна келнерка да го въвлече в тривиален разговор — като винаги намесва цифри. Това направо ги побърква, но нищо не могат да направят.

— Отлично. — Пендъргаст хвърли въпросителен поглед към Кемпър. — Има ли нещо друго?

Кемпър разтърка слепоочието си.

— Ами, тук възниква въпросът за... парите.

— Да не говорите за *онези* пари? — И Пендъргаст кимна към бюрото, където, забеляза Кемпър едва сега, стоеше купчина от дебели пликосе, овързани с тънки гумени ластичета.

— Ако са от печалбата от казиното, да.

— И възниква *въпрос* за парите?

— Вие работихте за нас — каза Кемпър, чувствайки неубедителността на довода си, още преди да го е изрекъл. — Печалбата по право принадлежи на работодателя ви.

— Не съм служител на никого — каза Пендъргаст с ледена усмивка. — Освен, разбира се, на федералното правителство.

Кемпър усети мъчителна неловкост под сребристия поглед.

— Господин Кемпър — продължи Пендъргаст, — вие сте наясно, разбира се, че стигнах до тази печалба законно. Броенето на карти, проследяването на разбъркването на картите и останалите техники, които използвах — всички те са законни. Попитайте господин Хентоф. Дори нямаше нужда да тегля от кредитната линия, която ми предложихте.

Кемпър хвърли поглед към Хентоф, който кимна нещастно.

Поредна усмивка.

— Е, в такъв случай: отговорих ли на въпроса ви?

Кемпър си представи как докладва всичко това на Кътър и усети, че гръбнакът му се вдървява.

— Не, господин Пендъргаст. Ние смятаме, че тази печалба е за казиното.

Пендъргаст се приближи до бюрото. Взе един от пликите, измъкна дебела пачка с банкноти и лениво ги прелисти с палец.

— Мистър Кемпър — произнесе той, обърнат с гръб към него, — обикновено не ми и хрумва да помагам на казино да възстанови парите си срещу комарджии, които прибират парите на банката. Симпатиите ми щяха да са в друга посока. Знаете ли защо ви помогнах?

— За да ни накарате да ви помогнем.

— Само донякъде. Направих го, защото съм сигурен, че на борда има убиец и заради сигурността на пътуващите трябва да го идентифицирам — преди да е убил отново. За съжаление, той все още е с една стъпка пред мен.

Униинето на Кемпър се задълбочи. Никога нямаше да си върне обратно парите, плаването се очертаваше като истинска катастрофа по всички фронтове и щяха да обвинят него.

Пендъргаст се обърна и отново прокара палец през банкнотите.

— Гореве главата, господин Кемпър! Вие двамата все още можете да си вземете парите обратно. Готов съм да го направя в замяна на една малка услуга.

Кой знае защо, това изобщо не утеша Кемпър.

— Искам да претърся каютата и сейфа на господин Блекбърн. За тази цел ще ми е нужен магнитен пропуск и трийсет минути, през

които да оперирам.

Пауза.

— Мисля, че можем да го уредим.

— Има само една пречка. Блекбърн понастоящем се е укрил в бърлогата си и няма да излезе.

— Защо? Да не се страхува заради убиеца?

Пендъргаст отново се усмихна: лека, иронична усмивка.

— Едва ли, мистър Кемпър. Крие нещо, което трябва да намеря. Ето защо трябва да бъде убеден да излезе.

— Нямате право да ме молите да малтретирам пасажер.

— Да малтретирате? Колко грубо. Един по-елегантен начин да го накарате да се измъкне ще е да включите пожарната аларма за десния борд на Палуба 9.

Кемпър се намръщи.

— Искате от мен да задействам фалшива пожарна тревога? Няма начин.

— Но трябва.

Кемпър се замисли за момент.

— Предполагам, че можем да организираме противопожарно учение.

— Той няма да излезе от апартамента си, ако е просто учение. Само задължителна евакуация е в състояние да го измъкне.

Кемпър прокара ръце през влажната си коса. Господи, той се потеше.

— Може би ще мога да задействам пожарна тревога в този коридор.

Този път заговори Констанс:

— Не, мистър Кемпър — произнесе тя със странен, старомоден акцент. — Ние проучихме въпроса внимателно. Трябва да обявите централна тревога. Един счупен противопожарен кран би бил открит твърде бързо. Нуждаем се от пълни трийсет минути в апартамента на Блекбърн. Освен това ще трябва да блокирате временно системата за гасене, което е възможно единствено от централната противопожарна система за контрол.

Кемпър се изправи, Хентоф го последва.

— Невъзможно. Лудост е да се иска подобно нещо. Пожарът е най-опасното нещо, което може да се случи на борда на един кораб,

като изключим потъването. Корабен офицер, който задейства преднамерено фалшива пожарна тревога... Ще бъда обвинен в криминално престъпление, може би дори в углавно престъпление. Исусе! Господин Пендъргаст, вие сте агент от ФБР, знаете, че не мога да го направя! Трябва да съществува някакъв друг начин!

Пендъргаст се усмихна, почти тъжно този път.

— Не съществува друг начин.

— Няма да го направя.

Агентът прокара пръст по краищата на дебелия пачка банкноти. Кемпър почти усети миризмата на парите — миришеха на ръждясало желязо.

Кемпър втренчи очи в пачката.

— Просто не мога.

Настъпи тишина. После Пендъргаст стана, отиде до бюрото, отвори горното чекмедже, сложи банкнотите вътре, след което прибра там и останалите пликове. Затвори чекмеджето с бавно, отмерено движение, обърна се към Хентоф и кимна:

— Ще се видим в казиното, мистър Хентоф.

Отново последва тишина, този път по-продължителна.

— Каните се да... залагате? — попита бавно, като разчленяваше думите, Хентоф.

— Защо не? — Пендъргаст разпери ръце. — В отпуската сме, в края на краищата. Освен това знаете, че обожавам блекджека. Мислех си също така да науча и Констанс.

Хентоф погледна разтревожено към Кемпър.

— Казвали са ми, че бързо се уча — каза Констанс.

Кемпър отново прокара ръце през влажната си коса. Усещаше влагата, която се събираше под мишниците му. С всеки миг ставаше все по-лошо.

Атмосферата в помещението се обтегна. Най-накрая Кемпър издиша шумно.

— Ще отнеме известно време за подготовка.

— Разбирам.

— Ще обявя обща пожарна тревога на Палуба 9 в десет часа утре сутринта. Това е най-доброто, което мога да направя.

Пендъргаст кимна рязко.

— В такъв случай ние трябва да изчакаме до тогава. Да се надяваме, че нещата ще са спокойни, а-а-а... под контрол през това време.

— Под контрол? Какво искате да кажете?

Но в отговор Пендъргаст само се поклони на всеки от тях, след което отново седна зад масата и се върна към вечерята си.

38.

Беше полунощ, когато Мади Едмъндсън се влачеше по централния коридор на Палуба 3, извън себе си от яд. Баба ѝ и дядо ѝ бяха осигурили това пътешествие като подарък за шестнайсетия ѝ рожден ден и тогава идеята ѝ се беше сторила страхотна. Но никой не ѝ бе казал какво да очаква — че корабът ще е един плаващ ад. Всичките наистина забавни места — дискотеките и клубовете, където двайсет и няколко годишните висяха, както и казината — бяха забранени за момичета на нейната възраст. А шоупрограмите, на които би могла да отиде, можеха да се харесат само на стогодишни. Магичното ревю на Антонио, група „Блу мен“ и Майкъл Бубле, които пееха Франк Синатра — приличаше на майтап. Беше изгледала всички филми, а плувните басейни бяха затворени заради лошото време. Храната в ресторантите беше твърде екзотична и на нея прекалено силно ѝ се повръщаше, за да се наслаждава на пицариите или бюфетите за хамбургери. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да седи до края в театралния салон, заобиколена от осемдесетгодишни старци, които се занимаваха със слуховите си апарати.

Единственото интересно нещо, което се бе случило, беше онова странно същество, провесено в театър „Белгрейвия“. И това си беше нещо: всички бабички, облежани на бастуните си, не спираха да грачат, старчоците клатеха глави, присвили рунтавите си вежди, офицерите и матросите тичаха наоколо като кокошки без глави. Не я беше грижа какво дрънкат останалите — това *трябва* да беше някаква импровизация, сценичен трик, някаква реклама за новия филм. Хората просто не умираха така в реалния живот, само във филмите.

Тя мина през декорирания в златно ламе и зелено стъкло вход към най-горещия корабен клуб на „Трафалгар“. Отвътре се носеше висока, думкаща музика. Спря да надникне. Стройни фигури — колежански тип и професионалисти, се въртяха в миазма от дим и трепкащи светлини. Отвън пред вратата стоеше изискан управител: слаб и красив, облечен в смокинг, но все пак управител, решен да не

позволява на малолетните като Мадри да влязат вътре и да се позабавляват.

Тя продължи мрачно по коридора. Въпреки, че клубовете и казината бяха във вихъра на купона, голяма част от обляната в синьо тълпа, която обикновено изпълваше пасажите и магазините, бе изчезнала. Сигурно си бяха в каютите, бяха се заврели под леглата. Ама че майтап. Надяваше се, че няма да въведат наистина полицейски час, както се шушукаше. Това щеше да е краят. Все пак това беше шега, нали така?

Слезе с ескалатора едно ниво по-долу, мина покрай магазините на „Риджънт стрийт“, свръхлуксозният търговски пасаж, и изкачи няколко стъпала. Баба ѝ и дядо ѝ вече си бяха легнали, но тя не чувстваше ни най-малка умора. Беше се разхождала безцелно из кораба през изминалия час, тътрейки крака по килима. С въздишка извади слушалките и iPod-а от джоба си и си пусна Джъстин Тимбърлейк.

Отиде до асансьора, влезе вътре и като затвори очи, натисна едно копче напосоки. Кабинката се спусна рязко, спря и тя излезе — поредният безкраен корабен коридор, този малко по-тесен, отколкото останалите. Като увеличи силата на плейъра си, тя се затътри напред, зави, ритна да отвори една врата с табелка, която не си даде труд да прочете, взе наведнъж няколко стъпала надолу и продължи напред. Коридорът направи друг завой и когато го последва, внезапно ѝ се стори, че някой върви след нея.

Спря и се обърна да види, но коридорът беше празен. Върна се няколко крачки и погледна зад ъгъла. Нищо.

Сигурно беше някакъв случаен шум от кораба: отдолу проклетото нещо дрънчеше и вибрираше като някакво чудовищно кречетало.

Тя продължи покрай стената, подпирайки се с лакът, след което мина до срещнатата и се плъзна отново напред. Още четири дни до Ню Йорк сити. Нямахше търпение да се прибере вкъщи и да види приятелите си.

В този момент то се появи отново: чувството, че е преследвана.

Спря рязко, този път свали слушалките от ушите си. Огледа се, но отново нямаше никого. Впрочем, къде се намираше? Това беше

поредният покрит с килим коридор, с което приличаше на частна заседателна зала или на нещо от този сорт. Беше необичайно пуст.

Тя отметна косата си назад с нетърпелив жест: боже мили, сега беше толкова уплашена, колкото и онези старчоци. Надникна през един интериорен прозорец в една от стаите и видя дълга маса, с наредени по дължината ѝ компютри — интернет зала. Поколеба се дали да не се вмъкне и да влезе онлайн, но се отказа — всички добри сайтове сигурно бяха блокирани.

Когато се извърна от прозореца, улови движение с ъгъла на окото си — някой се дръпна бързо зад ъгъла. Този път нямаше съмнение.

— Хей! — извика тя. — Кой е?

Отговор не последва.

Сигурно беше някоя прислужница — корабът гъмжеше от тях. Тя продължи да върви, но сега по-бързо, стискайки слушалките в ръка. Тази част от кораба беше тягостна все пак; щеше да се върне назад, там, където се намираха магазините. Без да спира, хвърляше по едно око за някоя диаграма, от която да разбере местоположението си в момента. Докато го правеше, можеше да се закълне, че чува през тътена на двигателите лек шум от стъпки по килима.

Това бяха глупости. Продължи да върви по-бързо, зави отново, после пак, все още без да открива никаква карта или място, което да ѝ е познато — само още безкрайни коридори. Освен това тя забеляза, че килимите под краката ѝ са отстъпили място на балатум.

Осъзна, че е влязла в една от забранените зони на кораба, явно пропускайки табелката „Не влизай“. Сигурно е била върху вратата, която беше отворила с ритник. Но не искаше да се върне по същия път: нямаше начин.

Зад нея определено се чуваха стъпки, сега по-отчетливи, които забързваха и забавяха според нейните крачки. Ами ако я преследваше някой перверзник? Може би трябваше да бяга — щеше да избяга всякак на един стар перверзник. Тя стигна до една странична врата, мина през нея и се спусна по метална стълба, достигайки друг коридор. Чу потропването на стъпки по стълбата зад нея.

Точно тогава тя хукна.

Коридорът направи остра чупка и завърши с врата, на която беше изписано в червено:

САМО ЗА МЕХАНИЦИ

Натисна бравата. Заключено. Тя изпадна в паника, едва сдържаше дъха си. Можеше да чуе отекващите по коридора забързани стъпки. Опита отново бравата, разтърсвайки я, като викаше. Плейърът ѝ се измъкна от джоба и се плъзна по пода, без да го забележи.

Тя се обърна отново, огледа се в паника за друга врата, за пожарен изход, за нещо.

Тичащите стъпки се чуваха все по-близо и по-близо. И тогава внезапно иззад ъгъла се показва един силует.

Мади се дръпна рязко, в гърлото ѝ се надигна вик, но като се взря по-напрегнато, изхлипа с облекчение:

— Слава богу, че сте вие. Помислих... че някой ме преследва... не знам. Загубих се. Толкова се радвам, че...

Ножът се появи толкова бързо, че тя нямаше време дори да извика.

39.

Льосюр беше застанал в дъното на мостика. Мейсън стоеше до него. Той гледаше как комодор Кътър, сплел ръце зад гърба, крачи с бавна отмереност напред-назад пред таблото с подредени от единия до другия край плоскоекранни монитори. Очертаният му силует отминаваше екраните един след друг. Но очите му оставаха вперени напред, без да поглеждат нито екраните, нито вахтения офицер, застанал отстрани с нещастна физиономия.

Льосюр погледна към радара и дисплеите за климатичната система. Корабът заобикаляше южния фланг на голяма, движеща се по посока на часовниковата стрелка, буря. Добрата новина беше, че вятърът духаше отзад; лошата: това означаваше, че се движат с попятна вълна, която не превишаваше скоростта на кораба. Жироскопите бяха опънати до крайност отпреди часове, но дори така корабът имаше бавно, колебливо ротационно отклонение, което гарантираше допълнителен дискомфорт за пътниците. Той погледна към дисплеите отново. Вълните се издигаха на девет метра височина, вятърът се носеше с четирийсет възла, радарът показваше много разсеяни сигнали. Въпреки това „Британия“ се справяше чудесно. Льосюр изпита чувство на гордост.

Кемпър се появи безшумно до него, лицето му беше призрачно синьо на изкуствената светлина от дисплеите. Изглеждаше като човек, на когото са му се струпали много грижи изведнъж.

— Заповед, сър — промърмори той.

Льосюр погледна към Мейсън и ѝ направи знак с очи. Двамата излязоха след Кемпър в едно от покритите крила на мостика. Дъждът трополеше по стъклата и се стичаше надолу на плътни струи. Отвън всичко беше черно.

Кемпър безмълвно подаде на Льосюр лист хартия. Първият помощник присви очи на слабото осветление.

— Господи! Осемнайсет души са изчезнали?

— Да, сър. Но ще видите накрая, че шестнайсет вече са се появили. Излизат за десет минути от каютата си и съпругите или съпрузите им звънят на охраната. Истина е обаче, че атмосферата на кораба се влошава. Пасажерите изпадат във все по-голяма паника. И персоналят ми е направо парализиран.

— А онези пътници, които не са били открити?

— Едно шестнайсетгодишно момиче — баба ѝ и дядо ѝ ни съобщиха. И жена с лека форма на Алцхаймер.

— Откога ги няма?

— Момичето от три часа. Възрастната жена — от около час.

— Смятате ли, че това е причина за сериозна тревога?

Кемпър се поколеба.

— За възрастната дама — не; според мен просто се е объркала, може би е заспала някъде. Но момичето... ами, обезпокоен съм. Викаме я по радиоуредбата непрекъснато, претърсихме обществените места. И тогава изникна ето *това*. — Той подаде втори лист на Лъосюр.

Първият помощник-капитан четеше с нарастващо недоумение.

— Господи боже, истина ли е? — Той забодя пръст в листа. — Чудовище броди из кораба?

— Шестима души от Палуба 9 съобщиха, че са го видели. Нещо като... не знам точно. Нещо, обвито в дим, или направено от гъст дим. Обясненията се различават. Има голямо объркване.

Лъосюр му върна листовете.

— Това е абсурдно.

— Само показва степента на истерия. Според мен ситуацията се развива обезпокоително — *много* обезпокоително. Масова истерия на океански лайнер в средата на Атлантическия океан, представяте ли си? Както вървят нещата, ще се окаже, че не разполагам с хора, които да се справят с това. Объркани сме.

— Съществува ли начин за прехвърляне на друг корабен персонал за временно дежурство по охраната? Изтегляне на няколко способни младши инженери от обичайната им работа?

— Забранява се от устава — каза капитан Мейсън, намесвайки се за първи път. — Комодор Кътър е единственият, който може да го отмени.

— Можем ли да отправим искане? — попита Кемпър.

Мейсън погледна невъзмутимо към централния мостик, където крачеше Кътър.

— Сега не е подходящото време да молим комодора за нищо, господин Кемпър — произнесе тя отсечено.

— Какво ще кажете да затворим казината и да пренасочим персонала на Хентоф към охраната?

— Корпорацията направо ще ни обеси. Четиридесет процента от печалбата идва от казината. И освен това, тези хора са търговци и крупиета, както и шефове — не са обучени за нищо друго. По същата логика можем да пренасочим келнерския персонал.

Настъпи дълга тишина.

— Благодаря за доклада, господин Кемпър — кимна Мейсън. — Това е всичко.

Кемпър кимна и излезе, оставяйки Лъосюр и Мейсън сами.

— Капитан Мейсън? — произнесе накрая Лъосюр.

— Да, мистър Лъосюр? — капитан Мейсън се обърна към него, твърдите линии на лицето ѝ едва личаха на слабото осветление.

— Извинете, че повдигам въпроса отново, но обсъдена ли е възможността да се отклоним към Сейнт Джонс?

Тишината, която последва този въпрос, се проточи дълго, почти минута. Накрая Мейсън отговори:

— Нямаше официална дискусия, мистър Лъосюр.

— Ще ми позволите ли да попитам, сър, защо не?

Лъосюр видя, че тя се опитва да формулира внимателно отговора си.

— Комодорът вече съобщи категоричните си заповеди по този въпрос — каза тя.

— Ами ако се окаже, че това момиче... е поредната жертва?

— Комодорът не показва признаци за промяна на мнението си.

Лъосюр усети вълна на раздразнение.

— Извинете ме за откровеността, капитане, но вече имахме един убиец на този кораб. Ако на този Пендъргаст може да се вярва, мъжът вече е убил поне трима души. Пътниците са превъзбудени, половината от тях се крият в каютите си, а останалите пиянстват в салоните и казината. А сега изглежда се надига и масова истерия, говори се за призрак, който броди из кораба. Нашият директор по сигурността призна, че ситуацията излиза от контрола му. Предвид обстоятелствата,

не мислите ли, че е наложително да обмислим отклоняване към Сейнт Джонс?

— Подобно отклонение ще ни заведе още по-навътре в бурята.

— Знам. Но по-скоро ще завия към североизток, отколкото да се занимавам с излязла от контрол тълпа от пътници и екипаж.

— Какво ние с вас мислим, няма значение — произнесе хладно Мейсън.

Въпреки тона ѝ, Лъосюр виждаше, че последната му забележка попадна точно на място. Корабните офицери отлично знаеха, че са относително малко на брой. Заедно с пожар в океана, един смут в сред пътниците или по-лошото от смут — пораждаха винаги сериозни опасения.

— Вие сте щаб-капитанът — притисна я той. — Вторият човек в командването. Вие сте в най-добрата позиция да му повлияете. Не можем да продължаваме по този начин — трябва да го убедите да се отклоним.

Мейсън се обърна към него, изглеждаше смъртно уморена.

— Мистър Лъосюр, не схващате ли? Никой не може да промени становището на комодор Кътър. *Толкова е просто.*

Лъосюр я гледеше втренчено, дишайки тежко. Направо не беше за вярване. Той се взря към главния мостик. Кътър продължаваше да крачи, потънал в собствения си свят; лицето му представляваше неразгадаема маска. Лъосюр си спомни за капитан Кийг във „Въстанието на шайените“, който продължаваше да държи на своето, докато корабът потъваше в неумолим хаос.

— Сър, ако има още едно убийство... — Гласът му секна.

Мейсън каза:

— Мистър Лъосюр, ако има още едно убийство — пази боже! — ще преразгледаме положението.

— *Ще преразгледаме положението?* С цялата ми искреност, сър, но какъв е смисълът от още приказки? Ако има още...

— Не говоря за празни приказки. Имам предвид действия по Параграф V.

Лъосюр я погледна втренчено. Параграф V се отнасяше до отстраняване на капитан в открито море заради сериозни опущения.

— Да не би да казвате...?

— Това е всичко, мистър Лъосюр.

Тя се обърна и отиде в средата на мостика, спирайки се да поговори с навигатора на пулта съвсем хладнокръвно, сякаш нищо не се бе случило.

Параграф V. Мейсън беше смела. Ако се стигнеше до там, щеше да го направи. Това бързо се превръщаше в битка — не просто за безопасното управление на „Британия“, а за оцеляване.

40.

Кемпър излезе от централния компютър и комплекса за обработване на данни на Палуба В, и се насочи към най-близкия асансьор. Беше му отнело по-голямата част от нощта да организира фалшивата тревога. Беше отвратително пренастройване на корабната система за управление на сигурността, без оставяне на следа, а особено трудно се оказа изваждането от строя на системата за пръскане. Не беше чак толкова отдавна, когато разсъждаваше мрачно, че единствените електронни системи на един океански лайнер са радарът и комуникациите. А сега изглеждаше сякаш целият проклет кораб се е превърнал в гигантска електронна мрежа. Беше като някакъв огромен, плаващ компютър.

Асансьорът пристигна и Кемпър се качи, натискайки бутона за Палуба 9. Беше близо до лудостта да включи фалшива тревога на кораб с и без това изнервени пътници, с капитан, който в най-добрия случай щеше да бъде сменен, а в най-лошия — понижен по време на буря сред Атлантика. Ако се разчуеше, не само щеше да загуби работата си, но вероятно щеше да изгние в затвора. Питаше се как Пендъргаст беше успял да го убеди да участва в това.

След това се сети за Корпорацията и си спомни защо.

Вратите на асансьора се отвориха на Палуба 9. Той излезе и погледна часовника си: девет и петдесет. Като склочи ръце на гърба и изтипоса приятна усмивка на лицето си, той тръгна по десния коридор, като кимаше и се усмихваше на пътниците, които се връщаха от закуска. Палуба 9 бе най-луксозната на кораба и той се надяваше пръскачките да не съсипят всичко след цялата работа, която беше свършил. Това щеше да е скъпа катастрофа за „Норд Стар“, като се имаше предвид, че някои от каютите и апартаментите бяха декорирани от самите пасажери със скъпи произведения на изкуството, картини и скулптури.

Не най-малкият от които беше тризонетът на Блекбърн.

Той небрежно погледна часовника си. Девет и петдесет и осем. Хентоф би трябвало да е в далечния край на коридора на Палуба 9 заедно с охранителя, готов да се втурне в акция.

Пиу-у-у-у! Пожарната аларма се разнесе по елегантния коридор, последвана от глас на запис с прекрасен английски акцент:

Внимание: това е пожарна тревога. Всички пътници трябва да напуснат зоната незабавно. Корабният персонал да се яви на сборните пунктове. Моля, следвайте инструкциите, разлепени от външната страна на вратите или заповедите на служителите на пожарната охрана. Внимание: това е пожарна тревога. Всички пътници...

Започнаха да се отварят врати. Хората се събираха отвън, някои облечени, други по нощни халати или тениски. Беше забележително, помисли си Кемпър, колко бързо реагираха; сякаш всички са очаквали нещо.

— Какво става? — попита някой. — Какво е това?

— Пожар? — чу се друг глас, близо до паниката. — Къде?

— Хора! — извика Кемпър, бързайки надолу по коридора. — Не е нужно да се тревожите! Моля, напуснете каютите си и идете напред! Съберете се в предния салон! Няма за какво да се тревожите, няма причина за паника, моля всички да се насочат напред...

Внимание: това е пожарна тревога...

Едра жена, с преливаща от нощницата ѝ плът, изскочи от една каюта и го хвана с месестата си ръка.

— Пожар? О, Господи, къде?

— Всичко е наред, мадам. Моля, идете в предния салон. Всичко ще се оправи.

Заобиколиха го още хора.

— Къде да отидем? Къде е пожарът?

— Движете се напред към края на коридора и се съберете в салона! — Кемпър се опита да си пробие път. Досега още никой не беше излязъл от тризонета на Блекбърн. Той видя Хентоф и охранителя, които бързаха, избутвайки хората.

— Пепис! Моя Пепис! — Една жена, разсичайки течението на тълпата, блъсна Кемпър и изчезна обратно в апартамента си. Охранителят се опита да я спре, но Кемпър поклати глава. Жената се показва навън миг по-късно с едно куче.

— Пепис! Слава богу!

Кемпър погледна мениджъра на казиното.

— Тризонета „Пеншърст“ — промърмори той. — Трябва да сме сигурни, че е празен.

Хентоф зае позиция от едната страна на вратата, докато охранителят заблъска силно по блестящото дърво.

— Пожарна евакуация! Всички да излязат!

Нищо. Хентоф погледна Кемпър, който кимна. Гардът измъкна служебна магнитна карта и я пъкна в ключалката. Вратата се отвори и двамата влязоха вътре.

Кемпър изчака до вратата. Миг по-късно чу възбудени гласове от вътрешността. Една жена в камериерска униформа изтича от мезонета и хукна по коридора. След нея на вратата се появи Блекбърн, хванат здраво от гарда.

— Свали си мръсните ръце от мен, кретен такъв! — изкрещя той.

— Съжалявам, сър, заповед — отвърна гардът.

— Няма никакъв пожар! Дори не подушвам пушек!

— Заповед, сър — повтори Кемпър.

— Поне заключете вратата ми, за бога!

— Наредбата за пожарна охрана изисква всички врати да останат отворени по време на критични ситуации. А сега бихте ли отишли в предния салон, където се събират останалите пътници?

— Няма да оставя каютата си отключена! — откопчи се внезапно Блекбърн от хватката и се опита да хукне към стаята си.

— Сър — хвана го за самото Хентоф, — ако не дойдете с нас, ще трябва да ви задържим.

— Ще ме задържите, как ли пък не! — Блекбърн замахна към Хентоф, който се дръпна настрана. Той се пресегна към вратата и Хентоф инстинктивно се опита да го спре, в резултат на което двамата паднаха на пода. Чу се звук от разкъсване на плат.

Кемпър притича.

— Закопчай го!

Охранителят извади чифт пластмасови белезници и когато Блекбърн се търкулна върху Хентоф и се опита да се изправи, той умело го хвърли на пода, стегна ръцете му и ги закопча отзад.

Блекбърн се дърпаше и трепереше от ярост.

— Знаете ли кой съм? Ще си платите за това...! — Той се опитваше да седне.

Кемпър се намеси:

— Господин Блекбърн, всички знаем отлично кой сте. А сега, ако обичате, изслушайте ме внимателно: ако не отидете доброволно в предния салон, ще ви изпратя право в брига, където ще останете до слизането, когато ще бъдете изправен пред местния съд и осъден за нападение.

Блекбърн втренчи очи в него, ноздрите му бяха разширени, дишаше тежко.

— Или, ако се успокоите и следвате заповедите, ще ви сваля белезниците и ще забравя за непровокираното ви с нищо нападение над член на екипажа. Ако се окаже, че тревогата е фалшива, ще се върнете в каютата си след трийсет минути. А сега изберете: кое да бъде?

След няколко минути Блекбърн склони. Кемпър направи знак на гарда, който му свали белезниците.

— Отведи го до салона. Не позволявай половин час никой да излиза.

— Да, сър.

— После, когато се чуе сигналът, могат да се върнат в апартаментите си.

— Много добре, сър.

Охранителят придружи Блекбърн до празното сега фоайе, оставяйки Кемпър и Хентоф сами в ехтящия коридор. Слава богу, пръскачките не се бяха включили. Цялата му работа по подготовката не беше отишла напразно. Пожарникарите пристигаха, повлекли маркучи и какви ли не принадлежности, влизаха в каютите и проверяваха за пожар, след което затваряха след себе си всяка врата. Макар вече да ставаше ясно, че вероятно тревогата е фалшива, те трябваше да проверят навсякъде. Кемпър погледна Хентоф и каза с тих глас:

— Добре ще е и ние да тръгваме. Не искаме да сме тук, когато Пендъргаст...

— Дори не го изричай. — И Хентоф забърза надолу по коридора, сякаш нямаше търпение да напусне това място час по-скоро.

41.

На другия край на кораба, седем палуби по-долу, Емили Далбърг излезе от кафене „Сохо“ след лека закуска с чай и кифла, и тръгна по близкия търговски коридор, известен като „Риджънт стрийт“. Предпочиташе този изискан пасаж пред другия, „Сейнт Джеймс“ на Палуба 6. Коридорът беше украсен така, че да изглежда като истинската „Риджънт стрийт“ отпреди сто години и дизайнерите бяха свършили изумителна работа: улични лампи с истински газови фенери, калдъръмени алеи с малки, елегантни бутици за облекла от двете страни. Беше дошла точно навреме: за разлика от казината и клубовете, които бяха отворени през целия ден и цялата нощ, „Риджънт стрийт“ спазваше обичайното работно време. Беше десет часът и магазините тъкмо отваряха, включваха осветлението, персоналът вдигаше металните решетки.

Десет часът. Имаше да убие час и половина до повторната среща с Гевин Брус и планирането на следващата им стъпка.

Далбърг се приближи до първия магазин, разглеждайки стоките на витрината. Познаваше истинската „Риджънт стрийт“ добре и стоките тук бяха дори по-скъпи от онези. Представи си само, размишляваше тя, докато гледаше през витрината, да платиш хиляда и сто паунда за една затворена коктейлна рокля, която можеш да си вземеш от Лондон за една трета от тези пари. Явно фактът да си на океански лайнер караше хората да губят здравия си разум.

Тя се усмихна неопределено, докато се спускаше по фалшивото авеню, а умът ѝ блуждаеше. Странно, въпреки цялата паника и объркване, и страхът надвиснал във въздуха като плащ, тя се улови, че мисли за елегантния мистър Пендъргаст. Не го беше виждала от първата вечеря на кораба, освен веднъж, когато се разминаха в казиното, но тя осъзна, че мислите ѝ се връщат към него отново и отново. Беше на тази земя от петдесет и една години, беше минала през трима съпрузи, всеки следващ по-богат от предишния, но през целия си живот не бе срещала мъж толкова интригуващ като Алойзиъс

Пендъргаст. А най-странното беше, че изобщо не можеше да определи какво точно я привличаше у него. Но щеше да разбере; знаеше го от първия път, когато срещнаха погледите си, от първите сладки като мед думи, които се бяха отронили от устните му...

Тя спря да се полюбува на една украсена с пайети блуза на „Корнели“, а съзнанието ѝ се зарея далече, преди да се върне обратно в настоящето. Първите ѝ двама съпрузи бяха английски аристократи от старомоден тип и нейната способност и независимост накрая ги бяха прогонили. В третия си съпруг, американски барон в индустрията за опаковане на месо, най-сетне бе открила равен — колкото да го види как умира от удар по време на полов акт. Беше се надявала да срещне подходящ четвърти съпруг на круиза — животът беше кратък, а тя изпитваше смъртен страх да остане сама на стари години с конете си; но сега, с бъркотията около тези ужасни убийства, изгледите наистина не бяха обещаващи.

Няма значение. Веднъж да пристигнеш в Ню Йорк, следваха партито на Гугенхайм, забавите на списание „Ел“, вечерите в Метрополитън клуб, и още много места, на които можеше да срещне подходящия. Може би, помисли си тя, трябваше да понижи малко стандартите си... но съвсем леко.

А може би не. Беше сигурна, например, че господин Пендъргаст не би изисквал понижаване на стандартите. Най-малкото толкова сигурна, колкото би могла да бъде, преди да е съблякла дрехите на един мъж.

Погледна към бавно движещата се тълпа. Беше по-рехава от обикновено, което несъмнено се дължеше на високите вълни, изчезналите пасажери и убийството. А може би всички имаха махмурлук — количеството ликьор, което бе видяла да се изпива в ресторанти, клубове и салони предишната вечер, доста я беше учудило.

Тя се приближи до друг елегантен магазин, последният в пасажа, който тъкмо отваряше. Изчака лениво, докато металните ролетни щори се вдигаха с ужасен шум — онова, което бе очарователно на „Риджънт стрийт“, на борда на кораба беше направо гадно — и се изненада приятно, когато стъклената витрина разкри малък магазин за кожи. Не беше отишла, за да си купи нещо за обличане, но въпреки това можеше да оцени една красиво ушита дреха, когато я видеше. Един от

служителите в магазина стоеше зад витрината и суетливо оправяше дълго кожено палто на „Зуки“^[1], което се бе поразкривило върху старомодния, изплетен от ракиа манекен. Тя спря да се полюбува на палтото, украсено с ресни, в доста авангарден стил, впрочем. „Достатъчно дебело да държи топло в Сибир“, помисли си тя с усмивка.

Служителят дърпаше и се мъчеше с нарастващо раздражение, докато най-сетне разбра, че палтото е закопчано с кукички. Като завъртя очи театрално, той го разкопча и разтвори двете предници. От манекена плисна течност, последвана от нещо, което приличаше на червеникаво бяло въже. Служителят, усетил по ръцете си влага, ги вдигна. Бяха червени — покрити с гъсто червено, което можеше да е само кръв.

Кръв...

Емили Далбърг сложи ръка пред устата си. Мъжът зад витрината реагира по-бурно, хукна навътре, хлъзна се на пода и загуби равновесие; извика и се хвана за манекена, но след миг се приземи тежко на земята заедно с него и палтото разкри труп.

Но не, осъзна Емили Далбърг; това не беше труп, във всеки случай не *цял* труп, а бъркотия от органи, червени, бели и жълти, които висяха от разръфана дупка в изплетения от ракиа торс на манекена. Тя се втренчи шокирана и невярваща, неспособна да помръдне. Беше видяла достатъчно кървави сцени в семейната фабрика за опаковане на месо на третия си съпруг, за да знае, че тези органи не са на животни. Не, вътрешностите на животните бяха по-големи. Това беше нещо съвсем различно...

Внезапно тя осъзна, че крайниците ѝ отново са в състояние да се движат. В следващия миг се обърна и забърза надолу по „Риджънт стрийт“ с несигурни крачки, следвана по петите от все по-силни писъци. Но Емили Далбърг не се обърна назад нито веднъж.

---

[1] Марка луксозни кожени облекла. — Б.пр. ↑

42.

Три минути след десет вратата към Палуба 9 се отвори със скърцане към напълно безлюдния коридор. Писъкът на пожарната аларма беше секнал и единственото, което остана, бе досадното съобщение за тревога, повтарящо се отново и отново от корабната радиоуредба. От едната посока идваха далечните гласове на пожарникарите; от другата — неясната глъчка от предния салон. След кратко колебание, Пендъргаст излезе от тъмнината като паяк от дупката си. Погледна първо в едната, после в другата посока, взирайки се напрегнато към застлания с килим коридор. После с котешка бързина се стрелна напред, отвори входната врата на тризонета „Пеншърст“, надникна вътре и, след като затвори след себе си, пусна резето.

Остана неподвижен известно време в тихото антре. Оттатък, в салона, завесите бяха дръпнати срещу мрака и бурната сутрин, пропускайки слаба светлина в притихналия интериор. Чуваше се глухото боботене на кораба, звукът на дъжда и вятърът, който биеше в прозорците. Той вдиша, всичките му сетива бяха нащрек. Усети едва-едва същата восъчна миризма на пушек и смола, която таксиметровият шофьор бе описал; миризмата от вътрешния манастир на Гсалриг Чонг.

Погледна часовника си: двайсет и четири минути.

Тризонетът беше един от двата най-големи апартамента на борда, приличащ повече на елегантна градска къща, отколкото на корабна каюта, с три спални и стая за упражнения на горните етажи и салон, кухня, трапезария и балкон долу, свързани с вита стълба. Той влезе в тъмния салон. Сребро, злато, тюркоаз и лак блестяха матово в сенките. Пендъргаст светна лампите и бе заслепен от изключителната и еkleктична колекция от предмети на изкуството, която се разкри пред очите му: ранни картини в стил кубизъм на Брак и Пикасо, смесени безразборно с шедьоври на азиатската живопис и статуи от Индия, Югоизточна Азия, Тибет и Китай. Имаше и други съкровища: маса, показваща кутии за емфие от ранно английско щамповано сребро и

злато; няколко сандъчета, съдържащи древни гръцки монети; странна колекция от нещо, прилично на карфици за римска тога, както и римски монети.

Колекцията като цяло показваше колекционер с набито око, безукорен вкус и необикновено дълбоки джобове. И дори нещо повече — бе дело на човек с истинска култура и разбиране, човек с интереси и познания, далеч надхвърлящи един обикновен бизнес.

Това ли беше човекът, безпричинно и садистично осакатил Джордан Амброуз след смъртта му? Спомни си отново, че убийството на Амброуз беше психологически непоследователно във всяко отношение.

Той се насочи право към големия тиков шкаф в отсрещния край на стаята, който, бе обяснила Констанс, съхраняваше сейфа на апартамента. Като отвори шкафа, той извади магнитния пропуск, с който Кемпър го бе снабдил, и го пъкна в процепа. Миг по-късно вратата на сейфа се откряна с леко изщракване.

Той я отвори широко и напрегна очи да огледа вътрешността. Тогава усети, че отвътре се разнася силна миризма на смола и пушек. Сейфът беше празен, с изключение на едно нещо: дълга, правоъгълна кутия от дърво, покрита с избелели тибетски надписи.

Измъкна я изключително внимателно, отбелязвайки лекотата ѝ. Беше толкова проядена от дървояди, че напомняше изсушен сунгер, който се рони и пръска прах и при най-лекото докосване. Той вдигна старото месингово резе и нетърпеливо отвори капака, който се разпадна в ръцете му. Остави настрана парчетата и насочи поглед към вътрешността на кутията.

Беше празна.

43.

Звънецът на мостика издаде звук: знак, че някой влиза. Миг покъсно Кемпър се появи на прага. Лъосюр се стресна при вида на мъжа: лицето му беше сиво, косата разрошена, дрехите — раздърпани. Изглеждаше така, сякаш не е спал от седмица.

— Какво става, господин Кемпър? — попита той, поглеждайки неволно към комодор Кътър, който бе още на мостика и продължаваше да се разхожда нервно. Корабът се движеше на автопилот — единство на софтуер, техника и сателитна технология, което бе истинско чудо на морската инженерна мисъл, способно да държи курса на кораба по-точно дори от най-добрия навигатор, спестявайки значително количество гориво. Проблемът, помисли си Лъосюр, беше, че автопилотът продължаваше да следва курс към Ню Йорк.

— Откриха изчезналото момиче — каза Кемпър; гласът му беше тих. — Или по-точно — част от него.

Възцари се кратка тишина. Лъосюр усети, че го залива вълна на ужас, когато се опита да смели информацията.

— Част от него — повтори той накрая. Гърлото му пресъхна.

— Парчета от човешко тяло — черва, вътрешности — бяха открити натъпкани в манекен в един от магазините на „Риджънт стрийт“. Приблизително по същото време кървави следи, полусмачкана гривна и... съсирена кръв, както и други неща... бяха локализирани от групата ми за разследване на перилата на кърмовия люк на Палуба 1.

— Значи останалото е било хвърлено зад борда — произнесе Лъосюр много тихо. Това беше лош сън, кошмар.

— Така изглежда, сър. Плейърът на момичето беше намерен на Палуба В, извън люка, който води към машинното отделение. Сигурно някой я е заговорил долу, завел я е, или я е пренесъл до Палуба 1, след това я е убил и заклал на откритата палуба, хвърлил я е извън борда, като е оставил няколко... ами-и-и... трофея. Тях, оказа се, е занесъл в магазина за кожи на „Риджънт стрийт“.

— Пътниците знаят ли вече?

— Да. Новината изглежда бързо се е разчула. Отразява им се зле.

— До каква степен?

— Бях свидетел на голям брой истерични сцени. Наложил се да задържат един мъж в казино „Ковънт Гардън“. Предупредих ви колко опасна може да стане истерията — препоръката ми е обявяване на ISPS^[1] код първа степен и да предприемете незабавно стъпки за увеличаване на безопасността на борда.

Льосюр се обърна към друг офицер.

— Активирайте охранителните люкове на всички подстъпи към мостика. Да не минава никой без разрешение.

— Разбрано, сър.

Той се обърна отново към шефа на сигурността:

— Ще обсъдя предложението ви за ISPS с командора. Някакви следи, които да водят към убийството?

— Никакви. С изключение на това, че убиецът има забележителен достъп до всякакви места на кораба, включително ключ за машинното отделение и магазина за кожи на „Риджънт стрийт“.

— Пендъргаст каза, че убиецът е успял по някакъв начин да се снабди със служебен пропуск.

— Или оригинален ключ — предположи Кемпър. — Раздадени са дузини.

— Мотив?

— Може да е дело на побеснял социопат. Или някой, който има специална цел.

— Цел? Каква например?

Кемпър сви рамене:

— Не знам. Да предизвика паника на борда, може би?

— Но защо?

Когато шефът по сигурността не отговори, Льосюр кимна.

— Благодаря, мистър Кемпър. Ще бъдете ли така добър да ме придружите, докато докладвам за това на командора?

Кемпър преглътна мъчително, но кимна. Льосюр отиде до централния мостик и се изпречи на пътя на командора.

— Капитан Кътър?

Кътър спря да крачи и вдигна бавно едрата си глава.

— Какво има, мистър Льосюр?

— Господин Кемпър току-що съобщи за друго убийство на борда. Става дума за младо момиче.

При тези думи очите на Кътър блеснаха за миг, след което отново помрачняха. Той се обърна към шефа по сигурността:

— Господин Кемпър?

— Сър. Шестнайсетгодишно момиче е било убито рано тази сутрин на Палуба 1. Някои части от тялото са били натъпкани във вътрешността на манекен в един от магазините на „Риджънт стрийт“; разбрало се при отварянето на магазина. Историята се разпространява из кораба и пътниците изпадат в паника.

— Провеждате ли разследване?

— Екипът ми, сър, полага максималните възможни усилия да поддържа реда, да отговаря на оплакванията за изчезване и да успокоява пътниците. С цялото ми уважение, но ние не сме в състояние да събираме доказателства, да разпитваме заподозрени или да провеждаме разследване.

Кътър продължи да го гледа настойчиво.

— Нещо друго, мистър Кемпър?

— Бих препоръчал обявяване на ISPS първа степен, на борда на кораба.

Очите се фокусираха за кратко върху Льосюр, преди да се завъртят към вахтения офицер.

— Господин Уордингтън? — извика Кътър. — Колко остава приблизително до Ню Йорк?

— При сегашната скорост и хединг, шейсет и шест часа, сър.

— А до Сейнт Джонс?

— Двайсет и три часа, сър, ако поддържаме същата скорост.

На мостика се възцари дълга тишина. Очите на Кътър светеха на мъждивата светлина на електронните прибори. Той се обърна към шефа по сигурността:

— Господин Кемпър, обявете код едно. Искам да затворите две от казината и половината нощни клубове. В допълнение, изберете магазините и залите, които са направили най-малък оборот. Прехвърлете служителите, чиито способности и умения позволяват, към поддръжката на реда на борда. Затворете игралните зали, клубовете за здраве, театрите и спа центрове — и пренасочвайте и техните служители към охраната всеки път, когато се налага.

— Разбрано, сър.

— Запечатайте всички зони, които могат да съдържат юридически доказателства за едното или другото престъпление. Не искам там да влиза никой, дори вие.

— Вече е направено, сър.

Той се обърна.

— Господин Льосюр, от десет вечерта до осем сутринта влиза в сила полицейски час до влизането ни в пристанище. Всички пътници трябва да останат затворени в каютите си през това време. Преместете часовете за вечеря така, че последната смяна да завършва най-късно в девет и половина.

— Да, сър.

— Отменя се румсървисът, както и всяко друго обслужване на пътниците. Целият обслужващ персонал ще се придържа към минимален график за почистване. Членовете на екипажа да се заключват в каютите си, когато не са на дежурство или в стола. Никакви изключения. Господин Льосюр, предприемете съответните стъпки да ограничите движението на низшия персонал по кораба.

— Да, сър.

— Направете съответните съобщения към пътниците, обявете ISPS код първа степен на борда на кораба и предайте заповедите ми. Нарушенията ще се наказват строго. Няма да се допускат никакви изключения от тези правила, без значение на това колко богат или... *влиятелен* може да е пасажерът, или претендира, че е.

Настъпи дълга, тежка тишина. Льосюр чакаше да последват най-важните заповеди.

— Това е всичко, мистър Льосюр.

Но Льосюр не помръдна.

— Капитан Кътър, извинете, че го споменавам, но сигурен ли сте, че няма да се отклоним към Сейнт Джонс?

Когато очите на капитана се спряха върху него, те станаха студени.

— Не.

— Защо не, сър? — преглътна той.

— Нямам навика да обяснявам основанията за решенията си на по-низшия състав.

Льосюр отново преглътна в неуспешен опит да освободи гърлото си.

— Капитане, ако мога...

Кътър го прекъсна:

— Мистър Льосюр, извикайте старши помощник Мейсън обратно на мостика и се приберете в каютата си до следваща заповед.

— Да, сър.

— Това е всичко. Господин Кемпър, вие също можете да напуснете мостика. — И без да каже нищо повече, Кътър се отдалечи и възобнови разходката си.

---

[1] Международен кодекс за сигурност на корабните и портови съоръжения. Всеки кораб има своя програма за действия след обявяване на този код — в случай на терористична атака, опит за отвличане, пиратство и др. — Б.пр. ↑

44.

Внимателно, много внимателно Пендъргаст пренесе ронещата се кутия на светлината. Нагласи една бижутерска лупа до окото си и започна да сортира с пинсета парченцата вътре — умрели насекоми, парченца смола, дървени стърготини, влакна — като ги слагаше отделно в малките епруветки, които бе извадил от джобовете на сакото си. Когато завърши, намести капака на кутията, сглобявайки го с изключително старание, и я върна обратно в сейфа, в правоъгълника от стърготини, от който я бе извадил. Затвори сейфа, вкара магнитната си карта в четящото устройство, за да я заключи, после затвори шкафа и се дръпна.

Погледна часовника си: оставаха осемнайсет минути.

Блекбърн беше скрил предмета — какъвто и да беше той — някъде в апартамента си.

Той обиколи салона, изследвайки всеки предмет последователно. Повечето от тях, чиито размери надвишаваха тези на кутията, той отхвърляше веднага. Но имаше и такива, които биха се побрали вътре, макар и доста трудно; твърде много, които трябваше да се проучат както му е редът в рамките на четвърт час.

Той се изкачи на втория етаж и претърси спалните, баните и стаята за упражнения. Блекбърн, отбеляза си той, беше предекорирал само салона — с изключение на копринените дамаски с монограми под формата на голямо и показно „Б“, стаите на горния етаж бяха с първоначалния си декор.

Той се обърна към салона и се закова в средата, сребристите му очи обиколиха помещението, спирайки се върху всяка вещ. Дори да елиминираше всички предмети, които не бяха нито тибетски, нито индийски, както и по-съвременните от дванайсети век, все още му оставаха прекалено много. Имаше желязно ритуално копие, украсено със злато и сребро; кама фурба^[1] от масивно злато, чието острие бе с триъгълно сечение, излизащо от устата на Макаба^[2]; няколко големи молитвени колела от изящно гравирани слонова кост и сребро, с

изваяни мантри; сребърна ритуална дорже камбана с инкрустирани тюркоаз и корал; и няколко древни танки и мандали.

Всички — изключителни. Но коя от тях беше Агозиенът, ужасният и забранен предмет, който щеше да пречисти земята от разпространението на човешките паразити?

Очите му се спряха на необикновените картини танка, закачени по стените: рисунки на тибетски божества и демони, поръбени със скъп копринен брокат, използвани като обект на медитация. Първата представляваше изящен образ на Авалокитешвара бодхисатва, Буда на състраданието; следващата, свирепо изображение на демона Калазига — демон с остри зъби, три очи и накит на черепа, танцуващ разюздано в средата на буен огън. Той разгледа танките отблизо с лупата си, след това отскубна сребърна нишка от ръба на всяка и ги изследва внимателно.

После се приближи до най-голямата мандала, която висеше над камината. Беше умопомрачителна: сложна метафизична интерпретация на космоса, и в същото време — магично изображение на вътрешното състояние на просветления Буда. Мандалите бяха замислени като обекти на съзерцание, помощно средство за медитация, пропорциите им по магически начин насочваха към чистота и спокойствие на ума. Взирането в една мандала те караше макар и за кратко да преживееш нищото, което представлява същността на просветлението.

Това бе една изключително хубава мандала; Пендъргаст я погледна, очите му почти магнетично бяха привлечени към центъра ѝ и той почувства познатия мир и свобода от привързаност, която се излъчваше от там.

Това ли беше Агозиенът? Не — тук нямаше заплаха, нямаше опасност.

Хвърли поглед на часовника си. Блекбърн щеше да се върне след дванайсет минути. Не разполагаше с повече време да проучва отделните предмети. Заради това се върна в средата на стаята и остана там, мислейки трескаво.

Агозиенът беше тук: сигурен беше. Но също така беше сигурен, че по-нататъшното търсене щеше да представлява пилеене на ценно време. Сети се за една будистка фраза: „Когато спреш да търсиш, тогава ще намериш.“

Той седна на дивана на Блекбърн, затвори очи и бавно, спокойно освободи съзнанието си. Когато умът му се успокои, когато спря да се вълнува дали ще намери Агозиена или не, отвори очи и отново огледа стаята, запазвайки съзнанието си празно, а ума си — в покой.

Щом го направи, погледът му бе привлечен от изящна картина на Жорж Брак, закачена скромно в ъгъла. Помнеше смътно картината, ранен шедьовър на френския кубист, наскоро продаден на търг в „Кристис“ в Лондон — спечелен, доколкото си спомняше, от неизвестен купувач.

От мястото си на дивана той разглеждаше платното с удоволствие, свободно от принуда.

Седем минути.

---

[1] Използвана в будистките церемонии за прогонване на духовете. — Б.пр. ↑

[2] Същество от тибетската митология, а също и символ на Камадева — богиня, представляваща любовта и похотта. — Б.пр. ↑

45.

Льосюр пресрещна щаб-капитан Мейсън, когато тя влезе през външния люк на охраняемия вход на мостика. Мейсън спря, когато видя лицето му.

— Капитан Мейсън... — започна той, но се разколеба.

Тя го погледна, лицето ѝ не издаваше нищо. Продължаваше да изглежда спокойна, съсредоточена, с прибрана под капитанската фуражка коса, без нито един стърчащ кичур. Единствено очите ѝ говореха за дълбока тревога.

Погледът ѝ се плъзна за миг преценяващо към данните на приборите, после отново върна вниманието си към него.

— Искате ли да ми кажете нещо, господин Льосюр? — Гласът ѝ прозвуча преднамерено неутрално.

— Чухте ли за последното убийство?

— Да.

— Комодор Кътър отказва да се отклони към Сейнт Джонс. Поддържа курс към Ню Йорк. Шейсет и пет часа и нещо.

Мейсън не направи коментар. Той се обърна да тръгне, но усети възпиращата ѝ ръка на рамото си. Бе леко изненадан: никога не го бе докосвала преди.

— Капитан Льосюр — каза тя. — Искам да дойдете с мен, когато говоря с комодора.

— Бях освободен от мостика, сър.

— Смятайте се за възстановен. И моля ви, извикайте втория и третия помощник-капитани на мостика, заедно с господин Холси, главния механик. Искам да присъстват като свидетели.

Льосюр усети, че сърцето му забързва.

— Да, сър.

Беше въпрос на пет минути да ги събере и да се върне на мостика. Мейсън ги посрещна на охраняемия вход. Зад гърба ѝ виждаше, че комодорът продължава да крачи напред-назад пред

прозорците. При звука от тяхното влизане той спря и вдигна поглед. Не можеше да не види, че най-отзад е застанала Мейсън.

Воднистите му очи се преместиха от Лъосюр към нея и после обратно.

— Какво прави тук първият помощник, капитан? Освободих го.

— Помолих го да се върне на мостика, сър.

Настъпи дълга тишина.

— А останалите?

— Помолих и тях.

Кътър продължаваше да я гледа с неподвижен поглед.

— Проявявате неподчинение, капитане.

След кратка пауза Мейсън отвърна:

— Комодор Кътър, най-учтиво ви моля да обясните решението си за поддържане на курс и хединг за Ню Йорк, вместо да отклоните към Сейнт Джонс.

Очите на Кътър станаха твърди.

— Вече го обсъдихме. Такова отклонение е необмислено и съвсем не необходимо.

— Извинете ме, сър, но мнозинството от подчинените ви, както и делегация видни пътници, са на друго мнение.

— Повтарям: проявявате неподчинение. В резултат на което сте освободена. — Кътър се обърна към двамата охранители, които стояха на входа. — Придружете капитан Мейсън.

Двамата мъже пристъпиха към нея.

— Последвайте ни, сър — рече единият от тях.

Мейсън ги игнорира.

— Комодор Кътър, не сте видели онова, което видях аз; което *ние* видяхме. На борда на този кораб има четири хиляди и триста ужасени пътници и екипаж. Охранителният персонал е напълно неспособен да се справи със ситуация от такава величина, нещо, което господин Кемпър отлично знае. А тя продължава да ескалира. Контролът, и следователно сигурността на този кораб, са застрашени. Настоявам да се отклоним към най-близкото достъпно пристанище — Сейнт Джонс. Всеки друг курс ще изложи на опасност кораба и ще представлява нарушение на задълженията според Параграф V от Морския кодекс.

Лъосюр дишаше мъчително. Той очакваше разярени изблици или студено отхвърляне в стил капитан Блай^[1]. Вместо това Кътър направи

нещо напълно неочаквано. Тялото му сякаш се отпусна, той заобиколи и се облегна на края на една конзола, скръстил ръце. Цялото му изражение се бе променило.

— Капитан Мейсън, всички ние сме повече от объркани. — Той погледна към Лъосюр. — Може би съм бил малко сприхав в реакциите си и към вас, мистър Лъосюр. Съществува причина, поради която един кораб има капитан и неговите заповеди не подлежат на разискване. Не можем да си позволим времето и лукса да започнем да се препираме, да обсъждаме доводите и да гласуваме като комисия. Предвид обстоятелствата обаче, се налага да обясня аргумента си. Ще го обясня веднъж, само веднъж. *Очаквам* — той погледна към палубните офицери и главния механик, и гласът му се втвърди отново — да слушате. Всички вие трябва да се подчинявате на древната и спазвана от векове неприкосновеност на правото на капитана да взема решения на борда на кораба си, дори когато става дума за решения, касаещи ситуации на живот и смърт, точно като тази тук. Ако не съм прав, това ще бъде докладвано веднага щом влезем в пристанище.

Той се изправи.

— Сега сме на двацет и два часа от Сейнт Джонс, но *само ако поддържаме тази скорост*. Ако направим отклонение, ще се озовем право в сърцето на бурята. Вместо с попятна вълна, ще сме изложени на странично вълнение, а след като пресечем Голямата плитчина — на насрещно вълнение. Ще е късмет, ако успеем да поддържаме ход двацет възла. Според тази сметка, Сейнт Джонс е отдалечен на трицет и два часа, а не на двацет и два — и то само ако бурята не се влоши. Лесно мога да си представя пристигане в Сейнт Джонс след четирийсет часа от този момент.

— Това е все пак един ден напред...

Капитанът вдигна ръка, лицето му потъмня.

— *Извинете* ме. Прав хединг към Сейнт Джонс ще ни отведе опасно близко до Източния шел и Кериън Рокс. Така че ще е нужно да планираме курс предвид тези препятствия, губейки най-малко час или два. Това прави четирийсет и два часа. Голямата плитчина е пълна с риболовни съдове и доста от най-големите преработвателни кораби ще посрещнат бурята недалеч от сушата, с пуснати котви, неподвижни, превръщайки ни в кораб, принуден да дава път при всяка неочаквана среща. Свалете два възла от скоростта и добавете време за маневри —

ето ви изгубени още няколко часа. Макар да е месец юли, сезонът на айсбергите не е отминал и неотдавна беше съобщено за повишената им активност във външните зони на Лабрадорското течение, северно от Източната плитчина. Махнете още един час. Така се оказва, че не сме на двайсет и два часа от Сейнт Джонс, а най-малкото на четирийсет и два.

Той млъкна.

— „Британия“ стана сцена на престъпление. Всички пасажери, както и целият екипаж са заподозрени. Независимо къде акостираме, корабът ще бъде задържан от съдебните власти и няма да бъде освободен, преди съдебното разследване на борда да е приключило и всички — пътници и екипаж — не бъдат разпитани. Сейнт Джонс е малко, провинциално градче на остров в Атлантика, с малко полиция. Няма да разполага с необходимите ресурси, за да свърши ефективна работа по събирането на доказателства. „Британия“ може да остане на Сейнт Джонс седмици наред, дори месеци заедно с екипажа си и много пътници, на загуба от стотици милиони долари. Голяма част от хората на борда ще залееят градчето.

Той огледа притихналата група и облиза устни.

— Ню Йорк сити, от друга страна, разполага с условия за провеждане на необходимото криминално и съдебно разследване. Създадените на пасажерите неудобства ще са минимални и корабът ще бъде освободен в рамките на няколко дни. Най-важното, обаче: разследването ще се проведе както му е редът. Убиецът ще бъде заловен и наказан. — Кътър уморено притвори очи, след това пое въздух и ги отвори. Беше бавно, странно движение, от което по гърба на Лъосюр полазиха тръпки. — Надявам се, че съм бил достатъчно ясен, капитан Мейсън?

— Да — отвърна Мейсън с леден глас. — Но позволете ми да изтъкна един факт, който пропуснахте, сър: убиецът удари четири пъти за четири дни. Всеки ден по веднъж, като по часовник. Вашите двайсет и четири часа допълнително до Ню Йорк означават още една смърт. Ненужна смърт. *Смърт, за която ще бъдете лично отговорен.*

Тишината, която настъпи, беше неприятна.

— И какво значение има, че на пътниците ще бъдат създадени неудобства? — продължи Мейсън. — Или че корабът ще бъде задържан в пристанище? Или че Корпорацията може да загуби

милиони долари? *Какво значение има, когато животът на хората е в опасност?*

— Това е истина! — извика Лъосюр по-високо, отколкото възнамеряваше. Беше леко изненадан от звука на собствения си глас. Но му беше гадно заради убийството, заради корабната бюрокрация и безконечните разговори по повод печалбите на Корпорацията — и не можа да се сдържи. — За това е всичко: за парите. До тях опира всичко. Колко пари може да загуби компанията, ако корабът ѝ остане в Сейнт Джонс няколко седмици. Парите на Корпорацията ли ще спасявате или човешкия живот?

— Господин Лъосюр — каза Кътър, — не сте на себе си...

Но Лъосюр го прекъсна:

— Чуйте: последната жертва е невинно шестнайсетгодишно момиче, *дете*, за бога, което е пътувало с баба си и дядо си. Отвлечено и убито! Какво щяхте да кажете, ако беше ваша дъщеря? — Той се обърна към останалите: — Ще позволите ли това да се случи отново? Ако следваме курса, който препоръчва комодор Кътър, ние по всяка вероятност обричаме друго човешко същество на ужасна смърт.

Лъосюр видя, че младшите палубни офицери кимат в съгласие с думите му. Не ги интересуваха загубите на Корпорацията; Мейсън беше напипала чувствителната струна. Само изражението на главния механик, Холси, оставаше неразгадаемо.

— Комодор Кътър, сър, вие не ми оставяте избор — произнесе Мейсън. Гласът ѝ беше тих, но с добре обмислено, почти пламенно красноречие. — Или ще отклоните този кораб, или ще бъда принудена да обявя спешни действия по Параграф V.

Кътър втренчи очи в нея.

— Това би било във висша степен непрепоръчително.

— И последното, което искам. Но ако отказвате да видите причината, не ми оставяте шанс.

— *Мамка му!* — Ругатнята, излязла от устните на комодора, произведе истински шок на мостика.

— Комодор? — вдигна вежди Мейсън.

Но Кътър не отговори. Той се взираше навън през прозорците на мостика, заковал очи в неясния хоризонт. Устните му се движеха беззвучно.

— Комодор? — повтори Мейсън.

Отговор не последва.

— Много добре. — Тя се обърна към групата: — Като втора в управлението на „Британия“, съм принудена да приложя Параграф V срещу комодор Кътър за неизпълнение на служебния дълг. Кой от вас ме подкрепя?

Льосюр усети как сърцето му започва да бие силно в гърдите, сякаш ще се пръсне. Огледа се, очите му срещнаха уплашените, разколебани погледи на останалите. Пристъпи напред:

— Аз — рече кратко той.

---

[1] Уилям Блай, капитан на кораба „Баунти“, е сред първите европейци, стигнали до тихоокеанските острови. Поради лошото му отношение към моряците, през 1798 г. на „Баунти“ избухва бунт, Блай и привържениците му са свалени в лодка и оставени на произвола на вълните. Блай обаче успява да се добере до Англия, а бунтовниците бягат от правосъдието и заселват о-в Питкеърн. — Б.пр. ↑

46.

Пендъргаст продължи да гледа платното на Брак. Един малък въпрос, едно мъчително съмнение пусна коренче в периферията на съзнанието му, като се разпростираше и заплашваше да запълни празнотата, която бе създал в ума си. И бавно нахлу в мисълта му:

Нещо не беше наред с тази картина.

Не беше фалшификат. Без съмнение бе автентична и точно тази, която бе продадена на търг в „Кристис“ на зимната продажба преди пет месеца. И все пак имаше *нещо*, което не беше правилно. Рамката, например, беше сменена. Но това не беше всичко...

Той стана от мястото си и се приближи към платното, спирайки се на сантиметри от повърхността му, след което отстъпи бавно назад, взирайки се напрегнато в него през цялото време. Картината беше изгубила пет-шест сантиметра от дясната си страна и най-малко десет — отгоре.

Той застана неподвижно, като продължи да се взира. Беше сигурен, че платното беше продадено непокътнато на търга в „Кристис“. Това можеше да означава само едно: самият Блекбърн го беше повредил по някаква собствена причина.

Дишането на Пендъргаст се забави, докато размишляваше над този факт: че един колекционер на изкуство би могъл да осакати картина, която му е струвала над три милиона долара.

Той откачи картината от стената и я обърна. Обшивката бе сменена наскоро, което можеше да се очаква от картина, от която е рязано. Наведе се и помириса платното, дръпвайки се назад от варовиковата миризма на лепилото, използвано за обшивката. Съвсем прясна: много по-прясна от пет месеца. Натисна я с нокът. Лепилото наскоро бе засъхнало. Смяната явно е била извършена само преди ден или най-много два.

Той погледна часовника си: пет минути.

Бързо сложи картината с лице към дебелия килим, извади ножче от джоба си и го вкара между платното и рамката, след което

изключително внимателно натисна острието надолу, откривайки вътрешния край на платното. Тъмна, широка ивица от стара коприна привлече погледа му.

Обшивката беше фалшива; нещо бе скрито под нея. Нещо толкова ценно, че Блекбърн беше срязал картина за над три милиона, за да го скрие.

Той бързо огледа фалшивата обшивка. Беше стегната здраво между платното и рамката. Бавно и внимателно Пендъргаст издърпа платното от едната страна на рамката, освобождавайки обшивката, след което повтори процедурата от другите три страни и я отдели.

Между фалшивата обшивка и истинската беше скрита картина върху коприна, покрита от рядка копринена тъкан. Пендъргаст я повдигна на разстояние дължината на ръцете си, след което я сложи на килима и дръпна тънкото покривало.

За миг съзнанието му се изпразни. Сякаш внезапен повей на вятър бе издухал тежкия прах от мозъка му, оставяйки кристална чистота. Образът се конструира в ума му, когато способността му да разсъждава се върна. Беше много древна тибетска мандала с невероятна, изключителна и съвършено неразгадаема сложност. Фантастична вихрена спирала, преплитаща геометрична фантазия, поръбена в злато и сребро, *разпадаща се* палитра от цветове срещу чернотата на пространството. Като галактика в самата себе си, с милиарди звезди, завихрени около нещо чудато, притежаващо изключителна плътност и мощ...

Пендъргаст откри, че погледът му е неумолимо привлечен от странното нещо в центъра на тази необичайна рисунка. Фиксиран в тази точка, той установи, че не е в състояние да отмести очите си. Направи слабо усилие, после по-голямо, удивен от силата на образа, който държеше в плен и разума, и погледа му. Беше се случило толкова внезапно, толкова подмолно всъщност, че нямаше време да се подготви. Тъмната дупка в центъра на мандалата изглеждаше като жива, пулсираща, пълзяща по възможно най-отвратителния начин, отваряйки се като някакво гнусно отворстие. Имаше чувството, че аналогична дупка се е отворила в средата на челото му, че милиардите спомени, преживявания, убеждения и решения, които правеха личността му уникална, се бяха изкривили, бяха се *променили*; сякаш самата му душа бе изтръгната от тялото и всмукана в мандалата, в

която той стана мандалата и мандалата стана той. Сякаш бе превърнат в метафизичното тяло на просветления Буда... Само дето това съвсем не беше Буда.

И в това се състоеше чистият, неумолим и неотвратим ужас.

Беше някакво друго, универсално същество, анти Буда, физическо проявление на чистото зло. И то беше тук, с него, в тази картина. В тази стая...

И в главата му...

47.

Гласът на Лъосюр заглъхна на мостика, заменен от воя на вятъра и плисъка на дъжда в прозорците, електронното пиукане на уредите и радара, когато завършваха цикъл.

Никой не заговори. Лъосюр усети, че го обзема внезапна паника. Беше стигнал далеч, беше хвърлил шапката си на ринга заедно с Мейсън. Току-що бе направил стъпката, която гарантираше самоубийствен край на кариерата му.

Най-накрая вахтеният офицер пристъпи напред, груб моряк със старомодно поведение. С наведени надолу очи и прибрани край тялото ръце, той бе самото олицетворение на самопожертвователността и смелостта. Прочисти гърлото си и заговори:

— Първата отговорност на капитана е да опази живота на хората на борда — както на екипажа, така и на пътниците.

Кътър го погледна, гърдите му се вдигаха и спускаха бързо.

— Исках да кажа, че съм с вас, капитан Мейсън. Ще заведем този кораб до пристанище.

Той най-накрая се осмели да вдигне очи и погледна Кътър. Онзи отвърна лице с желязно изражение. Вахтеният офицер отново наведе клепачи, но не отстъпи назад.

Вторият помощник застана до него, последван от двамата младши капитани. Без да произнесе и дума, Холси стори същото. Стояха в плътна група в центъра на мостика, угрижени, смутени, а очите им избягваха погледа на комодора. Кемпър, шефът по сигурността, остана като побит на мястото си, месестото му лице бе опънато от тревога.

Мейсън се обърна към него с хладен и сух глас:

— Става въпрос за законово действие по Параграф V. Съгласието ви е необходимо, господин Кемпър. Трябва да вземете решение сега. Ако не сте с нас, това означава, че сте на страната на комодора. В такъв случай ще продължим курс към Ню Йорк — и вие ще поемете тежестта на отговорността за всички последици.

— Аз... — изграчи Кемпър.

— Това е бунт — обади се Кътър и гробовният му глас прозвуча ниско и заплашително. — Чисто и просто *бунт*. Който вие подкрепяте, Кемпър, и носите вина за бунт в открития океан, което е *криминално* престъпление. И за което ще бъдете държан под отговорност в пълна степен. Никога повече кракът ви няма да стъпи на кораб, докато сте жив. Което впрочем важи и за останалите от вас.

Мейсън направи стъпка към Кемпър; гласът ѝ омекна с една нотка:

— Грешката не е ваша, бяхте поставен между чука и наковалнята. От една страна е възможността да ви обвинят в бунт. От друга — обвинение в убийство по небрежност. Животът е трудно нещо, мистър Кемпър. Направете избора си.

Шефът по сигурността дишаше толкова усилено, че бе заплашен от хипервентилация. Той местеше очи от Мейсън към Кътър и обратно, очите му се стрелкаха към останалите, сякаш търсеше изход. Но такъв нямаше. Той заговори притеснено:

— Трябва да влезем в пристанище колкото е възможно по-скоро.

— Това е мнение, не изявление — отбеляза хладно Мейсън.

— Аз... аз съм с вас.

Тя обърна очи към комодора.

— Вие сте позор за униформата си и за хилядагодишната морска традиция! — изрева Кътър. — Това няма да ви се размине!

— Комодор Кътър — произнесе Мейсън, — при тези обстоятелства, съгласно Параграф V на Морския кодекс, вие сте отстранен от командване. Давам ви възможност да се оттеглите от мостика с достойнство. След което ще заповядам да ви изхвърлят.

— Вие... вие сте опърничава, зла вещица! Живо доказателство, че жените нямат място на мостика на един кораб! — Кътър се втурна към нея с нечленоразделен рев и дръпна ревера на самото ѝ, преди двамата охранители да го хванат. Той изруга, дращеше и реवेशе като диво животно, когато го събориха на земята, притиснаха го и го закопчаха с белезници.

— Тъмнокоса кучка! Дано гориш в ада!

Бяха извикани още гардове от една близка група и комодорът беше усмирен с голямо усилие. Най-сетне го изведоха, бумтящият му

глас сипеше проклетия по придружителите му, докато накрая се възцари тишина.

Льосюр погледна Мейсън и беше изненадан, когато видя изблика на зле прикрит триумф върху лицето ѝ. Тя обаче се окопоти и погледна часовника си.

— Ще отбележа за дневника, че командването на „Британия“ е преминало от комодор Кътър към старши помощник-капитан Мейсън в десет и петдесет по Гринуич. — Тя се обърна към Кемпър: — Мистър Кемпър, ще са ми необходими всички ключове, пароли и кодове за достъп на кораба, както и за всички електронни и охранителни системи.

— Да, сър.

Последва заповед към навигатора:

— А сега намалете скоростта до двайсет и четири възла и поемете курс към Сейнт Джонс, Нюфаундленд.

48.

Вратата се отвори меко. Констанс стана от дивана и рязко си пое въздух. Пендъргаст влезе през вратата, плъзна се до малкия бар, смъкна една бутилка и разгледа етикета. Свали тапата с леко изпукване, извади чаша и небрежно си наля шери. С бутилката и чашата в ръка, той се настани на дивана, сложи бутилката на масичката отстрани и се облегна назад, изучавайки цвета на шерито на светлината.

— Намери ли го? — попита Констанс.

Той кимна, като продължаваше да се взира в цвета на напитката; най-сетне я остави долу.

— Бурята се е усилила — отбеляза той.

Констанс погледна отворените към балкона стъклени врати, покрити с пръски от пяна. Дъждът сега беше толкова силен, че тя не можеше да види водата отдолу; само сиво пространство, преливащо в мрак.

— Е? — Тя се опита да контролира възбудата в гласа си. — Какво се оказа?

— Една стара мандала. — Той си наля втора чаша и я вдигна към Констанс: — Ще ми направиш ли компания?

— Не, благодаря. Що за мандала? Къде беше скрита? — Сдържаността му беше влудяваща.

Пендъргаст отпи дълга, бавна глътка и издиша.

— Нашият човек я беше скрил зад една картина на Брак. Отрязал я и опънал отново платното, за да скрие Агозиена отзад. Един прелестен Брак, от ранния му кубистичен период — вече напълно повреден. Безобразие. Скрил е мандалата съвсем наскоро. Очевидно е разбрал по някакъв начин за камериерката, която се побъркала след чистенето на стаите му — а може би е научил дори за интереса ми. Кутията беше в сейфа. Както изглежда, усетил е, че сейфът не е достатъчно сигурен за мандалата — и както излезе, е имал основание. А може би просто е искал да има достъп до нея през цялото време.

— Как изглежда?

— Мандалата? Обичайната четириъгълна фигура от вплетени квадрати и кръгове, изработена в древния стил Кадампа^[1], изненадващо сложна, но не особено интересна, ако не си колекционер или суеверен тибетски монах. Констанс, ще бъдеш ли така добра да седнеш? Не е приятно да се говори на прав човек, когато самият ти си седнал.

Тя се отпусна на мястото си.

— И това е всичко? Просто една стара мандала?

— Разочарована ли си?

— Мислех си, кой знае защо, че ще е нещо изключително. Може би дори... — Тя се поколеба. — Не знам. Нещо с почти свръхестествена сила.

Пендъргаст се засмя сухо.

— Боя се, че си възприела заниманията си в Гсалриг Чонг твърде буквално. — Той отпи отново от шерито.

— Къде е тя сега? — попита Констанс.

— Оставих я на първоначалното ѝ място за оставащото време. Там, където е в момента, е на сигурно. Ще я вземем от него в края на воаяжа, в последната минута, когато няма да има време да реагира.

Констанс се облегна назад.

— Не мога да повярвам. Просто една картина танка.

Пендъргаст отново заби поглед в шерито.

— Нашата малка задача рго bono^[2] е почти завършена. Единственото, което остава, е разобличаването на Блекбърн за нечестно придобитите предмети, но както казах, това е дреболия. Вече съм наясно с повечето подробности. Наистина се надявам да не се налага да го убиваме, макар да не мисля, че ще е голяма загуба.

— Да го убием? Мили боже, Алойзиъс, иска ми се да вярвам, че ще го избегнем.

Пендъргаст вдигна вежди.

— Нима? Мислех си, че вече си свикнала с това.

Констанс впери очи в него, изчервена.

— За какво говориш?

Пендъргаст се усмихна.

— Констанс, извини ме, беше безсърдечно. Не, ние няма да убием Блекбърн. Ще намерим друг начин да вземем ценната му

играчка.

Настъпи дълга тишина. Пендъргаст отпи от шерито.

— Стигна ли до теб слуха за бунта? — попита Констанс.

Пендъргаст изглежда не я чу.

— Мария току-що ме информира. Както изглежда, старши помощникът е поел управлението и сега се движим към Нюфаундленд, вместо към Ню Йорк. Корабът е в паника. Въведен е полицейски час, предполага се, че ще има важно съобщение след обяд по радиоуредбата. — Тя погледна часовника си. — След час.

Пендъргаст остави празната чаша и стана.

— Чувствам се изморен от усилията. Трябва да си почина. Ще се погрижиш ли като стане три часът да ме чакат закуска с яйца по бенедиктински и зелен чай Хйо-джи-ча^[3], пресен и горещ?

И без да каже нищо повече, той се плъзна нагоре по стъпалата към спалнята си. Миг по-късно вратата се затвори зад него и ключът се завъртя с меко изщракване.

---

[1] Най-ранният стил на рисуване на танка, използван в Тибет. — Б.пр. ↑

[2] За общото благо (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Японски зелен чай с богат и мек орехово карамелен вкус; ниското съдържание на кофеин и катехини се постига чрез специална техника на високотемпературно изпичане, поради което е подходящ за пиене дори преди сън. — Б.пр. ↑

49.

Льосюр беше от един час на следобедна вахта и стоеше пред командния пулт с гигантската редица електронни морски карти и векторен радар, проследявайки движението на кораба, докато пресичаха Голямата плитчина по курс към Сейнт Джонс. Нямаше морски трафик — само няколко големи кораба бяха излезли в бурята — и „Британия“ напредваше бързо.

След смяната на командването на мостика бе настъпила зловеща тишина. Капитан Мейсън изглеждаше потисната под бремето на новите си отговорности. Не беше напускала мостика след отвеждането на капитан Кътър и Льосюр имаше чувството, че няма да се мръдне оттам до влизането им в пристанище. Беше повишила степента на тревога по ISPS до второ ниво. След това разчисти мостика от всички, с изключение на най-важните персони, оставяйки вахтения офицер, кормчията и един наблюдател на пост. Льосюр беше изненадан от това колко добро се оказа това решение: създаде се оазис на спокойствие и концентрация, каквито рядко царяха на един пренаселен от специалисти капитански мостик.

Той се запита как действията по този прословут Параграф V ще бъдат представени пред Корпорацията и как това ще се отрази на собствената му кариера. Неприятно, без съмнение. Утеши се, че не е имал избор. Беше постъпил правилно и това бе, което имаше значение. Най-доброто, което можеше да стори. Как другите щяха да го възприемат, не зависеше от него.

Опитните му очи обходиха разсеяно екраните на електрониката и 941 X DGPS^[1] на „Норд Стар“, четирите различни прибора за електронни морски карти, жироскопа, радара, данните за скоростта, радионавигационната система „Лоран“ и механичния лот. Преценяването на данните от пръв поглед не беше лесно дори за човек, прекарал десет години по вода. Но от друга страна, на едно навигационно табло Льосюр можеше да нанесе на картата курса на кораба по старомодния начин — върху хартия, използвайки комплект

хубави месингови навигационни инструменти, успоредни линии и сепаратор, получени от баща му. Той дори от време навреме хвърляше поглед към слънцето или някоя звезда, за да определи местоположението им. Не че беше необходимо, но то му даваше жива връзка с великата традиция на неговата професия.

Погледна към данните за скоростта и курса. Корабът беше на автопилот, както обикновено, и Лъосюр трябваше да признае, че „Британия“ доказва, че има необикновено добро поведение във водата, въпреки деветметровите напречни вълни и четиридесетте възлови пориви на вятъра. Истина е, че имаше доста неприятен продължителен период на люлеене, но можеше да си представи колко по-зле щеше да е на някой по-малък круизен кораб. „Британия“ се движеше с двайсет и два възла, по-добра скорост от очакваната. Щяха да стигнат Сейнт Джонс за по-малко от двайсет часа.

Почувства огромно облекчение от начина, по който Мейсън уверено бе поела управлението. В следобедното ѝ изявление към целия кораб по радиоуредбата тя скромно бе обяснила, че комодорът е освободен от длъжност и че тя поема задълженията му. Със спокоен, уверен глас обяви тревога по ISPS код две и уведоми всички, че се отклоняват към най-близкото пристанище. Бе помолила пътниците заради собствената им сигурност да прекарват по-голямата част от времето си в каютите. А когато излизат от тях, за да се хранят, ги посъветва да се движат на групи или по двойки.

Лъосюр провери радионавигацията. Колкото по-далеч, толкова по-добре. Нямаше индикации за лед и няколкото кораба, които все още се намираха в Плитчината, бяха далеч от техния курс. Той промени скалата на двайсет и четири мили. Влизаха в контролен пункт, където автопилотът щеше да направи корекция на курса, за да заобиколят Кериън Рокс откъм подветрената страна. После тръгнаха право към пристанище Сейнт Джонс.

На мостика се появи Кемпър.

— Как вървят нещата на пасажерските палуби? — поинтересува се Лъосюр.

— Толкова добре, колкото би могло да се очаква, сър. — Той се поколеба. — Докладвах смяната на командването на Корпорацията.

Лъосюр преглътна.

— И?

— Вдигнаха доста пара, но още няма официална реакция. Изпратили са цял куп телеграми да ни посрещнат в Сейнт Джонс. Направо са превъртели. Главното им безпокойство е лошата публичност. Когато пресата се докопа до случая... — Гласът му секна и той поклати глава.

Мек звън от таблото с електронната морска карта оповести, че контролният пункт е достигнат. Когато автопилотът автоматично се нагоди към новия хединг, Льосюр усети фината вибрация: новият курс леко бе променил ъгъла на кораба спрямо водата и люлеенето се засили неприятно.

— Нов пеленг потвърден, две-две-нула.

Вятърът шибаше прозорците на мостика. Единственото, което можеше да се види, бе носовата част на кораба, наполовина скрита в мъглата, и отвъд нея — безкрайна сивота.

Мейсън се обърна.

— Господин Льосюр?

— Да, капитане?

Тя заговори с нисък глас:

— Тревожа се за господин Крейк.

— Шефа на радиовръзките? Защо?

— Не съм сигурна, че се справя с програмата. Изглежда се е заключил в радиопоста.

Тя кимна към една врата в дъното. Льосюр беше изненадан: рядко я беше виждал заключена.

— Крейк? Дори не знаех, че е на мостика.

— Трябва да съм сигурна, че всички вахтени офицери работят като екип — продължи тя. — Имаме буря, имаме над четири хиляди ужасени пътници и екипаж, освен това ни чака тежка климатична обстановка напред към Сейнт Джонс. Не можем да си позволим никакви закъснели решения или разногласия сред екипажа. Не и сега.

— Да, сър.

— Нуждая се от помощта ви. Вместо да правя голям въпрос, бих искала да разменя няколко думи с мистър Крейк — само ние двамата.

— Вижда ми се уместно, сър.

— Корабът е на автопилот, остават ни още четири часа до Кериън Рокс. Бих искала да напуснете мостика, така че да мога да

разговарям с Крейк на спокойствие. Чувствам, че е особено важно господин Кемпър да не е тук.

Льосюр се поколеба. Според устава на мостика трябваше да има минимум двама офицери.

— Временно поемам вахтата — сякаш прочела опасенията му, каза Мейсън. — А Крейк може да бъде смятан за втория вахтен офицер — така че не нарушаваме правилата.

— Да, сър, но в условията на буря...

— Разбирам неохотата ви — кимна Мейсън. — Моля ви само за пет минути. Не искам господин Крейк да се чувства така, сякаш е нападнат. Честно казано, малко се тревожа за емоционалната му стабилност. Дръжте се спокойно и не казвайте на никого.

Льосюр кимна.

— Тъй вярно, сър.

— Благодаря, господин Льосюр.

Льосюр се приближи към дежурния офицер на мостика.

— Придружете ме за момент. — Той кимна и към кормчията: — Вие също.

— Но...

— Заповед на капитана.

— Да, сър.

Льосюр се присъедини към Кемпър.

— Капитан Мейсън поема вахтата за няколко минути. Искане да напуснем мостика.

Кемпър го погледна остро:

— Защо?

— Заповед — отвърна Льосюр с тон, който — надяваше се — ще прекрати по-нататъшни въпроси. Той погледна часовника си: петте минути течаха. Те се придвижиха към вътрешния трап, точно зад люка на мостика и Льосюр затвори вратата, като внимаваше да не се заключи.

— За какво е всичко това? — попита Кемпър.

— Корабни дела — отговори Льосюр с по-остър тон.

Стояха в мълчание. Льосюр погледна часовника си. Още две минути.

В отсрещния край на вътрешния трап вратата се отвори и някой влезе. Беше Крейк.

— Мислех, че сте в радиопоста — каза той.

Крейк го погледна така, сякаш се беше побъркал:

— Току-що идвам за дежурство, сър.

— Но капитан Мейсън...

Думите му бяха прекъснати от нисък сигнал и проблясване на червена лампичка. Последваха серия меки изщраквания по дължината на люка към мостика.

— Какво е това, по дяволите? — попита кормчията.

Кемпър гледаше мигащата червена лампа над вратата.

— Исусе Христе, някой обяви ниво три от ISPS!

Льосюр хвана бравата и се опита да я отвори.

— Заклучва се автоматично в случай на тревога — обясни Кемпър. — Изолира мостика.

Льосюр усети, че кръвта му замръзва; единственият човек на мостика беше капитан Мейсън. Той отиде при интеркома:

— Капитан Мейсън, Льосюр е.

Не последва отговор.

— Капитан Мейсън! Обявена е тревога трета степен. *Отворете вратата!*

Но отново никой не отговори.

---

[1] Глобална диференциална система за определяне местоположението на кораба. — Б.пр. ↑

50.

В един и половина часа Роджър Майлс водеше една раздразнена група пасажери от Палуба 10 за последната обедна смяна в „Оскарс“. В продължение на повече от час му бяха задавали въпроси — или по-точно, бе избягвал да им отговаря — за това какво ще се случи, когато стигнат Нюфаундленд; по какъв начин ще се приберат в домовете си; ще им бъдат ли върнати парите от билетите. Никой не му беше казал и думичка, той не знаеше нищо, не можеше да отговори на никого — и вече го бяха „зачислили“ към охраната, каквото и да означаваше това.

Подобно нещо никога досега не му се беше случвало. Най-хубавото нещо от живота на борда бе неговата предвидимост. Но на този воаяж абсолютно нищо не можеше да се предвиди. И в момента му се струваше, че се приближава към края на силите си.

Той вървеше по коридора с крива усмивка на лицето. Пасажерите зад него говореха с високи, недоволни гласове все за същите досадни неща, за които не спираха през целия ден: възстановяване на парите, съдебни процеси, връщане у дома. Той усещаше слабото люлеене на кораба докато вървеше и държеше погледа си извърнат от прозорците, които се редяха от дясната страна на коридора. Лошо му беше от дъжда, от рева на вятъра, от дълбокия грохот на океана, който се блъскаше в корпуса. Истината беше, че океанът го плашеше — винаги го беше плашил — така и никога не се осмели да погледне надолу към водата, дори когато времето беше хубаво, защото тя винаги изглеждаше толкова дълбока и студена. И безкрайна — сива, безконечна шир. След като започнаха изчезванията, един и същ кошмар се повтаряше всяка нощ — сънуваше как пада в тъмния Атлантик в надигащите се води и гледа как корабните светлини изчезват в мъглата. После се събуждаше задъхан сред усуканите, потни чаршафи с разтуптяно сърце.

Не можеше да измисли по-лоша смърт.

Един от мъжете в групата зад него ускори крачка:

— Господин Майлс?

Той се обърна без да забавя, с усмивка, както винаги. Не можеше да изчака да влязат в залата.

— Да, господин...?

— Уендорф. Боб Уендорф. Вижте... имам важна среща в Ню Йорк на петнайсети. Трябва да знам кога ще отплаваме от Нюфаундленд към Ню Йорк.

— Господин Уендорф, не се съмнявам, че компанията ще уреди положението.

— По дяволите, това не е отговор! И още нещо: ако си мислите, че ще пътуваме с кораб до Ню Йорк, много бъркате. Никога повече няма да стъпя на кораб през живота си. Искам самолет, първа класа.

В редиците зад гърба му се чуха одобрителни коментари. Майлс спря и се обърна.

— Докато говорим, компанията вече прави график на полетите. — Той знаеше, че няма такова нещо, но в този момент беше готов да каже всичко, за да разкара тези глупаци от главата си.

— За всичките три хиляди пътници? — Една жена с пръстен на всеки от съсухрените си пръсти се избута напред, размахвайки отрупаните си с бижута, покрити с тъмни старчески петна ръце.

— Сейнт Джонс има международно летище. — Дали беше така? Майлс нямаше представа.

Жената продължи, гласът ѝ беше като звук от трион:

— Откровено казано, намирам липсата на съобщения за непоносима. Платихме много пари, за да направим този воаяж. Заслужаваме все пак да знаем какво става!

„Заслужавате да изритам стария ви отпуснат задник оттук, лейди.“ Майлс продължи да се усмихва.

— Компанията...

— А дали ще ни върнат парите? — прекъсна го друг глас. — Надявам се не мислите, че сме готови да плащаме за такова отношение...!

— Компанията ще се погрижи за всички — каза Майлс. — Моля ви, проявете търпение. — Той се обърна бързо, за да избегне по-нататъшни въпроси — и точно тогава го видя.

Беше едно *нещо*; нещо като плътен дим в ъгъла на коридора. Движеше се срещу тях с отвратително, вълнообразно движение. Той спря рязко, парализиран, вперил очи напред. Приличаше на тъмна,

злокобна мъгла, която сякаш имаше структура на фабрична тъкан, само че неясна, неопределена, по-тъмна в средата, със слаб вътрешен блясък. Очертания, напомнящи свиващи се мускули, пресичаха повърхността му, докато се приближаваше.

Той не бе в състояние да говори, да помръдне. „Значи е истина“, помисли си. „Но не може да бъде. Не може да бъде...“

То се движеше срещу него, като се плъзгаше и виеше, сякаш възнамеряваше да извърши нещо ужасно. Групата спря объркана.

— Какво е това, по дяволите? — извиси се един глас.

Хората се дръпнаха назад, няколко души извикаха уплашено. Майлс не можеше да отмести очите си от това нещо, нито пък да се движи.

— Някакъв природен феномен — рече Уендорф високо, сякаш се опитваше сам да се успокои. — Като кълбовидна мълния.

Нещото се носеше по коридора, непредсказуемо, скъсяваше разстоянието помежду им.

— О, боже!

Зад себе си Роджър Майлс регистрира всеобщо отстъпление, което бързо премина в панически бяг. Писъците и виковете се отдалечиха по коридора. Той все още не можеше да говори, нито да се движи. Остана единствен, вкопан на място.

Когато *то* дойде още по-близо, той се взря във вътрешността му. Беше някакъв силует, нисък и тумбест, грозен, див, с луди, пронизващи очи...

— *Не, не, не, не-е-е-е...*

Нисък пронизителен звук се изплъзна от устните на Майлс. Той усети силен дъх на влага и пръст, смрад на изпражнения и гниещи отровни гъби... Звукът в гърлото му се превърна в слуз, когато нещото се плъзна покрай него, без изобщо да го поглежда, отминавайки като студен полъх от винарска изба.

Следващото, което Майлс осъзна беше, че лежи на пода и се визира в охранителя, който държеше чаша вода.

Той отвори уста да заговори, но гласните му струни не произведоха и намек за звук.

— Господин Майлс? Добре ли сте?

Той отговори с нещо, подобно на мучене.

— Господин Майлс, сър?

Той преглътна, размърда влажните си челюсти.

— *То... беше... тук.*

Една силна ръка се протегна и го издърпа за сакото, вдигайки го да седне.

— Групата ви щеше да ме разкъса, изпаднали са в истерия. Каквото и да е било онова, което сте видели, вече го няма. Претърсихме всички близки коридори. Няма го.

Майлс се наведе, преглътна нещастно и после — сякаш да прогони напълно присъствието на нещото — повърна върху златния килим.

51.

— Капитан Мейсън! — Лъосюр натисна силно с пръст бутона на интеркома. — Имаме тревога трета степен. Моля ви, отговорете!

— Господин Лъосюр — обади се Кемпър, — тя знае много добре, че имаме тревога трета степен. Нали тя самата я активира.

Лъосюр се обърна и впери очи в него:

— Сигурен ли сте?

Кемпър кимна.

Първият офицер се обърна към люка.

— Капитан Мейсън! — извика той отново в интеркома. — Добре ли сте?

Никакъв отговор. Той задумка по люка с юмруци:

— *Мейсън!*

Обърна се към шефа по сигурността:

— Как да влезем вътре?

— Не можете.

— Имате много здраве, че не мога! Къде е аварийната система за отключване? Нещо се е случило на капитан Мейсън!

— Капитанският мостик е укрепен като пилотска кабина на самолет. Когато алармата е пусната отвътре, мостикът се заключва. Напълно. Никой не може да проникне — освен ако не бъде пуснат от човек, който е вътре.

— Тук някъде трябва да има механична ключалка.

Кемпър поклати глава.

— Нищо, което би позволило нахлуване на терористи.

— Терористи? — Лъосюр го погледна невярващо.

— Можете да сте сигурен. Новите наредби по ISPS изискват спазването на всички видове антитерористични мерки на борда на кораба. Най-големият в света океански лайнер — та това е отявлена мишена. Няма да повярвате какви антитерористични системи има на кораба. Имайте ми доверие — няма да успеете да влезете вътре, дори с експлозив.

Льосюр кимна към вратата, дишаше тежко. Беше неразбираемо. Ами ако Мейсън е получила сърдечен пристъп? Ако е загубила съзнание? Огледа се разтревожено и очите му срещнаха само объркани лица. Сякаш очакваха от него да ги ръководи, да ги направлява.

— Последвайте ме до помощния мостик — рече той. — Екраните на локалната телевизионна мрежа ще ни покажат какво става.

Той изтича по вътрешния трап, следван от останалите, и отвори вратата към служебната стълба. Като вземаше наведнъж по три стъпала, слезе на следващото ниво, отвори друга врата, после се втурна по коридора, отмина един матрос, който чистеше, и продължи към входа за помощния мостик. Групата нахълта вътре. Охранителят, наблюдаващ мониторите, свързани с охранителните камери, вдигна поглед с изненада.

— Дайте картина от капитанския мостик — нареди Льосюр. — От всички камери.

Мъжът натрака няколко команди на клавиатурата и мигновено на малките екрани на локалната телевизионна мрежа се появиха половин дузина отделни картини от капитанския мостик.

— Ето къде е! — каза Льосюр, почти рухнал от облекчение. Капитан Мейсън стоеше на румпела, с гръб към камерата, и изглеждаше толкова спокойна, колкото и когато я бяха оставили.

— Защо не е могла да ни чуе по радиото? — попита той. — Нито пък, когато чукахме...

— Може да ни е чула — допусна Кемпър.

— Но тогава защо...? — Льосюр се спря. Привикналите му към кораба сетива усетиха промяна във вибрацията на огромния съд, макар че беше толкова слаба, усетиха промяната на океана. Корабът обръщаше.

— Какво е това, *по дяволите*?

В същото време настъпи не можещото да се сбърка потръпване, свързано с увеличаване на скоростта.

Той усети, че в гърдите му се стяга голям леденостуден възел. Хвърли поглед към екраните, които показваха курса и скоростта, взря се в редиците от числа, които се сменяха, докато поемаха нов хединг и курс. Двеста градуса напред, при постоянно увеличаваща се скорост.

Двеста градуса напред... Лъосюр бързо погледна към морската карта, която вървеше по един близък плоскоекранен монитор. Всичко беше тук, във възхитителни цветове, малкият символ на кораба, правата линия на хединга му, хлътнатините и скалите на Голямата плитчина.

Той усети, че коленете му омекват.

— Какво има? — попита Кемпър, като се взираше в лицето на Лъосюр. После проследи очите на първия помощник до електронната карта.

— Какво...? — започна Кемпър отново. — О, боже мили. — Той не откъсваше очи от големия екран. — Нали не мислиш, че...

— Какво има? — попита Крейк, пристъпвайки към тях.

— Капитан Мейсън увеличава скоростта към фланга — отговори Лъосюр с равен, глух глас. — Освен това току-що промени курса. Движим се право към Керийн Рокс.

Той се обърна към екраните, показващи капитан Мейсън на румпела. Главата ѝ беше леко извърната и той видя профила ѝ — по устните ѝ играеше слаба усмивка.

Отвън, в покрития с линолеум коридор Лий Нгъ спря и се послуша напрегнато. Нещо сериозно ставаше, но гласовете внезапно секнаха. Сигурно не беше доразбрал. Езиков проблем — въпреки старателното учене, английският му все още не беше това, което му се искаше. Беше трудно да учиш нов език на шейсетгодишна възраст. А като се прибавеха и всичките тези морски термини, които дори не бе срещал в евтиния си виетнамско-английски речник...

Той поднови отново работата с парцала. Тишината, която идваше от отворената врата към помощния мостик, сега бе заменена от взрив от гласове. Възбудени разговори. Лий Нгъ се промъкна по-близо, с наведена глава, като движеше парцала в широки полукръгове, заслушвайки се внимателно. Гласовете станаха високи, настоятелни и сега той започна да осъзнава, че не беше разбрал погрешно.

Дръжката на парцала падна и изтрополи на пода. Лий Нгъ отстъпи назад, после още малко. Обърна се и тръгна, като крачките му преминаха в бяг. Бягането неведнъж беше спасявало живота му в безнадеждни ситуации през войната. Но дори като тичаше, той си

даваше сметка, че това не е като във войната: тук нямаше място за спасение, нямаше я защитната стена на джунглата отвъд последното оризище.

Това тук беше кораб. Нямаше къде да избяга.

52.

Констанс Грийн беше слушала внимателно изявлението на изпълняващия длъжността капитан по радиоуредбата, силно облекчена от новината, че корабът най-накрая се отклонява към Сейнт Джонс. Беше успокоена също така от предприетите строги мерки. Всяка преструвка, че това е един забавен воаяж, беше рухнала: сега ставаше въпрос за сигурност и оцеляване. Може би, помисли си тя, беше карма, че някои от тези свръхпривилегировани хора бяха зърнали реалността на живота.

Тя погледна часовника си. Един и четиридесет и пет. Пендъргаст беше казал, че иска да спи до три и тя смяташе да го остави. Той явно се нуждаеше от почивка, дори и само да се освободи от паниката, която го бе обзела. Не ѝ бе известно да е спал през деня друг път, нито пък да е пил алкохол преди обяд.

Констанс се настани на дивана и отвори томче с есета на Монтен, като се опита да освободи съзнанието си от грижите. Но точно когато се унесе в елегантните френски обрати на речта, се чу тихо почукване на вратата.

Тя стана и отиде дотам.

— Мария е. Отворете, ако обичате.

Констанс отвори и камериерката се плъзна бързо вътре. Обикновено безупречната ѝ униформа сега бе мръсна, а косата ѝ — разрошена.

— Заповядайте, Мария, седнете. Какво става?

Жената седна и прокара ръка по челото си.

— Отвън е *инсане*.

— Моля?

— Как го казвате? Лудница. Чуйте, нося ви новини. Много лоши новини. Разнасят се като пожар по долните палуби. Моля се да не е истина.

— Какво има?

— Изпълняващият длъжността капитан — казаха че е капитан Мейсън, — се е заключила на мостика и е насочила кораба към скалите.

— *Какво?*

— Към скалите. Кериън Рокс. Говори се, че ще се блъснем в тях след по-малко от три часа.

— Звучи ми като истеричен слух.

— Може би — съгласи се Мария, — но всички от екипажа вярват в този слух. И на помощния мостик става нещо сериозно, непрекъснато влизат и излизат офицери, цари неестествена активност. Освен това, онова нещо, онзи дух... отново са го видели. Този път група пътници, както и директорът на круиза.

Констанс спря. Корабът потрепери отново, преодолявайки друга голяма вълна, накланяйки се странно. Тя погледна Мария.

— Почакайте ме тук, ако обичате.

Тя се изкачи по стъпалата и почука на вратата на Пендъргаст. Обикновено той отговаряше веднага, гласът му беше ясен и спокоен, сякаш е бил буден от часове. Този път, нищо подобно. Повторно почукване.

— Алойзиъс?

Отвътре се чу нисък глас:

— Помолих те да ме събудиш в три.

— Има нещо спешно, за което трябва да знаеш.

Дълга тишина.

— Не виждам защо да не може да почака.

— Това не може да чака, Алойзиъс.

Дълга тишина.

— Ще слеза след малко.

Констанс се спусна долу. Няколко минути по-късно Пендъргаст се появи, облечен с черни панталони и бяла колосана риза отгоре, оставена незакопчана, с праметното черно сако и вратовръзка през едната ръка. Той хвърли сакото си на стола и се огледа.

— Яйцата ми по бенедиктински и чая?

Констанс го погледна.

— Затворили са румсървиса. Храната ще се сервира само в определените за хранене часове.

— Сигурно Мария ще успее да намери нещо, докато се избърсна.

— Нямаме време за ядене — каза Констанс раздражено.

Пендъргаст отиде в банята, оставяйки вратата отворена, съблече бялата риза от добре оформеното си тяло и я метна на металната пръчка за закачане; после пусна водата и насапуниса лицето си. Извади дълъг бръснач и започна да го точи. Констанс понечи да затвори вратата, но той я възпря с ръка.

— Очаквам да чуя какво е толкова важно, че да прекъсне дрямката ми.

— Мария казва, че капитан Мейсън — онази, която пое командването от Кътър, след като той отказа да смени курса — е превзела мостика и води кораба към сблъсък с риф.

Бръсначът спря плавното си движение по бялата челюст на Пендъргаст. Минаха почти трийсет секунди. След това бръсненето се поднови.

— И защо Мейсън е направила това?

— Никой не знае. Изглежда се е побъркала.

— Побъркала се е — повтори Пендъргаст. Стърженето продължи, влудяващо бавно и прецизно.

— И като връх на всичко — каза Констанс, — имало е друга среща с онова нещо, тъй наречения призрак. Доста хора са го видели, включително директора на круиза. Сякаш... — Тя спря, несигурна как да го изрази, после се отказа от идеята. Явно се дължеше на въображението ѝ.

Бръсненето на Пендъргаст продължи в тишина, единствените звуци бяха слабият грохот и блъскането на бурята отвън и случайните високи гласове в коридора. Констанс и Мария чакаха. Най-накрая той приключи. Изплакна, избърса бръснача и го сгъна, попи лицето си, облече ризата и я закопча; пъргавите му пръсти изкусно вързаха възела на вратовръзката и след миг той пристъпи в дневната.

— Къде отиваш? — попита Констанс, едновременно раздражена и уплашена. — Имаш ли изобщо идея какво става тук?

Той взе самото си.

— Искаш да кажеш, че не си разбрала?

— Естествено, че не съм! — Тя усети, че губи самообладание. — Не ми казвай, че ти си разбрал!

— Така е. — Пендъргаст облече самото си и се насочи към вратата.

— Какво?

Той спря.

— Всичко е свързано, както предполагах по-рано — кражбата на Агозиена, убийството на Джордан Амброуз, изчезванията на борда и убийствата, а сега и този полудял капитан, насочил кораба към риф. — Той се засмя. — Да не споменаваме твоя „призрак“.

— Как? — Гласът ѝ издаваше отчаяние и нетърпение.

— Ти имаш същата информация, която и аз, и намирам, че обясненията са толкова досадни. Освен това сега са без значение — всичките. — Той махна с ръка неопределено към стаята. — Ако онова, което казваш, е истина, всичко това скоро ще се забие в дълбоката кал на дъното на Атлантика, а точно сега имам да свърша нещо важно. Ще съм тук след по-малко от час. Може би междувременно ще успееш да ми уредиш яйца по бенедиктински и зелен чай?

Той излезе.

Констанс гледа вратата дълго, след като тя се затвори след него. После се обърна бавно към Мария. Известно време не каза нищо.

— Да? — вдигна въпросително вежди камериерката.

— Искам да те помоля за една услуга.

Камериерката чакаше.

— Моля те да доведеш лекар колкото е възможно по-скоро.

Мария я погледна разтревожено.

— Болна ли сте?

— Не. Но мисля, че *той* е болен.

53.

Гевин Брус и хората, които бе започнал да нарича свой екип, седнаха в средния салон на Палуба 8, потънали в разговор за положението на кораба и следващите стъпки, които можеха да предприемат. „Британия“ изглеждаше забележително тиха за ранен следобед. Въпреки, че полицейски час бе въведен само за вечерните часове, изглежда мнозинството пасажери се бяха прибрали в каютите си от страх или изтощение заради изключително напрегнатата сутрин.

Брус се размърда в стола си. Мисията им да разговорят с комодор Кътър бе пропаднала, но той се тешеше с мисълта, че мъжът е отстранен и препоръките им се изпълняват. И накрая, чувстваше, че неговата намеса бе свършила добра работа.

Кътър очевидно не бе в свои води. Беше от онази категория капитани, които Брус много добре познаваше от собствената си кариера в Кралската флота, командирът, който бърка упорството с твърдостта и „спазването на буквата“ — с мъдрост. Такива хора често се пречупваха, когато обстоятелствата излезеха извън контрол. Новият капитан се справяше с прехода добре; той беше одобрил речта й по радиоуредбата. Много професионална, много овладяна.

— Движим се в сърцето на бурята — каза Нилс Уелч, кимайки към редицата облени във вода прозорци.

— Щеше да е отвратително в такова време да сме на борда на някой по-малък кораб — отвърна Брус. — Този огромен съд се държи забележително добре предвид обстоятелствата.

— Не като онази браква, на която бях като морски курсант по време на Фолклендската война — обади се Куентин Шарп. — Онова течеше отвсякъде.

— Изненадан съм, че капитанът увеличи скоростта — каза Емили Далбърг.

— Не мога да кажа, че я обвинявам — отвърна Брус. — В нейното положение и аз щях да бързам да докарам този Ноев ковчег до пристанище колкото се може по-скоро, без да мисля много-много за

комфорта на пътниците. Въпреки че ако зависеше от мен, щях да затворя малко клапана. Този кораб започна да трополи доста. — Той погледна към Далбърг. — Между другото, Емили, исках да те поздравя, че накара да млъкне онова истерично момиче. Тя беше четвъртият човек, когото успя да успокоиш през последния час.

Далбърг прехвърли крак върху крак.

— Всички сме тук по една причина, Гевин — да съдействаме да се спазва редът и да помагаме с каквото можем.

— Да, но аз никога нямаше да мога да се справя с това. Не мисля, че някога съм виждал толкова объркан човек.

— Просто използвах майчинските си инстинкти.

— Но ти никога не си имала деца!

— Така е — Далбърг се усмихна слабо. — Но имам добро въображение.

Откъм коридора се чуха забързани стъпки и объркани викове.

— Поредната група пияни типове — измърмори Шарп.

Гласовете станаха по-високи и се появи една неконтролируема група пътници, предвождани от явно доста подпийнал мъж. Бяха се пръснали и чукаха по вратите на каютите, чиито разтревожени обитатели излизаха един след друг.

— Чухте ли — извика мъжът, който стоеше начело, с привлечен глас. — Чувате ли? — Останалите продължиха да чукат и да призовават пътниците да излязат в коридора.

— Нещо не е наред ли? — попита Далбърг остро.

Пияният спря, олюлявайки се.

— На път сме да се ударим!

Последва шум от уплашени гласове. Мъжът размаха ръце.

— Капитан Мейсън е окупира мостика! Ще разбие кораба в Голямата плитчина!

Разтревожени гласове, викове.

Брус се изправи.

— Сър, на борда на кораб подобно твърдение е като буре с барут. Дано да можете да го подкрепите.

Мъжът погледна Брус несигурно:

— Ще го подкрепя. И теб ще убедя, приятелче. Целият екипаж говори за това.

— Истина е! — извика някой отзад. — Капитанът се е заключила на мостика. Поела е курс към Кериън Рокс!

— Ама че глупости — каза Брус, но изпита известна несигурност при споменаването на Кериън Рокс. Знаеше мястото от времената на моряшката си кариера: широка редица каменни, подобни на зъбци плитчини, стърчащи от повърхността на Северния Атлантик, гибелна опасност за корабите.

— Истина е! — провикна се пияният, като залюля толкова силно ръката си, че почти загуби равновесие. — На целия кораб се говори за това.

Сред тълпата се надигаше паника.

— Приятели — започна Брус с твърд тон, — това е напълно невъзможно. Мостикът на кораб като този никога, никога не може да бъде оставен само с един човек. Сигурно има стотици начини да се поеме контрола обратно — от машинното отделение до помощния мостик. Знам това със сигурност: служил съм в Кралската флота.

— В наши дни нещата не са същите, изкуфяло старче! — изкрещя пияният. — Корабът е напълно автоматизиран. Капитан Мейсън се разбунтува и завзе контрола, а сега се кани да потопи кораба!

Една жена се втурна напред и дръпна сакото на Брус.

— Нали сте моряк! За бога, трябва да направите нещо!

Брус се освободи и вдигна ръце. Притежаваше вродено чувство да доминира и уплашената глъчка отслабна.

— Моля! — извика той. Възцари се тишина. — Екипът ми и аз ще разберем дали в този слух има някаква истина — продължи той.

— Има...!

— Тишина! — Той изчака малко. — Ако е така, ще предприемем действия — обещавам ви. Междувременно, всички трябва да останете тук и да чакате инструкции.

— Ако се обадя — каза Далбърг, — Адмиралският клуб на Палуба 10 има монитор, който показва положението на кораба при пресичането, включително курс и скорост.

— Отлично — кимна Брус. — Това ще ни даде независимо доказателство.

— И тогава какво? — извика жената, която го бе дръпнала преди малко за сакото.

Брус се обърна към нея:

— Както казах, ще останете тук и ще окуражавате всички, които минават, да направят същото. Успокойте ги и спрете да разпространявате този слух — последното, от което се нуждаем, е паника. Ако е истина, ще помогнем на останалите от екипажа да възвърнат контрола върху кораба. Ще ви информирам за всичко, което се случва.

Той се изви към малката си група.

— Ще отидем ли да проверим?

И ги поведе с бърза крачка по коридора към стълбите. Беше ненормална история, лудост. Това не можеше да е истина...

Дали?

54.

Помощният мостик беше препълнен и с всяка минута ставаше все по-топло. Лъосюр беше свикал спешно събрание на шефовете на всички отдели и тези от медицинския пункт и развлекателните центрове вече пристигаха, заедно с домакина, старшината, отговарящ за корабните съоръжения и шефа на стюардите. Той погледна часовника си, избърса чело и погледна сигурно за стотен път гърба на капитан Мейсън на централния монитор на локалните телевизионни приемници, която стоеше хладна и невъзмутима, изрядна, както винаги. Бяха поискали курса на „Британия“ на главния навигационен GPS. И ето го, показан като петно от хладни електронни цветове. Посоката, скоростта... и Кериън Рокс.

Очите му отново се върнаха на Мейсън, невъзмутима на щурвала. Нещо ѝ беше станало, може би имаше медицински проблем, удар, лекарства, кой знае... Какво ставаше в мозъка ѝ? Действията ѝ бяха в разрез с всичко, което прави един капитан на кораб.

Отстрани до него Кемпър наблюдаваше таблото, със слушалки на ушите. Лъосюр го побутна с лакът и шефът по сигурността свали слушалките.

— Кемпър, сигурен ли сте, че тя може да ни чуе? — попита той.

— Всички канали са отворени.

Лъосюр се обърна към Крейк:

— Някакви допълнителни отговори на сигнала ни за бедствие на кораба?

Крейк вдигна очи от данните от електронните прибори и сателитния телефон.

— Да, сър. Отговарят ни от Американската и Канадската брегова охрана. Най-близкият съд е канадският „Сър Уилфред Гренфел“, който се е обадил на пристанището на Сейнт Джонс, шейсет и осем метров патрулен кораб с деветима служители, единайсет души екипаж, шестнайсет легла плюс още десет в корабната болница. Пресрещат ни и ще ни стигнат на петнайсет морски мили изток-североизток от

Кериън Рокс... към 3:45 след обяд. Никой друг не е достатъчно близко, че да ни доближи, преди очакваното време на... а-а-а... сблъсък.

— Какъв е планът им?

— Все още работят по опциите.

Льосюр се обърна към третия помощник:

— Доведете доктор Грандин тук. Искам медицински съвет за това, което се случва с Мейсън. И попитайте Майлс дали на борда измежду пасажерите няма психиатър. Ако има, доведете и него.

— Разбрано, сър.

Льосюр насочи вниманието си към главния механик.

— Мистър Холси, искам да отидете в машинното отделение лично и да изключите автопилота. Отрежете кабелите, ако трябва, строшете с чук контролните табла. И като последна мярка, извадете от строя някой от електродвигателите.

Инженерът поклати глава:

— Автопилотът е подсигурен срещу нападение. Замислен е така, че да заобикаля всички механични системи. Дори и да бъде изваден от строя някой от електродвигателите — което не може да стане, — автопилотът ще компенсира. Корабът може да се движи и с един, ако потрябва.

— Господин Холси, не ми казвайте, че нещо не може да се направи, преди да сте опитали.

— Да, сър.

Льосюр се обърна към шефа на радиовръзките:

— Опитай да се свържеш с Мейсън по радиостанцията на канал 16.

— Да, сър. — И той извади радиостанцията от калъфа ѝ, вдигна я към устните си и натисна бутона за предаване.

— Радистът към мостика, радистът към мостика, моля, отговорете.

Льосюр посочи към екрана.

— Виждате ли това? — извика той. — Зелената лампичка на приемателя? Значи тя чува високо и ясно!

— Точно това ви говорех — обади се Кемпър. — Че чува всяка една дума.

Льосюр поклати глава. Познаваше Мейсън от години. Тя беше професионалист — малко нервна, определено педант, не особено

сърдечна, но професионалист в пълния смисъл на думата. Той напрегна мозъка си. Трябваше да има *някакъв* начин да говори с нея лице в лице. Действаше му дяволски разстройващо, че тя през цялото време стои обърната с гръб към тях.

Може би ако можеше да я види, щеше да успее да я убеди. Или най-малкото да я разбере.

— Господин Кемпър — каза той, — точно под прозорците на капитанския мостик минава една релса, за прикрепване на инсталацията за миене на прозорци — прав ли съм?

— Така мисля.

Льосюр дръпна сакото си от стола и го облече.

— Отивам там.

— Да не сте полудял? — изгледа го с недоумение Кемпър. — Това е на сто стъпки надолу от палубата.

— Искам да я погледна в лицето и да я попитам какво, по дяволите, си мисли, че прави.

— Ще бъдете изложен изцяло на силата на бурята...

— Втори помощник-капитан Уордингтън, вахтата е ваша до връщането ми. — И Льосюр изчезна през вратата.

Льосюр застана до парапета на бакборда на наблюдателната платформа на Палуба 13. Вятърът развяваше дрехите, а дъждът обливаше лицето му, докато той се взираше към мостика. Мостикът се намираще на най-високото ниво на кораба, над което се издигаха само комините и антените. Двете крила на мостика стигаха далеч по десния и левия борд, издадени над корпуса. Под стената от мъждиво осветени прозорци едва можа да различи парапета, единична, широка три и половина сантиметра месингова тръба, закрепена към надпалубните съоръжения със стоманени скоби. Тясна стълба водеше от платформата до крилото на бакборда, където се свързваше с бордовата ограда, окръгляща долния мостик.

Той пресече палубата, като се олюляваше, поколеба се до стълбата за момент, след това хвана стъпалото на нивото на раменете си, стискайки го здраво като удавник. Отново се поколеба, мускулите на ръцете и краката му вече играеха в очакване на приближаващото изпитание.

Заби крак на най-ниското стъпало и се набра нагоре. Обля го ситен воден прах и той се ужаси, че усеща солената вода тук, на двеста стъпки над ватерлинията.

Не можеше да види океана — дъждът и пръските бяха толкова плътни, — но чуваше грохота му и чувстваше тласъка на вълните, когато се разбиваха една подир друга във фюзелажа. Звучеше като пулса на някой сърдит, наранен морски бог. На тази височина движенията на кораба бяха особено отчетливи и той усещаше всяко бавно, отвратително полюляване дълбоко в стомаха си.

Трябваше ли да го прави? Кемпър беше прав: това беше пълна лудост. Но дори когато се запита, знаеше какъв ще е отговорът. Трябваше да погледне тази жена в лицето.

Като стискаше стъпалата с цялата си сила, той се изкачи нагоре; ръка, крак, ръка, крак. Вятърът го блъскаше толкова безмилостно, че се принуди да затваря очи от време навреме и да действа по усет; грубите му моряшки ръце стискаха като менгемета грапавите стъпала. Корабът се наклони под една особено яростна вълна и на него му се стори, че увисва над празно пространство, мощно привличан надолу от гравитацията, надолу, към врящия казан на океана.

След едно, както му се стори, безкрайно катерене, най-сетне стигна горното перило и издигна глава до нивото на прозорците. Погледна вътре, но беше далеч от люка на мостика и не виждаше нищо друго, освен слабия отблясък от електронните системи.

Трябваше да се промъкне до средната част.

Прозорците на мостика бяха наклонени леко навън. Над тях беше козирката на горната палуба, с нейния парапет. Изчаквайки затишие между поривите, Лъосюр се повдигна и хвана горния ръб, като едновременно подпря крак на релсата отдолу. Остана там дълго, сърцето му биеше силно, чувстваше се напълно беззащитен. Прилепен към прозорците, с опънати крайници, той усещаше по-ясно от всякога люлеенето.

Пое дълбока глътка въздух, после друга. И тогава започна да заобикаля — държеше здраво перилото с измръзнали пръсти, подпирайки се при всеки нов порив на вятъра. Мостикът се намираще на сто и шейсет стъпки напречно, знаеше го; това означаваше пътешествие от осемдесет стъпки по релсата, преди да види таблото на капитанския мостик и щурвала.

Заобиколи бавно, провирайки първо единия, после другия си крак. Релсата не беше грапава — не беше предвидена за човешки контакт — и в резултат на това — дяволски хлъзгава. Той се движеше предпазливо, бавно, поемайки по-голямата част от тежестта си с пръсти, като пълзеше по лъскавата тръба; силният вятър го блъскаше и за един кратък миг той се залюля ужасен над кипящото сиво пространство. Задраска да се улови, поколеба се отново, пое си пак въздух, а сърцето му препускаше, пръстите му изтръпваха. След минута се застави да продължи напред.

Най-накрая достигна центъра на мостика. Тя беше там: капитан Мейсън стоеше на руля и гледаше хладно към него.

Той напрегна очи, ужасен от абсолютната нормалност в израза ѝ. Тя дори не показва изненада от невероятната му поява: призрак в отвратителното време, притиснат откъм погрешната страна на прозорците.

Като стисна горната релса с лявата си ръка, той заудря по стъклото с другата.

— Мейсън! *Мейсън!*

Тя се извърна към него, очите ѝ срещнаха погледа му, но някак отсъстващо.

— Какво правите?!

Никакъв отговор.

— По дяволите, Мейсън, *говорете с мен!* — Той заблъска с юмрук по стъклото, без да обръща внимание на болката.

В отговор тя само го погледна.

— *Мейсън!*

Най-после тя заобиколи щурвала и се приближи до стъклото. Гласът ѝ идваше до него неясно, филтриран през стъклото и грохота на бурята.

— Въпросът е, мистър Лъосюр, какво правите *вие?*

— Ще се ударим! Водите кораба право към Кериън Рокс! Ще избиеете всички, не разбирате ли?!

Друго потръпване на устните, предвестник на усмивка. Тя произнесе нещо, което той не можа да долови.

— Не ви чувам! — Той стисна по-здрави парапета, питайки се колко дълго ще издържат пръстите му, преди да полети надолу към страховитата разпенена бездна.

— Казах — тя се приближи към стъклото и заговори по-високо, — че напълно го осъзнавам.

— Но защо?

Усмивката най-сетне се появи, като слънце, блеснало върху леда.

— Това е въпросът, нали, господин Лъосюр?

Лъосюр се притисна по-плътено към прозореца, мъчейки се да не отпусне хватката си. Знаеше, че няма да издържи още дълго.

— *Защо?* — изкрещя той.

— Питайте компанията.

— Но вие... вие не можете да го направите *съзнателно!*

— И защо не?

Той едва се въздържа да не ѝ изкрещи, че е луда. Трябваше да стигне до нея, да разбере мотивите ѝ, да я разубеди.

— За бога, сигурен съм, че не възнамерявате да убиете четири хиляди души по този начин!

— Нямам нищо против пасажерите или екипажа. Но *ще унищожя* този кораб.

Лъосюр не беше сигурен, но му се стори, че вижда сълзи по лицето ѝ.

— Капитане, вижте. Ако имате някакви проблеми, свързани с компанията, можем да се разберем с тях. Но това... на борда има хиляди невинни хора, много жени и деца. Моля ви, не го правете. *Умолявам ви!*

— Хора умират всеки ден.

— Това да не е някаква терористична атака? Имам предвид... — Той преглътна, опитвайки се да измисли някакъв неутрален начин да го формулира... — да не би да представяте... определена политическа или религиозна гледна точка?

Усмивката ѝ остана студена, овладяна.

— Понеже попитахте, отговорът е „не“. Това е нещо строго лично.

— Ако искате да разбийете кораба, първо го спрете. Поне ни оставете да се качим в спасителните лодки!

— Знаете много добре, че дори ако само забавя, начаса ще пристигнат отрядите за специални операции и ще ме заловят. Няма съмнение, че половината от пътниците вече са изпратили имейли до външния свят. Задействан е масиран отклик. Не, господин Лъосюр,

скоростта е моят съюзник и дестинацията на „Британия“ е Керийн Рокс. — Тя погледна към електронната карта на автопилота. — Там сме след сто четиридесет и девет минути.

Той отново заудря с юмрук по стъклото.

— *Не!* — Усилието едва не му коства падане долу. Успя да се задържи, гледайки безпомощно как тя заема отново позиция зад щурвала, вперила очи в сивотата на бурята.

55.

При звука от отварянето на вратата Констанс се изправи в стола си. Откъм коридора нахлу неясният шум от паника: викове, ругатни, топуркащи стъпки. Пендъргаст влезе и затвори след себе си.

Мина през входното антре, като крепеше нещо дълго и тежко върху едното си рамо. Когато дойде по-близо, Констанс видя, че е брезентов чувал в цвят слонова кост, плътно пристегнат с шнур. Той спря пред вратата към кухнята, свали го от рамото си, изтупа ръце от праха, след което отиде в дневната.

— Най-последно си направила чая — каза той, наля си чаша и седна в близкото кожено кресло. — Отлично.

Тя го гледаше спокойно.

— Все още чакам да чуя теорията ти за това какво става.

Пендъргаст отпи бавна, преценяваща глътка от чая.

— Знаеш ли, че Кериън Рокс са една от най-големите заплахи за корабоплаването в Северния Атлантик? До такава степен, че след потъването на „Титаник“ първата им мисъл била, че са се натъкнали на тях.

— Колко интересно. — Тя го гледаше как продължава да си седи невъзмутимо в креслото, да отпива от чая, сякаш нямаше никаква криза. И тогава й мина през ума: а може би изобщо нямаше криза?

— Ти имаш план — каза тя. Това беше твърдение, а не въпрос.

— Наистина е така. И като се замисля, може би сега е времето да те запозная с подробностите. Това ще спести известни усилия по-късно, когато може да се наложи да реагираме бързо на променената ситуация.

Той отпи друга ленива глътка. После отместе чашата настрана, изправи се и отиде до кухнята. Дръпна шнура и отвори чувала; извади отвътре нещо дълго и се върна в дневната, слагайки го на пода между тях.

Констанс го гледаше с любопитство. Беше продълговат контейнер със здрав корпус от бял каучук и пластмаса, с размери

четири на три стъпки, завързан с найлонови шнурове. По повърхността му се мъдреха множество предупредителни етикети. Докато тя гледаше, Пендъргаст дръпна шнуровете и махна горната пластина.

— Самонадуващо се плаващо приспособление — обясни Пендъргаст. — Познато най-вече като „оцеляващ мехур“. Оборудван със спасителни пакети, ЕПИРБ^[1], одеяла и провизии. Всяка от спасителните лодки на „Британия“ е снабдена с такъв комплект. Аз... ами... така да се каже *освободих* този от една от тях.

Констанс местеше очи от контейнера към Пендъргаст и от Пендъргаст към контейнера.

— Ако екипажът не успее да спре капитан Мейсън, те може да се опитат да се качат в спасителните лодки — обясни той. — Да се направи това при тази скорост на кораба ще бъде опасно, може би дори безразсъдно. От друга страна, ние ще поемем минимален риск, ако се спуснем във водата в *това нещо* от кърмата на кораба. Разбира се, ще трябва да сме внимателни къде насочваме евакуацията си.

— Евакуация? — повтори Констанс.

— Трябва да е от палуба над ватерлинията, очевидно. — Той се протегна към масичката отстрани, взе една корабна брошура и намери лъскава снимка на „Британия“. — Бих предложил това място — каза той, посочвайки към редица дълги прозорци ниско в кърмата. — Това трябва да е балната зала „Крал Джордж II“. По всяка вероятност ще е празна, когато обявят тревога. Бихме могли да счупим прозореца с някой стол и после да се спуснем. Разбира се, предварително ще сме занесли апарата и ще сме го скрили в торбата, за да избегнем излишно внимание. — Той помисли за момент. — Ще е мъдро да изчакаме трийсетина минути или малко повече; така ще сме по-близо до мястото на сблъсъка, но и на приемлива дистанция от спасителните съдове, същевременно и достатъчно близко, така че паниката в последната минута да не ни попречи. Ако се спуснем през един от страничните прозорци на балната зала тук или тук, ще избегнем килватерната диря. — Той остави снимката настрана със самодоволна въздишка, удовлетворен от този план.

— Казваш „ние“ — погледна го Констанс, произнасяйки бавно думите. — Имаш предвид двама ни.

Пендъргаст я погледна леко изненадан.

— Да, разбира се. Не се тревожи: може размерите да ти се виждат малки, но е достатъчно широко за двама ни, когато се надуе напълно. Мехурът е замислен да издържи четирима души, така че ще се поберем лесно.

Тя го изгледа невярващо.

— Предлагаш да се спасим и да оставим другите да умрат?

Пендъргаст се намръщи.

— Констанс, не позволявам да ми се говори с такъв тон.

Тя се изправи, обхваната от студена ярост.

— *Ти...* — Гневът я задави. — Откраднал си това нещо от спасителна лодка... Не си излязъл да търсиш начин да разрешиш кризата или да спасиш „Британия“. Не! Отишъл си да организираш спасяването на собствената си кожа!

— Представи си, свързан съм с кожата си. И не би трябвало да ти напомням, Констанс, че ти предлагам да спасиш и *твоята*!

— Това направо не си ти! — поклати тя глава невярващо, шокирана и едновременно с това ядосана. — Такъв егоизъм. Какво е станало с теб, Алойзиус? След като се върна от каютата на Блекбърн, ти изглеждаше... странен. Не беше на себе си.

Той я гледа известно време. После затвори пластмасовия контейнер, изправи се и пристъпи напред.

— Седни, Констанс — каза той тихо. Имаше нещо в гласа му — нещо странно, нещо във висша степен чуждо, — което въпреки нейния гняв, шок и невяра, я накара мигновено да се подчини.

---

[1] Радиобуй, посочващ координатите на кораба при бедствие. — Б.пр. ↑

56.

Льосюр седна на един стол в конферентната зала, в близост до помощния мостик. Беше прогизнал до кости, но сега, вместо да му е студено, имаше чувството, че се задушаваше от горещината и мириса на потни тела. Стаята, предвидена да побира пет-шест души, беше пълна с палубни офицери и старши чиновници, и продължаваха да прииждат още.

Льосюр дори не ги изчака да изберат местата си, преди да се изправи и да почука с кокалчетата на ръцете си по масата, и започна.

— Току-що говорих с Мейсън — каза той. — Потвърди, че планът ѝ е да насочи „Британия“ към Керийн Рокс и да разбие кораба странично. До този момент не сме успели да проникнем на мостика или да дезактивираме автопилота. Освен това не открих лекар-психиатър на борда, достатъчно нормален, че да ѝ постави диагноза или да предложи начин да въздействаме върху нея.

Той огледа присъстващите.

— Проведох няколко разговора с капитана на „Гренфел“, единственият кораб, достатъчно близко, за да предприеме спасяване. Другите кораби — цивилни и тези на Бреговата охрана — са били отклонени. Няма да успеят да стигнат до нас преди сблъсъка. Канадската Брегова охрана е изпратила също така два самолета с цел наблюдение и комуникация. Имат и флотилия от хеликоптери на разположение, но в момента ние сме все още извън обсега на Бреговата авиация. Не можем да очакваме никаква помощ от тази посока. А „Гренфел“ няма как да побере четири хиляди и триста пътници.

Той спря и си пое дълбоко въздух.

— Ние сме в центъра на буря, при вятър със сила четиридесет до шестдесет възла. Но най-трудният ни проблем е скоростта на кораба спрямо водата: двайсет и девет възла. — Той облиза пресъхналите си устни. — Щяхме да имаме много опции, ако не се движехме — прехвърляне на хора към „Гренфел“, качване на корабите на отрядите

със специално предназначение. Но нищо от това не е изпълнимо при двайсет и девет възла. — Той се огледа. — Така че, хора, трябва ми идеи, и то сега.

— Ами ако извадим от строя двигателите? — попита някой.

Льосюр погледна към главния механик.

— Мистър Холси?

Мъжът се намръщи.

— Имаме четири дизелови двигателя, подсилени от две газови турбини LM 2500 на „Дженерал Илектрик“. Изключи един дизел и нищо няма да стане. Изключи втори, а по-добре ще е да изключиш онези турбини, иначе ще получиш експлозия от сгъстен газ.

— Тогава значи трябва да извадим от строя газовите турбини? — погледна го въпросително Льосюр.

— Става въпрос за реактивни двигатели с високо налягане, сър, които се въртят с триста и шейсет оборота в минута. Всеки опит за прекъсване, докато това чудовище се върти на висока скорост, би било... самоубийство. Ще изтръгнете дъното на кораба.

— Да прережем осите тогава? — предложи друг.

— Няма оси — отвърна инженерът. — Всеки двигател представлява самостоятелна система. Дизелът и турбините генерират електричество, което задвижва двигателите.

— Ами ако заклиним зъбните предавки? — попита Льосюр.

— Вече го проучих. Не може да стане, докато се движим.

— А какво ще стане, ако просто прекъснем цялата електрическа енергия към двигателите?

Главният механик се намръщи.

— Не може да се направи. Точно по тази причина капитанският мостик е защитен, както и автопилотната система — поради страх от терористична атака. Гениите в Министерството на вътрешните работи са решили да проектират кораба така, че ако терористи се опитат да го завземат, да няма какво да извадят от контрол. И независимо какво се случва, капитанът да може да доведе кораба до пристанище.

— Говорим за капитанския мостик — намеси се трети офицер. — Ами ако пробием аварийния люк и пуснем вътре газ? Нещо, което ще измести въздуха вътре. По дяволите, в кухнята има няколко метални кутии с въглероден двуокис. Нали разбирате, ще я накараме да излезе оттам.

— И после какво? Ще продължим да се движим на автопилот.

За миг настъпи тишина. После началникът на отдел Информационни технологии, Хафнагел, очилат мъж, облечен с лабораторна престилка, прочисти гърлото си:

— Автопилотът е част от софтуера, както всяка друга — каза той с тих глас. — Тя може да бъде разбита — поне на теория. Разбиваме я и я препрограмираме.

Льосюр се завъртя към него.

— Как? Защитена е с файъруол^[1].

— Няма такава система, която да не може да бъде разбита.

— Вземете най-добрия от екипа си и се залавяйте веднага.

— Това е Пенър, сър. — Началникът на Информационните технологии се изправи.

— Докладвайте ми колкото е възможно по-скоро.

— Да, сър.

Льосюр го изпрати с поглед, докато излизаше от конферентната зала.

— Някакви други идеи?

— Какво ще кажете за военните? — попита Краули, другият трети помощник. — Могат да изпратят изстребители, да извадят от строя мостика с реактивни снаряди. Или пък да вземат подводница и да повредят витлата с торпедо.

— Вече обмисляхме тази възможност — отвърна Льосюр. — Няма начин да насочат точно снарядите. Освен това в близост няма подводници, а и като се има предвид нашата скорост, няма как да ни пресрещнат или да ни прихванат.

— А не можем ли да се спуснем със спасителни лодки? — дойде глас някъде отзад.

Льосюр погледна Лиу, мъжа, отговарящ за корабните съоръжения.

— Възможно ли е?

— При скорост от почти трийсет възла, в бурно море... Исусе, дори не мога да си *представя* как бихте могли да го направите.

— Не искам да чувам какво не можете да си представите. Ако съществува дори и най-отдалечена възможност, искам да я обмислите.

— Да, сър. Ще разбера дали е възможно. Но за да се направи, ще ми е необходим пълен екипаж за спасителната моторна лодка — а те

всички са вързани в ръцете.

Льосюр изруга. Само това им липсваше — матроси без опит. Разбира се, имаха какви ли не глупаци на борда — от крупиета до масажисти на певците в салоните — като си помисли човек колко много баласт.

— Този мъж, който се появи тук преди малко, как се казваше? Брус, да. Той е служил в Кралската флота, освен това има и приятели. Идете и го намерете. Осигурете помощта му.

— Но той е възрастен, почти на седемдесет — възрази Кемпър.

— Господин Кемпър, познавам седемдесетгодишни моряци, които могат да ви нокаутират в два рунда. — Той отново се обърна към Краули: — Тръгвайте.

Откъм вратата избумтя един глас с явен шотландски акцент.

— Няма нужда да ме търсите, господин Льосюр. — Брус си проправи път през тълпата. — Гевин Брус, на вашите заповеди.

Льосюр се обърна към него.

— Господин Брус. Бяхте ли уведомен за настоящата ситуация?

— Да.

— Трябва да знаем дали можем да се спуснем в спасителните лодки при това състояние на нещата и при тази скорост. Имате ли опит в това отношение? Сегашните са други — свободно падащи.

Брус потърка брадичката си замислено.

— Ще трябва да ги огледаме отблизо. — Той се поколеба. — Може да ги спуснем след сблъсъка.

— Не можем да чакаме сблъсъка. Удар при скорост трийсет възла... половината от хората на борда ще са убити или наранени от самия удар.

Думите му бяха посрещнати с тишина. След миг Брус кимна бавно.

— Мистър Брус, упълномощавам вас и групата ви да се заемете с този проблем. Господин Лиу и трети помощник Краули ще ви ръководят — те са напълно наясно с процедурите по напускането на кораб.

— Да, капитане.

Льосюр огледа стаята.

— Има още нещо. Нуждаем се от комодор Кътър. Той познава кораба по-добре от всеки от нас и... ами, той е единственият, който

знае поредицата от цифри за изключване от код три. Ще отида да го извикам.

— Като капитан ли? — попита Кемпър.

Льосюр се поколеба.

— Нека първо видим какво ще каже. — Той погледна часовника си.

Осемдесет и една минути.

---

[1] Част от компютърна система, предназначена да пречи на неупълномощени лица да теглят на информация. — Б.пр. ↑

57.

Капитан Каръл Мейсън стоеше на мостика и гледаше трийсет и две инчовия плазмен екран на системата за GPS. Истинско чудо на електронното инженерство, помисли си тя, — технология, която виртуално интерпретираше остарелите умения, математиката, опита и дълбоката интуиция, които се изискват за управление и навигация. С този прибор едно умно дванайсетгодишно момче можеше практически да навигира „Британия“: използвайки тази голяма картинна електронна карта с малкото корабче върху нея, линията, очертана напред, показваше курса на кораба, на всеки десет минути се даваше приблизителното му местоположение в перспектива, заедно с контролните пунктове при всяка промяна в курса.

Тя погледна автопилота. Друго чудо; той постоянно следеше корабната скорост през водата, скоростта спрямо дъното, оборотите на двигателите, изходната мощност, положението на перото на руля и правеше безброй настройки, толкова фини, че не можеха да бъдат доловени дори от най-добрите моряци на борда. Автопилотът държеше кораба на курс и скорост по-добре и от най-опитния капитан, като същевременно пестеше гориво — поради което корабният устав диктуваше автопилотът да бъде използван навсякъде, освен в затворено море или крайбрежни води.

Преди десет години мостикът на кораб като този би изисквал присъствието на минимум трима високо подготвени офицери; сега беше нужен само един... и през повечето време не се налагаше тя да прави нищо.

Мейсън насочи вниманието си към навигационната маса на Льосюр, с хартиените карти, успоредни линии, компаси, моливи и маркери и кутията, където беше секстантът. Мъртви инструменти, мъртви умения.

Тя заобиколи таблото и се върна на румпела, отпусайки ръка върху елегантния махагонов щурвал. Беше тук единствено за шоуто. От дясната му страна се намираще панелът на кормчията, където се

извършваше истинската работа по управлението: шест малки лоста, манипулирани с докосване на един пръст, които контролираха двата фиксирани и двата ротационни двигателя и клапаните за горивото. Със своите въртящи се на 360 градуса електродвигатели на кърмата, корабът беше толкова маневрен, че можеше да влезе в док без да е нужно да бъде влачен на буксир.

Тя плъзна ръка по гладкия лак на щурвала и вдигна очи към стената от сиви прозорци отпред. След засилването на вятъра дъждът беше отслабнал и сега можеше да види очертанията на носа, потръпващ във високите вълни, огромното изригване на пръски и летяща пяна, които заливаха палубата на бака в бяло.

Тя усети някакъв мир, абсолютна празнота, чувство, което никога не бе изпитвала преди. По-голямата част от живота ѝ беше преминала в самоосъждане, чувства на неудовлетвореност, съмнения, гняв и самонадеяна амбиция. Сега всичко това изчезна като с магическа пръчка. Вземането на решение никога не е било толкова просто и след това ги нямаше онези агонизиращи съмнения, които бяха съпътствали цялата ѝ кариера. Беше взела решение да разбие този кораб; беше го направила хладнокръвно и без емоция; и сега единственото, което оставаше, беше да го изпълни.

Защо? — беше я попитал Лъосюр. Щом не можеше да предположи защо, тогава нямаше защо да му доставя удоволствието да го изрича. За нея то беше очевидно. До този момент никога не бяха назначавали жена капитан на трансатлантически лайнер. Колко глупава трябва да е била, за да си мисли, че тя ще е тази, която ще направи пробива. Знаеше — и това не беше суета, — че беше два пъти по-добър капитан от повечето измежду равните ѝ. Беше завършила като първенец Морската Академия в Нюкасъл, с най-висок успех в историята на училището. Досието ѝ беше перфектно — неопетнено. Беше останала дори неомъжена, въпреки няколкото отлични възможности, за да елиминира всякакви въпроси за отпуск по майчинство. С деликатност и изисканост бе култивирала правилните отношения в компанията, бе избирала правилните наставници, като през цялото време се грижеше да не показва кариеристични тенденции; усърдно бе изграждала твърдото, професионално, но не неприятно поведение на най-добрите капитани, винаги искрено доволна от успехите на колегите си.

Беше се изкачила бързо по стълбицата до втори, след това до първи помощник, и най-накрая до старши помощник-капитан точно навреме. Да, имаше коментари през цялото време, отблъскващи забележки и неприятни сексуални опити за сближаване от по-висшестоящи, но тя винаги се бе справяла с тях с апломб, без никога да разклати лодката, без да се оплаче, отнасяше се с по-нисшите и висшестоящите простаци с максимална коректност и уважение, преструвайки се, че не е чула противните, вулгарни коментари и отвратителни предложения. Приемаше всичко с хумор, сякаш бяха изrekli нещо находчиво.

Когато „Океания“ беше пусната преди четири години, тя и други двама старши помощници бяха на ред да бъдат издигнати за командири — тя, заедно с Кътър и Трейл. Трейл, най-малко компетентният, който освен всичко имаше проблем с пиенето, бе получил командването. Кътър, който бе по-добрият, не успя заради сприхавия си, саможив характер. Но тя — най-добрата измежду тримата — бе прескочена. Защо ли? Беше жена.

И това не беше дори най-лошото. Всичките ѝ колеги бяха съчувствали на Кътър, макар мнозина от тях да не го обичаха. Всички го дърпаха настрана и му разправяха, че е срам, че капитанството наистина е негово, че компанията е направила грешка — и всички го уверяваха, че ще получи следващия рейс.

Никой от тях не я дръпна настрана, не ѝ каза нещо подобно. Никой не дойде да ѝ съчувства. Всички *приемаха*, че като жена тя не го очаква и нещо повече, не би могла да се справи. Повечето от тях бяха весели състуденти, с които бе учила заедно в Кралската морска академия; постът ѝ бе отказан, защото е жена. Никой и не подозираше за изгарящата обида, която ѝ бяха нанесли — като знаеха, че е най-добрият кандидат от тримата, най-старшата и с най-високи оценки.

Още тогава би трябвало да го осъзнае.

След това се появи „Британия“. Най-големият, най-люксозен океански лайнер, строен някога. Струваше на компанията почти милиард паунда. И сега тя беше най-недвусмисленият избор. Бе на косъм да получи командването.

Само че го пое Кътър. И тогава, сякаш да увеличат обидата, те кой знае защо бяха решили, че тя ще е доволна и на трохите от трапезата — старши помощник на същия кораб с него.

Кътър не беше глупав. Много добре знаеше, че тя заслужава поста. Знаеше също, че тя беше по-добрият капитан. И я мразеше заради това. Чувстваше се заплашен. Още преди да се качат на борда, беше използвал всяка възможност да я критикува, да я подценява. И тогава даде ясно да се разбере, че за разлика от повечето капитани на лайнери, той няма да прекарва времето си в бърбрене с пасажерите, или да домакинства веселите вечери на капитанската маса. Щеше да стои на мостика — узурпирайки мястото, което по право се падаше на нея.

И тя веднага му бе дала амунициите, от които той се нуждаеше в битката си да я унижи. Първото нарушение на дисциплината в целия ѝ живот — и се случи още преди „Британия“ да напусне пристанището. Още тогава сигурно бе разбрала подсъзнателно, че никога няма да командва голям кораб.

Странно, че Блекбърн си беше резервирал билет за Първия воаяж на „Британия“: мъжът, който пръв ѝ бе предложил брак, на когото тя бе отказала заради собствената си изгаряща амбиция. Каква ирония — беше станал милиардер десет години след връзката им.

Какви изумителни три часа бяха прекарали те заедно, сега всеки миг от тях бе запечатан в паметта ѝ. Каютата му беше едно чудо. Бе напълнил салона с любимите си съкровища, картини за милиони долари, скулптури, редки антики. Той беше особено възбуден от една тибетска картина, току-що придобита — преди не повече от двацет и четири часа — и в първоначалния си изблик на въодушевление и гордост я извади от кутията ѝ и я разви пред нея на пода на салона. Тя я беше гледала смаяна, поразена, останала без думи, падна в ръцете му и коленичи да я види отблизо, да проследи с очите и пръстите си всяка безкрайна подробност по нея. Картината я всмука в себе си, избухна в съзнанието ѝ. И докато я гледаше — хипнотизирана, почти припаднала, — той бе вдигнал полата над бедрата ѝ, бе издърпал бикините ѝ, и като полудял жребец я бе възседнал. Беше секс, какъвто никога не бе преживявала преди и никога нямаше да го забрави; дори най-малките подробности, най-миниатюрната капчица пот, най-лекия стон, всеки допир и тласък на плът в плът. Само мисълта за това я караше да пламва с нова страст.

Лошото беше, че никога нямаше да ѝ се случи пак.

Защото после Блекбърн бе навил магичната картина и я бе прибрал в кутията ѝ. Все още възбудена от опиянението на сливането

им, тя го помоли да не го прави; помоли го да я погледне още веднъж. Той се беше обърнал и очевидно бе съзрял копнежа, изписан върху лицето ѝ. Внезапно очите му се бяха присвили до ревниви, собственически точки. Беше ѝ се подиграл, беше ѝ казал, че я е видяла веднъж и няма защо да я гледа пак. И тогава — тъй бързо, както я бе заляла преди малко похотта — сега я изпълни тъмен, всепоглъщащ гняв. Разкрещяха се един на друг с такава ярост, на каквата не бе подозирала, че е способна. Скоростта, с която емоциите я превземаха бе толкова шокираща, колкото и развеселяваща. После Блекбърн ѝ беше заповядал да си върви. Не — тя никога вече нямаше да му проговори, никога нямаше да погледне картината пак.

И тогава настъпи най-върховната ирония. Виковете им бяха накарали пасажерите от съседната каюта да се оплачат. Бяха я видели да напуска тризонета на Блекбърн. Някой беше докладвал за нея. Възможност, която Кътър не би пропуснал. Беше я унижил на мостика пред всички палубни офицери. Тя не се съмняваше, че това вече е влязло в досието ѝ и щеше да бъде докладвано на компанията.

Много от офицерите и екипажа, дори и семейните, имаха сексуални връзки на борда; беше толкова лесно, като да ловиш риба в буря. Тях изглежда никога не ги докладваха — защото бяха мъже. От мъжете се очакваше да вършат подобни неща, предпазливо и през свободното си време, точно както тя го беше направила. Но за жена беше различно — или поне културата на компанията изглеждаше такава.

С кариерата ѝ беше свършено. Единственото, на което можеше да се надява сега, беше командването на средно голям круизен кораб, някой от онези по-запуснатите, които обикалят по Средиземноморието и Карибите, претъпкани с дебели старчоци от средната класа, тръгнали на екскурзия по море да плюскат и да пазаруват. Никога не виждали синя вода, хукваха да се крият и при най-слабата буря.

Кътър. Какъв по-добър начин за перфектно отмъщение от това да му отнеме командването, да му изтръгне вътрешностите и да ги хвърли на дъното на Атлантическия океан?

58.

В продължение на няколко минути Констанс гледаше как Пендъргаст крачи напред-назад в дневната на апартамента „Тюдор“. Веднъж спря, сякаш искаше да заговори, но след миг закрачи отново. Най-накрая се обърна към нея.

— Обвини ме в егоистично поведение. В това, че искам да се спася за сметка на другите на борда на „Британия“. Кажи ми нещо, Констанс: според теб кой на този борд заслужава спасение?

Той отново потъна в мълчание, изчаквайки отговора; очите му блестяха развеселено. Това беше последното нещо, което Констанс бе очаквала да чуе.

— Зададох ти въпрос — продължи Пендъргаст, когато тя не отговори. — Кой измежду тази просташка, алчна и противна тълпа на борда на този кораб, ти наистина смяташ, че заслужава да бъде спасен?

Констанс продължаваше да не казва нищо.

След миг Пендъргаст се изсмя:

— Виждаш ли? Нямах отговор — защото не съществува такъв.

— Не е истина — възрази тя.

— Истина? Ти се шегуващ. *Какво значи истина? — казал подигравателно Пилат, и не изчакал отговор.* От мига, в който се качи на кораба, ти бе възмутена от отвратителната невъздържаност, ужасяваше се от мазното самодоволство на богатите и разглезените. Ти сама забеляза шокиращата несправедливост между обслужващите и обслужваните. Поведението ти на вечерята в онази Първа нощ, начина, по който отговори на онези непоносими, нетактични еснафи, с които бяхме принудени да се храним, показва, че вече си произнесла присъда над „Британия“. И беше права. Затова те питам пак, по друг начин: *не е ли този кораб плуващ паметник на човешката алчност, вулгарност и глупост?* Не ли това палат на безграничната похотливост, изцяло заслужаващ унищожение?

Той разпери ръце, сякаш отговорът бе очевиден.

Констанс го погледна объркано. Онова, което казваше, я засегна истински. Тя беше отвлечена от парадността на буржоата и фалшивата изтънченост на повечето от пасажерите, които беше срещнала. И шокирана и обидена от жестоката експлоатация и начин на живот на екипажа. Някои от нещата, които Пендъргаст казваше, засягаха една не особено приятна струна в нея, възбуждайки и засилвайки собствените ѝ дълго сдържани мизантропски импулси.

— Не, Констанс — продължи той. — Единствените двама, които заслужават да бъдат спасени, сме ние.

Тя поклати глава.

— Говориш за пътниците. Ами екипажът и персоналът? Те просто се опитват да си изкарат прехраната. И те ли, според теб, заслужават да умрат?

Пендъргаст махна с ръка.

— И те, в някаква степен, са излишни търтеи, част от огромното море пролетариат, което идва и си отива от бреговете на света като прилива и отлива, без да остави следа.

— Не е възможно да го мислиш. Хората са всичко за теб. Прекарал си целият си живот, опитвайки се да спасяваш живота на другите.

— Значи съм разхищавал живота си за нещо безполезно, дори лекомислено. Единственото, за което брат ми и аз винаги сме били съгласни, беше, че няма по-ненавистна дисциплина от антропологията: представи си само, да посветиш живота си на изучаването на някой човек. — Той взе монографията на Брок от масата, прелисти я и я подаде на Констанс.

— Виж това.

Констанс погледна отворената страница. Беше черно-бяла репродукция на маслена картина: млад, прелестен ангел се бе надвесил над човек с объркано изражение, който движеше ръката си по страница от стар ръкопис.

— „Свети Матей и ангелът“ — каза той. — Известна ли ти е?

Тя го погледна озадачено.

— Да.

— Значи тогава знаеш, че има няколко по-висши образа на тази земя. Или по-красиви. Виж израза на напрегнато усилие върху лицето на Матей — сякаш всяка дума в Евангелието, която пише, е опит да се

изтръгне от истинската природа на своето същество. Сега го сравни с апатичното присъствие на ангела, който му помага — начина, по който главата се навежда; полунаивната, полусвенлива стойка на краката; почти скандално чувственото лице. Погледни как Матей е готов да ни ритне с прашния си крак, сякаш ще разкъса повърхността на картината. Нищо чудно, че светецът покровител го възпира! И ако ангелът ни изглежда мекушав, необходимо е само да зърнем силата, славата в тези величествени криле, за да ни напомнят, че сме в присъствието на божество. — Той спря за момент. — Знаеш ли, Констанс, защо от всичките репродукции в тази монография само тази е в черно и бяло?

— Не, не знам.

— Защото не съществува цветна снимка на картината. Била е унищожена. Да, този великолепен израз на творческия гений е бил бомбардиран, потънал в забрава по време на Втората световна война. Сега ми кажи: ако трябва да избира между това платно и живота на милион безполезни, неуки, бързопреходни хора — човечеството, казваш ти, е толкова важно за мен — кое, мислиш, *бих избрал* да загине в онзи голям пожар? — Той побутна томчето към нея.

Констанс го гледаше ужасена.

— Как можа да изречеш такова противно нещо? И кое ти дава *правото* да го изречеш? Какво те направи толкова различен?

— Скъпа моя Констанс! Не помисляй и за миг, че вярвам, че съм по-добър от останалата част от тълпата. Моите пороци са същите, както на всеки друг. И един от тези пороци е себелюбието. Аз заслужавам спасение, защото искам моя живот да продължи — и съм в позиция да направя нещо за това. Вече не сме на ръба, а се движим направо към катастрофа. И погледнато практически — как бих могъл аз да спася този кораб? Както във всяка катастрофа, всеки се грижи сам за себе си.

— Наистина ли мислиш, че можеш да живееш с тази мисъл, ако изоставиш тези хора на съдбата им?

— Разбира се, че мога. Както и ти.

Констанс се поколеба.

— Не съм сигурна — промърмори тя. Някъде дълбоко част от нея усети нещо силно привличащо в думите му — и това я смути повече от всичко.

— Тези хора не означават нищо за нас. Както мъртвия, за когото четеш във вестниците. Просто ще напуснем този плаващ Гомор и ще се върнем в Ню Йорк. Ще се гмурнем в интелектуални забавления, философия, поезия, беседи: Ривърсайд 891 е превъзходно обзаведен като място за уединение и размисъл. — Той направи пауза. — И не правеше ли точно така твоят пръв настойник и мой далечен роднина, Енок Ленг? Неговите престъпления бяха далеч по-отвратителни от нашите малки моменти на егоизъм. А той все пак успя да се отдаде на живот на физически комфорт и интелектуални удоволствия. Един дълъг, дълъг живот. Знаеш, че това е истина, Констанс: ти беше там с него, през цялото време. — И той отново кимна, сякаш това бе най-съсипващият му аргумент.

— Истина е. Аз бях там. За да видя как угризенията на съвестта бавно разяждат ума му, както червеят — изгнилото дърво. Накрая бе останало толкова малко от този брилянтен човек и бе едва ли не благословия, когато... — Тя не можа да довърши. Но умът ѝ го направи: тя знаеше, че не може да бъде убедена от nihilистичното послание на Пендъргаст. — Алойзиъс, не ме интересува какво казваш. Това е ужасно лошо. Ти винаги си помагал на другите. Беше посветил цялата си кариера на това.

— Именно! И каква е ползата? Какво ми донесе това освен неудовлетворение, съжаление, отчуждение, огорчение, болка и упори? Ако бях напуснал ФБР, мислиш ли, че отсъствието ми щеше да ги опечали? Благодарение на собствената ми некомпетентност, единственият ми приятел в Бюрото умря по един повече от ужасен начин. Не, Констанс: *най-после* научих горчивата истина. През цялото време съм се старал безсмислено — безплодния труд на Сизиф! — опитвах се да запазя онова, което по същината си е спасяемо. — След тези думи той се успокои и се облегна в кожения фотьойл, вземайки чашата си с чай.

Констанс го погледна в ужас.

— Това не е онзи Алойзиъс Пендъргаст, когото познавам. Ти си променен. Още щом се върна от каютата на Блекбърн, се държеше странно.

Пендъргаст отпи глътка от чая, подсмърквайки презрително.

— Ще ти кажа какво се случи. Булото *най-после* падна от очите ми. — Той внимателно остави чашата обратно на масата и изправи

гръб. — То ми показа истината.

— То?

— Агозиенът. Наистина забележителен предмет, Констанс, една мандала, която ти позволява да провидиш през *реалната* истина до центъра на света: чистата, неподправена истина. Толкова силна, че може да пречупи един неустойчив ум. Но за тези от нас със силен интелект, това е откровение. Сега *се познавам*: кой съм, и — най-важното — *какво искам*.

— Не помниш ли какво казаха монасите? Агозиенът е зло, тъмен инструмент на отмъщението, чиято цел е пречистване на света.

— Да. До известна степен двусмислен избор на думи, не мислиш ли? *Пречистване* на света. Аз, разбира се, няма да го използвам за такава цел. По-скоро ще го настаня в библиотеката на имението ни на Ривърсайд драйв, където мога да прекарам целия си живот, съзерцавайки неговите чудеса. — Пендъргаст се облегна назад и отново взе чая си. — Агозиенът следователно ще ме придружи в спасителната лодка. Както и ти — предполагам, ще намериш, че планът ми е приятен.

Констанс преглътна, но не отговори.

— Не разполагаме с много време. Настъпи моментът да вземеш решение, Констанс — с мен ли си... или си против мен?

И когато отпи друга глътка, бледите му котешки очи я гледаха спокойно над ръба на чашата с чай.

59.

Льосюр беше решил, че е най-добре да отиде сам.

Сега той спря пред обикновената метална врата на каютата на капитан Кътър, опитвайки се да успокои лицевите си мускули и да регулира дишането си. Когато реши, че изглежда достатъчно спокоен, пристъпи и почука леко два пъти.

Вратата се отвори толкова бързо, че той почти подскочи. Изненада се още повече, когато видя капитана цивилен, облечен в сив костюм, с вратовръзка. Мъжът стоеше на прага, хладният му поглед се заби някъде нагоре, от дребното му тяло се излъчваше гранитна сила и сигурност.

— Комодор Кътър — започна Льосюр, — дойдох тук в качеството си на временно изпълняващ длъжността капитан на кораба, за да... ви помоля за съдействие.

Кътър продължи да се взира. Льосюр усети силата на погледа му толкова интензивно, сякаш мъжът бе забил пръст в средата на челото му.

— Може ли да вляза?

— Щом искате. — Кътър се дръпна назад. Каютата му, което Льосюр не бе виждал преди, беше — както можеше да се предвиди — спартанска: функционална, спретната и безлична. Не се виждаха семейни снимки, нито пък морски или моряшки дрънкулки, никакви мъжки аксесоари, които обикновено има в капитанска каюта, като кутия за пури с овлажнител, бар или червени кожени кресла.

Кътър не покани Льосюр да седне и самият той остана прав.

— Капитане — започна отново Льосюр бавно, — до каква степен сте запознат с настоящата ситуация на кораба?

— Знам само онова, което чух по радиоуредбата — каза Кътър. — Никой не ме е посещавал. Никой не си даде труда да говори с мен.

— Тогава не знаете, че капитан Мейсън окупира мостика, поема контрол над кораба, повиши скоростта по фланга и е решена да насочи „Британия“ право към Керийн Рокс?

Той изрече думата безгласно:

— *Не.*

— Не можем да измислим как да я спрем. Заклучила се е на мостика с обявяването на код три. След малко повече от час ще се ударим в скалите.

При това Кътър направи малка крачка назад, олюля се, след това се стабилизира. Лицето му загуби цвета си. Той не каза нищо.

Льосюр бързо обясни подробностите. Кътър слушаше без да го прекъсва, с неутрално лице.

— Комодор — завърши Льосюр, — само вие и капитан Мейсън знаете цифровата комбинация за изключването на тревога код три. Дори ако успеем да проникнем на мостика и задържим Мейсън, ще продължим да се движим в режима на код три, преди да успеем да поемем контрол над автопилота. Вие знаете тези кодове. Никой друг няма представа.

Тишина. И тогава Кътър каза:

— Компанията разполага с кодовете.

Льосюр направи гримаса.

— Ще отнеме време, докато ги открият. Честно казано, в Корпорацията е пълно безредие заради тази ситуация. По всяка вероятност никой не знае къде са и всеки ще прехвърля отговорността към друг.

Руменината се върна отново върху лицето на капитана. Льосюр се зачуди на какво ли се дължеше. Страх за кораба? Гняв към Мейсън?

— Сър, не става въпрос само за кода. Вие познавате кораба по-добре от всеки друг. Налице е криза и четири хиляди живота висят на косъм. Остават ни седемдесет минути до сблъсък с Кериън Рокс. *Нуждаем се от вас.*

— Мистър Льосюр, да не би да ме молите да поема отново командването на този кораб? — долетя тихият въпрос.

— Ако това е, което трябва, да.

— Кажете го.

— Комодор Кътър, моля ви да поемете командването на „Британия“.

Тъмните очи на капитана заблестяха. Когато заговори отново, гласът му беше нисък и натоварен с емоция.

— Господин Льосюр, вие и палубните офицери сте бунтовници. Вие сте от най-презрения вид човешки създания, които могат да се срещнат в открития океан. Някои действия са толкова отвратителни, че не могат да бъдат променени. Разбунтувахте се и предадохте командването в ръцете на един психопат. Вие и всички ваши поддръжници — ласкатели, конспиратори и блюдолизци, сте планирали това предателство срещу мен, още щом сме напуснали пристанището. Сега повтаряте вихрушката. Не, сър: няма да ви помогна. Нито с кодовете, нито с кораба. Няма да тръгна да бърша сополивия ви нос. Единственото, което дългът ми изисква, е: ако корабът потъва, да потъна с него. Приятен ден, господин Льосюр.

Червенината върху лицето на Кътър продължи да се сгъстява и Льосюр внезапно разбра, че това не е в резултат на гняв, омраза или мрачно предчувствие. Не — дължеше се на триумф: болния триумф на отмъщението.

60.

Облечен в шафрановата роба на тибетски будистки монах, Скот Блекбърн дръпна завесите над плъзгащата се стъклена врата към балкона си, закривайки гледката към сивотата на бурята отвън. Стотици свещи изпълваха салона с трепкаща жълта светлина, докато двете месингови кадилници пълнеха въздуха с изисканото благоухание на сандалово дърво и цветове на пасифлора.

На една малка масичка настойчиво звънеше телефон. Той го погледна намръщено, след това вдигна слушалката.

— Какво има? — попита кратко.

— Скоти? — долетя висок, задъхан глас. — Аз съм, Джейсън. Опитваме се да те открием от часове. Виж, тук всички направо са откачили, трябва да се съберем, за да...

— Млъквай, мътните да те вземат! — прекъсна го Блекбърн. — Ако ми звънеш още веднъж, ще ти откъсна гръкляна и ще го хвърля в тоалетната. — Той внимателно остави слушалката на вилката ѝ.

Никога не бе чувствал сетивата си толкова изострени, толкова будни, толкова фокусирани. Зад вратите на апартамента си можеше да чуе виковете и ругатните, топуркащите стъпки, писъците, дълбокия грохот на океана. Каквото и да ставаше, не го засягаше и не можеше да стигне до него в заключената му каюта. Тук той беше на сигурно — с Агозиена.

Когато завърши приготовленията си, си помисли за странната траектория на последните няколко дни, и как свръхестествено се бе променил животът му. Телефонното обаждане отникъде за картината; това, как я беше видял за първи път в хотелската стая; освобождаването ѝ от неопитния ѝ, незаслужаващ собственик; занасянето ѝ на борда на кораба. И после, в същия ден, неочакваната среща с Каръл Мейсън, командваща същия кораб — колко странен беше животът! В първия си изблик на гордост от придобивката той бе споделил Агозиена с нея и после се бяха чукали толкова диво, с такава всепоглъщаща страст, че сливането им сякаш бе разбило самия

фундамент на съществуването му. Но след това бе видял промяната у нея, точно както видя промяната в себе си. Бе забелязал не можещия да се сбърка глад за притежание в очите ѝ, победоносното и ужасяващо изоставяне на всички стари и тесногръди морални ограничения.

Едва тогава осъзна онова, което би трябвало да прозреш преди: че е трябвало интуитивно да се погрижи за защитата на трофея си. Всеки който го видеше, щеше да изгаря от желание да го притежава. Защото Агозиенът, тази невероятна мандала-вселена, имаше уникална сила над човешкия ум. Сила, която можеше да бъде *освободена*. И той, над всички други, бе в идеалната позиция да я освободи. Имаше капитала, прозорливостта и — най-вече — *технологията*. С графичната си топ технология той можеше да предаде образа във всичките му изящни подробности на целия свят, при огромна печалба и влияние за себе си. С неограничения си достъп до капитал и талант, можеше да отключи тайните на образа и да научи как той упражнява удивителните си ефекти върху човешкия мозък и тяло, и да приложи тази информация за създаването на други изображения. Всички на земята — или най-малкото тези, които поне малко се интересуваха — щяха да бъдат променени напълно. Той щеше да притежава оригинала; щеше да контролира как неговото подобие се разпространява. Светът щеше да стане ново място: *неговото* място.

Освен него имаше и друг, който знаеше за убийството, което бе извършил. Агент, който — сега вече бе убеден — го преследваше на кораба. Мъж, който използваше всички възможни средства, дори камериерките от персонала на „Британия“, за да отнеме от него най-ценната му вещ. При тази мисъл той усети, че кръвта му се разпалва и сърцето му забързва; усети толкова силна омраза, че ушите му писнаха и изпукаха отвътре. Как този човек бе научил за мандалата Агозиен, Блекбърн не можеше да разбере. Може би Амброуз се беше опитал да я продаде първо на него; може би непознатият беше друг познавач. Но в края на краищата какво му пукаше как онзи бе научил: часовете му вече бяха преброени. Блекбърн беше видял разрушителната работа на една тулпа^[1] преди, и онази, която той бе призовал — благодарение на истинската сила на желанието — беше изключително коварна и мощна. Нито едно човешко същество не би могло да се спаси от нея.

Той си пое дълбоко въздух на пресекулки. Не можеше да доближи Агозиена в подобно състояние на омраза и страх, на

привързаност към материалния свят. Опитът да удовлетвориш светски желания беше като да носиш вода в морето; нямаща край работа, и в основата си — безполезна.

Като си пое бавно и още по-дълбоко дъх, той седна и затвори очи, концентрирайки се върху нищото. Когато усети, че вълничките в съзнанието му се изглаждат, се изправи отново, отиде до отсрещната стена на салона, свали платното на Брак, обърна го и откачи фалшивата подплата, разкривайки отдолу танката. Извади я с изключително внимание и като държеше очите си настрана, я закачи с един копринен шнур на златна кука, която бе забил в стената.

Отпусна се пред картината и застана в поза лотос, слагайки дясната си ръка върху лявата, палците се докосваха във формата на триъгълник. Леко наведе врата си и върхът на езика му докосна небцето зад горните зъби; погледът му беше разфокусиран върху пода пред него. След това с възхитителна бавност той вдигна очи и погледна Агозиена.

Изображението беше красиво осветено от искрящите свещи, подредени на сребърни подноси, жълти и златни нюанси, които играеха като втечен метал върху повърхността на танката. Постепенно — много бавно — тя се отвори към него. Той почувства как силата ѝ потича през него като бавно електричество.

Агозиенът беше свят в самия себе си, отделна вселена, толкова объркана и дълбока, колкото нашата собствена, безмерна сложност, заключена в двуизмерна повърхност с четири края. Но да погледнеш Агозиена означаваше по магичен начин да освободиш образа от неговите две измерения. Той приемаше облик и форма в съзнанието; странните, преплетени линии на картината се превръщаха в електрически жици и се сливаха с потоците на душата му. Когато той стана картината и картината стана той, времето забави ход, разтвори се и накрая престана да съществува; мандалата изпълни съзнанието и душата му, владееше го напълно: пространство без пространство, време без време, бидейки всичко и нищо едновременно...

---

[1] В тибетската мистика същество или предмет, създаден единствено чрез чистата сила на волята; материализирана мисъл, приела физическа форма. — Б.пр. ↑

61.

Затишието, паднало над мъждиво осветения салон на апартамент „Тюдор“, не даваше представа за скритото напрежение в каютата. Констанс стоеше пред Пендъргаст, гледаше го как спокойно отпива от чая си и слага чашата обратно на масичката.

— Е? — вдигна вежди той. — Не разполагаме с цял ден.

Констанс си пое дъх.

— Алойзиъс, не мога да повярвам, че седиш тук толкова невъзмутимо и проповядваш нещо, против което винаги си бил.

Пендъргаст въздъхна със зле прикрито раздражение.

— Моля те не обиждай интелигентността ми като протакаш този безсмислен спор.

— По някакъв начин Агозиенът е отровил съзнанието ти.

— Агозиенът не е направил нищо подобно. Той *освободи* съзнанието ми. Изчисти го от наивните и ограничени схващания за морал.

— Агозиенът е инструмент на злото. Монасите го знаеха.

— Имаш предвид монасите, които се страхуваха толкова, че не смееха да погледнат Агозиена?

— Да, и бяха по-умни от теб. Явно Агозиенът има силата да маха всичко добро, от всякакъв вид, и... и да *управлява* онези, които го погледнат. Виж какво направи с Блекбърн, как уби, за да го вземе. Виж какво прави с теб.

Пендъргаст се изсмя.

— Агозиенът пречупва неустойчивия ум и засилва по-силния. Виж какво направи с моя ум, с този на Мейсън!

— *Какво?*

— Наистина, Констанс, разчитах повече на теб. Разбира се, Мейсън го е видяла — какво друго обяснение би могло да има? Как? Не знам и не ме интересува. Тя стои зад изчезванията и убийствата — много внимателно повиши напрежението, докато се стигна до

състояние на бунт и получи контрол над кораба; сега го води към Сейнт Джонс и може да реши да го насочи към Кериън Рокс.

Констанс се взираше в него. Теорията изглеждаше абсурдна — а може би беше абсурдна? Почти насила тя успя да види как подробностите започват да идват на местата си.

— Но вече нищо от това не е важно — размаха ръка Пендъргаст. — Повече не мога да отлагам. Тръгвай с мен сега.

Тя се поколеба.

— При едно условие.

— И какво е то, ако мога да знам?

— Първо ми направи компания в една сесия Чонг Ран.

Пендъргаст присви очи.

— Чонг Ран? Ама че извратено — няма време.

— *Има* време. И двамата имаме духовната подготовка да достигнем бързо *стонг па найд*. От какво се боиш? Че тази медитация може да те върне към нормалност? — Това всъщност беше най-голямата ѝ надежда.

— Пълен абсурд. Няма връщане назад.

— Тогава медитирай заедно с мен.

Пендъргаст остана неподвижен известно време. После лицето му отново се промени. Изведнъж стана по-спокойно, уверено, сдържано.

— Много добре — съгласи се той. — Готов съм. Но и аз имам условие.

— Кажи го.

— Възнамерявам да взема Агозиена, преди да напуснем кораба. Ако Чонг Ран не ти донесе очакваното удовлетворение, тогава ще погледнеш Агозиена. Той ще те освободи, както стори с мен. Това е голям подарък, който ти предлагам, Констанс.

При тези думи тя сдържа дъха си.

Пендъргаст се усмихна студено.

— Ти каза своето условие. Сега и аз казах моето.

Още известно време тя остана мълчалива. Накрая установи, че отново диша, гледайки в сребристите му очи.

— Много добре. Приемам.

Той кимна.

— Отлично. Тогава да започнем?

В този момент на входната врата се чу почукване. Констанс отиде и отвори. Отвън в коридора стоеше с разтревожено лице Мария.

— Съжалявам, госпожице Грийн — каза тя. — Не може да се намери никакъв лекар. Проверих навсякъде, но този кораб полудява, всички крещят, пият, плячкосват...

— Всичко е наред. Ще ми направиш ли една последна услуга? Би ли останала отвън няколко минути, да не позволяваш никой да не ни безпокои?

Камериерката кимна.

— Благодаря ти много. — И тя затвори тихо вратата след себе си, върна се в дневната, където Пендъргаст беше седнал по турски на килима, отпуснал китки върху коленете си и чакаше с тихо доволство.

62.

Кори Пенър, помощник информационен технолог втори разряд, седеше в сиянието на централното помещение на компютърната зала на Палуба В, наведен над терминала с данните за достъп.

Хафнагел, началник-отдел Информационни технологии, погледна към дисплея над рамото на Пенър през замъглените си очила.

— Е? — рече той. — Можеш ли да го направиш?

Въпросът беше придружен от неприятния дъх от устата му и Пенър стисна устни.

— Съмнително е. Изглежда здраво защитено.

Лично той смяташе, че може да го направи. Имаше само няколко системи на борда на „Британия“, които наистина не би могъл да разбие — но нямаше намерение да го обявява, особено пък на шефа си. Колкото повече мислеха, че можеш да направиш, толкова повече те караха да правиш, — беше стигнал до тази истина по трудния начин. А и факт бе, че наистина не искаше никой да знае как разглежда забранените за достъп служебни данни през свободните си часове. Внимателен оглед на мултимедийната система на кораба, излъчваща филми срещу заплащане, например, му позволи да натрупа една солидна частна колекция от дивидита.

Той натисна няколко клавиша и на екрана се появи ново меню:

HMS^[1] „Британия“ — Централни системи
Автономни системи (Работен режим)
Движение
Управление
Вентилаторна
Електрическа
Финансова
Стабилизиране / Жироскопи
Аварийна

Пенър търсеше на „Управление“ и избра „Автопилот“ от субменюто, което се появи. На екрана дойде съобщение за грешка: „Работният режим на автопилота недостъпен при включена система.“

Е, добре, очакваше го. Излизайки от менюто, той даде команда и започна да трака бързо. На екрана се появиха редица малки прозорци.

— Какво правиш сега? — попита Хафнагел.

— Ще опитам да използвам някаква диагностична „задна врата“ за достъп към автопилота. — А как щеше да получи достъп, нямаше да каже: не беше нужно Хафнагел да знае всичко.

В далечния край на стаята иззвъня телефон и един от техниците вдигна.

— Господин Хафнагел, обаждането е за вас, сър. — На лицето на техника се изписа разтревожено изражение. Пенър знаеше, че сигурно и той щеше да е разтревожен, ако нямаше такова високо мнение за способностите си.

— Идвам. — Хафнагел се отдалечи.

„Слава богу.“ Пенър бързо извади едно сиди от джоба на лабораторната си престилка, пхна го в драйвъра и зареди три софтуерни инструмента в паметта: мониторинг на системните процеси, криптографски анализатор и хекс дизасемблер. След това върна сиди-то в джоба си и минимизира трите програми, секунди преди Хафнагел да се върне. Няколко кликания с мишката и се появи ново меню:

HMS „Британия“ — Централни системи
Автономни системи (Диагностичен режим)
Субсистема VII
Ядро на автопилота

Помисли си да зададе въпрос, преди Хафнагел да е започнал отново:

— Когато... искам да кажа, ако... прехвърля контрола на ръчно обслужване, какво да правя после?

— Дезактивирай автопилота. Неутрализирай го напълно и включи на ръчен контрол на румпела към помощния мостик.

Пенър облиза устните си.

— Истина ли е, че капитан Мейсън е превзела...

— Да, истина е. Сега се захващай.

Пенър почувства за първи път, че го пробожда нещо като страх. След като се убеди, че мониторинга на процесите е активиран, той избра автопилота и кликна на „диагностичния“ бутон. Отвори се нов прозорец и избълва поток от цифри.

— Какво е това?

Пенър погледна, отронвайки вътрешно една въздишка. „Типичният шеф на Информационни технологии“, помисли си той. Речникът му бе пълен с най-модерния компютърен жаргон, но си нямаше и понятие за това как работят нещата в действителност. На глас той каза:

— Данните на автопилота, течащи в реално време.

— И?

— Възнамерявам да намеря решението по обратния път, да намеря кодовете за прекъсванията, след което ще използвам вътрешни тригери, за да прекъсна процеса.

Хафнагел кимна важно, сякаш разбираше какво му казват. Мина доста време, докато Пенър проучи данните.

— Е? — вдигна вежди Хафнагел. — Давай. Разполагаме с по-малко от час.

— Не е чак толкова лесно.

— Защо?

Пенър посочи към екрана.

— Погледнете. Това не е хексадецимален код. Командите са били криптирани.

— Можеш ли да разбиеш кода?

„Все едно да плашиш мечка с гора“, помисли си Пенър. Съвсем внезапно той осъзна, че ако изиграеше правилно картите си, можеше да получи тлъста хапка, а защо не дори повишение. Кори Пенър, заместник-началник на отдел „Информационни технологии“, героят, спасил „Британия“.

Харесваше му как звучи. Започна да се отпуска; това щеше да е върхът.

— Ще е трудно, наистина трудно — каза той, а тонът му бе почти мелодраматичен. — В това нещо тук е използвана сериозна кодираща програма. Нещо, което да можете да ми кажете?

Хафнагел поклати глава.

— Кодирането на автопилота е извършено от немска софтуерна фирма. Корпорацията не може да намери документацията или договорите. Освен това в Хамбург работното време вече е свършило.

— Тогава ще трябва да анализирам кодираната сигнатура, преди да мога да определя каква стратегия за дешифриране да използвам за нея.

Докато Хафнагел гледаше, той прокара потока от данни за автопилота през криптографския анализатор.

— Използвана е вградена, хардуерно базирана кодирана система — обясни той.

— Това лошо ли е?

— Не, добре е. Обикновено хардуерното кодиране твърде лесно се разбива, особено на 32 битови системи. Стига да не е AES, или друг многобитов алгоритъм, би трябвало да мога да го разбия — пардон, *дешифрирам*, след известно време.

— Ние не разполагаме с *известно* време. Както вече ти казах, имаме по-малко от час.

Пенър не обърна внимание на думите му, впери поглед в екрана на анализатора. Беше схванал проблема. Осъзна, че вече не му пука дали шефът му ще види неортодоксалните методи, които използваше.

— Е? — притисна го Хафнагел.

— Задръжте малко, сър. Анализаторът определя в момента доколко сложно е кодирането. В зависимост от това колко битово е криптирането, мога да атакувам по страничен канал, или може би...

Анализаторът завърши и се появи голямо количество цифри. Въпреки горещината в залата Пенър усети, че изстива.

— Исусе — промърмори той.

— Какво е това? — мигновено попита Хафнагел.

Пенър се взираше в данните объркано.

— Сър, вие казахте по-малко от един час. Един час, преди... какво точно?

— Преди „Британия“ да се блъсне в Керийн Рокс.

Пенър преглътна.

— И ако този план не проработи... какъв е план „Б“?

— Не е твоя грижа, Пенър. Продължавай да работиш.

Пенър прочисти гърлото си.

— Програмата използва криптиране, основано на елиптични криви. Най-модерното. С 1024 битов фронт енд и 512 битов симетричен бек енд.

— Е, и? — не се съдържа шефът му. — Колко време ще ти отнеме?

В тишината, последвала въпроса, Пенър внезапно започна да усеща дълбокото боботене на корабните двигатели, глухото удряне на носа, предизвикано от прекомерно високата скорост на насрещните вълни, глухия напор на вятъра и водата, които се чуваха дори през бученето на охлаждащите вентилатори в лишеното от прозорци помещение.

— Пенър? По дяволите, кажи *колко време ще ти трябва?*

— Толкова години, колкото са песъчинките по плажовете на целия свят — промърмори той, почти задушавайки се от обхваналото го чувство на ужас.

---

[1] Her Majesty Ship (англ.) — кораб под флага на Великобритания. — Б.пр. ↑

63.

Нещото, което нямаше име, мина през сянката и оживялото от звуци празно пространство. То обитаваше неопределен мета свят, свят, лежащ в сивотата между живия свят на „Британия“ и нивото на чистата мисъл. Призракът не беше жив. Нямаше сетива. Не чуваше нищо, не можеше да долови никаква миризма, не усещаше нищо, не мислеше нищо.

Познаваше само едно: желанието.

Той прекоси приличните на лабиринт пасажии на „Британия“ сякаш по усет. Светът на кораба за него бе сянка, нереален пейзаж, неясна тъкан от полумрак и тишина, която трябваше да бъде премината, за да бъдат *неговите* нужди задоволени. От време на време срещаше случайно мътния блясък на живи същества; техните блуждаещи движения бяха игнорирани. Те бяха толкова нереални за нещото, колкото то за тях.

То смътно усещаше приближаването на плячката. Притеглянето, с което аурата на живото същество го привличаше като магнит. Следвайки тази лека примамка, то мина през палубите на кораба, прекоси коридора и херметичната преграда, търсейки, винаги търсейки онова, което бе призовано да погълне, да унищожи. Неговото време не се измерваше с човешки мерки; времето беше гъвкава мрежа, която можеше да се разтегне, да се скъса, да се свие, да влезе в нея и да излезе. То притежаваше търпението на вечността.

Нещото не знаеше нищо за съществото, което го бе призовало. Това същество вече не беше важно. Сега дори призовалият го нямаше силата да го спре; съществуването му беше независимо. Нито пък имаше представа за вида на обекта на желанието си. Познаваше единствено притегателната сила на копнежа: да открие нещото, да откъсне душата на съществото от тъканта на света и да я изгори с желанието си, да я погълне и да се засити — след което да хвърли пепелта във физическия мрак.

То се плъзна през един мрачен коридор, сив тунел от полусветлина, с бързо движещите се живи същества; през рояци, натежали от страх и ужас. Аурата на пляката му тук бе по-силна: наистина силна. Почувства как копнежът му се увеличава, как се разпростира, търсейки горещината на контакта.

Тулпата вече бе близо, много близо до своята жертва.

64.

Гевин Брус и малката му група — Нилс Уелч, Куентин Шарп и Емили Далбърг — следваха Лиу и Краули през страничния люк към Полупалуба 7. Отпред стоеше надпис „Спасителни лодки“; подобен люк можеше да се открие и на десния борд. Пред люка се бе струпала тълпа и при вида им хората се обърнаха към тях.

— Ето тук са!

— Вземете ни на спасителните лодки!

— Вижте, двама от корабните служители! Опитват се да спасят собствените си задници!

Наобиколиха ги. С писък, една пълна жена с раздърпан анцуг хвана Лиу.

— Истина ли е? — изкрещя тя. — Че сме се насочили право към скалите?

Тълпата се люшна напред, запотена, излъчваща миризма на паника.

— *Истина ли е?*

— Трябва да ни кажете!

— Не, не, не! — отвърна Лиу, като вдигна ръце нагоре, с гримаса на усмивка върху устните. — Този слух е *абсолютно* лъжлив. В момента се движим към...

— Лъжат! — извика един мъж.

— Какво правите тогава при спасителните лодки?

— И защо, по дяволите, се движим толкова бързо? Корабът се носи като полудял!

Краули извика, за да ги накара да го чуят:

— *Слушайте!* Капитанът просто ни води към Сейнт Джонс с възможно най-голямата скорост.

— Не това казват колегите ви от екипажа! — изрева жената в анцуга, хвана реверите на Лиу и ги задърпа бясно. — Не ни лъжете!

Коридорът сега беше пълен с възбудени пътници. Брус беше смаян от това колко разюздани и неконтролируеми бяха станали те.

— *Ако обичате!* — извика Лиу и отблъсна жената. — Току-що идваме от мостика. Всичко е под контрол. Става въпрос чисто и просто за рутинна проверка на спасителните лодки...

Един по-млад мъж се избута напред, самото му бе разкопчано, копчетата на ризата — откъснати.

— Не ни лъжи, кучи сине! — Той хвана Лиу, който се дръпна настрана; мъжът се завъртя и го удари от страни по главата. — *Лъжец!*

Лиу се олюля, отпусна рамене, обърна се и когато мъжът дойде зад него, заби юмрука си в слънчевия му сплит. Пътникът се сгромоляса със стон на земята. Един пълен мъж си проправи път напред, едрото му туловище застрашително се приближи и той замахна към Лиу, в същия момент друг го посрещна изотзад; Брус пристъпи, обезвреди с един премерен удар пълния мъж, докато Краули се зае с втория пътник.

Тълпата, шокирана от изблика на насилие, утихна внезапно и се дръпна назад.

— Върнете се по каютите си! — извика Лиу.

Гевин Брус направи крачка напред:

— Ти! — Той посочи към жената в първата редица, обува в анцуг. — Отмести се от люка, *веднага!*

Заповедта му имаше нужния ефект: тълпата се отмести, притихна, изпълнена със страхопочитание. Лиу прекрачи напред и отключи люка.

— Те ще се качат на спасителните лодки! — извика един от пътниците. — Вземете ме! О, Господи, не ме оставяйте!

Тълпата отново се разбуни, хората се втурнаха и въздухът се изпълни с викове и умолителни възгласи.

Брус повали един мъж на половината на неговите години, който се опита да атакува вратата и спечели достатъчно време за групата си да премине през люка. След миг затвори люка зад себе си, спряха достъпа от паникьосани пътници, които започнаха да тропат и да крещат.

Брус се обърна. Студени пръски заливаха палубата, открита към океана по цялата си дължина отляво. Грохотът и шумът на вълните беше тук много по-силен и вятърът виеше и стенеше през подпорните конструкции.

— Исусе — промърмори Лиу. — Тези хора наистина са се побъркали.

— Къде е охраната? — попита Емили Далбърг. — Защо не се намеси и не контролира тази тълпа?

— Охраната? — поклати глава Лиу. — Имаме две дузини служители по сигурността, които отговарят за повече от четири хиляди пътници и екипаж. В момента цари пълна анархия.

Брус поклати глава и насочи вниманието си към дългата редица от спасителни лодки. В същия миг се дръпна назад. Никога не беше виждал такива по време на морската си кариера: редица от гигантски, напълно затворени, с формата на торпедо водни съдове, боядисани в ярко оранжево, с редица отвори от двете страни. Приличаха по-скоро на космически кораби, отколкото на лодки. Освен това, вместо да висят от желязна греда, всяка от тях беше закачена на наклонени релси, които се спускаха надолу и водеха извън кораба.

— Как работи това нещо? — обърна се той към Лиу.

— Свободно падащи спасителни лодки — отвърна мъжът. — С тях от години се оборудват нефтените платформи и товарните кораби, но „Британия“ е първият пътнически съд, който ги използва.

— Свободно падащи? Не говорите сериозно. Водата е шейсет стъпки надолу.

— Пътниците се закопчават в седалките, проектирани да омекотят силата при удара с водата. Корабчетата удрят водата с носа надолу, хидродинамично, след което се издигат на повърхността. Когато изплуват, са вече на триста стъпки от кораба и продължават да се отдалечават.

— С какви двигатели са?

— Всеки е снабден с дизелов двигател, който позволява скорост осем възла; освен това всички са заредени с хранителни продукти, вода, отопление и дори кислородни апарати, в случай, че горивото се запали във водата.

Брус го гледаше внимателно.

— Мили боже, ами че това е идеално! Мислех, че ще се качим на някоя старомодна лодка, което би било невъзможно при това море. Можем да се спуснем веднага!

— Боя се, че не е толкова просто — възрази Лиу.

— Защо да не е, по дяволите?

— Проблемът идва от това, че се движим с трийсет възла. Кое то прави почти трийсет и пет мили в час...

— Знам колко е един възел, по дяволите!

— Въпросът е, че не е възможно да предвидим как постъпателната ни скорост може да се отрази на спасителните лодки. В инструкциите категорично се казва, че трябва да се спуснат от неподвижен кораб.

— Затова първо ще спуснем една изпитателна, която ще е празна.

— От това няма да разберем какво ще е отражението на гравитационните сили върху пътниците.

Гевин Брус се намръщи.

— Разбрах. Нуждаем от опитна мишка. Няма проблем. Давате ми портативна радиостанция и ме слагате вътре. Спускате лодката. Ще ви кажа колко силен е сблъсъкът.

Краули поклати глава.

— Може да се нараниш.

— Какъв избор имаме?

— Не можем да позволим на пътник такова нещо — отвърна Лиу.
— Аз ще го направя.

Брус го погледна.

— Няма начин. Ти си старшият. Опитът ти ще е нужен по-нататък.

Очите на Лиу се преместиха върху Краули.

— Приводняването може да се окаже грубо. Както ако си в кола и те блъсне друга, която се движи с шейсет километра в час.

— Говорим за вода, все пак. Не за сблъсък на стомана със стомана. Вижте, все *някой* трябва да е опитната мишка. Поемал съм и по-лоши рискове от този. Ако се нараня, поне ще съм извън кораба. Хайде, да не губим време.

Лиу се поколеба.

— Аз ще отида.

Брус се намръщи.

— Господин Лиу, на колко години сте?

— На двасет и шест.

— А вие, господин Краули?

— На трийсет и една.

— Деца?

И двамата кимнаха.

— Аз съм на шейсет и осем. И съм най-подходящият за случая поради възрастта и състоянието си, в което са и повечето от останалите пътници. Вие сте нужни на кораба. Освен това — добави той, — децата ви се нуждаят от вас.

Сега Емили Далбърг заговори.

— Опитът с един човек не е достатъчен за спускането. Трябва да сме поне двама.

— Права сте — съгласи се Брус и погледна към Нийлс Уелч. — Вие какво ще кажете, Нийлс?

— Аз съм вашият човек — отговори той веднага.

— Почакайте, почакайте — започна да протестира Далбърг. — Нямах това...

— Знам какво имахте предвид — отвърна Брус. — И дълбоко го оценявам, Емили. Но какво биха казали „Абърдийн Банк енд Тръст“, ако изложи на опасност една от най-важните им клиентки? — При тези думи той взе от Лиу радиостанцията, отиде до кърмовия люк на най-близкия, боядисан в оранжево кораб, и натисна дръжката. Той се отвори на пневматичните си панти с леко изсъскване. Брус влезе в тъмната вътрешност и кимна на Уелч да го последва. След миг главата му отново се показва.

— Това нещо е оборудвано по-добре от луксозна яхта. Кой е каналът?

— Използвай 72. Има също така стационарна радиостанция на ултракъси вълни, SSB^[1] радиостанция на борда на спасителния кораб, заедно с радар, електронна морска карта, ехолот, лоран^[2].

Брус кимна.

— Добре. А сега престанете да стоите като стадо овце. Щом ви дадем сигнал, се прекръстете и натиснете проклетия лост.

И той затвори и обезопаси люка, без да каже нищо повече.

---

[1] Signal Side Band. Обхватът им е няколко хиляди мили и разговорите между плавателните съдове са безплатни. — Б.пр. ↑

[2] Long Range Navigational system. Навигационна система за далечно позициониране чрез анализ на времеви интервали между радиоимпулси от две наземни станции. — Б.пр. ↑

65.

Констанс Грийн отвори древната кутия от сандалово дърво и извади странен, сложен възел, направен от сив копринен шнур. Външно той приличаше на един европейски възел, познат като „Mors du Cheval“, само че бе далеч по-сложен. В Тибет го наричаха „дгонгс“, „такъв, който не може да бъде развързан“.

Възелът ѝ бе даден от Церинг при напускането ѝ на манастира Гсалриг Чонг. Беше вързан през осемнайсети век от един преподобен лама, за използване в един специфичен вид медитативно упражнение за отстраняване на привързаност, за избавяне от нечестиви мисли или влияния, или за да подпомогне свързването на съзнанията на двама души. В случая на Констанс, тя го беше използвала, за да се очисти от кръвта на убийството; сега се надяваше, че той ще изчисти от Пендъргаст покварата на Агозиена. Възелът никога не беше развързан в реалния свят: за да се развърже, трябваше да бъде освободена силата му и той да се превърне в обикновен копринен шнур. Това бе упражнение единствено за разума и духа.

Каютата беше тъмна, завесите — дръпнати плътно над балконските прозорци. Мария — която не беше успяла да намери лекар, — стоеше до вратата на салона и мигаше разтревожено.

Констанс се обърна към нея:

— Мария, ако обичаш, пази отвън. Не позволявай на никого да ни прекъсва.

Жената кимна, след което излезе бързо.

Когато чу вратата да се затваря, Констанс сложи възела върху малка копринена възглавничка, която лежеше на пода, осветена от разположени в кръг свещи. После тя вдигна очи към Пендъргаст. Агентът със суха усмивка зае мястото си, докато тя седнаше отсреща. Възелът се намираше между тях, свободният му край сочеше към нея, а другият — към Пендъргаст. Това беше символ, едновременно духовен и физически, на взаимовръзката на живота — и в частност — на двете същества, застанали едно срещу друго.

Констанс зае поза лотос, същото стори и Пендъргаст. Тя остана за момент без да прави нищо, отпусвайки крайниците си. След това, като държеше очите си отворени, съзерцавайки възела, тя забави дишането и понижи пулса си, както я бяха учили монасите. Позволи на съзнанието си да се разтвори в мига, в настоящето, изоставяйки миналото и бъдещето, спирайки потока от мисли, които обикновено измъчват човешкото съзнание. Освободени, сетивата ѝ се изостриха и усетиха обкръжението: грохота и разбиването на вълните в корпуса, плисъка на дъжда в стъклото на балконската врата, миризмата на нова стая, лекия аромат на восък от свещите и сандалово дърво от възела. Тогава започна да усеща присъствието срещу себе си, тъмна форма в периферията на зрителното ѝ поле.

Очите ѝ останаха концентрирани върху възела.

Тя освободи бавно всяко външно усещане, едно след друго. Дрънкулките, суетата на външния свят изчезнаха в тъмнината, както спускането на капациите на прозорците потапя къщата в мрак. Първо стаята около нея; после големият кораб, и най-накрая — обширният океан, по който се носеха. Потънаха звуците от стаята, миризмите, бавното полюляване на кораба, собствените ѝ телесни възприятия. Изчезнаха самата земя, слънцето, звездите, вселената... изчезна всичко, пропадна в несъществуващото. Останаха тя единствена и възелът, и съществуването от другата страна на възела.

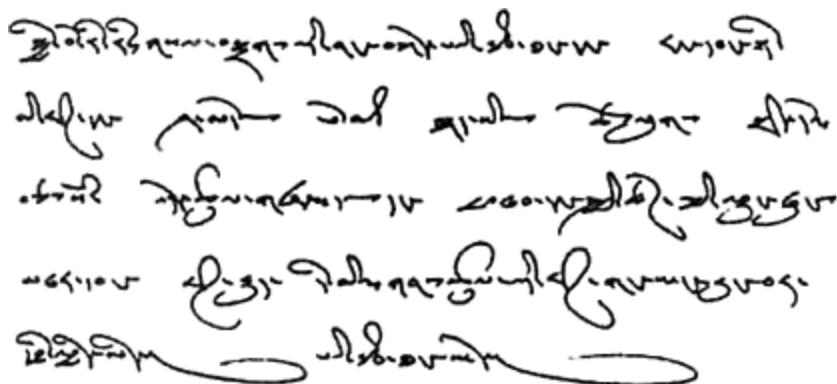
Времето престана да съществува. Тя достигна състояние на *тан шин га*, Прагът на Абсолютната Празнота.

В странно медитативно състояние на пълно съзнаване, и заедно с това на отсъствие на усилие или желание, тя се фокусира върху възела. За известно време той остана непроменен. След това бавно, постепенно, като развиване на змия, започна да се развързва. Странният комплекс от примки и извивки, прехвърляния и провирания на шнура започнаха да се разхлабват; краищата му се прибраха във възела, проследявайки по обратен път първоначалното връзване преди три века. Това беше сложен математически процес, който символизираше неразгадаемостта на егото, и който трябваше да се състои преди едно същество да може да достигне *стонг па найд* — Състоянието на чиста празнота — и да се слее с универсалния разум.

Тя беше тук; Пендъргаст беше тук. И между тях — възелът, в акта на саморазвързване. Това бе всичко.

След неопределено дълго време — може би е било секунда, а може би хиляда години — сивият копринен шнур се отпусна в гладка купчинка, развързан, навит хлабаво. В центъра му се бе разкрило набръчкано парче коприна, върху което бе написана тайната молитва на древния монах, вложена във възела.

Тя я прочете внимателно. После бавно и монотонно започна да напява молитвата, отново и отново...

The image shows a piece of fabric with a prayer written in a cursive script. The text is arranged in five lines, with the first line being the most prominent. The script is dense and flowing, characteristic of a handwritten manuscript. The fabric appears to be a piece of silk or a similar material, with some texture visible.

Докато повтаряше думите, тя простря съзнанието си до свободния край на въженцето, който бе най-близо до нея. В същото време усети блясъка на съществото отсреща, протегнато по същия начин към незавързания шнур.

Тя рецитираше напевно, ниските, успокояващи тонове, разкриващи нейното егo, нежно късаха всички връзки с физическия свят. Усети тока, когато нейният ум докосна шнура и продължи, привлечена към съществото от другата страна, както и той бе привлечен към нея. Мина по сложните нишки, едва дишайки, сърцето ѝ биеше с погребална бавност, докато се приближаваше все повече и повече... После мисълта ѝ срещна и се сля с блясъка на другия, и последният етап бе достигнат.

Внезапно тя се оказа на място едновременно странно и познато. Стоеше на улица, застлана с чакъл, между елегантни лампи на газ, взирайки се в едно тъмно и със спуснати капаци на прозорците, имение. Беше конструкция на неимоверна концентрация, на самата чиста мисъл, по-реално и триизмерно от всеки сън, сънуван някога. Можеше да усети студената влага на нощната мъгла по кожата си; да чуе проскърцването и шумоленето на насекомите; да помирише дима на въглища и сажди. Гледаше към имението през оградата от ковано

желязо, очите ѝ се вдигнаха към покрива на мансардата, прозорците на еркера и малката платформа с железен парапет.

След миг на колебание тя пристъпи през вратата в тъмна, влажна градина с тежък мирис на увехнали цветя и пръст. Продължи да върви към портика. Зад него двойните врати бяха откренати и тя прекрачи прага и влезе в голямото фойе. От тавана висеше кристален полилей, тъмен и заплашителен, прозвънвайки леко, сякаш разтревожен от вятър, въпреки застоялия въздух в къщата. Една масивна врата водеше към висока библиотека — люлеещите се столове и кушетките бяха празни, камината — тъмна и студена. Втори коридор стигаше до нещо като трапезария или може би изложбена зала.

Тя прекоси фойето, стъпките ѝ отекнаха по мраморния под, и се изкачи по широкото стълбище към втория етаж. Гоблени и неясни маслени картини обрамчваха стените, простиращи се до тъмното сърце на къщата, прекъсвани от потъмнели от времето дъбови врати.

Гледаше лявата стена, докато се движеше. Отпред, някъде по средата на дългия коридор, се виждаше отворена врата — по-скоро разбита, с разкъртена рамка, върху пода се търкаляха трески и усукани проводници. Зеещият тъмен отвор излъчваше студена смрад на изба, на пръст и на умрели мазни стоножки.

Тя потръпна и бързо отмина. Вратата отвъд я привлече към себе си. И ето, бе почти там.

Сложи ръката си върху бравата и я натисна. С тих, скърцащ звук вратата се отвори навътре и се разля дружелюбна топлина, обгърна я с приятното чувство при влизане в уютен дом през зимата.

Алойзиъс Пендъргаст стоеше пред нея, облечен в черно както обикновено, със скръстени пред гърдите ръце, и се усмихваше.

— Добре дошла — каза той.

Стаята беше голяма и красива, с дървена ламперия. В мраморната камина гореше огън и един стар часовник на полицата над камината отмерваше часовете, отстрани се виждаха античен газов генератор и няколко ниски кристални чаши. Една еленска глава, закачена на стената, гледаше със стъклените си очи над бюро, отрупано с подвързани в кожа книги и вестници. Дъбовият под бе покрит с разкошен персийски килим. Имаше няколко удобни люлеещи се стола, върху седалките на някои от които лежах отворени книги. Бе изключително уютно, добре поддържано, луксозно място.

— Влез и се сгрей на огъня — покани я той и направи жест с ръка.

Тя се приближи до камината, като държеше очите си върху Пендъргаст. Имаше нещо различно в него. Нещо странно. Въпреки абсолютната реалност на тази стая и тази къща, контурите на тялото му бяха замъглени, неясни, леко прозрачни, сякаш той не беше напълно там.

Вратата зад нея се затвори с глух звук.

Той протегна ръка към нея и тя му подаде своята. Той я стисна; беше неочаквано силно и тя се опита да я измъкне, но той я дръпна към себе си. Главата му сякаш започна да трепери, да набъбва и да изчезва постепенно; кожата му се напука и отвътре се появи блясък; след което лицето му се обели и се разпадна на горящи нишки, разкривайки образ, който Констанс разпозна. Това бе неподдаващото се на описание лице на демона Калазига.

Тя го гледаше, и странно — не изпитваше никакъв страх, усещаше неговата топлина, притегляна със смесица от страх и необяснимо привличане. Сякаш я изпълваше с огън: неизказаният, всепоглъщащ, победоносен огън, който бе усетила в умопомрачителното си преследване на Диоген Пендъргаст. В него имаше непорочност, която ѝ внушаваше благоговение.

„Аз съм воля“ — каза той с глас, който не бе звук, а мисъл. — „Аз съм чиста мисъл, без следа от каквото и да е човешко чувство. Аз съм свобода. Ела при мен.“

Очарована и отвратена едновременно, тя отново се опита да издърпа ръката си, но той я държеше здраво. Лицето, ужасно и красиво, се наведе по-близо към нея. Това не е истинско, каза си тя, беше само продукт на разума ѝ, изображението на една от танките, които бе съзерцавала от часове, пресъздадено сега от напрегнатата медитация.

Демонът Калазига я дръпна към огъня.

„Ела. В огъня. Изгори мъртвата люспа на моралните ограничения. Ще излезеш както пеперудата от своята какавида, свободна и красива.“

Тя пристъпи към камината, разколебана, след това направи още една крачка напред, почти плувайки над килима към топлината.

— Да — произнесе друг глас. Гласът на Пендъргаст. — Това е добре. Така трябва. Влез в огъня.

Когато тя се приближи към пламъците, тежката вина и покрусата от убийството, които лежаха върху раменете ѝ, се стопиха, заменени от чувство на веселие, бурно веселие и тъмна радост, които бе усетила, когато видя брата на Пендъргаст да се прекатурва от ръба на Ла Скиара в нагорещените до червено дълбини под нея. Този моментен екстаз ѝ се предлагаше сега, завинаги.

Единственото, което трябваше да направи, беше да стъпи в пламъците.

Още една крачка. Огънят разпръскваше топлината си и облизваше крайниците ѝ. Тя си го спомни на самия ръб, двамата вплетени един в друг в ужасяваща карикатура на сексуално единение, борещи се да се задържат; нейната неочаквана маневра; изражението върху лицето му, когато осъзна, че и двамата щяха да паднат. *Изражението върху неговото лице:* най-ужасеното, най-умоляващото и заедно с това най-приятното нещо, което някога бе виждала — да се наслади в лицето на човек, който осъзнава без сянка на съмнение, че ще трябва да умре. Цялата тази надежда се стопи. Но тази горчива радост сега можеше да бъде завинаги нейна; можеше да я преживява отново и отново, стига да пожелаеше. И дори не би имала нужда от високомерно отмъщение като извинение: можеше просто да убива, всекиго и навсякъде, отново и отново да отмъщава в сляпа ярост, възторгът, необузданият триумф...

Цялата надежда се стопи...

Тя се сгърчи с вик в хватката на демона и с внезапна, невероятна сила на волята успя да се освободи. Дръпна се рязко от огъня, обърна се и изтича през вратата; и изведнъж започна да пропада, да пропада през къщата, през мазето, под него, да пропада...

66.

Бурята вилнееше зад парапета на Полупалуба 7, водните пръски заливаха пода въпреки височината от шейсет стъпки над ватерлинията. Лиу едва успяваше да мисли под рева на океана и воя на вятъра.

Краули се приближи, прогизнал до кости.

— Наистина ли ще опитаме, сър?

— Да имаш по-добра идея? — отвърна Лиу раздразнено. — Дай ми радиостанцията си.

Краули му я подаде.

Лиу я обърна на канал 72 и натисна бутона за предаване.

— Тук Лиу, вика Брус.

— Тук Брус.

— Как ме чуваш?

— Отлично.

— Добре. Иди на щурвала. Уелч да заеме седалката отстрани.

— Вече е направено.

— Имате ли нужда от някакви инструкции?

— Изглежда тук всичко е наред.

— Спасителните корабчета са почти изцяло автоматични — продължи Лиу. — Двигателят започва да работи автоматично при удар. Това ще ви отдалечи от кораба по права линия. Ще трябва да намалите газта, докато овладеете скоростта — по този начин ще ви открият по-бързо. Капитанският пулт трябва да е ясен от само себе си за един моряк.

— Точно така. Този побъркан кораб има ли ЕПИРБ^[1]?

— Два. И те всъщност предават вашите GPS-координати. При удар автоматично се активират на 406 и 121,5 мегагерца — от ваша страна не се изисква да правите нищо. Оставете радиостанцията на спасителния кораб на канала за спешни случаи 16. Свързвайте се с мен по канал 72. Така ще останете сами, докато не ви приберат, тъй като „Британия“ няма да спре. И двамата стойте със закопчани колани, може да се полюшнем няколко пъти, като гледам какво е морето.

— Разбрано.

— Въпроси?

— Не.

— Готови ли сте?

— Готови сме. — Гласът на Брус пропука в радиостанцията.

— Добре. Има петнайсетсекундно автоматично обратно броене.

Включи на предаване, така че да можем да чуваме какво става. Обади ми се веднага, щом се приводните.

— Разбрано. Хайде.

Лиу се обърна към контролния панел, който трябваше да извърши спускането на спасителната лодка. Имаше трийсет и шест такива, осемнайсет отдясно и осемнайсет отляво, всяка с капацитет до 150 души. Дори при спускането на практически празна лодка като тази, те все още разполагаха с достатъчно резервен капацитет. Той погледна часовника си. Ако планът успееше, щяха да имат петдесет минути да евакуират кораба. Задача напълно възможна.

Той измърмори една кратка молитва.

Когато се зае с работата, задиша малко по-леко. *Щеше* да се получи. Тези проклети спасителни лодки бяха проектирани да издържат свободно падане от шейсет стъпки. Можеха да поемат извънредното натоварване.

Зелено навсякъде. Той отключи комутатора, който започна обратното броене на спасителна лодка номер едно и отвори капака. Вътре малкият червен лост блестеше прясно боядисан. Това беше хиляди пъти по-просто, отколкото едно време, когато спасителната лодка трябваше да бъде спусната по специалните железни греди, подмятана бясно на вятъра и люлеенето на кораба. Сега всичко, което трябваше да се направи, бе да се натисне един лост; лодката се освобождава от блокиращите механизми, плъзга се по релсите и пада от шейсет стъпки височина, забивайки нос във водата. Няколко мига по-късно изплува на повърхността и продължава, отдалечавайки се от кораба. Бяха го правили много пъти: скачането в спасителната лодка отнемаше най-много шест секунди.

— Чуваш ли, Брус?

— Високо и чисто.

— Задръж. Освобождавам превключвателя.

Той натисна червения лост.

От радиоговорителя отгоре прозвуча женски глас.

— Спасителна лодка номер едно спускане петнайсет секунди. Десет секунди. Девет, осем...

Гласът се отрази в обшитите с метални листови стени на полупалубата. Обратното броене течеше; чу се силно изщракване, когато стоманените блокиращи механизми се освободиха. Спасителната лодка се плъзна по смазаните релси, със стърчащ нос към океана. Лиу се наведе напред, за да я види как пада, грациозно като гмуркач, в разпененото море.

Тя се заби, което предизвика страховито изригване на водни пръски: гейзерът се надигна на четиридесет, петдесет стъпки и се завъртя обратно в дрипави венчелистчета от опустошителния вятър. Каналът на радиостанцията изпука от статичното електричество.

Но вместо да се гмурне право във водата и да изчезне, движението на спасителната лодка направо, в съчетание с допълнителната скорост на кораба, я залюля странично, като камък, който цамбурва на повърхността на езеро, и тя се блъсна в океана за втори път с пълна сила по цялата си дължина, с поредно изригване на пръски. И тогава започна да изплува, мудро, ярко оранжева шушулка, оживила зелената вода. Пукането на статичното електричество в радиостанцията внезапно замлъкна.

Жената — Емили Далбърг — си пое дъх и извърна очи.

Лиу се вираше в спасителната лодка, която вече рязко изоставаше от кораба. Сякаш я гледаше от странен ъгъл. Но не, не беше така: профилът ѝ се беше променил — корпусът ѝ беше деформиран. Оранжеви и бели парчета се отделяха от него и въздушната струя, заедно с един шев, изригна пръски към небето.

С чувство на отчаяние Лиу осъзна, че корпусът е пробит, разцепен по дължина като изгнил пъпеш, и сега изхвърля вътрешностите си.

— Исусе... — чу той Краули да промърморва близо до него. — О, боже...

Той беше вперил ужасени очи в пробитата лодка. Тя сякаш не беше същата; подмяташе се настрани, падаше обратно във водата, витлото на двигателя пенеше безполезно повърхността, оставяйки нефтена следа и отломки, които падаха назад и започнаха да избледняват в сивия, разлюлян от бурята океан.

Лиу хвана радиостанцията и натисна копчето за предаване.
— Брус! Уелч! Обажда се Лиу. Отговорете! *Брус!*
Но отговор нямаше — и Лиу знаеше, че не би могло да има.

---

[1] Радиобуй, посочващ координатите при бедствие. — Б.пр. ↑

67.

На помощния мостик Лъосюр беше злят с потоп от въпроси.

— Спасителните лодки! — извиси се гласът на един от моряците над останалите. — Какво става със спасителните лодки?

Лъосюр поклати глава.

— Няма и дума все още. Продължавам да чакам да се обадят Лиу и Краули.

Шефът на радиовръзките заговори:

— Връзка с „Гренфел“ на канал 69.

Лъосюр го погледна.

— Изпрати им факс да минат на канал... 79. — Може би ако комуникираха по един неясен високочестотен канал с „Гренфел“ — канал 79, обикновено запазен за обмен между корабите за развлечения по Големите езера — това щеше да запази тайната на разговора им от Мейсън. Той се надяваше, че тя няма да следи високочестотните канали. Със сигурност вече бе видяла радарния профил на „Гренфел“ и бе чула цялото бръщолевене по канала за спешни случаи — 16.

— След колко се очаква да се състои „рандевуто“? — попита той шефа на радиовръзките.

— След осем минути. — Мъжът направи пауза. — Капитанът на „Гренфел“ на 79-и, сър.

Лъосюр се приближи до конзолата на радиостанцията и взе чифт слушалки. Заговори с тих глас.

— „Гренфел“, тук капитан Лъосюр, изпълняващ длъжността капитан III ранг на „Британия“. Имате ли план?

— Трудно изпълним, „Британия“, но имаме няколко идеи.

— Имаме шанс да се справим. По-бързи сме от вас поне с десет възла и отменим ли ви, край.

— Разбрано. Имаме на борда обслужваща лодка ВО-105, с която бихме могли да ви докараме малко пластични експлозиви, които обикновено използваме за разледяване...

— При скоростта ни, състоянието на водата и вятъра в момента, изобщо няма да успеете да кацнете.

Тишина.

— Надяваме се на пролука.

— Малко вероятно, но нека „птичката“ е готова за всеки случай. Следващата идея?

— Обмисляхме дали при скоростта ни при разминаването с вас не бихме могли да закачим „Британия“ и да се опитаме да я отклоним от курса ѝ.

— С какъв тип влекач?

— Седемтонен електрохидравличен влекач с 40-милиметрово телено въже...

— Което ще се скъса като канапче.

— Вероятно. Друг вариант би бил да пуснем буй и да ви препречим пътя с мрежа, с надеждата да оплетем витлата ви.

— Няма начин 40-милиметрово телено въже да спре четири 21,5-мегаватови корабни витла. Не разполагате ли с бърз спасителен кораб?

— За съжаление, не можем да пуснем двата си бързи спасителни съда при такова вълнение. Пък и не е възможно да се приближим странично до вас или да евакуираме, защото не сме в състояние да поддържаме скоростта ви.

— Някакви други идеи?

Пауза.

— Това е всичко, което успяхме да измислим.

— Тогава ще трябва да приложим моя план — каза Лъосюр.

— Казвайте.

— Вие сте ледоразбивач, нали така?

— Ами, „Гренфел“ е ледови стрингер, но не е ледоразбивач в истинския смисъл на думата. Понякога изпълняваме и такива задължения.

— Добре. „Гренфел“, искам да поемете такъв курс, че да ни препречите пътя.

Тишина. След малко дойде отговорът:

— Съжалявам, „Британия“ мисля, че не ви разбрах.

— Разбрахте ме прекрасно. Идеята е, че при отварянето на определени отвесни преградни люкове, можем да наводним отделения едно, две и три. При това носът на кораба ще се вдигне достатъчно, за

да извади почти напълно от водата витлата ни. „Британия“ ще бъде без ход.

— Карате ме да ви *блъсна*? Мили боже, да не сте си изгубили ума? Съществува голяма вероятност по този начин да пратя на дъното и собствения си кораб!

— Това е единственият начин. Ако се приближите челно към десния борд не прекалено бързо — да кажем с пет до осем възла, — и после тъкмо преди да се ударим, включите едното витло в обратна посока, ще можете да бутнете кърмата ни с армираната част на вашия нос, след което да се разминем безопасно от дясната страна. Ще е трудно, но ще свърши работа. Искам да кажа — ако имате достатъчно опитен човек да го свърши.

— Ще се консултирам с командването.

— Остават ми пет минути до „рандевуто“, „Гренфел“. Прекрасно знаете, че за това време не можете да получите разрешение за напускане на пристанището. Вижте, стиска ли ви да го направите или не? Това е истинският въпрос.

Дълга тишина.

— Добре, „Британия“. Ще направим опит.

68.

Очите на Констанс се отвориха, цялото ѝ тяло се раздвижи и тя издаде глух вик. Реалността нахлу обратно — корабът, люлеещата се стая, плисъкът на дъжда, ревят на морето и воят на вятъра.

Тя гледаше *дгонгса*. Той лежеше в безредна спирала около древно парче смачкана коприна. Беше развързан — наистина.

Констанс погледна Пендъргаст поразена. Докато се взираше в него, главата му леко се изправи и очите му се изпълниха с живот, сребристите ириса блестяха на светлината на свещите. Странна усмивка мина по лицето му.

— Ти прекъсна медитацията, Констанс.

— Ти се опитваше... да ме дръпнеш в огъня — задъхано произнесе тя.

— Естествено.

Изпълни я отчаяние. Вместо да измъкне него от мрака, тя самата почти бе хлътнала вътре.

— Опитвах се да те освободя от земните ти окови — каза той.

— Да ме освободиш — повтори тя горчиво.

— Да. Да станеш това, което искаш: свободна от веригите на чувства, морал, принципи, чест, добродетел, и всички онези незначителни неща, измислени, за да ни държат омагьосани в човешката робска галера с всички останали, плаващи за никъде.

— Ето какво ти е сторил Агозиенът! — каза тя. — Лишил те е от целия морал и етични задръжки. Позволил е да избуят най-тъмните ти, най-патологични желания. Това е, което предлагаш и на мен.

Пендъргаст се изправи и протегна ръка. Тя не я пое.

— Ти развърза възела — каза тя.

Той заговори; гласът му беше нисък и странно изпълнен с триумфиращи нотки.

— Не съм го докоснал. Изобщо.

— Но тогава как...

— Развързах го с *ума си*.

Тя продължи да го гледа втренчено.

— Това е невъзможно.

— Не само е възможно, но се и случил, както сама можеш да видиш.

— Медитацията се провали. Ти си си същият.

— Медитацията *проработи*, скъпа моя Констанс. Аз се промених — невероятно много. Благодарение на настояването ти да направим това, аз напълно осъзнах силата, която ми е дадена от Агозиена. Силата на чистата мисъл — силата на съзнанието над материята. Аз проникнах в безмерния източник на сила, което можеш да сториш и ти. — Очите му блестяха, изпълнени със страст. — Това е една изключителна демонстрация на мандалата на Агозиена и способността ѝ да трансформира човешкото съзнание и мисъл в оръдие на колосална мощ.

Констанс го гледаше. В сърцето ѝ пропълзя чувство на ужас.

— Ти искаше да ме върнеш обратно — продължи той. — Искаше да ме възвърнеш към старото ми, противоречиво и безразсъдно аз. Но вместо това ме тласна напред. Отвори вратата. И сега, скъпа моя Констанс, е твой ред да бъдеш освободена. Помниш ли малкото ни споразумение?

Тя не можеше да говори.

— Точно така. Настъпи моментът да погледнеш Агозиена.

Колебанието не я напускаше.

— Щом искаш — съгласи се тя накрая.

Той стана и взе платнения сак.

— аз ще го гледам след теб. — Той отиде до вратата, без да я поглежда, и вдигна сака на раменете си.

Шокирана, Констанс осъзна, че отношението му към нея не е различно, отколкото към всеки друг.

— Почакай... — започна тя.

Силен писък откъм коридора прекъсна думите ѝ. Вратата се отвори и Мария влезе. Констанс зърна с крайчеца на очите си нещо със сива и нееднородна структура да се носи към тях.

„Откъде идваше този дим? Да не би корабът да гореше?“

Пендъргаст пусна сака и погледна, отдръпвайки се назад. Констанс се изненада, когато видя шок, дори страх върху лицето му.

Нещото блокира вратата. Мария изпищя отново, но *то* я обгърна, задушавайки виковете ѝ.

Докато влизаше вътре, една лампа в коридора за миг го освети, и с чувство за нарастваща нереалност Констанс видя странно, неясно същество, обвито в дим, с две кървясали очи, и едно трето око в средата на челото — дяволско създание, което се носеше напред на тласъци, тромаво, като сакато... или може би *танцуваше*...

Мария изпищя за трети път и падна на пода заедно с чашите, които се изпотрошиха; очите ѝ се въртяха. Сега *нещото* мина покрай нея, изпълвайки салона с влажен студ и зловоние на гнилоч и плесен, като изтласка Пендъргаст в ъгъла — след което връхлетя върху него, в него, погълна го и той издаде приглушен вик на такъв ужас, на такова агонизиращо отчаяние, че смрази Констанс до мозъка на костите.

69.

Льосюр стоеше в средата на претъпкания помощен мостик и гледаше в екрана на радара за къси вълни изображението на приближаващия се кораб. Той изглеждаше дори по-голям, фосфоресцираща форма, която нарастваше заплашително върху екрана. Доплеровият дисплей сочеше комбинирана скорост на сближение от трийсет и седем възла.

— Две хиляди и петстотин ярда и сближение — съобщи вторият капитан. Льосюр направи бърза сметка наум: оставаха две минути до контакта.

Хладнокръвно и кратко даде инструкции на останалите от екипажа за предстоящите действия. Знаеше, че съществува макар и далечна възможност Мейсън да е чула всичко, което е казал на капитана на „Гренфел“: нямаше фейлсейф^[1] за блокиране на разговорите на главния капитански мостик. Но при всички случаи, след като „Гренфел“ се приближеше, „Британия“ щеше да е сериозно притисната да реагира.

Главният механик, Холси, застана до него.

— Донесох изчисленията, за които ме помолихте. — Той говореше тихо, така че другите да не могат да чуят.

„Значи положението е лошо“, помисли си Льосюр и го дръпна по-настрани.

— Тези числа — обясни Холси, — са базирани на пряк сблъсък с центъра на плитчината, както очаквахме.

— Казвайте бързо.

— При очакваната сила на удара изчисляваме степен на смъртност трийсет до петдесет процента — и сериозни наранявания при всички останали: счупени крайници, контузии, мозъчни сътресения.

— Ясно.

— Със своите трийсет и три стъпки газене „Британия“ ще направи първоначален контакт с малка плитчина на известно

разстояние от главната част на рифа. Когато корабът бъде спрял от основната маса скали, вече ще е разцепен от носа до кърмата. Всички херметически затворени отделения и отвесни прегради ще бъдат пробити. Изчисленото време за потъване е по-малко от три минути.

Льосюр преглътна.

— Съществува ли шанс корабът да се закачи върху скалите?

— Наклонът е стръмен. Кърмата ще се откъсне и ще потъне. Бързо.

— Исусе.

— Предвид количеството ранени и мъртви, както и скоростта, с която „Британия“ ще потъне, няма да има време за започване на каквито и да е процедури за напускане на кораба. Кое то на свой ред означава, че никой на борда по време на сблъсъка няма шанс за спасение. Това включва — той се поколеба, оглеждайки се наоколо — и личния състав, останал на помощния мостик.

— Хиляда и петстотин ярда и сближение — обяви вторият помощник, заковал очи върху радара. По лицето му се стичаха струйки пот. На помощния мостик легна тишина, всички се взираха в наедряващото зелено петно на екрана.

Льосюр бе мислил дали да издаде обща заповед за предупреждение на пътниците и екипажа да се подготвят, но се беше отказал. Да използва радиоуредбата означаваше Мейсън да разбере веднага какво кроят. И по-важното — ако „Гренфел“ свършеше работата си както трябва, силата на страничния удар през носа щеше да се абсорбира до голяма степен от огромната маса на „Британия“. Щеше да е раздрусване, което можеше да сепне пътниците, или в най-лошия случай — да ги събори на пода. Но той трябваше да поеме риска.

Хиляда и двеста ярда.

---

[1] Специална система за предупреждение в електронна машина.
— Б.пр. ↑

70.

Роджър Майлс чу тропот на забързани стъпки и се пхна в един глух коридор на Палуба 9. Догонваха го крясъците на пътници, които тичаха и правеха Бог знае какви безсмислени жестикулации, обхванати от пълна истерия. В едната си потна ръка той стискаше магнитна карта, която разтъркваше неспокойно. С другата извади една бутилка и отпи дълга глътка от малцовото уиски — осемнайсетгодишен „Макалан“, — след което го пхна отново в джоба си. Окото му вече започваше да се подува от удара, който бе получил при стълкновение с един от пасажерите в „Оскарс“: чувстваше се така, сякаш някой помпаше в окото му все повече и повече въздух. Кървави пръски от разбития му нос бяха нацапали бялата му риза и сакото за вечеря. Сигурно изглеждаше ужасно.

Погледна часовника си. Трийсет минути до сблъсък, ако информацията, която беше получил, бе правилна: а той имаше всички причини да вярва, че е такава. Огледа се, за да види дали коридорът е чист, след това се заклатушка и излезе от глухия пасаж. Трябваше да избягва пътници на всяка цена. На борда на „Британия“ бе настанал часът на „Повелителя на мухите“^[1], всеки се грижеше сам за себе си, а никой не започваше да се държи скотски по-бързо от една тайфа разглезени богаташки задници.

Той си проправи път предпазливо по коридора на Палуба 9. Въпреки, че не се виждаше никой, далечните писъци, викове, молби и агонизиращи ридания долитаха отвсякъде. Не можеше да повярва, че корабното командване и отделът по сигурността са буквално изчезнали, оставяйки обслужващия персонал сам на себе си, както и него самия, на милостта на тази побесняла паплач. Не беше чул нищо, не беше получил никакви инструкции. Бе ясно, че няма план за справяне с подобна ситуация. Корабът представляваше абсолютна лудница, без никаква информация, пълзяха най-различни слухове, като понесени и разпалвани от силен вятър.

Майлс се спусна по коридора, като продължаваше да стиска магнитната карта в дланта си. Това бе неговият билет за излизане от тази лудница и той възнамеряваше да го употреби незабавно. Нямаше намерение да свърши като един от четирите хиляди, които щяха да станат на кайма, когато вътрешностите на кораба бъдат изтърбушени при сблъсък с най-лошия шелф на Голямата плитчина. Щастливците, които щяха да оцелеят при удара, щяха да издържат още двацет минути в седемградусовата вода, преди да се споминат от хипотермия.

Много благодаря, но нямаше да участва в това шоу.

Той отпи още една глътка от уискито и премина през врата, над която с червени букви пишеше „Изход“. Спусна се надолу по металните стъпала, късите му крака се преплитаха, и спря две площадки по-долу, взирайки се към коридора, който водеше към полупалубата, където се държаха спасителните лодки. Коридорът беше все още празен, но виковете на обезумелите, разгневени пътници на тази площадка станаха по-силни. Не можеше да проумее защо не спускаха лодките. Тези съоръжения бяха дяволски сигурни, падаха във водата, докато човек бе надеждно закопчан в обезопасена седалка, а возенето не беше по-грубо отколкото във влакче в Дисниленд.

Когато зави зад ъгъла към външната полупалуба, шумът на тълпата се усили. Група пътници се бяха струпали пред заключените отвори към спасителните лодки и крещяха с все сила.

Имаше само един път натам и той бе през тълпата. Той се придвижи напред, все още стискайки картата. Може би никой нямаше да го познае.

— Хей! Това е директорът на круиза!

— Директорът на круиза! Хей, вие! Майлс!

Тълпата се втурна към него. Пиян мъж със зачервено лице го дръпна за ръкава.

— Какво става, по дяволите? Защо не спускаме спасителните лодки? А? Защо не го правим?

— Не знам нищо повече от вас! — извика Майлс с висок и напрегнат глас, като се опитваше да се измъкне от хватката. — Не са ми казали нищо!

— Глупости! Той отиваше към спасителните лодки — точно както направиха останалите!

Майлс бе хванат от друга ръка, която го издърпа настрани. Шевовите на униформата му изпукаха.

— Пуснете ме да мина! — изкрещя той, опитвайки се да продължи напред. — Казвам ви, не знам нищо!

— Мамка ти, ти ли не знаеш?

— Искаме спасителните лодки! Този път няма да ни оставите заключени отвън!

Възбудената тълпа го наобиколи и започнаха да го дърпат като парцалена кукла. Със силен, пронизителен шум, ръкавът на ризата му се откъсна.

— Пуснете ме! — умоляваше той.

— Нещастници такива, няма да ни оставите да потънем!

— Те вече се качиха на спасителните лодки, затова не се вижда никой от екипажа!

— Истина ли е, бе задник, защо мълчиш?

— Ще ви пусна вътре — извика Майлс ужасен, вдигайки магнитната карта нагоре, — ако ми направите път да мина!

Тълпата замлъкна, очевидно опитвайки се да смели казаното. После някой се обади:

— Той каза, че щял да ни пусне вътре!

— Чухте го! *Пуснете ни!*

Тълпата го избута напред, внезапно завладяна от очакване, умиротворена. С трепереща ръка Майлс пхна картата в магнитния четец, отвори вратата, завъртя се и се опита бързо да я хлопне след себе си. Беше напразно усилие. Побеснелите пасажери нахълтаха, изблъсквайки го настрани.

Той едва се задържа на краката си. Грохотът на морето и воят на вятъра го блъснаха в лицето. Над вълните се носеха големи талози водна мъгла, но между тях Майлс можеше да види черния, сърдит, разпенен океан. Вътрешната палуба бе обляна от водни пръски, и в същия миг той усети, че е мокър до кости. Забеляза Лиу и Краули, които стояха до контролния панел за спускане, заедно с мъж, в когото разпозна изпълнителния директор на една банка. Емили Далбърг, наследницата на месаря милионер, бе застанала до него. Пасажерите се втурнаха към първата достъпна спасителна лодка и Лиу и Краули бързо се опитаха да ги спрат с помощта на банкера. Въздухът сякаш се сгъсти от виковете и крясъците, от звука на юмруци, забиващи се в

човешка плът. Радиостанцията на Краули се измъкна и се плъзна по пода на палубата, изчезвайки от поглед.

Майлс се дръпна назад. Познаваше процедурата. Знаеше как да използва тези спасителни лодки, знаеше последователността на действията при спускане и проклет да е, ако споделеше това с някой от тези нещастници. Борбата между побеснялата шайка и групата на Лиу се ожесточаваше и всички сякаш бяха забравили за него в нетърпението си да се качат на най-близкия съд. Той щеше да избяга, преди дори да са разбрали какво става.

Лицето на Лиу кървеше от получените удари.

Майлс отмина сцената на насилие и се насочи към далечния край. Небрежно натисна няколко бутона на командния панел за спускане. Щеше да влезе в една от спасителните лодки, да се спусне във водата и да се отдалечи. Радиобуят, посочващ координатите на кораба при бедствие, щеше да ги открие при падането на нощта.

Стигна до най-отдалечената лодка, отключи контролния панел с треперееща ръка и започна да активира приборите. Гледаше тълпата отсреща, която се бореше с банкера и тъпчеше обездвижените тела на Лиу и Краули. В този миг към него се обърна една глава. Последвана от още една.

— Хей! Вижте го, кани се да се спусне с лодката! Мръсен кучи син!

— Чакай!

Той видя как група пасажери се втурват към него.

Започна да натиска останалите бутона и обкованият люк към кърмата се отвори на хидравличните си панти. Той се втурна към него, но тълпата го изпревари. Беше хванат и издърпан обратно.

— Измет!

— Има достатъчно място за всички ни! — кресна той. — Хайде, глупаци! Един след друг!

— Ти си последен! — Един стар, жилав дядка със свръхчовешка сила го отстрани и изчезна в лодката, последван от развълнуваната, ожесточена тълпа. Майлс се опита да го последва, но отново го изтласкаха назад.

— Гадняр!

Той се подхлъзна на мокрия под, падна и набързо бе изритан към перилата на палубата. Хвана се за тях и се изправи на крака. Нямахше

да го оставят навън. Нямахте да вземат лодката му. Той дръпна един мъж, който се изпречи пред него, събори го и отново се хлъзна; мъжът се изправи и двамата се стиснаха за гушите, залитайки към перилата. Майлс заби пети в пода и извика:

— Нуждаете се от мен! Знам как да боравя с лодката!

Той отблъсна нападателя си и направи нов опит да проникне в люка, но онези, които вече бяха успели да влязат вътре, сега се опитваха да затворят под носа му.

— *Знам как да боравя с нея!* — изкрещя той, като се мъчеше да задържи вратата отворена.

И тогава се случи — със спазматичното, противно ускорение, с което нещата се случват в един кошмар. За свой огромен ужас той видя румпела да се завърта и хидравличният затвор се заключи. Хвана румпела, опитвайки се да го върне обратно; чу се изщракване, когато зацепващият механизъм се захвана — и спасителната лодка излетя през рампата, изхвърляйки Майлс и още пет-шест души напред. Той прелетя над мръсните метални перила без да може да стори нищо, без да може да спре, и внезапно осъзна, че лети към бушуващия черен океан в бавно салто, с главата надолу.

Последното нещо, което видя, преди да се блъсне във водата, беше друг кораб, който изплува от морската мъгла пред „Британия“, поел курс на сблъсък.

---

[1] Роман от Уилям Голдинг (1911–1993). Британски писател, нобелов лауреат. Сатаната е „повелител на мухите“. — Б.пр. ↑

71.

Льосюр гледаше през предните прозорци на помощния мостик. Със засилването на вятъра дъждът бе намалял и сега мъглата се надигаше, разкривайки от време на време гледка към обхванатото от бурята море. Взираше се толкова напрегнато, че се питаше дали наистина вижда нещо.

И тогава внезапно се появи: „Гренфел“, възникнал от гънките на мъглата, пореше с едрият си нос вълните. Носеше се право към тях.

При появата му всички на мостика си поеха дъх.

— Осемстотин ярда.

„Гренфел“ напредваше. Внезапно кипване на бяла вода от десния борд назад към кърмата отбеляза обръщането на посоката на корабното витло; едновременно с това разпенената вода отляво сигнализира включването на носовите бутала. Червената муцуна на „Гренфел“ започна да се полюлява дясно на борд, когато двата кораба се приближиха един към друг — огромната „Британия“, движейки се много по-бързо от канадския плавателен съд.

— Хванете се! — извика Льосюр, сграбчвайки ръба на навигационното табло.

На маневрата на „Гренфел“ бе почти незабавно отговорено с дълбок грохот във вътрешността на „Британия“. Мейсън беше изключила автопилота и бе реагирала — обезпокоително бързо. Корабът започна да вибрира, разтърсен от грохот като при земетресение, и палубата се наклони.

— Тя изключва стабилизаторите! — извика Льосюр, като се взираше невярващо в таблото за управление. — Исусе! Завъртя кърмовите електродвигатели на деветдесет градуса спрямо десния борд!

— Не може да прави подобно нещо! — извика главният механик. — Ще ги откъсне от корпуса!

Льосюр сканира с поглед данните и го обхвана отчаяние, когато разбра какво се опитваше да направи Мейсън.

— Обръща „Британия“ странично... преднамерено... така че „Гренфел“ да ни прободете — каза той. — Ужасяващ, жив образ за част от секундата мина през съзнанието му: „Британия“ не разполагаше с време да се отдалечи. Щеше да е дори по-лошо. „Гренфел“ щеше да ги блъсне под ъгъл от 45 градуса, прерязвайки диагонално главния сектор с каюти и обществени пространства. Щеше да е поголовна сеч, касапница.

Внезапно му се изясни, че Мейсън е замислила предварително тази противомярка много грижливо. Щеше да е толкова ефикасна, колкото и ако се блъснеха в Кериън Рокс. Опортюнистка по природа, тя се възползваше от всяка изпречила ѝ се възможност.

— „Гренфел“! — извика Лъосюр, прекъсвайки тишината в радиостанцията. — Дай назад второто витло! Обърни буталата на носа! Тя завива към вас!

— Прието — долетя спокойният глас на капитана.

„Гренфел“ реагира незабавно и водата се разпени и обля целия корпус. Корабът сякаш се поколеба, когато витлата забавиха тромавото си въртене и скоростта, с която се движеха напред, намаля.

Под тях свистящото, стържещо люлеене се засили, когато Мейсън отви въртящите кърмови витла докрай, 43 000 киловатова сила под ъгъл от 90 градуса, приложена в посока към кораба. Ненормална маневра. Без стабилизаторите и подпомогната от една вълна по траверса^[1] „Британия“ се отклони от курса, като се наклони още повече: пет градуса, десет градуса, петнайсет градуса от вертикалата, много повече от всичко, което са могли да си представят конструкторите ѝ в най-лошите си кошмари. Навигационните инструменти, чашите за кафе и другите свободни предмети на помощния мостик се плъзнаха и се разбиха на пода, мъжете се хванаха кой за каквото успее, за да не паднат.

— Откачената кучка потапя палубата под вода! — извика Холси, докато се опитваше да остане прав.

Вибрациите се увеличиха до бучене, когато левият борд на лайнера хлътна в океана и по-ниската горна палуба се оказа под ватерлинията. Вълните бушуваха, блъскаха надпалубните съоръжения, обливайки по-ниските каюти и балкони. Лъосюр чуваше неясно звука от падащи чаши, глухите шумове на нещо, което се чупи и се търкаля. Можеше само да си представи ужаса и хаоса сред пътниците, когато те

и всичко, намиращо се в каютите им, започва да се люлее и полита на една страна.

Целият мостик се тресеше бясно от усилието върху двигателите, прозорците дрънчаха, самият скелет на кораба стенеше от възмущение. „Гренфел“ се възправи, приближавайки се бързо, докато „Британия“ се отклони наляво, но Лъосюр видя, че вече е твърде късно. „Британия“, със своята удивителна маневреност, бе обърнала кърмовата си част към патрулния кораб и той щеше да ги удари в средата на корпуса — 2 500 тона щяха да се сблъскат със 165 000 тона при комбинирана скорост от четиридесет и пет мили в час. Щеше да ги удари диагонално, като копие, пронизващо марлин.

Той започна да се моли.

---

[1] Странична вълна, под деветдесет градуса спрямо кораба. — Б.пр. ↑

72.

Емили Далбърг спря в коридора, водещ от лявата палуба към спасителните лодки, като сдържаше дъха си. Зад себе си чуваше виковете и крясъците на тълпата, смесени с бученето на вятъра и водата, което се носеше през отворените люкове. У мнозина се бе родила идеята да отидат към спасителните лодки и една шумна група от пътници притича покрай нея в паника, без да ѝ обръщат внимание.

Далбърг бе видяла достатъчно, за да знае, че всеки опит да се използват спасителните лодки при тази скорост би се равнявал на самоубийство. Беше го видяла за себе си. Сега имаше за задача да предаде тази критична информация на помощния мостик. Гевин Брус и Нилс Уелч бяха пожертвали живота си, за да им дадат тази информация и тя бе решена да я съобщи.

Тръгна отново, като се опитваше да се ориентира, когато един едър мъж изпълни коридора; беше със зачервено лице и опулени очи и крещеше:

— Към спасителните лодки!

Тя се опита да се дръпне, но движението ѝ не бе достатъчно бързо; той я хвана и я запрати към килима на пода, а когато се изправи на крака, той вече не се виждаше.

Емили Далбърг се притисна към стената, пое си дъх, и опитвайки се да се държи по-надалеч от паникьосаната тълпа, тръгна към палубата със спасителните лодки. Удиви се колко много хора са склонни към най-гротескни проявления на егоизъм — дори, а може би най-вече, привилегированите. Екипажът и дежурният персонал търчаха с ужасени виковете наоколо и се блъскаха. Не можа да не си помисли за контраста с достойния, изпълнен със самоконтрол край на пътниците на борда на „Титаник“. Светът определено се беше променил.

Когато се съвзе, продължи надолу по коридора, без да се отдалечава от стената. Помощният мостик беше на срещуположния край на кораба, непосредствено под главния мостик — Палуба 13 или

14, спомни си тя. В момента се намираше на Полупалуба 7, а това означаваше, че трябва да се изкачи нагоре.

Мина покрай опразнените кафенета и магазини, следвайки табелките, сочещи към Големия Атриум — откъдето щеше да се ориентира по-добре. След няколко минути мина под свода и достигна до полукръглия парапет, обгръщайки с поглед огромното шестоъгълно пространство. Дори в този възможно най-напрегнат момент не можа да не се възхити: висок осем нива, с остъклени асансьори, които се движеха от двете страни, украсени с безброй малки балкончета и парапети, отрупани с пасифлора.

Тя хвана перилата и очите ѝ обходиха отгоре до долу Атриума. Гледката беше зашеметяваща. „Кингс Армс“ — елегантният ресторант, намиращ се пет нива по-долу, бе направо неузнаваем. Преобърнати маси, прибори, полуизядена храна, стъпкани цветя и изпочупени чаши бяха осеяли пода. Сякаш беше минало торнадо. Хората бяха навсякъде — някои минаваха на бегот през Атриума, други се стрелкаха безцелно. Виковете и писъците се процеждаха отдолу и стигаха чак дотук.

Остъклените асансьори продължаваха все още да работят и тя се насочи към най-близкия. В момента, в който тръгна, силно боботене изпълни огромното пространство: тътен, примесен с боботене от дълбоките недра на самия кораб.

Точно тогава Атриумът започна да се накланя.

Първоначално тя си помисли, че си въобразява. Но не: когато погледна големия полилей, видя, че се е килнал на една страна. Когато грохотът продължи да се увеличава, полилеят завибрира, задрънча и зазвъня лудешки. Далбърг бързо се върна под закрилата на свода, когато парчета полиран кристал полетяха като градушка надолу, обсипвайки масите, столовете и перилата.

„Господи“, помисли си тя. „Какво става?“

Ъгълът на наклона стана по-остър и тя се хвана за месинговите перила, закрепени към колона от едната страна на свода. Столовете и масите в ресторанта долу със скърцащ звук започнаха да се плъзгат отначало бавно, а след това по-бързо. Няколко мига по-късно се чу трошене от стъкла, когато стената с бутилки в елегантния бар, отстрани на ресторанта, рухна.

Тя се долепи до перилата, не можеше да откъсне очи от онова, което се случваше. Големият роял „Стейнуей“ в центъра на Атриума се раздвижи, краката му се плъзнаха и той се наклони неудържимо към огромния макет на „Британия“, който се разби на стотици парчета върху мраморния под.

Сякаш корабът бе стиснат като в менгеме от великан и въпреки стенещите, протестиращи двигатели — наклонен на едната си страна. Далбърг продължаваше да стиска металните перила, когато наклонът се увеличи и положението стана още по-лошо — столове, вази, маси, покривки, чинии, камери, обувки, чанти започнаха да падат от горните балкони и да се приземяват край нея с трясък. Над глъчката и писъците до слуха ѝ стигна един особено висок вик някъде отгоре; миг по-късно ниска, набита жена с накъдрена руса коса и облечена в началническа униформа, прелетя над един от балконите отгоре и се сгромоляса върху възмутените клавиши на рояла, предизвиквайки странна симфония от звуци.

Със скърцане на метал най-близкият асансьор до нея потръпна в отвесния си корпус и после с пукот на стъкло, което премина през целия Атриум, цялата кабина изведнъж се пръсна и започна да пада в бавно движение като блестяща стъклена завеса. Останалата част на асансьора, който сега не бе нищо повече от една метална рамка, се измъкна от шахтата и се залюля на стоманения си кабел. Тя видя двама души в него, които крещяха неистово, стиснали здраво месинговите пръчки вътре в кабината. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато скелетът на асансьора се залюля бясно над огромното вътрешно пространство на Атриума, а след това се блъсна в редицата балкони отсреща. Хората вътре полетяха във въздуха и започнаха да падат надолу, докато най-накрая изчезнаха в бъркотията от мебели и вещи, скупчена до най-ниската стена на „Кингс Армс“.

Далбърг не изпускате месинговите пръчки; подът под нея продължи да се накланя. Внезапно отдолу изригна нов звук — силен като звук от мощен водопад, съпроводен от струя студен, солен въздух, толкова силна, че без малко да я издуха; след това най-ниската част на Атриума бе заляна от бяла вода и сякаш завря, огромна вълна се разби, превръщайки се във водни пръски при сблъсъка си с мебели, съдове и съборени тела. В този миг над главата ѝ огромният полилей се откъсна заедно с парчета мазилка; блестящата купчина полетя, блъсна се в

парапета точно срещу нея, после се завъртя странично на Атриума, пръскайки хиляди искрящи кристалчета като пулверизиран лед.

Студената, безжизнена миризма на океана изпълни ноздрите ѝ. Бавно, сякаш наблюдаваше някъде отдалече, тя започна да осъзнава, че въпреки ужасните разрушения около нея, корабът изглежда не потъваше; най-малкото — все още не. Той пореше вълните. Двигателите продължаваха да тътнат, корабът продължаваше да се носи напред.

Далбърг събра мислите си, опитвайки се да се абстрахира от звуците на трошащото се стъкло, на водата, която ревеше и писъците. Колкото и да искаше, нямаше нищо, с което да може да помогне. Това, което *трябваше* обаче да направи, беше да информира хората на мостика, че спасителните лодки не са опция, след като корабът се движеше. Огледа се и видя едно стълбище наблизно. Като се държеше внимателно за перилата, отчасти пълзейки, тя стигна до него и започна да се изкачва нагоре бавно, стъпка по стъпка към помощния мостик.

73.

Специален агент Пендъргаст гледаше странното творение от мъгла и тъмнина, което го обгърна. Едновременно с това усети, че каютата потреперва и се накланя; дълбока и мощна вибрация се надигна отдолу. Нещо ставаше на кораба. Той политна назад, прекатури се върху едно кресло и се блъсна в шкаф за книги. Когато корабът се наклони още, до слуха му достигнаха недвусмислените звуци на разрушение и отчаяние: писъци и викове, трошене, чупене, дълбок грохот на вода. Книгите от лавиците се разлетяха около него и каютата се килна под ужасен ъгъл.

Той изхвърли всичко от съзнанието си, фокусирайки се върху нещото — най-странното нещо. В оживелия дим призракът едва се виждаше: въртящи се червени очи, озъбена усмивка, ръце с огромни нокти, които се протягаха да го обгърнат, изражение на нужда и силен глад.

Няколко неща прекосиха мигновено съзнанието му. Знаеше какво е това, както знаеше и кой го е сътворил и защо. Знаеше, че сега е изправен пред битка не само за своя живот, но и за душата си. Той се стегна мислено, когато нещото го хвана в лепкава прегръдка, смазвайки сетивата му с всепроникващата миризма на пара, на влажно мазе, хлъзгави насекоми и отпуснати тела.

Пендъргаст почувства изведнъж спокойствието, което го залива — равнодушното, освобождаващо спокойствие, което съвсем наскоро бе открил. Обхвана го изненада; имаше малко време да се подготви; но можеше да се включи в изключителната психологическа сила, която Агозиенът беше освободил в съзнанието му и с това да излезе победител. Тази битка щеше да бъде тест за тези сили, бойно кръщение.

Нещото правеше опит да влезе в съзнанието му, като опипваше с влажните си пипала на воля, на чисто удоволствие. Той изпразни съзнанието си. Нямаше да му даде опора, нищо, за което да се захване. С отнемаща дъха скорост приведе ума си първо в състояние на *тхан*

шин га, Прага към Съвършената Пустота, а след това — в *стонг па ниид* — Състоянието на Чистата Пустота. Нещото щеше да влезе и да намери мястото празно. Не — нямаше да има дори място, в което да влезе.

Той смътно усещаше как то претърсва празнотата, носейки се през нея със злотворен дух и очи, мъждукащи като огънчета на цигари. Рееше се, опитваше се да се закрепил, подобно на сухоземно животно, попаднало в бездънен океан. Вече бе победено.

Търсенето престана и изведнъж светкавично създанието го обви с мазните си пипала, забивайки нокти право в ума на Пендъргаст.

Пендъргаст бе пронизан от болка, но веднага отвърна на удара. Бе решил да отвърне на огъня с огън, създавайки непроницаема умствена бариера. Реши да се защити с чист умствен шум, оглушителен и непроницаем.

В тъмната празнота свика стотина от най-великите философи и ги накара да разговарят. Парменид с Декарт, Хераклит с Кант, Сократ — с Ницше. Отведнъж въздухът се изпълни със спорове: за природата и съзнанието, за свободата и чистия ум, за истината и божествеността на числата. Оглушителна буря от умствени шумове. Като едва дишаше, Пендъргаст задържа тази сцена в ума си с огромно усилие на волята.

През морето от диалози премина вълна, както водна капка разлюлява повърхността на тъмно езеро. В центъра се оформи средище от тишина, подобно на окото на буря. Димният дух се промъкна през дупката, като се приближаваше неотклонно.

Пендъргаст незабавно разпусна събранието и освободи ума си от философите. С голямо усилие отново изчисти съзнанието си от всяка мисъл. Ако чисто рационалният подход не вършеше работа, трябваше да опита нещо по-абстрактно.

С голяма бързина той подреди в ума си хилядата най-известни картини на западното изкуство. Последователно и неотклонно, в хронологичен ред, той им позволи да запълнят целия екран на съзнанието си. Позволи техните цветове, стил, символи, скрити значения, открития и неявни алегии, да залепят съзнанието му като река. Ето „Маеста“ на Дучио, „Раждането на Венера“ на Ботичели, „Светата Троица“ на Мазачо, „Украсяването“ на Фабриано, „Годежът на Арнолфини“ от Ван Айк. Те се появяваха пак и пак в кръгозора на душата му, като подавяха всяка мисъл със своята сложност, с

непосилната си красота. Той продължаваше да разглежда все по-бързо и по-бързо, докато приближи настоящето: Русо, Кандински и Марин. После се върна и започна от началото, като се движеше в потока от образи все по-бързо, докато всичко се превърна в размазан поток от цветове и форми, като задържахше все повече образи в ума си с нарастваща сложност и не оставяше място на демона, за което да се захване...

Размазаните цветове се поколебаха и започнаха да се стапят. Новопоявила се тъмна тупла започна да се движи в калейдоскопа от образи, като засмукваше всичко с приближаването си към ума му.

Пендъргаст наблюдаваше това приближаване, замръзнал подобно на мишка под погледа на змия. С голямо усилие отново освободи мислите си. Забеляза, че сърцето му бие все по-бързо. Чувстваше как съществото се опитва да проникне до самата му същност, до неговата душа. Алчност като огън се излъчваше от това същество. Съзнанието за това породило чувство за паника у Пендъргаст, което сгърчи краищата на съзнанието му.

Битката беше много по-жестока, отколкото си бе представял преди. Ясно беше, че който и да е друг, невъоръжен с неговия умствен арсенал, щеше да се е поддал на чудовището отдавна, и то без борба.

То дойде още по-близо. На границата на отчаянието, Пендъргаст се върна в областта на чистата логика, като пусна в ума си поток от чиста математика, във все по-сгърчващата се умствена картина. Чуждата форма се промъкна през тази защита по-бързо от всякога. Дотук бе устояла на всяка защита, която опита. А може би наистина бе непобедима?...

Внезапно го изпълни съзнанието за пълния мащаб на опасността, на която беше изложен. Атаката бе не просто душевна, но и физическа. Усети как мускулите му се гърчат неконтролируемо. Усети собственото си сърцебиене; видя как ръцете му се свиват и отпускат. Гледката беше ужасяваща — напомняше на гротесков средновековен портрет на човек, обладан от дявола. Дисоциацията с тялото му се засили и той все повече се отдалечаваше от състоянието *стонг па ниид*. Крайниците му изпадаха под все по-силно влияние на чуждата форма. Усилието да удържи собствената си физика ставаше все по-голямо. И ето, настъпи момент, когато то стана невъзможно. Всичките му внимателно

подготвени защити, хитрини, примамки и измами се разпаднаха. Сега Пендъргаст можеше да мисли единствено за собственото си оцеляване.

Пред очите му се издигна старата семейна къща на „Дофин стрийт“, мястото, което досега винаги бе предлагало убежище в миналото. Той тичаше натам с отчайваща скорост. Прекоси двора на един дъх, прескочи стълбите с един скок. И се озова вътре, дишайки изтощено, като дърпаше конвулсивно резета и ключалки.

Обърна се с гръб към вратата и диво се заоглежда. Къщата „Мезон дьо ла Рошноар“ бе нащрек в тишината. Накрая на сенчестото антре се виждаше част от голямото фойе с ненадминатата колекция от антики и витото стълбище към горния етаж. Още по-нататък сред сенките бе библиотеката с няколко хиляди тома, подвързани в кожа, почиващи под тънката мантия на праха. Започна да го изпълва спокойствие. За момент усещаше единствено примитивния ужас на преследвания.

Той се спусна през трапезарията към фойето, като се заставяше да не се оглежда. Стигайки там, внезапно спря и се огледа къде да се скрие.

Изотзад дойде повей, студен влажен въздух.

Погледът му се спря на вратата с арка, сега превърнала се в едва забележим черен контур в тъмнината на далечната стена. Той знаеше, че от нея тръгва стълбището, което води към мазето и купищата стаи и катакомби, стаени в по-долния му етаж. Там имаше стотици ниши и скрити пасажи, където можеше да се прикрие.

Тръгна бързо към затворената врата, но се спря. Мисълта да се скрие в някакво тъмно, влажно място, чакайки като сгачен плъх нещо неизвестно да го намери, изведнъж му се стори непоносима. С нарастващо отчаяние той се втурна обратно по коридора, водещ към кухнята. Сред успокояващата бъркотия на прашните килери и отдавна напуснати стаи на прислугата, може би щеше да намери къде да се скрие. Но напразно. Той отново се завъртя, не му стигаше въздух. Съществуването бе наблизко и се приближаваше все повече.

Без да губи повече време, Пендъргаст се втурна обратно към фойето. След по-малко от секунда колебание, оглеждайки се безумно в полираните дървени шкафове, проблясващия полилей и тавана, го осени мисълта за единственото възможно убежище, където би бил в безопасност.

Той се затича по витата стълба към втория етаж и мина на един дъх по отекващия коридор. Като достигна отворена врата в левия ъгъл, влезе вътре и затвори след себе си, мълниеносно заключвайки бравата и резето.

Това бе собствената му стая. Макар къщата да бе изгоряла още преди много години, на това място той винаги бе в безопасност. Това бе единственото място в паметта му, защитено така, че никой, дори собственият му брат Диоген, не бе в състояние да проникне там.

В камината танцуваше огън, на масата имаше свещник. Въздухът ухаеше на борово дърво. Той изчака, дишането му бавно се успокои. Самото пребиваване в тази топла, отразена светлина го успокояваше. Пулсът му се забави. Като си помислеше, съвсем не тъй отдавна седяха в тази стая с Констанс, медитираха и развиваха нови, неподозирани душевни способности. Бе малко унижително, пък и иронично. Но това нямаше значение. Скоро, съвсем скоро опасността щеше да отmine и той можеше да излезе отново. Действително се беше уплашил, и то доста, при това не без причина. Създанието, което се опитваше да го победи душевно, почти бе успяло да го обладва и физически. Оставаха му минути, преди да предаде живота, спомените, душата си, и всичко, което го определяше като човек, на нещо незнайно. Но то не можеше да проникне тук.

Изведнъж отново усети как повей студен, влажен въздух, наситен с мирис на влажна пръст и хлъзгави насекоми, докосва врата му.

Той извика и се изправи. Нещото вече бе тук, в собствената му стая, като се увиваше около него с червено-черно лице, сгърчено в подобие на усмивка, с неясни сиви ръце, които се извиваха към душата му почти нежно, но завършващи с нокти...

Той се олюля и нещото го нападна мълниеносно, насилвайки духа му по най-ужасяващ начин, обладавайки всеки крайник, изсмуквайки всяка човешка същност от него, докато някаква дълбока същност, толкова дълбока, че той никога не я бе осъзнавал, започна да се издува, откъсва и сгърчва... И със спазъм на чист ужас той проумя, че за него вече не остава надежда — абсолютно никаква.

Констанс сграбчи рафтовете, изпълнена със страх, докато гледеше как Пендъргаст лежи на пода на дневната, мъртвешки

неподвижен, обвит в мъгла. Корабът продължаваше да се накланя, около нея се разбиваха вещи, отвън се засилваше грохотът на неспокойни води. Вече на няколко пъти се опитваше да му подаде ръка, но не можеше да се задържи.

Докато наблюдаваше, странното и ужасяващо създание, което бе обвило Пендъргаст като блатни изпарения, започна да се премества и разпада. Надеждата, която я беше напуснала през краткото, ужасяващо бдение, сега отново се върна при нея. Пендъргаст бе победил. Чуждата форма започваше да изчезва. Но сега в нов пристъп на ужас видя как чуждата форма не просто не се разсейваше — сега тя потъваше в тялото на Пендъргаст. Ненадейно дрехите му започнаха да се издуват и гърчат, сякаш изпълнени с безбройни хлебарки. Крайниците му изпаднаха в конвулсия, а тялото му се оживи сякаш от чуждо присъствие. Лицевите му мускули се сгърчиха в спазъм. Очите му се отвориха за момент, взрени в нищото, и в тези бездушни прозорци тя сега видя такива дълбини на ужаса и отчаянието, дълбоки като самата вселена.

Чуждо присъствие...

Колебанията на Констанс се изпариха. Тя вече знаеше какво трябва да стори.

Стана, проправи си път през стаята и нагоре по странно извитата стълба, и влезе в спалнята на Пендъргаст. Без да обръща внимание на люлеенето на кораба, претърси чекмеджетата едно по едно, докато в ръката ѝ се озова неговият пистолет „Лес Байер“, калибър 45. Тя извади оръжието, дръпна затвора да се увери, че е пълнен и махна предпазителя. Добре знаеше как Пендъргаст обичаше да живее, знаеше и как той би искал да умре. Ако нямаше друг начин да му помогне в живота, оставаше да му помогне в смъртта.

С оръжие в ръка, тя излезе от спалнята и държейки се здраво за перилата, се спусна отново в ада на дневната.

74.

Льосюр гледаше как обкования червен нос на „Гренфел“ неумолимо приближава, докато канадският кораб отчаяно въртеше витлата си назад, опитвайки се да избегне курса на „Британия“, а огромният океански лайнер се носи странично към него, подлагайки беззащитния си борд на страшен удар.

Палубата на помощния мостик се разтърси, когато двигателната система се напрегна под необикновената маневра, приложена върху нея. На Льосюр дори не му бе нужно да гледа приборите, за да знае какво става: можеше да екстраполира траекториите на двата кораба само като гледа през прозорците на мостика. Беше наясно, че и двата съда са на курс, който ги води към сблъсък по възможно най-лошия начин. Дори и ако напредването на „Гренфел“ се забавеше с три-четири възла, докато се опитваше да маневрира, „Британия“ продължаваше да се носи напред с пълна сила със своите две стационарни витла, докато кърмовите двигатели, завъртени на деветдесет градуса, освободиха страничен тласък, който залюля кърмата му като бейзболна бухалка срещу „Гренфел“.

— Боже мой, боже мой... — Главният механик се молеше полугласно, докато гледаше през прозореца.

Помощният мостик потрепери и се наклони под още поужасяващ ъгъл. Палубните предупредителни системи светнаха, когато водата заля най-ниските палуби. Льосюр чу хор от нови звуци: скърцането ѝ разкъсването на стоманената обшивка, картечното пропукуване на нитове, дълбокия тътен на грамадния корабен скелет.

— *Боже мой* — прошепна отново механикът.

Отдолу прозвуча дълбок ек, последван от силна вибрация, сякаш корпусът на кораба беше прозвънял като тежка камбана. Силата му събори Льосюр на пода и докато се изправяше на колене, втори ехтеж разтърси помощния мостик, хвърли го настрани в ъгъла на навигационната маса и разцепи челото му. Една рамкирана снимка от спускането на „Британия“ на вода в присъствието на кралица Елизабет

напусна почетното си място и се плъзна на пода, разбивайки се на стотици малки парченца, които полетяха към лицето на Лъосюр. С нарастващо чувство за нереалност той гледаше кралското спокойствие, усмихващото се лице, облечената в бяла ръкавица ръка, вдигната за поздрав към екипажа, и след това — за част от секундата — той почувства ужасна вълна на поражение — *своето* поражение. Беше се провалил, бе позволил на кораба да бъде отвлечен от едно чудовище. Вината беше негова.

Той хвана ръба на масата и се изправи, усещайки струйка топла кръв, която се стичаше към окото му. Той рязко я избърса с ръка и се опита да се съвземе.

Бързо осъзна, че нещо важно току-що се бе случило на кораба. Палубата се изправяше с увеличаваща се скорост и „Британия“ се устреми право напред, без да се отклонява от курса си. Прозвуча нов сигнал за тревога.

— Какво, по дяволите...? — промърмори Лъосюр. — Холси, какво става?

Холси беше успял да се изправи на крака и се взираше в данните за двигателя с лице, потъмняло от ужас.

Но Лъосюр нямаше нужда от обяснения. Той внезапно разбра какво се бе случило: „Британия“ беше откъснала двата си кърмови въртящи двигателя — всъщност, руля си. „Гренфел“ сега се движеше право напред, трийсетина секунди преди сблъсъка. „Британия“ бе спряла да се отклонява и сега се летеше срещу него по права линия.

Лъосюр взе радиостанцията си.

— „Гренфел“! — изкрещя той. — Загубихме управление!

Обаждането не беше необходимо; Лъосюр вече виждаше как водата кипва около кърмата на „Гренфел“, когато капитанът на кораба разбра напълно какво трябва да прави. „Гренфел“ се изравни успоредно с „Британия“ точно когато двата кораба се приближиха един друг.

Образува се звукова вълна в момента, когато носовете на „Гренфел“ и „Британия“ се разминаха — корабите бяха толкова близко, че Лъосюр чуваше рева на водата, компресирана в тунела на вятъра, създаден от тясното пространство между двата корпуса. Чуха се звуци от блъскане и стържене на метал, когато левият борд на мостика на „Гренфел“ направи контакт с една от по-ниските палуби на

„Британия“, предизвиквайки огромни гейзери от искри — и тогава, свършено ненадейно, всичко свърши. Двата кораба се бяха разминали.

Главният механик погледна към Лъосюр, лицето му плуваше в пот.

— Мистър Лъосюр, загубихме два кърмови електродвигателя, току-що се откъснаха...

— Знам — отвърна Лъосюр. — И корпусът е пробит. — Той усети вълна на триумф. — Господин Холси, оставете пространствата на кърмовия скул^[1] и пети и шести отсек да се наводнят. Запечатайте херметическата преграда в средата на кораба.

Но Холси не направи нищо, продължи да стои там.

— *Направете го!* — изрева Лъосюр.

— Не мога.

— Защо да не можете, по дяволите?

Холси разпери ръце.

— Не е възможно. Херметическите прегради се запечатват автоматично. — Той посочи към аварийния панел.

— Тогава ги *отворете!* Изпратете една група долу да отвори люковете ръчно!

— Не може — безпомощно отвърна корабният механик. — Не и когато са наводнени. Няма как да се премине.

— По дяволите тази автоматизация! Какъв е статусът на другите два електродвигателя?

— В изправност. Всеки отдава пълна мощност към витлата. Но скоростта ни е под двайсет възла.

— Колко остава до Кериън Рокс?

— При тази скорост и хединг, трийсет и пет минути, сър.

Лъосюр се взря през прозорците към баковата надстройка на „Британия“, която се носеше неумолимо по вълните. Дори при двайсет възла, те бяха изгубени. Какви бяха възможностите им? Във всеки случай засега не виждаше такива.

— Ще издам заповед за напускане на кораба — каза той.

Тишина обгърна мостика.

— Извинете, сър, но с какво? — попита главният механик.

— Със спасителни лодки, разбира се.

— Не можете да го направите — извика друг глас, женски.

Льосюр се обърна и видя Емили Далбърг, която тъкмо в момента влизаше на помощния мостик. Дрехите ѝ бяха разкъсани и подгизнали. Той я погледна изненадано.

— Не можете да спуснете спасителните лодки — каза тя. — Гевин и Нилс Уелч опитаха пробно спускане — лодките им се разбиха.

— Разбили са се? — повтори Льосюр. — Къде са Лиу и Краули? Защо те не докладваха?

— На палубата със спасителни лодки се е събрала тълпа — отвърна Далбърг, като дишаше тежко. — Лиу и Краули бяха нападнати. Може би дори убити. Пасажерите спуснаха втора лодка. Тя също се разцепи при сблъсъка с водата.

Думите ѝ бяха посрещнати от шокирана тишина. Льосюр се обърна към шефа на радиовръзките.

— Активирайте автоматичното съобщение за напускане на кораба.

— Сър, чухте я! — не издържа Кемпър. — Тези лодки не са нищо повече от плаващи ковчези. Освен това са нужни четиридесет и пет минути за натоварването и спускането им, и то при идеални условия. Ние разполагаме с трийсет. Ще се блъснем точно когато всички пътници са се събрали на полупалубите, които са отворени. Ще настане истинска касапница. Половината от тях ще паднат извън борда, а останалите ще бъдат избити...

— Ще натоварим колкото можем, ще ги държим в спасителните лодки до удара, след което ще ги спуснем във водата.

— Силата на удара може да доведе до дерайлиране на лодките. Те ще бъдат блокирани на полупалубата и няма да има никакъв начин да ги спуснем. Ще потънат заедно с кораба.

Льосюр се обърна към Холси:

— Така ли е?

Лицето на мъжа беше побеляло.

— Така е, сър.

— Каква е алтернативата?

— Ще държим пътниците в каютите им и така ще ги предпазим максимално от удара.

— А после какво? Корабът ще потъне за пет минути!

— После ще ги натоварим и ще спуснем спасителните лодки.

— Но аз току-що чух, че ударът може да *дерайлира* спасителните лодки! — Лъосюр осъзна, че вдишва трескаво и въздухът не му стига. Той се насили да се успокои.

— При двацет възла ще има по-малки поражения, ударът ще е по-слаб. Поне няколко лодки ще са в готовност и ще могат, да бъдат спуснати във водата. А при по-слаб удар може би ще имаме повече време, преди... да потънем.

— Може би? Това не е достатъчно.

— Това е всичко, с което разполагаме — каза Холси.

Лъосюр отново избърса кръвта от окото си и се обърна към шефа на радиовръзките.

— Изпратете съобщение по радиоуредбата. Всички пътници трябва да се приберат в каютите си незабавно — без изключения. Да надянат спасителните съоръжения, намиращи се под леглата им. След което да легнат в леглата си с крака напред, в ембрионална поза, да се покрият с възглавници и одеяла. Ако не могат да стигнат до каютите си, да седнат на най-близкия стол, който открият, и да заемат защитна поза — ръцете, стиснати зад главата, а главата — между коленете.

— Да, сър.

— *Веднага* след сблъсъка всички да се явят в сборния пункт при спасителните лодки, точно както са били инструктирани в началото. Не трябва да носят нищо със себе си, освен спасителни жилетки. Ясно?

— Да, сър. — Той се обърна към терминала. Миг по-късно се чу сирена и гласът му прозвуча по радиоуредбата.

Лъосюр се обърна към Емили Далбърг:

— Предполагам, че това се отнася също така и до вас. По-добре ще е да се приберете в каютата си.

Тя отвърна на погледа му, без да помръдва. След малко кимна кратко.

— Госпожо Далбърг? Благодаря ви.

Жената мълчаливо напусна мостика.

Лъосюр видя как люкът се затваря след нея. Хвърли поглед към екрана на локалната телевизионна мрежа, който показваше зърнест образ на румпела. Мейсън продължаваше да стои там, с една ръка на щурвала, другата — леко отпусната върху двата предни клапана на

двигателите, поддържайки хединг посредством слабо регулиране към скоростта на витлата.

Льосюр натисна предавателния бутон за интеркома между двата мостика и се наведе:

— Мейсън? Знам, че ме чувате.

Никакъв отговор.

— *Наистина* ли имате намерение да направите това?

Сякаш в отговор бялата ѝ ръка се премести от клапана към малък, покрит панел. Тя отвори капака, издърпа два лоста, след това се върна към клапаните, натискайки ги напред до отказ.

В отговор от двигателите се чу гърлено боботене.

— Исусе — прошепна Холси, заковал очи в панела на двигателя.

— Тя форсира бензиновите турбини.

Корабът се устреми напред. Обхванат от лошо предчувствие, Льосюр гледаше как индикаторът за скорост започва да пълзи нагоре. Двайсет и два възла. Двайсет и четири. Двайсет и шест.

— Как е възможно? — попита той смаян. — Загубихме половината си тяга.

— Тя товари турбините над допустимото — каза Холси.

— Докъде могат да издържат?

— Не знам. Надхвърлиха вече пет хиляди оборота в минута... —

Той се наведе напред и докосна един от циферблатите, сякаш невярващо. — А сега форсира всичките четири двигателя, насочвайки допълнителната мощност към двата останали електромотора.

— Да не би да се кани да ги изгори?

— По дяволите, да. Но не достатъчно скоро.

— Колко ще трае?

— Може да продължи така още... трийсет, четирийсет минути.

Льосюр погледна електронната морска карта. „Британия“ беше достигнала почти трийсет възла и Кериън Рокс се намираха на дванайсет морски мили напред.

— Двайсет и четири минути ѝ стигат — каза той.

---

[1] Закръглената част на кораб. — Б.пр. ↑

75.

Пендъргаст лежеше изтощен. Беше направил едно последно, почти свръхчовешко усилие да се защити, обединявайки всичките новооткрити интелектуални сили, с които Агозиенът го бе удостоил, изтощавайки го в този процес. Но полза нямаше. Тулпата бе потънала до мозъка на костите, в най-дълбоката същност на съзнанието му. Той почувства ужасна отчужденост от себе си, като деперсонализацията при най-лошия вид пристъп на паника. Едно вражеско същество неумолимо и непреклонно го поглъщаше... и като човек, парализиран в нощен кошмар, той бе неспособен да се съпротивлява. Беше психическа агония, далеч по-лоша и от най-ужасното физическо изтезание.

Той му се противи в продължение на един дълъг, неподдаващ се на описание, момент. И тогава съвсем неочаквано го връхлетя благословена тъмнина.

Нямаше представа колко дълго е лежал — неспособен да мисли, неспособен да помръдне. А после отвъд тъмнината долетя глас. Глас, който той познаваше.

— Не мислиш ли, че е време да поговорим? — попита гласът.

Бавно, колебливо Пендъргаст отвори очи. Установи, че се намира в малко, тъмно място с нисък, наклонен покрив. От едната страна имаше измазана с хоросан стена, покрита с детски карти на скрити съкровища, и надраскани имитации на известни картини с цветни моливи и пастели; от другата — портал с ромбоидни прозорци. Слаба следобедна светлина се процеждаше през прозорците, разкривайки неясни пращинки, които танцуваха лениво във въздуха и придаваха на скривалището неземната светлина на подводна пещера. В ъглите лежах натрупани книги от Хауърд Пайл, Артър Ренсъм и Бут Таркингтън. Миришеше приятно на старо дърво и на лак за под.

Срещу него седеше брат му, Диоген Пендъргаст. Крайниците му тънеха в дълбока сянка, но светлината разкриваше остри контури на

лицето му. Двете му очи бяха все още лешникови... каквито бяха преди Събитието.

Това бе тяхното скривалище, малката стая, която бяха приспособили под дървеното стълбище в старата къща: онази, която наричаха „Платоновата пещера“. Създаването ѝ бе едно от последните неща, които двамата бяха направили заедно, преди настъпването на лошите времена.

Пендъргаст гледаше брат си.

— Ти си мъртъв.

— Мъртъв. — Диоген търкулна думата върху езика си, сякаш я опитваше на вкус. — Може би. А може би не. Но аз винаги ще бъда жив в съзнанието ти. И в тази къща.

Това бе във висша степен неочаквано. Пендъргаст помълча за миг, за да изследва собствените си усещания. Осъзна, че ужасната, пронизваща и опипваща болка от тулпата го е напуснала, поне за момента. Не чувстваше нищо: не изпитваше изненада, не изпитваше дори чувство за нереалност. Намираше се, предположи той, в някаква неподозирана, бездънно дълбока ниша на собственото си подсъзнание.

— Попаднал си в ужасно затруднение — продължи брат му. — Може би в по-ужасно, отколкото съм те виждал някога. Разочарован съм да призная, че този път това не е нещо от моя репертоар. И затова те питам отново: не мислиш ли, че е време да поговорим?

— Не мота да го разбере — каза Пендъргаст.

— Точно така.

— Освен това то не може да бъде убито.

— Истина е. То ще си тръгне едва тогава, когато мисията му бъде изпълнена. Но това не означава, че не може да бъде победено.

Пендъргаст се поколеба.

— Какво имаш предвид?

— Изучавал си литературата. Познаваш ученията. Тулпите са непостоянни, неща, на които не може да се разчита.

Пендъргаст не отговори веднага.

— Те са извикани с определена цел. Но веднъж призовани, имат склонност да се отклоняват и да се поддават на собствените си прищевки. Това е една от причините, поради които могат да бъдат много, много опасни, ако се използват безотговорно. Това е нещо, което можеш да обърнеш в свое предимство.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Трябва ли да го изричам вместо теб, *frater*? Казах ти: можеш да подчиниш тулпата на своята воля. Единственото, което трябва да сториш, е да промениш *целта ѝ*.

— Не съм в положение да променям нищо. Борих се с това нещо, борих се до края на силите си — и бях победен.

Диоген се ухили.

— Как ти харесва, Алойзиус? Толкова си свикнал всичко да ти бъде лесно, че при първия намек за трудност вдигаш ръце и се предаваш.

— Всичко онова, което ме прави уникален, бе изсмукано от мен като костен мозък от кост. Нищо не остана.

— Грещиш. Само външната черупка е отделена: това твое измислено интелектуално супер оръжие, с което се беше захванал напоследък. Сърцевината на твоето същество остава — поне засега. Ако я нямаше, ако напълно бе изчезнала, щеше да го знаеш — и двамата не бихме разговаряли в този момент.

— Какво мога да направя? Не съм в състояние да се боря повече.

— Точно това е проблемът. Гледаш го по неправилния начин: като борба. Забрави ли всичко, на което те научиха?

За момент Пендъргаст остана да седи, втренчил очи в брат си, без да разбира. После внезапно го осени:

— Ламата — на пресекулки произнесе той.

Диоген се усмихна.

— Браво.

— Как... — Пендъргаст спря, но подзе отново: — Откъде знаеш тези неща?

— Ти също ги знаеш... Просто в момента си прекалено... *възбуден*, за да ги видиш. А сега продължавай и недей да грещиш повече.

Пендъргаст отклони очи от брат си към райетата от златна светлина, която се стичаше през стъклата на вратата.

Пое си дълбоко въздух и изпита желание да я отвори.

Чернотата зейна и отново го обхвана. Отново се появи гладното, обгръщащо нещо: той отново усети ужасното отчуждение *вътре* в себе си, то си проправяше път през мислите и крайниците му, прокрадваше се в най-съкровенията му чувства, осквернявайки и плячкосвайки още

по-интимно и ненаситно, отколкото всичко, което някога си бе представял. Почувства се напълно, невъзможно сам, без никакво съчувствие и подкрепа — и това по някакъв начин му се видя по-лошо от всякаква болка.

Той си пое пак дъх, събирайки последните си запаси от физическа и емоционална сила. Знаеше, че ще има само един-единствен шанс; след което щеше да бъде загубен завинаги, унищожен напълно.

Като изпразни съзнанието си възможно най-пълно, той остави настрана опустошаващото нещо и си припомни уроците на ламата за желанието. Представи си себе си на едно спокойно солено езеро, точно с температурата на тялото, с неопределен цвят. Представи си как се носи по повърхността му напълно неподвижно. И тогава — това бе най-трудно от всичко — постепенно спря да се бори и съпротивлява.

„Страхуваш ли се от унищожение?“ — запита се той.

Пауза. „Не.“

„От значение ли е за теб дали ще бъдеш включен в празнотата?“

Друга пауза. „Не.“

„Искаш ли да изоставиш всичко?“

„Да.“

„Да му се отдадеш напълно?“

Още по-бърз отговор. „Да.“

„Тогава си готов.“

Крайниците му потръпнаха в дълъг спазъм, след това се отпуснаха. През цялото си духовно и физическо същество — във всеки мускул, всяка клетка — той усети колебанието на тулпата. После настъпи странен, напълно неизразим момент на застой. И тогава нещото бавно отпусна своята хватка.

В този миг Пендъргаст позволи в съзнанието му да се оформи един нов образ — ярък и неотвратим.

Сякаш от много далеч, той чу брат си да говори отново: *Vale, frater!*^[1]

За момент Диоген стана отново видим. После пак тъй бързо, както се беше появил, започна да избледнява.

— Почакай — каза Пендъргаст. — Не си отивай.

— Трябва.

— Искам да разбера. Наистина ли си мъртъв?

Диоген не отговори.

— Защо го направи? Защо ми помогна?

— Не го направих заради теб — отговори Диоген. — Направих го заради детето си. — И докато се стопяваше в обгръщащата го мъгла, той му изпрати лека, загадъчна усмивка.

Констанс седеше в люлеещия се стол до краката на Пендъргаст. Десетина пъти беше вдигала и насочвала пистолета към сърцето му; и десетина пъти се бе разколебавала. Тя едва усети, когато корабът възстанови курса си внезапно, понасяйки се отново напред с висока скорост. За нея корабът бе престанал да съществува.

Вече не можеше да чака. Беше жестоко да го оставя да страда. Винаги е бил грижовен към нея; трябваше да уважи това, което — нямаше съмнение, — би било неговото желание. Като стисна здраво оръжието, тя го вдигна този път решително.

Силна конвулсия разтърси тялото на Пендъргаст. Миг по-късно очите му потрепнаха и се отвориха.

— Алойзиъс? — прошепна тя.

Известно време той не помръдна. После съвсем леко кимна.

Внезапно тя осъзна присъствието на призрака от дим. Беше се материализирал до рамото на агента. В продължение на един момент остана неподвижен. После се понесе първо в една посока, после — в друга, като куче, душещо следа. Скоро изчезна.

— Не се намесвай — прошепна Пендъргаст. Констанс се уплаши от ужасната промяна в него. Но той отвори отново очите си и я погледна; в този миг тя разбра истината.

— Върнал си се обратно — рече тя.

Той кимна.

— Как? — прошепна Констанс.

Той отвърна с възможно най-немощния глас:

— Това, с което се захванах, когато видях Агозиена, беше изгорено в битката. Не беше по-различно от пещ за претопяване. Единственото, което остана сега е... оригиналът.

Той немощно вдигна ръка. Без да чака други думи, тя коленичи до него и го стисна здраво.

— Нека си почина — прошепна той. — Две минути, не повече. След което трябва да тръгваме.

Тя кимна и погледна часовника върху полицата на камината. Над раменете ѝ тулпата се плъзна и се отдалечи. Когато се обърна да я проследи, тя премина — бавно, но целенасочено — над отпуснатото тяло на изпадналата в безсъзнание Мария; после излезе през вратата на апартамента; и потъна в неизвестното.

---

[1] Сбогом, братко (лат.) — Б.пр. ↑

76.

Льосюр стоеше на помощния мостик и гледаше през прозорците. Носът на кораба пореше тежките вълни с висока скорост, корпусът се тресеше; зелените води обливаха бака. Мъглата се беше вдигнала, дъждът — почти спрял, и видимостта се беше повишила почти на миля.

Никой не говореше. Льосюр беше изтормозил мозъка си да търси изход. Но такъв нямаше. Единственото, което можеха да направят, бе да наблюдават електрониката, над която нямаха никакъв контрол. Електронната карта показваше, че Кериън Рокс са на две морски мили пред тях. Льосюр усети, че по лицето му се стичат пот и кръв и очите му започват да смъдят.

— Предполагаемо време на достигане на Кериън Рокс — след четири минути — съобщи третият капитан.

Наблюдателят стоеше пред прозореца с вдигнат бинокъл и побелели от стискане кокалчета на пръстите. Льосюр се запита защо за мъжа бе толкова важно да гледа как скалите се приближават — не съществувахе нищо, което би могло да се направи. Абсолютно нищо.

Кемпър сложи ръка на рамото му.

— Сър, мисля, че трябва да дадете инструкции на персонала на мостика да заеме защитна позиция с оглед... с оглед предстоящия сблъсък.

Льосюр кимна и усети пристъп на гадене. Обърна се и направи знак за внимание.

— Офицерите и персонала на мостика — каза той. — Всички да легнат на пода в ембрионална поза, с глава между ръцете. Сблъсъкът няма да е кратък. Не ставайте, докато корабът е на ход.

Наблюдателят попита:

— Аз също ли, сър?

— Вие също.

Мъжете неохотно се подчиниха, легнаха на пода и заеха защитни позиции.

— Сър? — обърна се Кемпър към Лъосюр. — Не мога да позволя капитанът да бъде ранен в критичния момент.

— Само минутка.

Лъосюр хвърли последен поглед към мониторите. Мейсън продължаваше да изглежда спокойна, сякаш им предстоеше най-рутинна маневра — с една ръка, отпусната небрежно на румпела, а с другата нагласяше кичур коса, който се бе измъкнал от фуражката ѝ.

С ъгълчето на окото си той хвана нещо зад прозореца на мостика.

Точно на миля срещу тях видя цветно петно, което изплува от мъглата и се превърна в нащърбена бяла линия под неясния хоризонт. Мигновено разбра, че е силното мъртво вълнение, чиито вълни се разбиваха в периферията на Кериън Рокс. Гледаше едновременно ужасен и омагьосан как бялата линия се превръща в яростна шир от дълги пенести вълни, които се пенеха над външните рифове, избухваха над скалите и изпращаха нагоре високи гейзери. А отвъд разпенената бяла вода се виждаха редица скали, които се мерзелееха като черните, разрушени кули на някой мрачен замък от дълбините.

През всичките му години по море това бе най-ужасяващата гледка, която бе виждал.

— Легнете долу, сър! — извика Кемпър от мястото си на пода.

Но Лъосюр не можеше да го направи. Не можеше да откъсне очите си от възправящия се срещу тях край. Единици бяха човешките същества, надникнали в самия ад — и според него този котел с бълбукаща вода и назъбени скали *беше* адът, истинският ад, далеч по-лош от пламъци и сярра. Студен, черен, воден ад.

Кого залъгваха? Никой не можеше да се спаси — никой.

„Моля те, Господи, нека само да свърши бързо.“

В този момент очите му забелязаха движение върху мониторите на локалната телевизионна система. Мейсън също беше видяла скалите. Беше се навела напред нетърпеливо, сякаш подтикваше кораба напред със самата сила на волята си, жадуваща да го вкара във водния му гроб. Но тогава се случи нещо странно: тя подскочи и се обърна, загледана в нещо, което бе вън от обсега на мониторите. После се дръпна назад, отдалечи се от румпела, а върху лицето ѝ се изписа върховен ужас. Движението ѝ я извади от обсега на камерата и в продължение на един момент не се случи нищо. После се чу странно

пропукване на статично електричество върху екрана, почти като облак дим, който пресече образа в посоката, в която бе отстъпила Мейсън. Лъосюр удари монитора, предполагайки, че във видеовръзката има проблем. Но радиослушалките му, настроени на честотите на мостика, предадоха смразяващ писък. Беше на Мейсън. Тя се появи отново, като залитна напред. Облакът — то *беше* наистина като пушек — се уви около нея и тя го вдишваше и издишваше, като забиваше нокти в гърдите си, в гърлото. Фуражката се изхлузи от главата ѝ и косата ѝ се разпиля в безпорядък, мятайки се напред-назад. Крайниците ѝ се извиха в странни, конвулсивни спазми, сякаш се бореше със собственото си тяло. С тръпка на ужас Лъосюр си помисли, че прилича на марионетка, бореща се срещу направляващ я кукловод. Като продължи да се гърчи със същите конвулсивни движения, Мейсън се приближи към контролния панел. Обвитите ѝ в пушек крайници се тресяха. Тогава Лъосюр видя протегнатата ѝ напред ръка — противно на волята ѝ, както си личеше — как натиска един бутон. Облакът изглежда бе потънал по-дълбоко в нея, спускайки се надолу през гърлото ѝ, докато тя дращеше във въздуха с агонизиращи ръце и крака. После падна на колене, в карикатурна поза за молитва; падна с вик на пода, вълн от обсега на камерата.

В продължение на секунда Лъосюр стоеше без да помръдва, забил очи в екрана, поразен и невярващ. После взе радиостанцията, настроена на честотите на гардовете, позиционирани извън мостика.

— Лъосюр към охраната на мостика: какво, по дяволите, става там?

— Не знам, сър — дойде отговорът. — Но код три беше отменен. И секретните ключалки към мостика току-що се отключиха.

— Какво чакате тогава, мамка му? — изкрещя той. — Влезте вътре и обърнете ляво на борд, *ляво на борд, кучи сине, веднага, веднага, веднага.*

77.

Емили Далбърг бе напуснала помощния мостик и както ѝ бе наредено, се връщаше в каютата си. Корабът продължаваше напред с пълна скорост. Тя се спусна по стъпалата до Палуба 9 и тръгна по коридора, но не се сдържа и се приближи към балкона, който гледаше от най-високото ниво на Атриума.

Тя спря, поразена от гледката, която срещнаха очите ѝ. Водата се беше оттекла към най-ниските палуби, оставяйки хаос от просмукани с вода и изпочупени мебели, водорасли, дървени плотове, скъсани килими, счупени стъкла и тук-там — по някое неподвижно тяло. Мястото смърдеше на морска вода.

Емили Далбърг знаеше, че трябва да се прибере в каютата си и да се приготви за сблъсъка. Беше чула разговорите на помощния мостик, както и съобщението по радиоуредбата. Но си помисли, че каютата ѝ тук, на Палуба 9, може и да не е подходящото място за това. Хрумна ѝ, че ще е по-добре да е на някоя по-ниска открита палуба, близо до кърмата, където ще е по-далече от точката на удара и може би ще може да скочи в морето по-късно. Това беше, разбира се, трогателна надежда, но най-малкото рискът ѝ изглеждаше по-малък, отколкото в каюта на сто и двацет стъпки над водата.

Тя се спусна по стъпалата надолу, после мина през свода и започна да си проправя път към кърмата между мокрите останки, разхвърляни по пода на Големия Атриум. Изисканите тапети на ресторанта „Кингс Армс“ бяха изцапани и потъмнели и линията с кафявите водорасли показваше до каква височина се беше качила водата. Тя мина покрай събореното пиано, когато забеляза да се подава изпод него единия му счупен крак.

С изпокритите се по каютите си пътници корабът изглеждаше странно пуст и призрачен. Наблизо се чу звук — сподавено ридание, — и когато се обърна, тя видя измокрено до кости момче на може би единадесет години, без риза, което пълзеше сред разпилените боклуци. Сърцето ѝ се изпълни с жал.

Тя отиде при него.

— Здравей, млади момко — опита се тя гласът ѝ да звучи спокойно, ако това изобщо бе възможно.

Момчето я погледна и тя му подаде ръка.

— Ела с мен. Ще ти помогна да се измъкнеш оттук. Казвам се Емили.

Тя му помогна да се изправи и го наметна със сакото си. То трепереше от ужас.

— Къде е семейството ти?

— Мама и татко... — започна то с британски акцент. — Не мога да ги намеря.

— Подпри се на мен. Ще ти помогна. Нямаме много време.

Момчето отново изхълца и тя го побутна да излезе. Отминаха магазините на „Риджънт стрийт“ — със спуснати капаци и напуснати — и продължиха по страничния коридор, който водеше към откритата палуба. Тя спря при аварийния пункт с двете редици спасителни жилетки и двамата облякоха по една, след което се насочиха към люка.

— Къде отиваме? — попита момчето.

— Навън, към палубата. Там ще сме на по-сигурно.

Няколко минути след като отвори люка и излязоха, Емили Далбърг се оказа измокрена до кости от разпръснатата от порива на вятъра вода. Над тях се виждаха самолети, които кръжаха безрезултатно. Без да изпуска момчето, тя си проправи път към перилата по посока на кърмата. Двигателите пищяха и трепереха, разтърсвайки кораба както териер — уплашен плъх.

Обърна се и погледна момчето.

— Да вървим — подзе тя, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Зад гърба на момчето видя как се разбиват стремителни бели вълни в черната редица огромни, назъбени скали. От устните ѝ се изплъзна неволен вик. Момчето се обърна и впери поглед натам. Стената на смъртта се приближаваше стремително. Изобщо нямаше време да се стигне до кърмата, нямаше време за нищо, освен да се подготвят за сблъсъка.

Бученето на вълните срещу тъмните скали стигна до нея и дълбока вибрация мина през тялото ѝ. Тя прегърна момчето.

— Да останем тук — едва успя да произнесе без дъх. — Трябва само да се свием до стената.

Някъде отгоре се чу безнадежден писък, като на изгубена чайка.

Ако трябваше да умре, искаше поне да е с достойнство, с друго човешко същество до себе си. Тя прегърна още по-силно момчето, затвори очи и взе да се моли.

Тогава звукът на двигателите се промени. Корабът се наклони при следващото движение. Емили Далбърг отвори очи, почти не смееше да се надява. Но беше истина — *корабът започваше да обръща*. Като се изправи, тя и момчето отидоха отново при перилата; когато корабът продължи да се отклонява от курса, мъртвото вълнение се разби в корпуса, отхвърляйки вълна след вълна, но между тях успяха да видят черните скали, които се полюляваха край носа — завиваха, завиваха, докато накрая ужасяващата линия на разбиващите се вълни застана успоредно на десния борд, а най-близките скали се оказаха толкова близо, че имаше опасност да ги докоснат.

В този момент внезапно последният гребен прехвърли кърмата, грохотът на вълните утихна и корабът се понесе напред, сега значително по-бавно. И над воя на двигателите и шума на вълните тя дочу друг звук: звукът на радостни възгласи.

— Добре — произнесе Емили. — Да отидем да потърсим майка ти и баща ти, какво ще кажеш? — И докато се връщаха към люка с треперещи крака, Емили Далбърг си позволи малка усмивка на облекчение.

78.

Скот Блекбърн седеше, кръстосал крака, сред руините на тризонета „Пеншърст“. Салонът на каютата беше идеална илюстрация за разрушение — рядък китайски порцелан, скъпоценен кристал, изискани маслени картини, нефритени и мраморни скулптури — както и безброй дребни джунджурии, лежаха пръснати наоколо и скупчени срещу една стена.

Блекбърн бе забравил напълно за всичко това. По време на кризата беше стоял на завет в един килер заедно със своето скъпоценно, с най-първокласното, с *единственото* си притежание, прегръщайки го и пазейки го от увреждания. Сега най-лошото вече бе минало, те се насочиха към пристанище — поне доколкото знаеше, — и той любовно върна съкровището си върху златната му кукичка в салона.

Негово притежание... Изразът не беше верен. Защото ако съществуваше нещо такова, то притежаваше *него*.

Като дръпна монашеската роба по-стегнато около атлетичното си тяло, той седна на пода срещу Агозиена, заемайки поза лотос, без нито веднъж да си позволи да отклони поглед от мандалата. Беше сам, прекрасно сам — личната му прислужница беше избягала, може би беше мъртва — и нямаше никой, който да нарушава спокойствието му. Тялото му потръпна от неволно удоволствие в чисто очакване на предстоящото. Беше като наркотик — най-чистият, екстатичен, освобождаващ наркотик — и той никога нямаше да му се насити.

Скоро останалата част от света щеше да усети онова, което той усещаше.

Той седна спокойно, пулсът му и душевното му безпокойство се уталожиха. Накрая с внимание, което бе едновременно възхитително и вбесяващо, той позволи на главата си да се изправи и на очите си — да погледнат безпределното чудо и тайна на Агозиена.

Но дори когато го стори, нещо нахълта в личния му свят. Необясним мраз накара крайниците му да затреперят под копринените

одежди. Осъзна, че в стаята се надига смрад — миризма на мухъл и гъсти гори, потискайки напълно мекото благоухание на маслени свещи. Безпокойство прогони чувството му на очакване и желание. Беше сякаш... но не, не бе възможно...

С внезапно предчувствие той се обърна да погледне зад рамото си. И за негов ужас и смайване, *то* стоеше там — не наведено, да търси врага си, а по-скоро спускайки се върху него с почти осезаеми глад и желание. Той бързо се изправи на крака с бълбукащ вик, падна върху една малка масичка и се срути на пода, но вече усещаше, че живата му субстанция, изсмукана от него, бива издърпана в черна и съвършена празнота, от която няма връщане...

Скоро в „Пеншърст“ спокойствието се възцари отново. Гърлените викове и звуци на борба се стопиха в димния, натежал от сол въздух. Мина една минута, после втора. Тогава входната врата към апартамента бе отворена с шперц. Специален агент Пендъргаст пристъпи вътре. Той спря в антрето и огледа сцената на опустошение с бледи очи. После, като стъпваше по купчините разрушени предмети на изкуството с прецизността на котка, мина в салона. Скот Блекбърн се бе проснал на килима неподвижен, със съсухрени и изкривени под странни ъгли крайници, сякаш кости, сухожилия и вътрешности — всичко бе изсмукано от него, и бе останала само отпусната, празна торба от кожа. Пендъргаст му хвърли бегъл поглед.

Прекрачи тялото и се приближи до Агозиена. Като се стараяше да не гледа, той протегна ръка, сякаш към отровна змия. Остави копринения саван да падне върху картината, опипа внимателно краищата, за да се увери, че всеки милиметър е покрит. И чак тогава я обърна към себе си, откачи я от златната ѝ кукичка, грижливо я нави и я пхна под мишница. След което се измъкна бързо и безшумно от апартамента.

79.

Патрик Кемпър, шеф по сигурността на „Британия“, стоеше на мостика и гледаше Кабът Тауър, кацнала на стръмнината на входа към пристанището на Сейнт Джонс, покрай която се плъзнаха. Чу се глух звук от витла, когато един чопър за медицинска евакуация излетя от бака, натоварен с няколко ранени пътници. Полетите на медицинските хеликоптери започнаха веднага, след като бурята бе утихнала и корабът бе влязъл в бреговия им обхват. Звукът на витлата промени тембъра си при издигането на хеликоптера, временно пресичайки гледката на мостика; машината се завъртя и изчезна в далечината. Бордът на кораба приличаше на военна зона — и Кемпър се чувстваше като войник, който се връща от фронта.

Огромният кораб мина през пролива и продължи да забавя. Льосюр и лоцманът на пристанище Сейнт Джонс се мъчеха да запазят контрола над тромавия съд: лишена от своите кърмови електродвигатели, „Британия“ имаше маневреността на плаващ труп на кит. Единственото котвено място на Сейнт Джонс, способно да ги приеме, бе в контейнерния порт и когато два помагачи влекача избутаха кораба надясно, дългата, набраздена с ръжда платформа се показва, заобиколена от група гигантски контейнерни кранове. Котвеното място бързо бе освободено от голям танкер, който сега бе спуснал котва в пристанището.

Когато „Британия“ продължи да обръща към котвеното място, Кемпър видя, че кеят напомня на сцена от филм за катастрофа. Имаше дузина линейки, пожарни, ванове на моргата и полицейски коли, готови да поемат мъртвите и ранените, море от бляскащи светлини и далечни сирени.

Кемпър бе изтощен до крайност. Главата му бумтеше и погледът му бе замъглен от недоспиването и безкрайния стрес. Сега, когато дойде краят на изпитанието им, той се замисли за ужасните последици: неизбежното съдебното разследване, свидетелските показания, съдебните процеси, безмилостните медии, срама и

обвиненията. Първо щяха да са обвиненията. Знаеше много добре, че той, като шеф по сигурността, заедно с Лъосюр, който бе един от най-разбраните хора, с които Кемпър изобщо бе работил, щяха да понесат главния удар. Щеше да е истински късмет, ако се отърват от криминални обвинения, особено Лъосюр. Кътър бе оцелял и със сигурност щеше да е от враговете им.

Той погледна Лъосюр, наведен над електронните прибори — обсъждаше с пристанищния лоцман действията им. Какво ли си мислеше първият помощник? Знаеше ли какво ги чака? Разбира се, че знаеше, не беше глупак.

„Британия“ сега се движеше на буксир, нетърпелива да влезе в котвеното си място. Отвъд, над кулата, кръжаха още хеликоптери, извън въздушното пространство на кораба, и снимаха непрекъснато. Без съмнение злочестият вид на „Британия“ ставаше достояние на милиони телевизионни зрители в този момент. Това бе най-лошото — или поне най-странното — морско бедствие в съвременната история.

Той преглътна: по-добре да свикваше. Такъв щеше да е животът му отсега нататък: Патрик Кемпър, шеф по сигурността на Първия воаяж на „Британия“. Отсега нататък този етикет щеше да го съпътства и след смъртта му. И съмнителната му слава.

Насили се да прогони тези мисли и се фокусира върху мониторите на кораба. Слава богу, всички системи се бяха стабилизирани — което бе повече, отколкото можеше да се каже за самия кораб. Можеше само да гадае каква гледка представляват от кея: ниските пристанищни отвори и балкони, разбити от океана, десния борд на Палуба 6 — одран и зейнал като консерва от сардина от дясното крило на мостика на „Гренфел“. А вътре положение бе дори още по-лошо. Докато ги теглеха към Сейнт Джонс, Кемпър направи инспекция на долните палуби. Морето бе проникнало през всяко парче стъкло от лявата страна под Палуба 4 — странични отвори, витрини, а също и балкони — водата бе нахълтала в магазините, ресторантите, казината и коридорите със силата на порой, смазвайки и изтласквайки всичко по ъглите, като бе оставила след себе си гледка като след ураган. По-ниските палуби тънеха във вода, останки от храна и мъртви тела. Беше ужасен когато видя колко много хора са убити или са били удавени в наводнението; обезобразените им тела лежаха сред купчини останки, а някои се люлееха на закачалките на полилеите. Като цяло

повече от сто и петдесет пътници и екипаж бяха загубили живота си и още поне хиляда бяха ранени.

Влекачът бавно ги докара до необходимото положение. Той чуваше неясно през прозорците на мостика сирените и клаксоните, когато екипите от линейките се втурнаха да поемат стотиците ранени пасажери и екипаж, все още на кораба.

Кемпър изтри лицето си и обходи с очи още веднъж таблото за системите по сигурността. Необходимо му беше да се фокусира върху чудото, че повечето от тях все пак са живи — чудото, което се бе случило на борда точно преди Кериън Рокс. Чудо, което той не можеше да обясни.

Корабът започна да пълзи и да се позиционира по дължина на кея. Големи буксирни въжета, използвани като пружини, бяха спуснати на кея и преметнати върху масивни вързала от група докери. Лъосюр се отдалечи от векторния радар.

— Господин Кемпър — произнесе той с изтощен глас, — ще влезем на док след десет минути. Моля да направите съобщението, за което говорихме, отнасящо се до процедурите по евакуацията.

Кемпър кимна, после включи радиоуредбата и заговори в микрофона:

— Внимание, отнася се до всички пътници и до екипажа: Корабът влиза на док след десет минути. Първо ще бъдат евакуирани сериозно ранените. Повтарям: първо ще бъдат евакуирани сериозно ранените. Всички останали трябва да останат в каютите си или да изчакат в театър „Белгрейвия“ следващите инструкции. Благодаря ви.

Кемпър чу собствения си глас как отеква по радиоуредбата на мостика и едва го позна. Звучеше сякаш говори мъртвец.

80.

Лек дъждец ръмеше от ранното сутрешно небе, когато Лъосюр се наведе към тиковите перила на носа на „Британия“, и огледа огромния съд. Виждаше тъмните тълпи от пасажери, които се движат по палубите, и чуваше как недоволните им гласове се издигат над потропването на дъжда, докато се мъчеха да заемат място пред подвижния мост. Всеки се опитваше да напусне борда колкото е възможно по-бързо. Повечето от аварийните коли си бяха тръгнали и сега бе време да слязат ранените. На кея стояха подредени в безупречна линия автобуси, готови да откарат хората в хотелите и по домовете, предложили да подслонят пострадалите.

Когато матросите се приготвиха да приберат въжетата на подвижния мост, високите гласове от тълпата на борда се смесиха с пронизителните викове и оплаквания на пътниците. Лъосюр се запита как тези хора все още имаха енергия да обиждат. Бяха извадили дяволски късмет, че изобщо са живи.

Въжета, лентови съоръжения и подвижни прегради бяха конструирани, за да ръководят и направляват ефикасната евакуация. В началото на опашката Лъосюр видя Кемпър, който явно даваше последни наставления какво да се прави: всеки пасажер трябваше да бъде идентифициран и сниман — по заповед на специалните морски части — и отправен към съответен автобус. Без изключения.

Нямаше да им хареса, Лъосюр беше сигурен. Но Корпорацията трябваше да направи някакъв законен запис на хората, слезли от кораба, за да отсее ранените и здравите от изчезналите. Корпорацията искаше фотограф — така му бяха казали, — защото не желаше по-късно да бъде съдена от здрави пътници за контузии. Всичко това, което се бе случило, беше за пари — на първо, на последно място и винаги.

Барьерата бе вдигната и тъмният поток от пътници потече надолу като опърпана опашка от бежанци. Човек не можеше да ги познае: първият, който слезе бе як мъжага с мръсен смокинг, който се

буташе покрай една жена с деца. На рампата започна да крещи и безветреният въздух отнесе гласа му до носа на кораба.

— По дяволите, искам да говоря с шефа тук! Няма да позволя да ме снимат като някакъв престъпник!

Той разблъска тълпата, която се бе струпала на входа, но хамалите и морската полиция, извикани да помагат, не изглеждаха трогнати. Те му препречиха пътя и когато той се опъна, му закопчаха белезници и го отведоха настрана.

— Свалете си ръцете от мен! — изкрещя мъжът. — Как смеете! Управлявам петдесет и пет милиарда застрахователен фонд в Ню Йорк! Това да не ви е комунистическа Русия?!

Сцената обаче оказа благотворен ефект върху останалите.

Льосюр с усилие се абстрахира от гласовете и врявата отвън. Разбираше защо са разстроени и им съчувстваше, но това бе най-бързият начин да излязат от кораба. Освен това трябваше да бъде открит побърканият сериен убиец.

Кемпър застана до него и се наведе да огледа оттичащия се поток от хора. Изглеждаха изтощени и достойни за съжаление.

Мислите на Льосюр се върнаха към съдебните изслушвания, които предстояха. Запита се как ще обясни странното... *нещо*, което бе видял да напада Мейсън. Приличаше на демонично същество. Откакто се бе случило, той бе прекарал поредицата от събития през съзнанието си дузина пъти, и все още нямаше и най-отдалечено понятие какво, по дяволите, бе видял тогава. Какво щеше да каже? „Видях един призрак, който превзе Мейсън.“ Без значение как щеше да се изрази, те щяха да си мислят, че е уклончив или че се е побъркал, или пък нещо още по-лошо. Не, никога нямаше да каже истината за онова, което бе наблюдавал. Никога. Вместо това щеше да каже, че Мейсън е получила някаква криза, епилептичен припадък, може би, и да пропусне останалото. Да остави на съдебните медици да разберат какво се е случило на смаленото ѝ, изпразнено тяло.

Той въздъхна, гледайки безкрайната върволица от хора, които се тътреха в дъжда. В момента съвсем не изглеждаха високи и важни.

Мислите му не преставаха да се връщат към онова, което беше видял. А може би изобщо не го бе видял; може би е имало пращинка, хваната от камерата, увеличена сто пъти, разлюляна от вибрациите на

корабните двигатели. Стресът и изтощението го бяха накарали да види нещо, което изобщо не е било там.

Да, така беше. Така трябва да е било.

Но след това се сети какво бяха открили на мостика: странното, празно като чувал тяло на капитан Мейсън, отпуснато на пода, с разкривени крайници...

Той бе откъснат от мислите си при приближаването на позната фигура: представителен мъж с бастун и бял карамфил на ревера. Лъосюр усети, че стомахът му се обръща: беше Йън Елиът, главният директор на „Норд Стар“. Несъмнено мъжът бе долетял да контролира лично публичната му екзекуция. До него Кемпър издаде лек, задавен звук. Лъосюр преглътна — щеше да е дори по-грозно, отколкото си го беше представял.

— Капитан Лъосюр?

Лъосюр замръзна.

— Сър.

— Исках да ви поздравя.

Това бе толкова неочаквано, че за момент Лъосюр не разбра какво чуват ушите му. Може би беше халюцинация? Господ знаеше, че се бе уморил вече да вижда разни неща.

— Сър? — попита той.

— Благодарение на вашата смелост, корабоплавателни умения и благоразумие, „Британия“ е все още на вода. Още не знам цялата история, но от онова, което научих, нещата са можели да се развият съвсем различно. Исках да дойда и лично да ви благодаря. — И той протегна ръката си.

Лъосюр я пое, все още изпитвайки чувство на нереалност.

— Оставям ви да довършите работата си тук, но след това бих искал да ме запознаете с подробностите.

— Разбира се, сър.

— Както и въпросът с „Британия“.

— Въпросът? Не съм сигурен, че разбирам.

— Ами, след като корабът бъде ремонтиран и възстановен, ще се нуждае от капитан, нали така? — И като му отправи лека усмивка, Елиът се обърна и се отдалечи.

Кемпър бе този, който наруши тишината.

— Не мога да повярвам — промърмори най-накрая той.

Льосюр също не вярваше. Може би това бе измислено от отдел „Връзки с обществеността“ на „Норд Стар“, за да ги изкарат герои. А може би — не. Във всеки случай не се канеше да разпитва. С радост щеше да разкаже на Елиът всичко, което се беше случило, или *почти* всичко...

Мислите му бяха прекъснати от пристигането на един от морските полицаи.

— Кой от вас е господин Кемпър? — попита мъжът.

— Аз — отвърна шефът по сигурността.

— Тук е един джентълмен от ФБР, който иска да разговаря с вас.

Льосюр видя как един слаб мъж излиза от сенките на палубните съоръжения. Беше облечен в черен костюм, с лице толкова изтощено и прилично на лице на труп, както и на всички останали от злочестия кораб. Беше пъхнал под мишница дълга кутия от махагон. До него, хванала го подръка, стоеше жена с къса тъмна коса и сериозни очи.

— Господин Кемпър, благодаря ви за този във висша степен интересен воаяж. — С тези думи Пендъргаст измъкна ръката си от жената и я плъзна в пътната чанта, която носеше.

Кемпър гледаше мъжа с изненада.

— Не е нужно да ни „четкате“ — каза той отсечено.

— Мисля, че все пак бихте приели една такава „четка“ — отвърна Пендъргаст, измъквайки от чантата увит в мушама пакет. Той го подаде на Кемпър.

— Какво е това? — пое го Кемпър.

Мъжът не каза нищо повече. Просто се обърна и двамата с жената се стопиха в ранните сутрешни сенки, смесвайки се с тълпата.

Льосюр видя как Кемпър разопакова мушамата.

— Прилича на трите ти хиляди паунда — каза той, когато Кемпър впери учудени очи в зацапаната пачка банкноти.

— Най-странният човек, когато съм виждал — промърмори Кемпър повече на себе си.

Льосюр не го чу. Отново мислеше за онзи демоничен саван, който се бе спуснал и погълнал капитан Мейсън.

ЕПИЛОГ

В долината Льолунг лятото най-сетне настъпи. Река Цангпо ревеше в покритото си с камъчета корито, пълноводна от топящите се снегове във високите планини отвъд. Ярки цветчета бяха запълнили пукнатините и кухините в дъното на долината. Над урвите се рееха черни орли; високите им крясъци се отразяваха от голямата гранитна стена, смесени с постоянния грохот на водната струя, която се изливаше от ръба ѝ и се разбиваше в скалите долу. Отвъд се издигаха трите големи върха — Даулагири, Анапурна и Манаслу, сковани във вечен лед, като трима студени и надменни крале.

Пендъргаст и Констанс язدهа редом по тясната пътека, влачейки след себе си малък товарен кон, върху чийто гръб бе привързана дълга кутия, увита в памучен плат.

— Би трябвало да пристигнем там преди залез — каза Пендъргаст, загледан неясната следа, която пресичаше гранитното лице.

Известно време вървяха в тишина.

— Любопитно ми е — подзе Пендъргаст, — че Западът, напреднал в толкова много отношения, е като с вързани очи, когато се касае за най-дълбоките процеси, свързани с работата на човешкото съзнание. Агозиенът е идеалният пример за това колко ни е изпреварил Изтокът в тази област.

— Мислил ли си по какъв начин въздейства Агозиенът?

— Всъщност, съвсем случайно прочетох една статия в „Таймс“, която може да хвърли известна светлина по въпроса. В нея ставаше дума за наскоро открит математически обект, познат като E8.

— E8?

— E8 е открит от група учени в Масачузетския технологичен институт. Суперкомпютър, който работи от четири години, е трябвало да реши двеста хиляди милиарда уравнения, за да опише образа му — несъмнено един твърде несъвършен образ. Във вестника има груба

репродукция и когато я видях, бях смаян от приликата ѝ с мандалата Агозиен.

— И как изглеждаше?

— Не се поддава на описание... Едно невероятно сложно изображение от взаимосвързани линии, точки, вписани сфери, заемащо почти двеста и петдесет математически измерения. Казват, че E8 е може би най-симетричният обект. Нещо повече, според физиците E8 може би е изображение на дълбоката вътрешна структура на самата вселена, истинската геометрия на време-пространството. Невероятно е че преди хиляда години монаси в Индия по някакъв начин са открили това изключително изображение и са го предали в рисунка.

— И все пак не разбирам. Как е възможно само гледането на нещо такова да промени съзнанието на някого?

— Не знам. Геометрията му по някакъв начин възбужда нервната система на мозъка. Наречи го резонанс, ако искаш. Може би на някакво дълбоко ниво самият ни мозък отразява фундаменталната геометрия на вселената. Агозиенът е странно пресичане на неврология, математика и мистицизъм.

— Доста странно наистина.

— Има много други неща, които притъпеното западно съзнание тепърва трябва да оценява в източната философия и мистицизъм. Учени от Харвард, например, наскоро започнаха да изучават ефекта на тибетската медитативна практика върху съзнанието — и за свое изумление откриха, че тя всъщност причинява постоянни физически промени в мозъка и тялото.

В този момент стигнаха мястото, където трябваше да пресекат реката. Беше плитка и широка, течеше жизнерадостно в каменното си корито и чистият звук на вода изпълваше въздуха. Конете им предпазливо пристъпиха в потока, избирайки пътя си напред. Скоро излязоха на отсрещния бряг и продължиха.

— А призрактът от дим? Има ли научно обяснение за него?

— За всичко има научно обяснение, Констанс. Не съществува такова нещо като чудо или магия — само неща, които науката все още не е открила. Призрактът, разбира се, е бил тулпа, или „мисловна форма“ — същност, създадена посредством акт на интензивно, концентрирано въображение.

— Монасите ме обучаваха в някои техники за създаване на образи на тулпа, но ме предупредиха за опасността.

— Те са изключително опасни. Феноменът за пръв път е бил описан на Запад от френската откривателка Александра Давид-Неел. Тя била посветена в тайните за създаване на тулпа недалеч оттук, близо до езерото Маносауар. На шега изпробвала способностите си и започнала да визуализира един закръглен, весел, дребен монах, наречен Фриър Тък. Първоначално монахът съществувал само в съзнанието ѝ, но с времето започнал да се материализира по своя воля и тя го съзирала в странни моменти как прелита около лагера им и плаши приятелите ѝ пътешественици. Нещата се влошили: тя загубила контрол над монаха и той започнал да се превръща в нещо по-голямо и далеч по-зловещо. Всъщност заживял свой собствен живот — точно както нашият призрак от дим. Тя се опитала да го унищожи като го върне отново в съзнанието си, но тулпата упорито се съпротивлявала и крайният резултат бил психическа битка, която едва не струвала живота на Давид-Неел. Тулпата на борда на „Британия“ бе творение на нашия приятел Блекбърн — и тя го уби.

— Значи е бил познавач?

— Да. Пътешествал и учил в Сиким като млад. Веднага прозрял какво представлява Агозиенът и как може да бъде използван — за зла беда на Джордан Амброуз. Съвсем не е случайно съвпадение на обстоятелствата, че тулпата завърши с Блекбърн; няма нищо случайно в движението ѝ по света. Може да се каже, че Агозиенът е *издирил* Блекбърн, използвайки Амброуз като посредник. Блекбърн, с неговите милиарди и с неговите интернет възможности, е бил в идеалната позиция да разпространява изображението на Агозиена по земното кълбо.

Известно време пътуваха мълчаливо.

— Знаеш ли — наруши тишината Констанс, — така и не ми обясни как изпрати тулпата при капитан Мейсън.

Пендъргаст не отговори веднага. Очевидно споменът бе все още болезнен. Най-накрая той все пак заговори:

— Когато се освободих от хватката ѝ, накарах съзнанието си да оформи един-единствен образ: на Агозиена. Казано накратко, имплантирах този образ в тулпата. И възбудих у нея ново желание.

— Подменил си плячката ѝ?

— Именно. Когато тулпата ни остави, тя започна да търси други живи същества, които са видели Агозиена — и, както в случая с Мейсън, някой, който е бил най-малкото индиректно склонен към нейното разрушение. И тулпата ги унищожи и двамата. Изглежда тя унищожава всеки, надникнал в дълбините на злото и поискал да го контролира, или пък да го премахне...

— А после?

— Представа нямам къде е отишла. Нещата си имат своя кръговрат, може би се връщат към някакъв етап, от който са били призвани да тръгнат. А може би просто изчезват със смъртта на създателите си. Интересно е да се чуе какво мислят монасите по този въпрос.

— Значи онова създание, тулпата, е подействало като оръдие на доброто, в крайна сметка?

— Може би — макар да се съмнявам, че добрината е понятие, което тя би разбрала, или пък за което изобщо я е грижа.

— Така или иначе ти я използваш, за да спасиш „Британия“.

— Истина е. В резултат на което се чувствам по-малко огорчен, че съм сгрешил.

— Сгрешил? Как така?

— Като предположих, че всичките убийства са дело на един и същи човек — пътник. Всъщност Блекбърн е убил само един човек преди да се качи на кораба.

— По най-странния начин. Изглежда Агозиенът изважда най-дълбоките атавистични импулси към насилие у човека.

— Да. Именно това ме обърка — еднаквият модус операнди^[1]. А аз предполагах, че убийствата са били извършени от един човек, когато би трябвало да разбере, че има *двама* различни убийци под влиянието на един и същ отмъстителен ефект — ефекта на Агозиена. Блекбърн и Мейсън са обсебените от него — жертви и оръдия на мрака...

Двамата стигнаха до мястото, където пътеката се изкачваше нагоре по скалата. Пендъргаст слезе от коня и в молитвен жест сложи ръка върху огромния камък *мани*, бележец началото на стръмнината. Констанс го последва и двамата продължиха нагоре, повели конете за поводите. Най-накрая се изкачиха на върха, минаха покрай разрушеното село и заобиколиха рамото на планината, търсейки с очи островърхите покриви, кули и наклонените крепостни валове на

манастира Гсалриг Чонг. Отминаха сипея, покрит с избелели от времето и дъждовете кости — лешоядите си бяха тръгнали — и скоро се озоваха в манастира.

Портата във външната каменна стена се отвори почти в същия миг, в който я докоснаха. Посрещнаха ги двама монаси; единият отведе двата коня, докато Пендъргаст освободи товара от товарното конче. Той пъкна кутията под мишницата си и двамата с Констанс последваха монаха през обкованите с желязо врати в тъмната вътрешност на манастира, облъхнати от мирис на сандалово дърво и дим. Появи се трети монах с месингов свещник и ги придружи навътре в покоите на манастира.

Стигнаха до залата със златната статуя на Падмасамбхава, Тантрическият Буда. Монасите се бяха събрали и седяха на каменните пейки, начело с древния монах.

Пендъргаст постави кутията на пода и също седна. Констанс се отпусна до него.

Церинг се изправи.

— Приятелю Пендъргаст, приятелко Грийн — рече той, — добре дошли отново в манастира Гсалриг Чонг. Заповядайте да пиете чай с нас.

Поднесоха чаши сладък, намастен чай и му се насладиха в мълчание. След това Церинг заговори отново:

— Какво ни донесохте?

— Агозиена.

— Това не е неговата кутия.

— Оригиналната кутия не оцеля.

— А Агозиенът?

— Вътре е — в първоначалния си вид.

Тишина. Древният монах бавно произнесе няколко думи и Церинг преведе:

— Абатът би искал да знае: някой погледнал ли го е?

— Да.

— Колко души?

— Петима.

— И къде са те сега?

— Четиримата са мъртви.

— А петият?

— Аз бях петият.

Когато това бе преведено, старейшината се изправи рязко. После отиде до Пендъргаст, хвана го с костелива ръка и го изправи на крака с неподозирана сила. Впи очи в него. Минутите се изнизваха в тихата стая; тогава монахът отново заговори.

— Старейшината казва, че това е странно — преведе Церинг. — Ти си изгорил демона. Но са ти били нанесени увреждания, защото след като веднъж си изпитал екстаза от чистата свобода на злото, никога не ще можеш да забравиш тази радост. Ние ще ти помогнем, но никога няма да те възстановим напълно.

— Вече го знам.

Абатът се поклони. Наведе се, взе кутията и я подаде на друг монах, който я отнесе.

— Имаш безкрайните ни благодарности, приятелю Пендъргаст — каза Церинг. — Извърши огромен подвиг — на висока цена.

Пендъргаст остана да стои прав.

— Боя се, че това още не е свършило — отвърна той. — Има крадец измежду вас. Изглежда някой от вашите монаси е мислел, че светът е узрял за пречистване и е организиран кражбата на Агозиена. Трябва да разберем кой е той и да му попречим да го извърши отново — иначе Агозиенът никога няма да е на сигурно място.

След като думите му бяха преведени, старейшината се обърна и го погледна, веждите му бяха леко вдигнати. Настъпи колебание. После старейшината започна да говори, а Церинг преведе:

— Абатът казва, че си прав, не е отминало. Това още не е краят, а само началото. Той ме помоли да ти кажа някои важни неща. Ако обичаш, седни.

Пендъргаст седна, същото стори и старейшината.

— След като ти си тръгна, ние разбрахме кой е открил Агозиена за света и защо.

— Кой?

— Бил е свещеният лама в стената. Древният.

— Вграденият?

— Да. Джордан Амброуз бил очарован от този човек и го е заговорил. Ламата на свой ред го пуснал във вътрешния манастир и му казал да открадне Агозиена. Но не за да пречисти света. Ламата имал друга причина.

— Каква?

— Трудно е да се обясни. Преди пристигането ви през пролетта Негово светейшество Раланг Ринпоче почина. Той е осемнадесетото въплъщение на онзи Ринпоче, който основал манастира преди много време. Ние не можем да продължим като манастир без нашия прероден учител. И така, когато един Ринпоче умре, трябва да излезем в света, за да намерим неговото превъплъщение. Успеем ли, донасяме детето в манастира и го отглеждаме и възпитаваме като следващ Ринпоче. Досега винаги сме постъпвали по този начин. Когато седемнадесетият Ринпоче умря през 1919 година, Тибет беше свободна страна и все още бе възможно да се излиза във външния свят и да се търси неговото превъплъщение. Но след смъртта на осемнадесетия, пътуването на тибетските монаси се оказа много трудно и опасно. Китайците ги арестуваха при подобни мисии, дори понякога ги убиваха. Светият мъж в стената знае много неща. Знае за пророчеството, в което се казва, че *когато* не можем да излезем вън, за да намерим нов Ринпоче, новият Ринпоче *ще дойде* в Гсалриг Чонг сам. И ние ще го познаем, защото той ще изпълни пророчеството, написано в свещените книги на манастира. Там се казва:

Когато Агозиенът преминава Западния океан.
И мракът се стовари върху колелото на мрака.
Водите ще се вдигнат разярени.
И ще разбият най-дълбокия дворец на дълбините.
И ние ще познаем Ринпоче по неговия пазител.
Който ще се върне в Зелената Тара.
Танцувайки по вълните на Западния океан.
От разрушения дворец на дълбините.

— Така че, за да провери предсказанието, светият мъж пусна Агозиена по света, за да види кой ще го върне обратно. Защото човекът, който го върне, е пазителят на деветнадесетия Ринпоче.

Пендъргаст усети, че го завладява необичайно за него чувство: върховна изненада.

— Да, приятелю Пендъргаст, ти доведе при нас деветнадесетия Ринпоче. — Церинг погледна Пендъргаст с леко развеселено

изражение. След което насочи поглед към Констанс.

Тя се изправи.

— Пазителят на... извини ме, но не каза ли, че аз съм въплъщението на Ринпоче? Но това е абсурд — родена съм много, преди той да умре.

Усмивката на монаха стана по-дълбока.

— Не говорех за теб. Говорех за детето, което носиш.

Изненадата на Пендъргаст нямаше край. Той се обърна към Констанс, която гледаше монаха с неразгадаем израз на лицето.

— Дете? — произнесе Пендъргаст. — Но нали отиде в клиника „Фийвършам“. Аз си мислех... Предположих...

— Да — отвърна Констанс. — Отидох в клиниката. Но там разбрах, че не мога да го направя. Независимо, че е... негово.

Церинг бе този, който наруши последвалата тишина.

— Има една древна молитва. Тя казва: „Преведи ме през всички нещастия. Само по тази пътека мога да превърна злото в добро.“

Констанс кимна, отпускаяки несъзнателно ръка върху леката издутина на корема си. И тогава се усмихна: усмивка отчасти тайнствена, отчасти срамежлива.

---

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

Издание:

Дъглас Престън, Линкълн Чайлд. Колелото на мрака
Американска, първо издание

Редактор: Сергей Райков

Няма информация за художественото оформление

ИК „Ергон“, 2008 г.

ISBN: 978-954-9625-16-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.